

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

โครงการศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

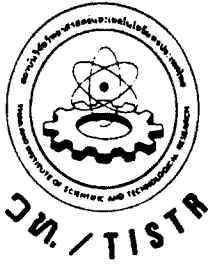

910.4(598)

สถบ

ด.1,ด.2

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย

196 ถนนพหลโยธิน เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทร. 579-1121-30, 579-5515, 579-0160

THAILAND INSTITUTE OF SCIENTIFIC AND TECHNOLOGICAL RESEARCH

196 Phahonyothin Road, Chatuchak, Bangkok 10900 Telephone 579-1121-30, 579-5515, 579-0160

Fax: 561-4771 Telex: 21392 TISTR TH Cable: TISTR/Bangkok

ที่ วว 5101/0386

๒๗ มกราคม ๒๕๓๘

เรื่อง ขอส่งรายงานขั้นสุดท้าย

เรียน ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

อ้างถึง หนังสือสัญญาที่ จ. 146/2537 ลงวันที่ 1 เมษายน ๒๕๓๗

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายงานขั้นสุดท้าย จำนวน ๒๐ ชุด

ตามที่สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (วท.)

ได้รับมอบหมายจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ให้ทำการศึกษาโครงการ
ศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน เพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว นั้น

บัดนี้ วท. ได้จัดทำรายงานขั้นสุดท้าย เสร็จเรียบร้อยแล้ว และขอส่งมอบให้
ททท. จำนวน ๒๐ ชุด มาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายเฉลิมชัย หัตถนาถ)

ผู้ว่าการ

สาขาวิจัยสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร

โทร. 5791121 - 30 ต่อ 2314

โทรสาร 5791121 - 30 ต่อ 2307

008321

๑๑๐.๔(๕๑๘)

สคย

ค.๑, ค.๒

คำนำ

ความเป็นมาของโครงการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) และ องค์การ
ท่องเที่ยวแห่งชาติสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (อทช.) ได้ทำความตกลงว่าด้วยความ
ร่วมมือด้านการท่องเที่ยว โดยที่ ททท. จะให้ความช่วยเหลือ ในการสำรวจศักยภาพแหล่งท่อง-
เที่ยวและในการจัดฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ทางการท่องเที่ยว สำหรับในส่วนของการศึกษาศักยภาพ
แหล่งท่องเที่ยว นั้น อทช. ได้เลือกที่จะให้ทำการศึกษาแขวงจำปาสัก ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของ
ประเทศ เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ซึ่งมีศักยภาพอย่างเพียงพอที่จะดึงดูดความสน
ใจของนักท่องเที่ยว อาทิเช่น มีธรรมชาติของเมืองปากเซ ปราสาทวัดพู น้ำตกหลี่ผี และน้ำตก
คอนพะเพ็ง ซึ่งเป็นน้ำตกของลำน้ำโขงมีขนาดที่ใหญ่ที่สุดในเอเชีย และแขวงจำปาสักยังเป็น
ที่สนใจของนักลงทุนหลายรายที่จะขออนุญาตกับทางรัฐบาล สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
(สปป.ลาว) เพื่อจะเข้าไปลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยวต่าง ๆ

ในการศึกษาดังกล่าว มีความต้องการมุ่งเน้นศึกษาศักยภาพด้านการลงทุนของแหล่ง
ท่องเที่ยว เพื่อใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว รวมทั้งเป็นข้อมูลในการ
พิจารณาอนุญาตให้เอกชนเข้าไปลงทุนทางด้านธุรกิจท่องเที่ยว เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้ยัง
ไม่มีความพร้อมในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวในหลาย ๆ ด้าน รวมทั้งยัง
ขาดแผนในการพัฒนาและการอนุรักษ์ ซึ่งในการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้ประสบผลสำเร็จนั้น
จำเป็นต้องมีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้มีความพร้อมเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว
โดยในการพัฒนาควรจะมีการวางแผนการพัฒนา เพื่อใช้เป็นแนวทางการพัฒนาให้ถูกต้องทิศทาง

ททท. จึงได้กำหนดให้มีโครงการศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุนเพื่อพัฒนา และ
ส่งเสริมการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก สปป.ลาว ในครั้งนี้โดยพิจารณามอบหมายให้ สถาบันวิจัย
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (วท.) ดำเนินโครงการ ในการศึกษาโครงการ
โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

- (1) รวบรวมข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว และสิ่งอำนวยความสะดวกทาง
การท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก
- (2) เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางด้านสาธารณูปโภค สาธาร-
ณูปการและด้านการให้บริการทางการท่องเที่ยว ให้มีประสิทธิภาพพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว
- (3) เพื่อใช้เป็นแนวทางในการลงทุนของภาครัฐและเอกชน โดยเฉพาะนักลงทุน
ชาวไทย

(4) เพื่อจัดรูปแบบการพัฒนาควบคู่ไปกับการอนุรักษ์เพื่อป้องกันความเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อม อันเนื่องมาจากการขยายตัวทางด้านการลงทุนด้านการท่องเที่ยว และเพื่อพัฒนาและส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่รักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ตลอดจนลักษณะการดำเนินชีวิตดั้งเดิมที่เป็นสิ่งดึงดูดใจเอาไว้

ผลการศึกษามีเนื้อหาสาระ ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 : ผลการศึกษา วิเคราะห์ระบบการท่องเที่ยว ประกอบด้วยสภาพทางกายภาพ ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม สภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ โครงสร้างพื้นฐาน แหล่งท่องเที่ยว ตลาดการท่องเที่ยวและปริมาณการท่องเที่ยว การบริการการท่องเที่ยว นโยบายกฎหมายและการลงทุน และแผนการพัฒนา

ส่วนที่ 2 : ทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ผลการศึกษาประกอบด้วย สรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับพื้นที่ศึกษาแขวงจำปาสัก และแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

ส่วนที่ 3 : การลงทุนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว ประกอบด้วยผลการศึกษาเกี่ยวกับ สถานการณ์ปัจจุบันของการลงทุน ศักยภาพในการลงทุน แนวทางในการลงทุน โครงการลงทุน เงินลงทุน และการวางแผนการลงทุนการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว

คณะผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการศึกษาของโครงการ จะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางเบื้องต้น ในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งมีความจำเป็นต้องทำการศึกษาเพิ่มเติมที่ต่อเนื่องตามข้อเสนอแนะไว้ในผลการศึกษา นอกจากนี้ การดำเนินงานศึกษาของโครงการมีข้อจำกัดหลายประการ ผลการศึกษาที่ได้อาจไม่ถูกต้องสมบูรณ์ การนำผลการศึกษาไปใช้จึงควรมีการตรวจสอบและปรับปรุงผลการศึกษาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป

คณะกรรมการโครงการ

คณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

1. รองผู้ว่าการฝ่ายวางแผนและพัฒนา	ประธานกรรมการ
2. ผู้อำนวยการฝ่ายประสานแผนการท่องเที่ยว	รองประธานกรรมการ
3. ผู้อำนวยการกองพัฒนาการตลาด	กรรมการ
4. ผู้อำนวยการกองประสานแผนการลงทุนภาครัฐบาล	กรรมการ
5. ผู้อำนวยการกองสถิติและวิจัย	กรรมการ
6. ผู้อำนวยการกองสำรวจและออกแบบ	กรรมการ
7. ผู้อำนวยการสำนักงาน ททท. เวียงจันทน์	กรรมการ
8. ผู้อำนวยการกองแผนงาน	กรรมการ
9. ผู้อำนวยการกองวางแผนโครงการ	กรรมการ
10. ผู้อำนวยการกองวิเทศสัมพันธ์	กรรมการ
11. ผู้อำนวยการสำนักงาน ททท. อุบลราชธานี	กรรมการ
12. หัวหน้างานประสานแผนรัฐบาลภาคกลาง	กรรมการและเลขานุการ
13. นายเกียรติบดินทร์ แก้วระพาฬ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการองค์การท่องเที่ยวแห่งชาติ สปป.ลาว

รองหัวหน้าองค์การท่องเที่ยวแห่งชาติ สปป.ลาว	กรรมการ

คณะผู้ดำเนินการศึกษา

ผู้อำนวยการโครงการ

นายไชยยุทธ กลิ่นสุคนธ์

ผู้จัดการโครงการ

นายสุชาติ สัยละมัย

งานศึกษาด้านกายภาพ

นายอนุชา เล็กสกุลติก
นายประมุข แก้วเนียม
นายศิริ ทรัพย์นอม

งานศึกษาด้านชีวภาพและนิเวศวิทยา

นายจารุจินต์ นฤตะภัก
นายสุรชิต แวงโสธรณ์

งานศึกษาด้านเศรษฐกิจสังคมและกฎหมาย

นายสุชาติ สัยละมัย
นายเชิดชัย นาคทิพวรรณ
นายเรืองเดช ศรีมณี
นายดำเนิน ทรัพย์ไพศาล
นายสัญญา สัญญาวิวัฒน์
นายสาคร ชนะไพฑูรย์
นางสาวนฤมล พินเนียม

งานศึกษาด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งแวดล้อม

นายไชยยุทธ กลิ่นสุคนธ์
นายมานพ อิศสระรัมย์
นายสุชาติ ทัชกุล

งานจัดทำแผนผังกายภาพ

นายคีรี	ครุฑนอม
นายไพจิตร	พ่วงโรจน์

งานสนับสนุนโครงการ

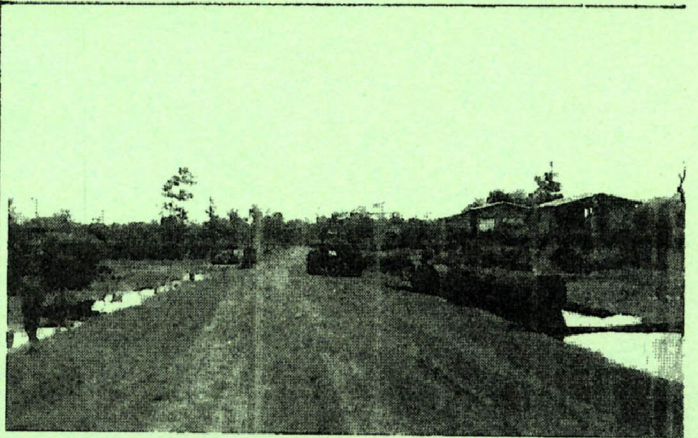
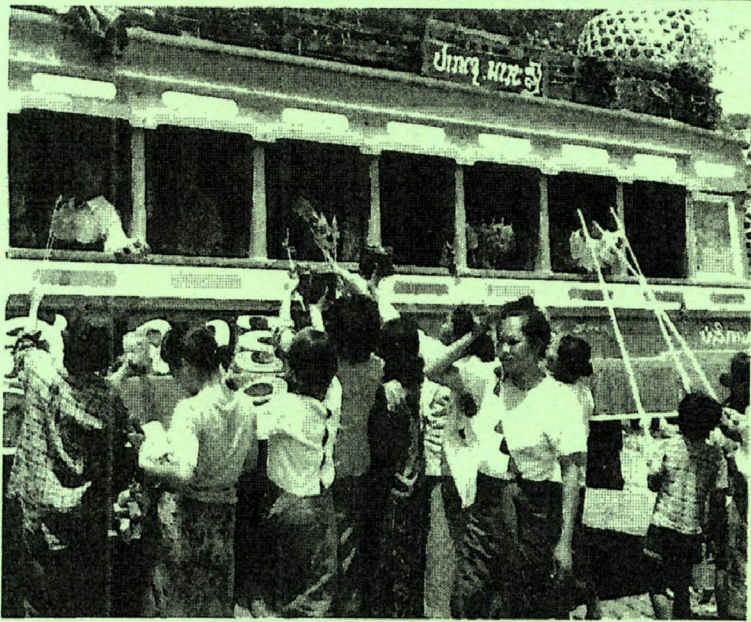
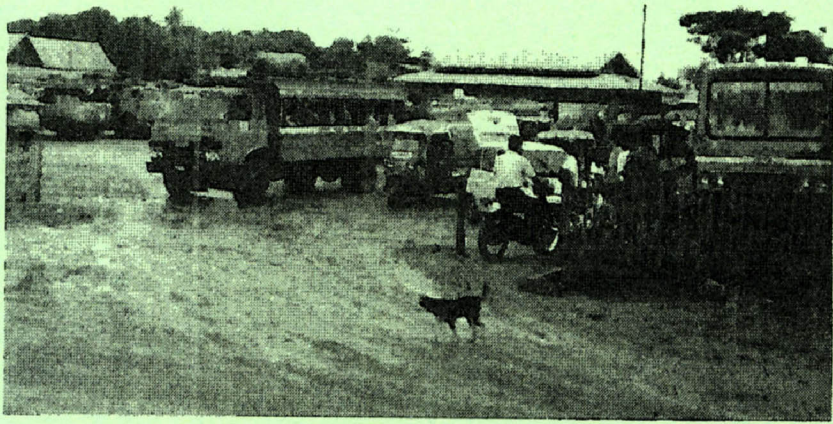
นายไพจิตร	พ่วงโรจน์
นางรำไพ	อยู่เจริญ
นางละม่อม	อินทรกำแหง
นางถวิล	พราหมณ์พันธุ์
นางทัศนาศนา	คุณากรจิตติรักษ์
นางศิริวรรณ	อิสสระีย์
นางสาวจิราวรรณ	เชษฐดมเดชา
นายไกรสร	พริกท่ง

งานประสานงานโครงการ

นางสาวฉัตติยา	สุวรรณภัย
---------------	-----------

กิติกรรมประกาศ

คณะผู้ดำเนินการศึกษา โครงการศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุนเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ใคร่ขอขอบคุณผู้ที่เกี่ยวข้อง องค์กร และบุคคล ที่ให้ความร่วมมือ ให้ข้อมูล คำแนะนำ และความช่วยเหลือให้โครงการดำเนินการบรรลุผลตามที่วางไว้ รวมทั้งให้ความสนับสนุนทั้งด้านงบประมาณ การอำนวยความสะดวกและติดต่อประสานงาน ตลอดทั้งข้อคิดเห็นเพิ่มเติม เพื่อปรับปรุงผลการศึกษาให้มีความถูกต้อง สมบูรณ์ ที่จะกล่าวถึงไว้ ณ ที่นี้ คือ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) และองค์การท่องเที่ยวแห่งชาติ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (อทช.)

ส่วนที่ 1

ผลการศึกษาวិเคราะห์รายสาขา

รายงานฉบับสุดท้าย

**โครงการศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว
แขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว**

สารบัญเรื่อง

	หน้า
คำนำ	- 1 -
คณะกรรมการโครงการ	- 3 -
คณะผู้ดำเนินการศึกษา	- 4 -
กิตติกรรมประกาศ	- 6 -
สารบัญเรื่อง	- 7 -
สารบัญตาราง	- 13 -
สารบัญรูป	- 15 -

สารบัญเรื่อง

หน้า

ส่วนที่ 1 : ผลการศึกษาวิเคราะห์รายสาขา

1.1	สภาพทางกายภาพ	1-1
1.1.1	ที่ตั้งและอาณาเขต	1-1
1.1.2	ลักษณะทางกายภาพ	1-1
1.1.3	ภูมิอากาศ	1-8
1.1.4	ทรัพยากรดิน	1-12
1.1.5	ทรัพยากรน้ำ	1-17
	1) พื้นที่ลุ่มน้ำ	1-17
	2) การใช้ประโยชน์ของแหล่งน้ำ	1-21
1.2	ทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม	1-23
1.2.1	ลักษณะทางนิเวศวิทยา	1-23
1.2.2	สภาพป่าไม้และสัตว์ป่า	1-24
1.2.3	สภาพป่าไม้และสัตว์ป่าในพื้นที่เฉพาะแห่ง	1-25
	1) บริเวณน้ำตกหลี่ผี	1-25
	2) บริเวณน้ำตกคอนพะเพ็ง	1-25
	3) บริเวณที่จะก่อสร้างสนามบิน	1-26
	4) สภาพสัตว์ป่าในพื้นที่ศึกษา	1-26
1.3	สภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ	1-27
1.3.1	สภาพทางสังคม	1-27
	1) ประชากร	1-27
	2) การศึกษา	1-32
	3) สาธารณสุข	1-34
	4) การให้บริการทางสังคม	1-38
	5) ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี	1-39
	6) ผลกระทบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว	1-40
	7) ข้อเสนอแนะ	1-41

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

	หน้า
1.3.2 สภาพทางเศรษฐกิจ	1-42
1) ภาพรวมทางเศรษฐกิจ	1-42
2) โครงสร้างการผลิตของเมืองจำปาสัก	1-43
3) การผลิตด้านอุตสาหกรรม	1-44
4) ของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง	1-50
5) โครงการพัฒนาเศรษฐกิจของแขวงจำปาสัก	1-51
6) ข้อเสนอแนะในการพัฒนาเศรษฐกิจ ในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	1-53
1.4 โครงสร้างพื้นฐาน	1-56
1.4.1 ภาพรวม	1-56
1.4.2 การคมนาคมขนส่ง	1-57
1) การคมนาคมขนส่งทางบก	1-57
2) การคมนาคมขนส่งทางน้ำ	1-65
3) การคมนาคมขนส่งทางอากาศ	1-66
4) แผนการพัฒนา	1-67
1.4.3 การสื่อสาร	1-68
1) ไปรษณีย์โทรเลข	1-68
2) โทรศัพท์	1-68
3) แผนการพัฒนา	1-69
1.4.4 ประปา	1-69
1.5 แหล่งท่องเที่ยว	1-70
1.5.1 กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวจำปาสัก	1-70
1) กลุ่มปากเซ	1-70
2) กลุ่มจำปาสัก	1-70
3) กลุ่มพูอาสา	1-77
4) กลุ่มสี่พันดอน	1-77
5) กลุ่มปากซอง	1-78

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

	หน้า
1.5.2 พื้นที่ท่องเที่ยว	1-78
1) เมืองปากเซ	1-78
2) บ้านดีเหล็กหลักสิบเก้า	1-79
3) วัดพู	1-79
4) เมืองจำปาสัก	1-83
5) วัดอุ้มง	1-89
6) วัดพูอาสา	1-89
7) เมืองโขง	1-89
8) คอนพะเพ็ง	1-94
9) น้ำตกสมพะมิตร	1-99
10) ศูนย์อนุรักษ์พันธุ์ปลาโลมา	1-99
11) เมืองปากซอ	1-107
12) น้ำตกตาดพาน	1-107
13) บ้านสะพาย	1-107
1.5.3 สรุปภาพและลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว	1-111
1.5.4 ครงข่ายท่องเที่ยวในปัจจุบัน	1-111
1) ปากเซ-จำปาสัก	1-111
2) ปากเซ-พะโพน	1-111
3) ปากเซ-เมืองโขง-สี่พันดอน	1-117
4) ปากเซ-ปากซอ	1-117
1.6 ตลาดการท่องเที่ยวและบริการการท่องเที่ยว	1-118
1.6.1 สถานการณ์การท่องเที่ยวด้านนักท่องเที่ยว ระหว่างประเทศ	1-118
1) ตลาดนักท่องเที่ยวจากประเทศไทย	1-118
2) ตลาดท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชีย และแปซิฟิก	1-118
3) ตลาดท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป	1-120
4) ตลาดนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอเมริกา	1-122

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

	หน้า	
1.6.2	ตลาดการท่องเที่ยวระดับประเทศ	1-122
1.6.3	ตลาดการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก	1-123
	1) จำนวนนักท่องเที่ยว	1-123
	2) การเดินทางเข้าสู่แขวงจำปาสัก	1-128
	3) ฤดูกาลท่องเที่ยว	1-129
	4) จำนวนวันพักของนักท่องเที่ยว	1-129
	5) การกระจายตัวของนักท่องเที่ยว	1-133
	6) โปรแกรมการท่องเที่ยว	1-133
1.6.4	การพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวและความต้องการห้องพัก	1-134
	1) วิธีการพยากรณ์	1-134
	2) ข้อกำหนดในการพยากรณ์	1-135
	3) ผลการพยากรณ์	1-136
1.7	การบริการการท่องเที่ยว	1-147
1.7.1	การบริการการท่องเที่ยวระดับประเทศ	1-147
	1) สถานที่พัก	1-147
	2) บริษัทท่องเที่ยว	1-147
1.7.2	การบริการการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก	1-147
	1) สถานที่พัก	1-147
	2) ร้านอาหารและสถานบันเทิง	1-148
	3) บริษัทท่องเที่ยว	1-148
1.8	นโยบาย กฎหมาย และการลงทุน	1-153
1.8.1	บทนำ	1-153
1.8.2	นโยบายของรัฐบาล สปป.ลาว	1-154
	1) นโยบายความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับต่างประเทศ	1-154
	2) นโยบายด้านการท่องเที่ยว	1-154

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

	หน้า
1.8.3 กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและการคุ้มครอง การลงทุนต่างประเทศใน สปป.ลาว	1-155
1) รูปแบบการลงทุน	1-155
2) ผลประโยชน์สิทธิและหน้าที่ของผู้ลงทุนต่างประเทศ	1-156
3) ขั้นตอนการขออนุญาตลงทุน	1-156
4) บัญหากฎหมายพื้นฐานทางแพ่ง	1-157
5) บัญหากฎหมายเกี่ยวกับการระงับข้อพิพาท	1-158
1.8.4 บัญหาทางกฎหมาย	1-159
1) บัญหากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วย การลงทุนของต่างประเทศ	1-159
2) บัญหาที่เกิดจากกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการ ลงทุนและการท่องเที่ยว	1-160
1.8.5 เสี่ยงสะท้อนจากนักลงทุน	1-165
1.9 นโยบายและแผนการพัฒนา	1-167
1.9.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม สปป.ลาว ปี พ.ศ. 2536-2543	1-167
1.9.2 แผนการพัฒนาเศรษฐกิจ-วัฒนธรรมสังคม ปี พ.ศ. 2536-2543 ของแขวงจำปาสัก	1-170
1.9.3 ทิศทางการพัฒนาในภูมิภาคอินโดจีนลุ่มแม่น้ำโขง	1-170
1) โครงการร่วมมือทางเศรษฐกิจ ในอนุภาคลุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศ	1-170
2) แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างไทย และอินโดจีน	1-172
3) โครงการรวมกลมเศรษฐกิจ	1-173

สารบัญตาราง (ส่วนที่ 1)

		หน้า
ตารางที่	1.1-1 สถิติอุณหภูมิจนในพื้นที่ศึกษา	1-10
"	1.1-2 สถิติปริมาณน้ำฝนในพื้นที่ศึกษา	1-11
"	1.1-3 สถิติปริมาณความชื้นสัมพัทธ์ในพื้นที่ศึกษา	1-13
"	1.3-1 ชนเผ่าต่างๆ ในแขวงจำปาสัก ปี พ.ศ.2536	1-29
"	1.3-2 ข้อมูลกระจายตัวประชากรตามเมืองในแขวงจำปาสักปี 2537	1-31
"	1.3-3 จำนวนสถานพยาบาล (โรงหมอ) ปี พ.ศ.2537	1-35
"	1.3-4 จำนวนแพทย์และพยาบาลในระดับต่างๆ	1-35
"	1.3-5 จำนวนแพทย์พยาบาลต่อประชากร 10,000 คน	1-35
"	1.3-6 โรคที่มีผู้ป่วย 5,000 คนต่อปี ในปี พ.ศ.2533	1-36
"	1.3-7 บทบาททางด้านเศรษฐกิจของเมืองต่างๆ ในแขวงจำปาสัก	1-45
"	1.4-1 การคมนาคมขนส่งระหว่างแขวง	1-63
"	1.4-2 การคมนาคมขนส่งภายในเขตแขวงจำปาสัก	1-64
"	1.5-1 แหล่งท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก	1-71
"	1.5-2 สรุปลักษณะแหล่งท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก	1-112
"	1.6-1 จำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว	1-124
"	1.6-2 จำนวนนักท่องเที่ยวของ สปป.ลาว จำแนกตามประเภท ของนักท่องเที่ยว	1-124
"	1.6-3 แหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวกลุ่ม International Tourists ปี 2536	1-125
"	1.6-4 แหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวประเทศเพื่อนบ้าน (Regional Tourists) ปี 2536	1-126
"	1.6-5 ฤดูกาลท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ปี 2536	1-126
"	1.6-6 แหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก ปี 2536	1-127
"	1.6-7 การประมาณการผู้เดินทางเข้าสู่แขวงจำปาสัก 2537	1-130
"	1.6-8 การประมาณการผู้เดินทางเข้า-ออกแขวงจำปาสักที่ด่านช่องเม็ก ปี 2537	1-130
"	1.6-9 ฤดูกาลท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ปี 2536	1-131
"	1.6-10 จำนวนวันพักของนักท่องเที่ยวที่มาแขวงจำปาสัก ปี 2536	1-132
"	1.6-11 การพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ปี 2538-2557	1-137

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 1.6-12 การพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยว จำแนกตาม กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่โครงการ	1-139
" 1.6-13 การพยากรณ์ความต้องการจำนวนห้องพัก พ.ศ. 2538-2557	1-142
" 1.6-14 การพยากรณ์ความต้องการแรงงานของแขวงจำปาสัก ปี 2537-2557	1-144
" 1.6-15 จำนวนเงินหมุนเวียนจากการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ปี 2537-2557	1-146
" 1.7-1 จำนวนสถานที่พักและห้องพักของ สบป.ลาว ปี 2536	1-149
" 1.7-2 จำนวนนักท่องเที่ยวของบริษัทท่องเที่ยวปี 2536	1-150
" 1.7-3 จำนวนสถานที่พักและห้องพักของแขวงจำปาสัก ปี 2537	1-151
" 1.7-4 จำนวนร้านอาหารและสถานบันเทิงเรีงรมย์ของแขวงจำปาสัก ปี 2537	1-151
" 1.7-5 จำนวนนักท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก จำแนกตามบริษัทท่องเที่ยว ที่นักท่องเที่ยวใช้บริการปี 2535 และปี 2536	1-152

สารบัญรูป (ส่วนที่ 1)

		หน้า	
รูปที่	1.1-1	ที่ตั้งและเขตการปกครองแขวงจำปาสัก	1-3
"	1.1-2	ลักษณะภูมิประเทศของแขวงจำปาสัก	1-5
"	1.1-3	ลักษณะดินในแขวงจำปาสัก	1-15
"	1.1-4	เขตลุ่มน้ำในพื้นที่ศึกษา	1-19
"	1.4-1	โครงข่ายถนนของแขวงจำปาสัก	1-59
"	1.4-2	แผนผังสนามบินปากเซ	1-66/1
"	1.5-1	ที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก	1-75
"	1.5-2	เมืองปากเซ	1-80
"	1.5-3	ภาพถ่ายเมืองปากเซ	1-81
"	1.5-4	ภาพถ่ายเมืองปากเซ	1-82
"	1.5-5	ที่ตั้งวัดพู พังเมืองเก่า	1-84
"	1.5-6	ผังโบราณสถานวัดพู	1-85
"	1.5-7	ทัศนียภาพและภาพจินตนาการปราสาทวัดพู	1-86
"	1.5-8	ภาพถ่ายวัดพู	1-87
"	1.5-9	พิพิธภัณฑ์จำปาสัก	1-88
"	1.5-10	ที่ตั้งเมืองจำปาสัก	1-90
"	1.5-11	ที่ตั้งและผังวัดอุโมง	1-91
"	1.5-12	ผังอุโมง	1-92
"	1.5-13	ผังวัดอุโมงจากร่องรอยในอดีต	1-93
"	1.5-14	เมืองโขงแสดงอาคารที่ตั้งสำคัญ	1-95
"	1.5-15	ผังบริเวณวัดพูเขาแก้ว	1-96
"	1.5-16	ผังอาคารบริเวณวัดจอมทอง	1-97
"	1.5-17	ภาพถ่ายเมืองโขง	1-98
"	1.5-18	ที่ตั้งคอนพะเพ็ง	1-100
"	1.5-19	ผังบริเวณคอนพะเพ็ง	1-101
"	1.5-20	ภาพถ่ายคอนพะเพ็ง	1-102
"	1.5-21	ที่ตั้งน้ำตกหลี่ผี (สมพะมิตร)	1-103
"	1.5-22	ผังบริเวณน้ำตกสมพะมิตร	1-104
"	1.5-23	ผังบริเวณน้ำตกหลี่ผี	1-105

สารบัญรูป (ต่อ)

	หน้า
" 1.5-24 ภาพถ่ายน้ำตกหลี่ผี	1-106
" 1.5-25 เมืองปากของและสถานที่สำคัญ	1-108
" 1.5-26 ที่ตั้งน้ำตกตาดพาน	1-109
" 1.5-27 น้ำตกตาดพาน	1-110
" 1.5-28 โครงการท่อเทียมแขวงจำปาสัก	1-116
" 1.6-1 การพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยว	1-138
" 1.6-2 การพยากรณ์การกระจายตัวจำนวนนักท่องเที่ยว	1-140
" 1.6-3 การพยากรณ์ความต้องการห้องพักทั้งหมดของแขวงจำปาสัก ปีพ.ศ.2537-2557	1-143
" 1.6-4 การพยากรณ์ความต้องการแรงงานของแขวงจำปาสัก ปี 2537-2557	1-144
" 1.6-5 จำนวนเงินหมุนเวียนจากการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ปี 2537-2557	1-146

ส่วนที่ 1

ผลการศึกษา วิเคราะห์รายสาขา

1.1 สภาพทางกายภาพ

1.1.1 ที่ตั้งและอาณาเขต

แขวง จำปาสักเป็น 1 ใน 17 แขวงของ สปป. ลาว ตั้งอยู่ตอนใต้สุด ติดกับชายแดนกัมพูชาประชาธิปไตยห่างจากนครเวียงจันทน์ ตามทางหลวงหมายเลข 13 เป็นระยะทางประมาณ 610 กิโลเมตร พิกัดทางภูมิศาสตร์ละติจูด (Latitude) ที่ $13^{\circ} 55'$ ถึง $15^{\circ} 28'$ เหนือ และเส้นลองจิจูด (Longitude) ที่ $105^{\circ} 28'$ ถึง $106^{\circ} 31'$ ตะวันออก

อาณาเขตติดต่อของแขวงจำปาสัก มีดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อ แขวงสาละวัน

ทิศใต้ ติดต่อ ประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย

ทิศตะวันออก ติดต่อ แขวงเซกอง, แขวงอัตปือ และประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย

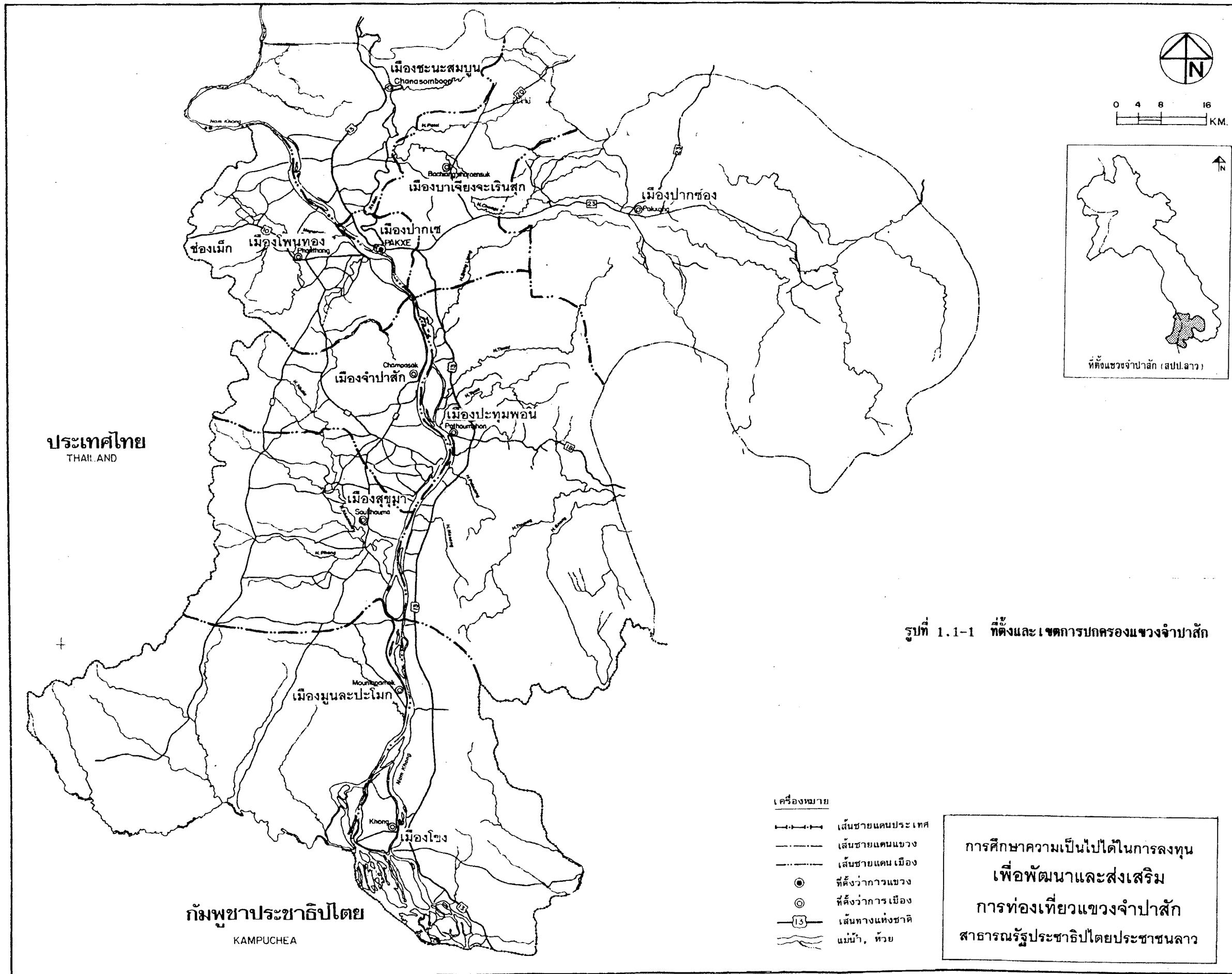
ทิศตะวันตก ติดต่อ ประเทศไทย และประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย

แขวงจำปาสัก มีเนื้อที่ 15,410 ตารางกิโลเมตร แบ่งการปกครองออกเป็น 10 เมือง ได้แก่ ปากเซ ชะนะสมบูลน รัตนทอง จำปาสัก สุขุมมา มูลละปะโรมก เมืองรอง บาเจียง-จะเร็นสุข ปากซอง และปะทุมพอน ดังรูปที่ 1.1-1

1.1.2 ลักษณะทางกายภาพ

การศึกษาลักษณะภูมิประเทศของแขวงจำปาสัก อาศัยแผนที่ภูมิประเทศมาตราส่วน 1:250,000 ระยะเวลาที่ ND48-3 และ ND 48-7 ของกรมแผนที่ทหาร และแผนที่มาตราส่วน 1:100,000 ของสปป.ลาว ระยะเวลาที่ D48-32,D48-33,D48-44,D48-45,D48-55, D48-56,D48-57,d48-67,d48-68,d48-69,N48-80 และ D48-81

สภาพภูมิประเทศของแขวงจำปาสัก แบ่งออกเป็น 2 ส่วน โดยที่ฝั่งตะวันออกหรือฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขงมีเนื้อที่ประมาณร้อยละ 60 ของพื้นที่ทั้งหมด ส่วนฝั่งตะวันตกหรือฝั่งขวาของแม่น้ำมีเนื้อที่ประมาณร้อยละ 40 ของพื้นที่ทั้งหมด สภาพโดยรวมของพื้นที่สามารถแบ่งลักษณะภูมิประเทศของแขวงจำปาสักออกได้เป็น 5 ประเภท ดังรูปที่ 1.1-2 ได้แก่

รูปที่ 1.1-1 ที่ตั้งและเขตการปกครองแขวงจำปาสัก

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
 เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
 การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

(1) เขตที่ราบริมฝั่งแม่น้ำโขงและแม่น้ำเซโดน ลักษณะของพื้นที่ส่วนนี้เป็นที่ราบริมฝั่งแม่น้ำที่เกิดจากการทับถมของตะกอนและการกัดเซาะ อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของเปลือกโลกในอดีต อาจทำให้พื้นที่บริเวณนี้กลายเป็นที่ราบ และมีลำน้ำสาขาจำนวนมากที่ไหลลงสู่แม่น้ำโขง ความสูงของพื้นที่ส่วนนี้โดยเฉลี่ยประมาณ 200 เมตร และเป็นพื้นที่ที่ใช้เพื่อการเพาะปลูกที่สำคัญของแขวงจำปาสัก มีเนื้อที่ประมาณ 8,656 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 56.17 ของพื้นที่แขวงจำปาสัก

(2) เขตที่ราบสูง พื้นที่ส่วนนี้อยู่ทางด้านตะวันออกของแขวงจำปาสัก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของที่ราบสูง Boloven ที่เกิดขึ้น จากการเปลี่ยนแปลงของเปลือกโลกโดยการยกตัวมาแต่อดีต เช่นเดียวกับทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ทำให้พื้นที่บริเวณนี้มีระดับความสูงแตกต่างจากพื้นที่ราบ (ประเภทที่ 1) ประมาณ 700-800 เมตร จากสภาพดังกล่าวทำให้สภาพภูมิอากาศในเขตนี้มีสภาวะอากาศหนาวเย็นตลอดทั้งปี โดยมีอุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปี 14.6๐ซ. (สถานีตรวจอากาศปากของ) ในขณะที่บริเวณที่ราบริมฝั่งแม่น้ำโขงมีอุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปี 27.4๐ ซ. (สถานีตรวจอากาศปากเซ) นอกจากนี้ในบริเวณนี้ยังมีภูเขาเทวดาซึ่งเป็นภูเขาไฟที่ดับแล้วและมีปล่องภูเขาไฟ (Crater) เป็นอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ พื้นที่โดยรอบปกคลุมด้วยดินภูเขาไฟที่เหมาะสมกับการเพาะปลูก สภาพพื้นที่มีอากาศหนาวเย็นและมีดินอุดมสมบูรณ์ ทำให้พื้นที่บริเวณนี้เป็นแหล่งปลูกพืชที่สำคัญโดยเฉพาะกาแฟ และไม้ผลอื่น ๆ พื้นที่ส่วนนี้มีเนื้อที่ประมาณ 4,313 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 27.99 ของแขวงจำปาสัก

(3) พื้นที่ภูเขาด้านตะวันตก พื้นที่บริเวณนี้เป็นเทือกเขาที่เป็นเขตแดนระหว่างไทย-ลาว และเป็นขอบที่ราบสูงโคราช มีความยาวประมาณ 250 กิโลเมตร และความสูงอยู่ระหว่าง 200-600 เมตร จุดสูงสุดได้แก่ ฝลุ่มเก่า (PHOU LOMICHAO) ซึ่งมีความสูง 654 เมตรจากระดับน้ำทะเลเฉลี่ยปานกลาง พื้นที่ส่วนนี้มีเนื้อที่ประมาณ 745 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 4.83 ของพื้นที่แขวงจำปาสัก

(4) พื้นที่ภูเขาด้านใต้ พื้นที่ส่วนนี้เป็นภูเขาที่อยู่ติดชายแดนกับพม่าประชาธิปไตย โดยมีลักษณะเป็นทิวเขาที่วางตัวในแนวเหนือ-ใต้ พูมวอย (PHOU MUAY) เป็นจุดสูงสุดของพื้นที่ส่วนนี้โดยมีความสูงประมาณ 844 เมตรจากระดับน้ำทะเลปานกลาง พื้นที่ส่วนนี้มีเนื้อที่ประมาณ 1,147 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 7.45 ของพื้นที่แขวงจำปาสัก

(5) เขตที่ราบริมฝั่งแม่น้ำเซกอง ลักษณะเป็นที่ราบริมฝั่งแม่น้ำเซกอง (Xe Kong) ซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ของแขวงจำปาสัก โดยมีแม่น้ำเซคัมพอ (Xe Khompho) และแม่น้ำเซเปียน (Xe Pian) เป็นลำน้ำสายสาขาของแม่น้ำเซกอง ระดับความสูงของพื้นที่บริเวณนี้ประมาณ 200 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง และมีเนื้อที่ประมาณ 549 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 3.56 ของพื้นที่ทั้งหมด

จากความหลากหลายของพื้นที่ดังกล่าว ก่อให้มีพื้นที่ที่มีศักยภาพที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้หลายแห่ง โดยเฉพาะบริเวณที่ราบสูงทางด้านตะวันออก นอกจากจะเป็นพื้นที่ที่มีอากาศเย็นตลอดปีแล้ว บริเวณขอบที่ราบสูง (Plateau Escarpment) เป็นบริเวณที่ก่อให้เกิดน้ำตกขนาดใหญ่ ที่มีความสวยงามหลายแห่ง เช่น น้ำตกตาดพาน เป็นต้น

นอกจากนี้ในบริเวณแม่น้ำโขง ซึ่งเป็นแม่น้ำนานาชาติ (มีความยาวทั้งหมดประมาณ 4,220 กิโลเมตร) ที่ไหลผ่านตอนกลางของแขวงจำปาสัก และความยาวของแม่น้ำที่อยู่ในเขตแขวงจำปาสักเป็นระยะทางถึง 200 กิโลเมตร ทำให้เป็นแหล่งน้ำสายสำคัญที่มีปริมาณน้ำไหลผ่านจำนวนมาก จากความยาวที่ไหลผ่านพื้นที่หลากหลายประเภทและปริมาณน้ำก่อให้เกิดการชะล้างและตกตะกอนทับถมจนกลายเป็นเกาะกลางแม่น้ำ ในขณะที่เดียวกันแม่น้ำโขงได้ไหลผ่านพื้นที่ที่มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางธรณีที่มีการยกตัวของพื้นที่มาแต่อดีต (สมัยเดียวกันกับการยกตัวของที่ราบสูง Boloven และที่ราบสูงโคราชของประเทศไทย) และวางตัวในแนวตะวันตก-ตะวันออก ซึ่งขวางแม่น้ำ ก่อให้เกิดน้ำตกและแก่งหินที่สวยงามหลายแห่ง ซึ่งกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของแขวงจำปาสัก เช่น น้ำตกคอนพะเพ็ง น้ำตกหลี่ผี เป็นต้น

1.1.3 ภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิอากาศของแขวงจำปาสัก ได้แก่ ฤดูกาล อุณหภูมิ ความชื้นสัมพัทธ์และปริมาณน้ำฝน จากการตรวจวัดของ 2 สถานีตรวจอากาศ ได้แก่ สถานีตรวจอากาศปากเซ มีข้อมูล 30 ปี (ค.ศ.1964-1993) และสถานีตรวจอากาศปากของ มีข้อมูล 7 ปี (ค.ศ. 1987-1993) มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(1) ฤดูกาล

จากการพิจารณาข้อมูลสภาวะภูมิอากาศ ที่ตรวจวัดในแขวงจำปาสัก สามารถแบ่งช่วงฤดูออกได้ 3 ฤดู ดังนี้

- ฤดูฝน ระยะเวลาประมาณ 6-7 เดือน ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึง

เดือนตุลาคม บริเวณที่ราบสูง (ปากช่อง) ฤดูฝนจะเริ่มประมาณเดือนเมษายนเป็นต้นไป ซึ่งเร็วกว่าบริเวณที่ราบ

- ฤดูหนาว ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน ระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนมกราคม ในขณะที่บริเวณที่ราบสูงจะมีอากาศหนาวเกือบตลอดช่วง 5 เดือน หลังจากฤดูฝน
- ฤดูร้อน ระยะเวลาประมาณ 3 เดือน ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนเมษายน

(2) อุณหภูมิ

ข้อมูลอุณหภูมิจากสถานีตรวจอากาศปากเซ ซึ่งอยู่ในเขตที่ราบริมฝั่งแม่น้ำโขง มีอุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปี 27.1°C โดยเดือนเมษายนเป็นเดือนที่มีอุณหภูมิสูงสุด 30.1°C และเดือนธันวาคม มีอุณหภูมิต่ำสุด 24.3°C เมื่อเทียบกับข้อมูลอุณหภูมิของอากาศจากสถานีปากช่อง ซึ่งอยู่ในเขตที่ราบสูง มีอุณหภูมิเฉลี่ยตลอดทั้งปีเพียง 19.6°C โดยเดือนเมษายนเป็นเดือนที่มีอุณหภูมิสูงสุด 22.0°C และเดือนธันวาคม เป็นเดือนที่มีอุณหภูมิต่ำสุด 16.2°C ดังแสดงในตารางที่ 1.1-1 จะเห็นได้ว่าบริเวณเมืองปากช่องนั้นมีอากาศเย็นตลอดทั้งปี ซึ่งเหมาะที่จะส่งเสริมให้เป็นเมืองท่องเที่ยวได้

(3) ปริมาณน้ำฝน

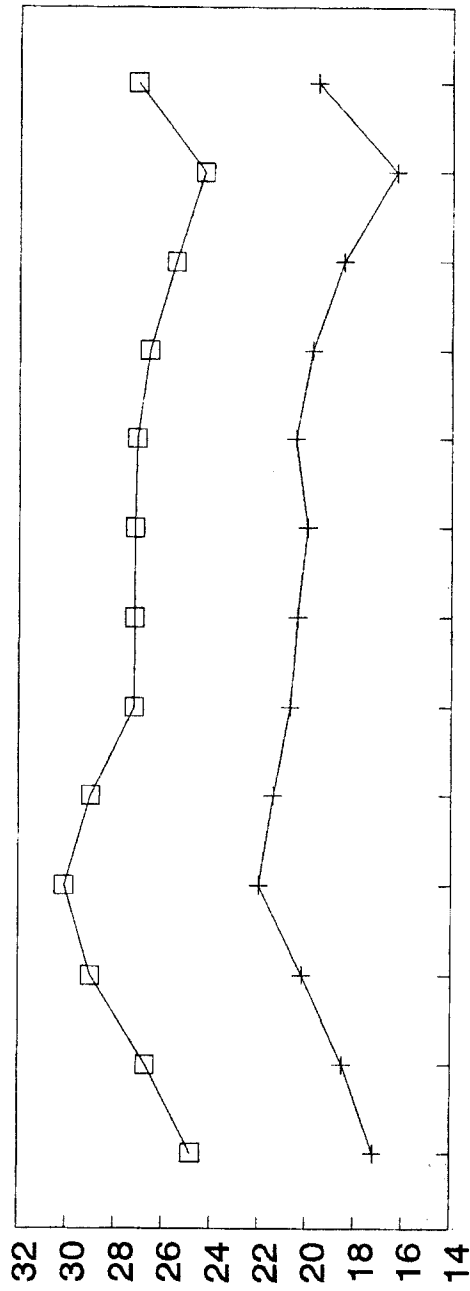
ปริมาณฝนที่ตกในพื้นที่ศึกษา ได้จากข้อมูลของสถานีตรวจอากาศปากเซ และสถานีตรวจอากาศปากช่องพบว่า ฝนตกชุกช่วง 6 เดือน (พฤษภาคม - ตุลาคม) บริเวณปากเซมีปริมาณฝนทั้งปี 1,590.5 มม. ปริมาณฝนมากที่สุดในเดือนสิงหาคม 521.8 มม. และมีฝนตก 138 วันต่อปี ส่วนบริเวณเมืองปากช่อง ฝนตกชุก 7 เดือน และมีปริมาณฝนตกตลอดทั้งปี 3,247.1 มม. เดือนสิงหาคม เป็นเดือนที่มีฝนตกสูงสุด 807.5 มม. หรือประมาณร้อยละ 24.8 ของปริมาณฝนตลอดทั้งปี โดยมีฝนตก 169 วันต่อปี ดังแสดงในตารางที่ 1.1-2

เมื่อเปรียบเทียบปริมาณการตกของฝนในเขตพื้นที่ศึกษาที่มีลักษณะพื้นที่ที่แตกต่างกัน จะเห็นได้ว่า บริเวณเมืองปากช่อง ซึ่งเป็นที่ราบสูง มีฝนตกมากกว่าบริเวณปากเซ ซึ่งเป็นที่ราบริมฝั่งแม่น้ำโขง จากสภาพดังกล่าวจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บริเวณปากช่องเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการเพาะปลูก

ตารางที่ 1.1-1 สถิติอุณหภูมิในพื้นที่ศึกษา

สถานี	มค.	กพ.	มีค.	เมย.	พค.	มิย.	กค.	สค.	กย.	ตค.	พย.	ธค.	เฉลี่ย
สถานี ปากเซ	24.8	26.7	29	30.1	29	27.2	27.2	27.2	27.1	26.6	25.5	24.3	27.1
สถานี ปากซ่อง	17.2	18.5	20.2	22	21.4	20.7	20.4	20	20.5	19.8	18.5	16.3	19.6

รูปแสดงสถิติอุณหภูมิในพื้นที่ศึกษา

รูป : ๒๒.๓๓

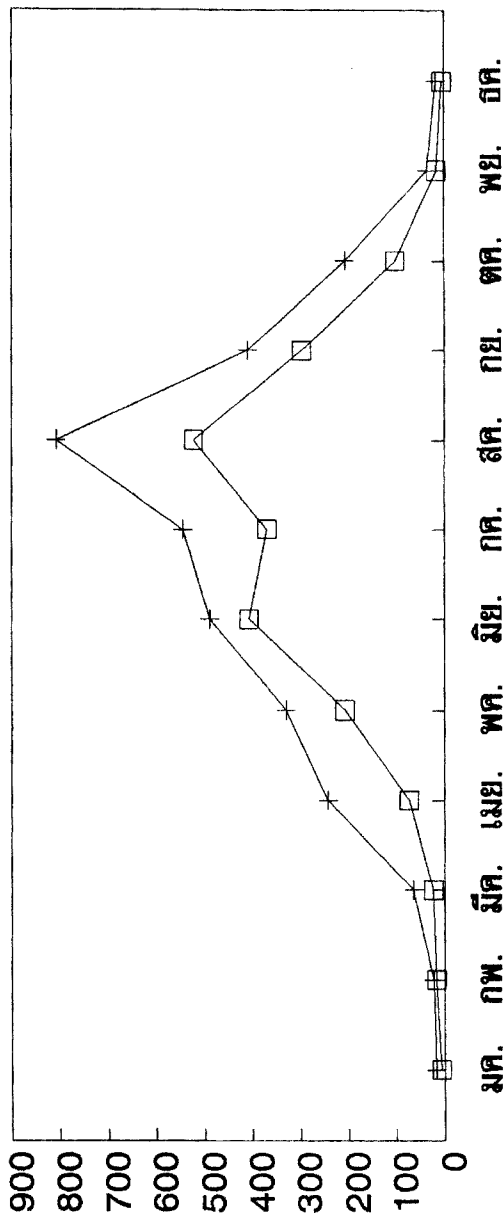
□ สถานี ปากเซ + สถานี ปากซ่อง

ที่มา : สถานีตรวจอากาศปากเซ

ตารางที่ 1.1-2 สถิติปริมาณน้ำฝนในพื้นที่ศึกษา

สถานี	มค.	กพ.	มีค.	เมย.	พค.	มิย.	กค.	สค.	กย.	ตค.	พย.	ธค.	รวมทั้งปี
สถานีฯ ปากเซ	6.3	16.2	23.1	73.1	206.8	406.9	368.9	521.8	296.8	102	16	4.7	1590.5
สถานีฯ ปากซอง	17.5	22.5	64.1	242	390.1	488.1	544	807.5	409.6	206.4	35.6	17.5	3247.1

รูปแสดงสถิติปริมาณน้ำฝนในพื้นที่ศึกษา

หน่วย : มม.

เดือน
 □ สถานีฯ ปากเซ + สถานีฯ ปากซอง

ที่มา : สถานีตรวจอากาศปากเซ

(4) ความชื้นสัมพัทธ์

ความชื้นสัมพัทธ์ของอากาศจะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาวะของฝน สำหรับพื้นที่บริเวณปากเข ซึ่งมีฝนตกน้อยกว่าบริเวณปากช่อง มีความชื้นสัมพัทธ์ต่ำกว่า โดยมีความชื้นสัมพัทธ์เฉลี่ยต่อปีเพียง 71% ในขณะที่บริเวณปากช่องนั้นมีค่าเฉลี่ยสูงถึง 80% (ตารางที่ 1.1-3)

1.1.4 ทรัพยากรดิน

ลักษณะดินในเขตแขวงจำปาสัก สามารถแบ่งออกได้เป็น 7 ประเภท ตามลักษณะที่ตั้ง การใช้ประโยชน์ และประสิทธิภาพในการใช้ประโยชน์ ดังรูปที่ 1.1-3

(1) ดินที่มีคุณภาพดีมาก ดินชนิดนี้มีความเหมาะสมในการเพาะปลูกพืชทั่วไป เป็นดินที่บุกเบิกใหม่ และพื้นที่ที่ได้ใช้ปลูกพืชมาแต่เดิม สถานที่พบดินชนิดนี้เป็นที่ราบเรียบ ลักษณะดินเป็นดินเหนียวถึงดินเหนียวปนทราย คุณภาพของดินเป็นดินที่มีอินทรีย์วัตถุสูง และได้ผลผลิตจากการเพาะปลูกพืชสูง มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 2,512 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 16.30 ของพื้นที่แขวงจำปาสัก

(2) ดินที่มีคุณภาพดี สภาพที่พบดินชนิดนี้เป็นพื้นที่ค่อนข้างราบ ดินชนิดนี้มีข้อจำกัดบ้างเล็กน้อยในการเพาะปลูก โดยเฉพาะการชะล้างหน้าดิน และเป็นดินที่มีหินปน ความอุดมสมบูรณ์ของดินอยู่ในระดับปานกลาง มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 3,421 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 22.20 ของพื้นที่ทั้งหมด

(3) ดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ปานกลาง สภาพที่พบดินชนิดนี้เป็นพื้นที่ลอนลาด เป็นดินที่มีการชะล้างสูง มีหินปน ซึ่งเป็นข้อจำกัดในการเพาะปลูก ความอุดมสมบูรณ์ต่ำ มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 416 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 2.70 ของพื้นที่แขวงจำปาสัก

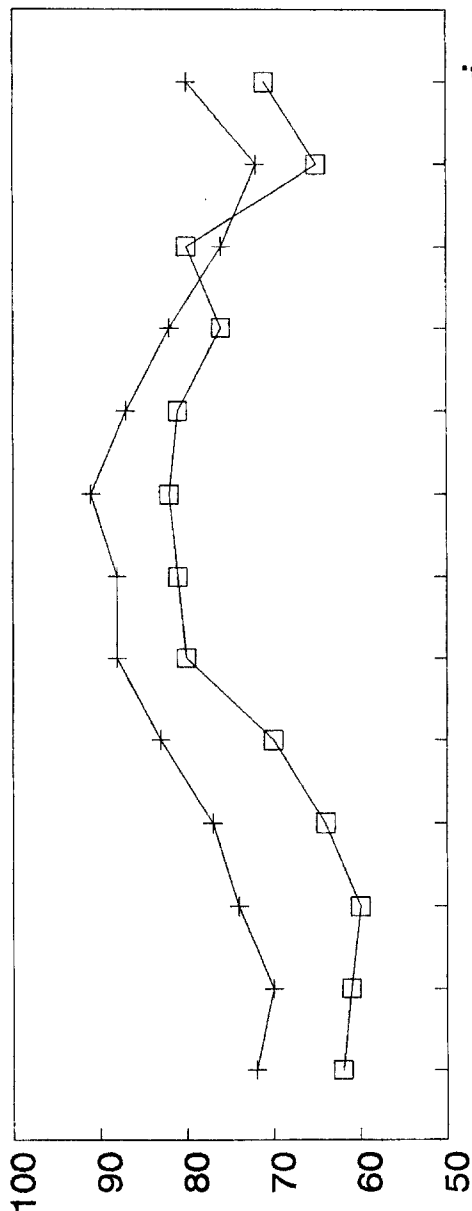
(4) ดินที่มีคุณภาพพอใช้ สภาพที่พบดินชนิดนี้เป็นพื้นที่ลาดชัน มีการชะล้างหน้าดินสูง มีหินปน ดินขาดความอุดมสมบูรณ์ มีเนื้อที่ทั้งหมด 3,822 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 24.80 ของพื้นที่แขวงจำปาสัก

(5) ดินที่มีคุณภาพต่ำ เป็นดินที่มีหน้าดินตื้น มีการชะล้างหน้าดินสูง มีหินปน ซึ่งเป็นข้อจำกัดอย่างร้ายแรงในการปลูกพืช ดินชนิดนี้มีความเหมาะสมที่จะเป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 2,604 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 16.90 ของพื้นที่แขวงจำปาสัก

ตารางที่ 1.1-3 สถิติปริมาณความชื้นสัมพัทธ์ในพื้นที่ศึกษา

สถานี	มค.	กพ.	มีค.	เมษ.	พค.	มิย.	กค.	สค.	กย.	ตค.	พย.	ธค.	เฉลี่ย
สถานีฯ ปากเซ	62	61	60	64	70	80	81	82	81	76	80	65	71
สถานีฯ ปากซอญ	72	70	74	77	83	88	88	91	87	82	76	72	80

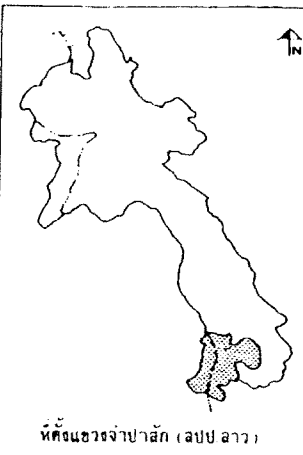
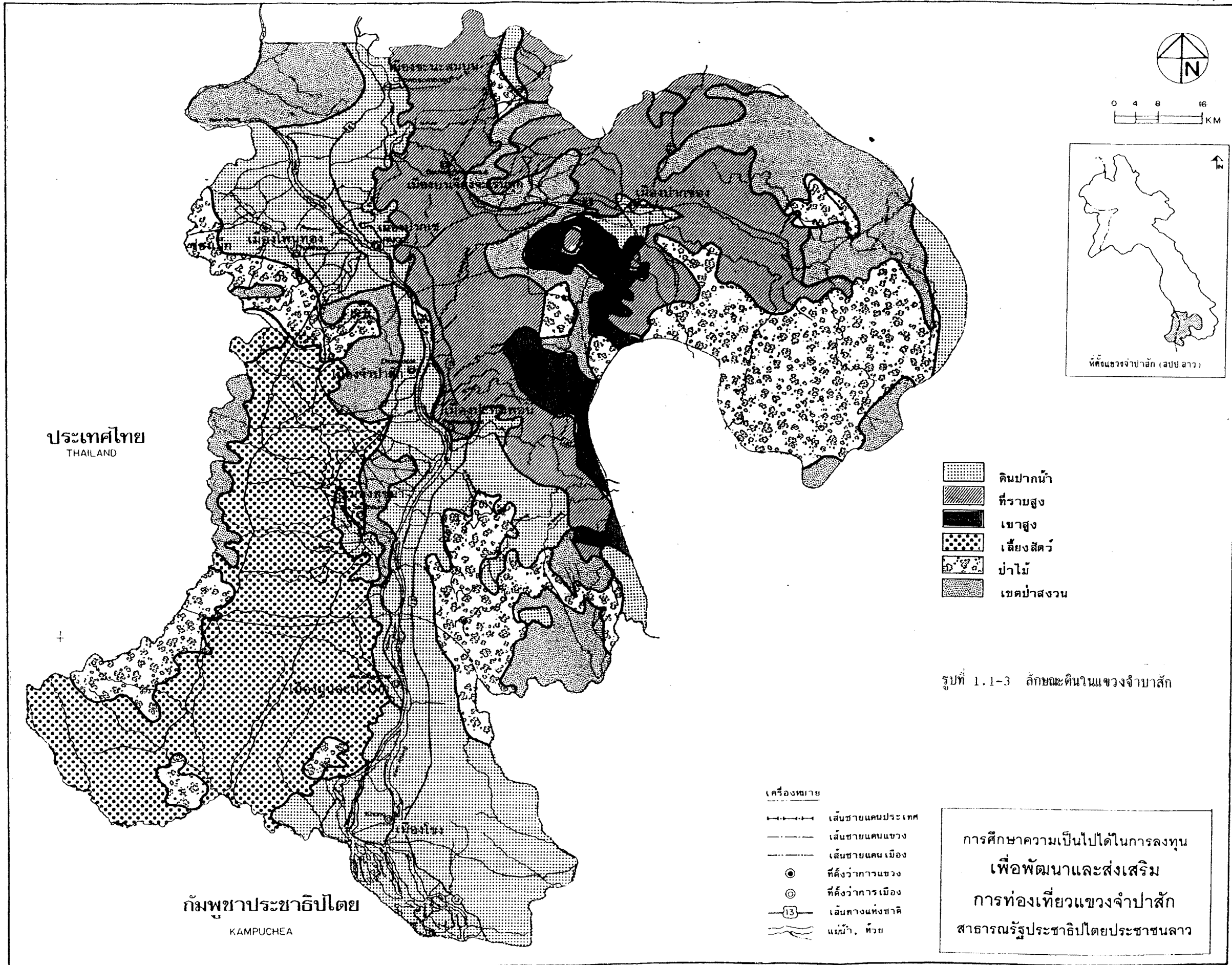
รูปแสดงสถิติปริมาณความชื้นสัมพัทธ์

% : ความชื้นสัมพัทธ์

มค. กพ. มีค. เมษ. พค. มิย. กค. สค. กย. ตค. พย. ธค. เฉลี่ย
 □ สถานีฯ ปากเซ + สถานีฯ ปากซอญ

ที่มา : สถานีตรวจอากาศปากเซ

- ดินปากน้ำ
- ที่ราบสูง
- เขาสูง
- เลียงสัตว์
- ป่าไม้
- เขตก่ำสวน

รูปที่ 1.1-3 ลักษณะดินในแขวงจำปาสัก

- เครื่องหมาย
- เส้นชายแดนประเทศ
 - เส้นชายแดนแขวง
 - เส้นชายแดนเมือง
 - ที่ตั้งว่าการแขวง
 - ที่ตั้งว่าการเมือง
 - เส้นทางแห่งชาติ
 - แม่น้ำ, หนอง

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
 เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
 การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ประเทศไทย
THAILAND

กัมพูชาประชาธิปไตย
KAMPUCHEA

(6) ดินที่มีคุณภาพต่ำมาก สภาพพื้นที่พบดินชนิดนี้เป็นพื้นที่ที่มีความลาดชันสูง เหมาะสมที่จะปล่อยให้เป็นที่ป่าธรรมชาติเท่านั้น มีเนื้อที่ประมาณ 1,387 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 9 ของพื้นที่แขวงจำปาสัก

(7) ดินที่มีคุณภาพต่ำที่สุด เป็นพื้นที่ที่ไม่เหมาะสมในการเพาะปลูกพืชใด ๆ ถ้าจำเป็นต้องใช้ที่ดินประเภทนี้ในการเพาะปลูก จะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงสูงมาก มีเนื้อที่ทั้งหมด 1,248 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 8.1 ของพื้นที่แขวงจำปาสัก

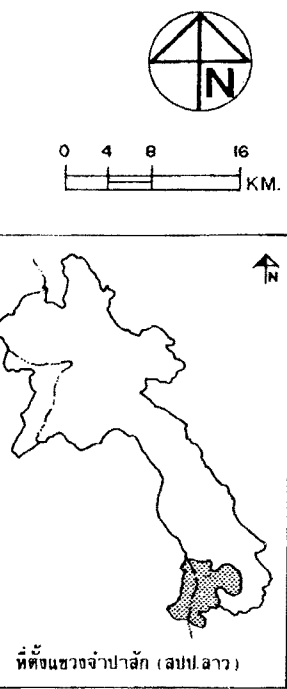
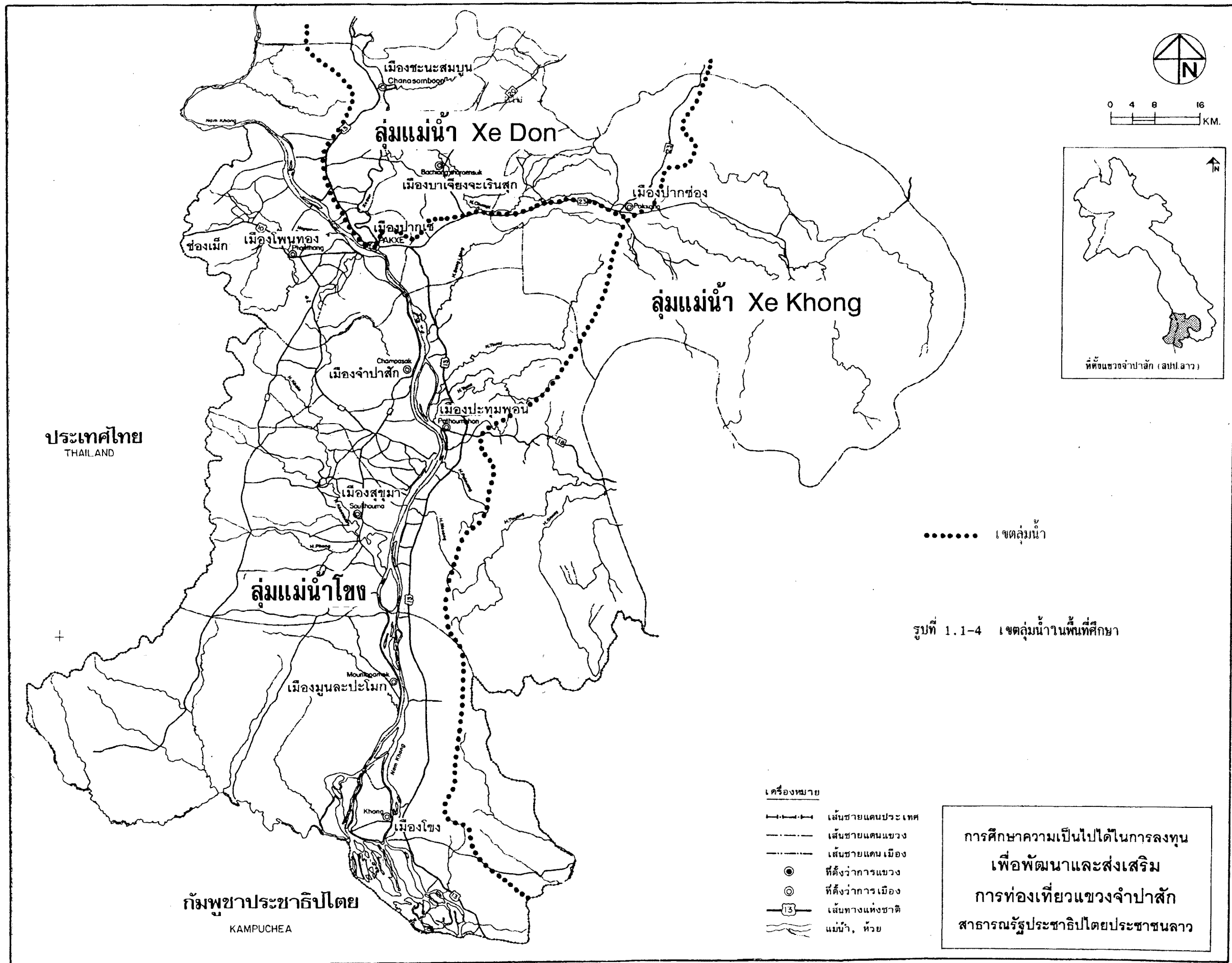
1.1.5 ทรัพยากรน้ำ

แขวงจำปาสัก เป็นพื้นที่ที่มีความสมบูรณ์ทางด้านทรัพยากรน้ำ ทั้งนี้เพราะแม่น้ำโขง ซึ่งเป็นแม่น้ำนานาชาติได้ไหลผ่าน และได้แบ่งแขวงจำปาสักออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนตะวันออกหรือฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขง มีเนื้อที่ประมาณ 8,476 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 55.0 ของพื้นที่ทั้งหมด ส่วนที่เหลือเป็นส่วนตะวันตก หรือฝั่งขวาของแม่น้ำโขง คิดเป็นเนื้อที่ประมาณ 6,934 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 45.0 ของพื้นที่ทั้งหมด

1) พื้นที่ลุ่มน้ำ

เมื่อพิจารณาลุ่มน้ำในเขตแขวงจำปาสัก สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ลุ่มน้ำสำคัญ ดังแสดงในรูปที่ 1.1-4 ได้แก่

1.1) ลุ่มน้ำแม่น้ำโขง แม่น้ำโขงเป็นลำน้ำสำคัญ และเป็นลุ่มน้ำเดียวของพื้นที่นี้ โดยต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาในประเทศจีนไหลผ่านประเทศจีน พม่า ไทย ลาว เขมร และออกทะเลที่ประเทศเวียดนาม รวมความยาวทั้งหมดประมาณ 4,200 กิโลเมตร ในส่วนที่ผ่านแขวงจำปาสักนั้น ตั้งแต่ตอนเหนือสุดในเขตเมืองชะนะสมบูน ลงไปถึงใต้สุดในเขตเมืองโขง คิดเป็นระยะทางทั้งสิ้นประมาณ 200 กิโลเมตร เนื่องจากแม่น้ำโขงเป็นแม่น้ำสายใหญ่ มีน้ำปริมาณมากไหลผ่าน การกักตุนน้ำฝักมีมาก ทำให้แม่น้ำโขงในส่วนที่อยู่มีความกว้างมาก ในเขตแขวงจำปาสักมีตั้งแต่ 1 กิโลเมตร จนถึงส่วนที่กว้างที่สุดประมาณ 15 กิโลเมตร จากการที่แม่น้ำโขงมีน้ำจำนวนมากและมีความกว้างมาก ทำให้เกิดเกาะกลางแม่น้ำเป็นจำนวนมาก ทั้งเกาะที่น้ำท่วมในหน้าน้ำ (หน้าฝน) และเกาะที่เป็นพื้นดินที่ถาวร มีประชาชนอาศัยอยู่เช่น เกาะโขง ซึ่งมีเนื้อที่ถึง 90 ตารางกิโลเมตร และเป็นที่ตั้งของเมืองโขง ซึ่งเกาะเหล่านี้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของแขวงจำปาสัก

..... เขตลุ่มน้ำ

รูปที่ 1.1-4 เขตลุ่มน้ำในพื้นที่ศึกษา

- เครื่องหมาย**
- เส้นชายแดนประเทศ
 - เส้นชายแดนแขวง
 - เส้นชายแดนเมือง
 - ที่ตั้งว่าการแขวง
 - ที่ตั้งว่าการเมือง
 - เส้นทางแห่งชาติ
 - แม่น้ำ, ห้วย

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.2) แม่น้ำเซดอน (Xe Don) เป็นแม่น้ำสาขาหนึ่งของแม่น้ำโขงที่ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองปากเซ ไหลมาบรรจบกับแม่น้ำโขงที่เมืองปากเซ

1.3) แม่น้ำเซโขง (Xe Khong) เป็นแม่น้ำสาขาอีกสาขาหนึ่งของแม่น้ำโขงที่ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาทางด้านตะวันออกของแขวงจำปาสักไหลลงใต้เข้าสู่ประเทศกัมพูชา บรรจบกับแม่น้ำโขงที่เมือง Stoeng Treng ลำน้ำสาขาย่อยของแม่น้ำเซโขงที่สำคัญได้แก่ แม่น้ำ Xe Khampho

2) การใช้ประโยชน์ของแหล่งน้ำ

2.1) การคมนาคมทางน้ำ เป็นเส้นทางคมนาคมที่สำคัญอย่างหนึ่งของแขวงจำปาสัก โดยเฉพาะในแม่น้ำโขงซึ่งสามารถเดินเรือได้เกือบตลอดลำน้ำ และเป็นเส้นทางท่องเที่ยวที่สำคัญ นอกจากตอนใต้บริเวณน้ำตกคอนพะเพ็ง และน้ำตกหลี่ผี ซึ่งพื้นที่บริเวณนี้ นอกจากจะเป็นเขตหินกลางลำน้ำแล้ว ยังเป็นน้ำตกขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเดินเรืออย่างยิ่ง

นอกจากการคมนาคมตามลำน้ำแล้ว ยังมีการคมนาคมระหว่างชุมชนที่ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำโขง ซึ่งเป็นเส้นทางที่สำคัญอีกเป็นจำนวนมากด้วยกัน

2.2) การพัฒนาไฟฟ้าพลังน้ำ เนื่องจากลักษณะภูเขาทางด้านตะวันออกของแขวงจำปาสัก เป็นภูเขาสูงชันเหมาะสมในการสร้างเขื่อน ขณะเดียวกันในพื้นที่ส่วนนี้มีปริมาณฝนตกในแต่ละปีเป็นจำนวนมาก ทำให้มีความเหมาะสมในการพัฒนาเป็นเขื่อนพลังน้ำเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้า ซึ่งขณะนี้มียุหลายโครงการทั้งที่สร้างเสร็จแล้ว กำลังก่อสร้าง และอยู่ในแผนที่จะก่อสร้าง ดังต่อไปนี้

- เขื่อนเซละนา เป็นเขื่อนพลังน้ำที่ได้สร้างเสร็จแล้ว มีกำลังผลิต 3,900 Kwhr.

- เขื่อนเซเส็ด เป็นเขื่อนที่สร้างเสร็จแล้ว มีกำลังผลิตกระแสไฟฟ้าในหน้าแล้ง 15,000 Kwhr. หน้าฝน 45,000 Kwhr. พลังงานไฟฟ้าที่ผลิตได้จากเขื่อนแห่งนี้ ส่วนใหญ่จะขายให้แก่ประเทศไทย โดยส่งไปยังเขื่อนสิรินธร ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ส่งไปยังแขวงสาละวัน 3 MW และใช้ในเมือง 1,200-1,400 Kw

นอกจากนี้ ยังมีโครงการก่อสร้างในอนาคตอีกหลายแห่ง เช่น

- เชื้อนห้วยเหาะ อยู่ระหว่างดำเนินการก่อสร้างโดย บริษัท DAEWOO ของเกาหลี ตั้งอยู่ที่ กม. 70 จากเมืองปากของ กำลังผลิต 150 MW
- เชื้อนห้วยมักแกว อยู่ในเขตเมืองบาเจียงจะเรินสุข มีความเป็นไปได้ 2 ระดับ คือ
 - ขนาดกำลังผลิต 665,280 Kwhr/ปี หรือ
 - ขนาดกำลังผลิต 293,760 Kwhr/ปี
- ห้วยดำซ่าง อยู่ในเขตเมืองปากของ ความเป็นไปได้ 2 ระดับ คือ
 - กำลังผลิตขนาด 2,422,800 Kwhr/ปี หรือ
 - กำลังผลิตขนาด 1,047,000 Kwhr/ปี
- ห้วยหัวซ่าง อยู่ในเขตเมืองปากของ
 - กำลังผลิตขนาด 414,000 Kwhr/ปี หรือ
 - กำลังผลิตขนาด 3,801,600 Kwhr/ปี
- ตาดห้วยโตะโม่ะ อยู่ในเขตเมืองปะทุมพอน กำลังผลิต 680,400 Kwhr/ปี
- ห้วยจำปี อยู่ในเขตเมืองบาเจียงจะเรินสุข กำลังผลิต 30-60 Kwhr/ปี
- ห้วยน้ำทาด อยู่ในเขตเมืองตาดโท กำลังผลิต 10-30 Kwhr/ปี

1.2 ทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม

1.2.1 ลักษณะทางนิเวศวิทยา

บริเวณพื้นที่ตอนใต้ของประเทศ สปป. ลาว จัดเป็นพื้นที่ในลุ่มแม่น้ำโขง (Mekhong Basin) ตั้งอยู่ในบริเวณพื้นที่ประเทศใต้เส้นละติจูดที่ 20° เหนือลงมาทางทิศใต้ มีพื้นที่ทางทิศตะวันตกติดประเทศไทยและประเทศกัมพูชา ทิศใต้ติดประเทศกัมพูชา และทิศตะวันออกติดประเทศเวียดนาม บริเวณนี้มีแนวเทือกเขาสูงอยู่ทางด้านทิศเหนือและทิศตะวันออก ซึ่งเป็นเทือกเขาหินอัคนี และมีเทือกเขาหินทรายอยู่ทางด้านทิศตะวันตก บริเวณตอนกลางของพื้นที่เป็นที่ราบสูงโบโลเวน (Boloven Plateau) ซึ่งมีความสูง 1,400 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง 1,000 เมตร แนวเทือกเขาทางด้านทิศตะวันออกและที่ราบสูงโบโลเวนมีสภาพหินเป็นแบบหินแกรนิต (granite) และหินบะซอลท์ (basalt) ตามลำดับ เทือกเขาหินปูนอยู่ในยุคคาร์บอนิเฟอรัสจนถึงยุคเพอเมียน อยู่ทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ติดชายแดนประเทศกัมพูชา สำหรับบริเวณอื่น ๆ โดยทั่วไปเป็นดินที่เกิดจากหินทรายสีขาหรือสีแดง ที่มีอายุอยู่ในยุคโครแอสซิติกจนถึงยุคครีเตเชียส

ในบริเวณนี้ ปริมาณน้ำฝนตกอยู่ในระดับ 1,400-2,600 มิลลิเมตรต่อปี ยกเว้นบริเวณบนที่ราบสูงโบโลเวน มีปริมาณฝนตกสูงที่สุดคือ สูงกว่า 3,000 มิลลิเมตรต่อปี เดือนที่นับได้ว่าเป็นฤดูแล้งมีจำนวนเพียง 5 เดือน

สภาพพืชพรรณที่ขึ้นอยู่ในบริเวณลาวตอนใต้ แบ่งออกได้เป็น 3 แบบ คือ

(1) ป่าดิบแล้ง (Dry Evergreen Forest) ป่าที่มีความหลากหลายของพืชสูงมาก สภาพป่ามีเรือนยอด แบ่งออกเป็น 3 ชั้น ชั้นเรือนชั้นบน มีจำนวนสูงมากถึง 70 สกุนด์ สกุนด์ที่สำคัญ ได้แก่ สกุนด์ไม้ยาง (*Dipterocarpus*) สกุนด์ผาก (*Anisoptora*) สกุนด์ตะแบก (*Lagerstroemia*) สกุนด์กะบก (*Irvingia*) สกุนด์เขลิ้ง (*Dialium*) และสกุนด์กั๊กลิ้น (*Walsura*) ในเรือนยอดชั้นกลางมีประมาณ 50 สกุนด์ และไม้ล้มลุก 25 สกุนด์ ชั้นปะปนอยู่กับไม้เลื้อยอีก 32 สกุนด์ ในชั้นไม้พื้นล่าง พืชเกาะอาศัย (*epiphytes*) มีค่อนข้างชุกชุมตามคาบไม้ที่พบเป็นจำนวนมากมีอยู่ด้วยกัน 6 สกุนด์

(2) ป่าผลัดใบผสมค่อนข้างทึบ (Semi-dense Mixed Deciduous Forest) ป่าที่เกิดบนพื้นที่ที่แห้งแล้งกว่าประเภทแรก สภาพป่าแบ่งออกเป็น 2 ชั้น ชั้นบนประกอบด้วยไม้ขนาดใหญ่ขึ้นอยู่หนาแน่น ชนิดที่พบเป็นไม้เด่น ได้แก่ รกฟ้า (*Terminalia alata* Heyne ex Roth) เต็ง (*Shorea obtusa* Wall.) แดง (*Xylia xylocarpa* Tab.) และอื่น ๆ

ชั้นล่างเป็นไม้พื้นล่างขนาดเล็ก มีพืชเด่นได้แก่ ตั้ว (*Cratoxylum formosum* Dyer) และ ส้านดิน (*Dillenia hookeri* Pierre)

(3) ป่าเต็งรังโปร่ง (Sparse Dipterocarp Forest) ป่าที่เกิดขึ้นบนที่ราบ ดินลูกรัง ต้นไม้มีขนาดเล็กและลำต้นค่อนข้างแคระแกรน ขึ้นอยู่ห่าง ๆ กัน หรือเป็นหย่อม ยกเว้น บริเวณตามแนวริมลำห้วย มีไม้ขนาดกลางขึ้นเป็นแนวทึบ ไม้ที่พบเป็นไม้เด่น คือ รกฟ้า และ กระโดน (*Careya sphaerica*) บริเวณที่โล่ง แสงแดดส่องถึง มีพืชไม้พุ่มเช่น พุดทุ่ง (*Holarrhena densiflora* Ridl.) และ ไม้ล้มลุกจำพวกเทียนป่า (*Impatiens* sp.) ว่านมหาเมฆ (*Curcuma aeruginosa* Roxb.) และกระเจียวขาว (*Curcuma parviflora* Wall.)

1.2.2 สภาพป่าไม้และสัตว์ป่า

สภาพโดยทั่วไปของป่าไม้และสัตว์ป่าในบริเวณพื้นที่แขวงจำปาสัก พบว่ายังมีความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้และสัตว์ป่าอยู่ค่อนข้างมาก มีพื้นที่อนุรักษ์ความหลากหลายแห่งชาติ (National Biodiversity Conservation Area) ทั้งหมด 3 แห่ง มีพื้นที่รวมกัน 4,280 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วย ภูเขียงทองตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของแขวงจำปาสัก มีพื้นที่ 995 ตารางกิโลเมตร ดงหัวเสาตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของแขวง มีพื้นที่ 910 ตารางกิโลเมตร และเขเปียนตั้งอยู่ทางทิศใต้ของแขวง มีพื้นที่ 2,375 ตารางกิโลเมตร นอกจากนี้ยังมีพื้นที่กำลังจะประกาศเพิ่มเติมคือ ห้วยเหาะ บริเวณทิศตะวันออกของแขวงทางตอนเหนือของดงหัวเสา มีพื้นที่ 800 ตารางกิโลเมตร

ในพื้นที่อนุรักษ์ความหลากหลายแห่งชาติ ของแขวงจำปาสักมีสัตว์ป่าที่หายากและใกล้จะสูญพันธุ์ รวมทั้งมีความสำคัญต่อการอนุรักษ์ อาศัยอยู่หลายชนิด ทั้งสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม นก และสัตว์เลื้อยคลาน เช่น ขาแดงหรือค่างห้าสี (*Doac langur* ; *Pygathrix nemaeus*) ชะนี (*Gibbon* ; *Hylobates* sp.) หม่าป่า หรือหมาใน (*Dhole* ; *Cuon alpinus*) หมิวควาย (Asiatic black bear ; *Ursus thibetannus*) เสือลายเมฆ (Clouded leopard ; *Neofelis nebulosa*) งัวบาหรืออุปรี (*Kouprey* ; *Bos sauveli*) ปลาซ่าหรือโลมาหัวบาตรครีบล้าง (Irrawaddy dolphin; *Orcaella brevirostris*) งัวป่าหรือวัวแดง (*Banteng* ; *Bos javanicus*) นกยูง (Green peafowl; *Pavo muticus*) ไก่ขวา หรือ ไก่ฟ้าพญาลอ (*Siamese fireback* ; *Lophura diardi*) นกช้อนหอย หรือ นกช้อนหอยใหญ่ (Giant ibis ; *Pseudibis gigantea*) แห้หรือจระเข้แม่น้ำจืด (Siamese crocodile; *Crocodylus siamensis*) เป็นต้น

สภาพปัญหาทางด้านป่าไม้และสัตว์ป่าของ สปป.ลาวที่พบในปัจจุบัน คือการทำสัมปทานป่าไม้ พบว่ามีไม้ท่อนกองกระจายอยู่ตามสองข้างทาง ซึ่งเป็นการทำลายถิ่นที่อยู่อาศัยและรบกวนสัตว์ป่าโดยตรง นอกจากนี้ บางพื้นที่ยังถูกบุกรุกเพื่อปลูกพืชทางการเกษตร เช่น กาแฟ แต่ปัญหายังไม่รุนแรงมากนัก ส่วนปัญหาสำคัญของสัตว์ป่าที่พบได้แก่ การล่าเพื่อนำมาขาย หรือเพื่อเป็นอาหาร เนื่องจากราษฎรของ สปป.ลาว ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ใกล้ป่า อาหารส่วนใหญ่ได้จากป่า ดังนั้นสัตว์ทุกชนิดที่จับได้จะถูกนำมาเป็นอาหาร แต่ถ้าจับได้ในปริมาณที่มากพอจะนำไปขาย ดังนั้นในพื้นที่ป่าที่อยู่นอกพื้นที่อนุรักษ์ความหลากหลายแห่งชาติจึงมีสัตว์ป่าอาศัยอยู่น้อย

1.2.3 สภาพป่าไม้และสัตว์ป่าในพื้นที่เฉพาะแห่ง

1) บริเวณน้ำตกหลี่ผี

สภาพเป็นป่าที่ถูกบุกรุกทำลาย และมีไม้ชนิดต่างๆ ขึ้นทดแทน แต่ยังคงเหลือไม้ขนาดใหญ่ซึ่งเป็นไม้ดั้งเดิมของป่าหลงเหลืออยู่ ซึ่งสามารถใช้ระบุประเภทป่าดั้งเดิมได้ว่าเป็นป่าเบญจพรรณ ชนิดไม้ขนาดใหญ่ที่พบ เช่น สัตบรรณ (*Alstonia scholaris* R.Br.) อินทรีชนิด (*Lagerstroemia loudonii* Teijsm & Binn.) ตะแบกแดง (*Lagerstroemia calyculata* Kurz) ประดู่ (*Pterocarpus macrocarpus* Kurz) ตะคร้อ (*Schleichera oleosa* Merr.) และไฟไร่ (*Gigantochloa albociliata* Munro) ส่วนไม้ขนาดเล็กที่ขึ้นกระจายเป็นหย่อมๆ เช่น สะแกนา (*Combretum quadrangulare* Kurz) ช่อย (*Streblus asper* Lour.) ราชดัด (*Brucea javanica* Merr.) เป็นต้น ส่วนไม้ขนาดเล็กที่เป็นไม้พื้นล่างที่พบเช่น หนุ่ยขัด (*Sida rhombifolia* Linn.) หนุ่ยเจ้าชู้ (*Themeda arguens* Hack.) สาบเสือ (*Eupatorium odoratum* Linn.) ไมยราบเลื้อย (*Mimosa invisa* Mart. ex Colla) เป็นต้น

2) บริเวณน้ำตกคอนพะเพ็ง

สภาพป่าเป็นป่าเต็งรังที่มีความอุดมสมบูรณ์มากมีไม้ขนาดใหญ่ที่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางตั้งแต่ 30 เซนติเมตรขึ้นไป ขึ้นอยู่อย่างหนาแน่น เรือนยอดปกคลุมประมาณ 70% ชนิดไม้เด่นที่พบได้แก่ รกฟ้า (*Terminalia alata* Heyne ex Roth) เต็ง (*Shorea obtusa* Wall.) และเลียงมัน (*Berrya cordifolia* Burret) ส่วนไม้ชนิดอื่นๆ ที่พบ เช่น แดง (*Xylia xylocarpa* Taub.) มะเกลือเลือด (*Terminalia corticosa* Pierre ex Laness.) กระท่อมหมู (*Mitragyna brunonis* Craib) กูกิ (*Lanea coromandelica* Merr.) เป็นต้น ส่วนไม้ขนาดเล็กและไม้พื้นล่างที่พบ เช่น ติ้ว (*Cratoxylum*

formosum Dyer) ส้านดิน (Dillenia hookeri Pierre) พุดทุ่ง (Holarrhena densiflora Ridl.) ฯลฯ

3) บริเวณที่จะก่อสร้างสนามบิน

สภาพป่าเป็นป่าเต็งรังเช่นเดียวกับป่าบริเวณน้ำตกคอนพะเพ็ง แต่เป็นป่าที่มีความอุดมสมบูรณ์น้อยกว่า ไม้มีขนาดเล็กและลำต้นแคระแกร็น มีเรือนยอดปกคลุมประมาณ 50-60 % ชนิดไม้ที่พบไม่แตกต่างจากป่าบริเวณน้ำตกคอนพะเพ็งและมีชนิดไม้ที่เป็นไม้เด่นเหมือนกันคือ รกฟ้า (Terminallia alata Heyne ex Roth) ส่วนชนิดอื่นที่พบเช่น กระโดน (Careyasphaerica Roxb.) ยอป่า (Morinda coreia Ham.) หมือดโกลด (Aporusa villosa Baill.) หว่า (Eugenia cumini Druce) ตับเต่าตัน (Diospyros ehretioides Wall.) เป็นต้น ส่วนไม้พุ่มล่างที่พบไม่แตกต่างกันกับน้ำตกคอนพะเพ็ง แต่บริเวณก่อสร้างสนามบินจะพบปรัง (Cycas circinalis Linn.) ขึ้นอยู่

4) สภาพสัตว์ป่าในพื้นที่ศึกษา

บริเวณพื้นที่ศึกษา 3 บริเวณ ได้แก่ น้ำตกหลี่ผี น้ำตกคอนพะเพ็งและบริเวณสนามบิน มีพื้นที่อยู่นอกพื้นที่อนุรักษ์ความหลากหลาย แม้ว่าบางพื้นที่จะมีสภาพป่าอุดมสมบูรณ์แต่มีสัตว์ป่าอาศัยน้อยมากคาดว่าน่าจะเกิดจากการล่าของราษฎรที่อาศัยอยู่ใกล้เคียง แต่อย่างไรก็ตามยังคงพบสัตว์ป่าบางชนิดที่มีขนาดเล็ก ส่วนใหญ่เป็นสัตว์จำพวกนก เช่น อีกา (Corvus macrorhynchus) นกปรอดสวน (Pycnonotus blanfordi) นกกะปูดใหญ่ (Centropus sinensis) นกกิ่งโรคงอดำ (Sturnus nigricollis) นกตะขาบทุ่ง (Coracias benghalensis) เป็นต้น ส่วนสัตว์ประเภทอื่นๆ เช่น สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม สัตว์เลื้อยคลานและสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก พบน้อยชนิด เช่น กระแตเหนือ (Tupaia belangeri) อีเห็นข้างลาย (Paradoxurus hermaphroditus) กระรอกหลากสี (Callosciurus finlaysoni) สองชนิดหลังนี้ได้พบราษฎรจับมาขาย สัตว์เลื้อยคลานที่พบ เช่น ตะกอน (Physignanthus cocincinus) ซึ่งราษฎรจับมาขายเช่นเดียวกัน ส่วนชนิดอื่นๆ ที่พบเห็นในพื้นที่ เช่น กิ้งก่าบินปีกสีส้ม (Draco maculatus) จิ้งเหลนบ้าน (Mabuya multifasciata) กิ้งก่าหัวแดง (Calotes versicolor) จิ้งเหลนน้อยหางยาว หรือ งูคา (Takydromus sexlineatus) ส่วนสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบกที่พบ เช่น เขียดจะนา (Occidozyga lima) กบหนอง (Rana limnocharis) กบนา (Rana rugulosa) คางคกบ้าน (Bufo melanostictus) เป็นต้น

1.3 สภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ

1.3.1 สภาพทางสังคม

การศึกษาในส่วนนี้ได้กล่าวถึงประชากร การศึกษา การสาธารณสุข การบริการทางสังคม ศิลปวัฒนธรรม และผลกระทบต่อพัฒนาการท่องเที่ยวใน 2 ระดับคือ ระดับมหภาคในกรอบนโยบายของรัฐบาลที่เกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น และในระดับจุลภาคในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวกับการตอบสนองการพัฒนาการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว โดยแบ่งการพิจารณาออกเป็น 2 ขอบเขต ตามลักษณะทางภูมิศาสตร์ ลักษณะอาชีพพื้นฐานและแนวทางดำเนินชีวิตของประชาชนในแขวงจำปาสัก กล่าวคือ เขตพื้นที่ราบฝั่งขวาแม่น้ำโขง (ในรายงานฉบับนี้จะเรียกว่า เขตฝั่งขวาแม่น้ำโขง) ได้แก่เมืองชะนะสมบูน โพนทอง จำปาสัก สุกุม่า มุนละปะโหมก และเมืองโขง (ตั้งอยู่บนเกาะ) ประชาชนประกอบอาชีพทำนา ประมง และอุตสาหกรรมป่าไม้ เป็นหลัก มีวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีแบบลาวลุ่มทั่วไป และเขตพื้นที่ราบเชิงเขาฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง (ในรายงานฉบับนี้จะเรียกว่า เขตฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง) ได้แก่ เมืองบาเจียงจะเรินสุข ปากของปากเซ และเมืองปะทุมพอน ซึ่งประชาชนประกอบอาชีพเกษตรกรรมพืชไร่ พืชสวน เลี้ยงสัตว์ อุตสาหกรรมครัวเรือน และอุตสาหกรรมเบาเป็นหลัก มีวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีแบบชนเผ่าผสมผสานกับลาวลุ่ม

1) ประชากร

1.1) ภาพรวม

*ประชากร สปป.ลาว มีจำนวนทั้งสิ้นประมาณ 3,800,000 คน เฉลี่ย 14 คน/ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วย 3 ชนชาติใหญ่ รวม 68 เผ่าชน ได้แก่

- ลาวลุ่ม หมายถึง ชนชาติเผ่าลาวที่อาศัยอยู่ในที่ลุ่ม เช่น ไทลาว ไทเหนือ ไทดำ ไทแดง ไทขาว ผู้ไท ไทลื้อ ลาวพวน และ ลาวยวน ฯลฯ
- ลาวสูง ได้แก่ ชาวลาวภูเขา ประกอบด้วยชนชาติเผ่าม้งและอื่น ๆ เช่น แม้วลาย แม้วขาว แม้วดำ ย้า ไซโรล ห้อ รุณี มูเซอ ผู้น้อย กูย ก่อ แลนแตน ฯลฯ

* ที่มา : โมตรี ลิมปิชาติ สารคดีชุดเพื่อนร่วมโลก "เบิ่งลาว" พิมพ์ครั้งที่ 2 สำนักพิมพ์ต้นอ้อ, กรุงเทพฯ

- ลาวเทิง (ลาวที่ราบสูง) ประกอบด้วย ช่าแจะ คะแนค
แกน ปานา สีดา บิด สามหาง คำ หอก ผู้เทิง ไซ เซลา บันสุ แซ กะแสง ส่วย ตะเอย ละแวง
ละเวน อาลัก กระดาษ เเทิงน้ำ เเทิงบก เเทิงโถก อินทรี ยาเหิน กายัก ฉะนุ ตะเลียง ฯลฯ

ทั้งสามชนชาติใหญ่ใช้ภาษาลาวเป็นภาษากลาง และได้อาศัยอยู่ร่วม
แผ่นดินเดียวกันณพื้นที่นี้มาแต่โบราณนับเป็นพันปี

สำหรับแขวงจำปาสัก ซึ่งเป็นพื้นที่ศึกษามีประชากร 18 เผ่าชน รวม
ทั้งชาวต่างชาติและอื่น ๆ จำนวนทั้งสิ้นประมาณ 514,236 คน คิดเป็นร้อยละ 13.53 ของ
ประชากรทั้งประเทศ ความหนาแน่นประมาณ 26 คน/กม² โดยอาศัยอยู่ในเขตฝั่งขวาและเขต
ฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง (ตารางที่ 1.3-1)

1.2) การเปลี่ยนแปลงของประชากร

อัตราการเพิ่มประชากรของประเทศโดยรวมประมาณ 2.8 ต่อปี รัฐมี
นโยบายลูกห่าง ในทางปฏิบัติแพทย์และอนามัยจะให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องเพศปฏิบัติแก่ผู้มีลูกมาก
เป็นราย ๆ ไป ยังไม่มีนโยบายหรือโครงการวางแผนครอบครัวที่ชัดเจน

1.3) การกระจายตัวตามเมืองของประชากร

ประชากรกระจายตัวตามเมืองต่างๆ ในจำนวนที่ไม่แตกต่างกันมากนัก
กล่าวคือ เมืองที่มีประชากรมากที่สุดคือเมืองโขงซึ่งมีร้อยละ 15 ของประชากรของแขวงจำปาสัก
รองลงมาได้แก่ เมืองพนทอง ร้อยละ 14 เมืองปากเซ ร้อยละ 12 เมืองชะนะสมบูน ร้อยละ
11 และเมืองจำปาสักร้อยละ 10 ของประชากรของแขวง (ดังตารางที่ 1.3-2) กล่าวได้ว่า
เมืองต่าง ๆ เป็นชุมชนขนาดใหญ่ที่การปกครองสามารถดูแลได้ง่ายหากระบบบริหารมีประสิทธิภาพ
การส่งเสริมให้ต้นต้วในด้านการท่องเที่ยวสามารถทำได้โดยตรงระหว่างผู้บริหารและ
ชุมชน โดยผ่านกระบวนการที่ไม่ยุ่งยาก

ตารางที่ 1.3-1 ชนเผ่าต่าง ๆ ในแขวงจำปาสักปี พ.ศ. 2536

ชื่อชนเผ่า	จำนวน	ถิ่นที่อยู่อาศัย	ชนบทรรมนิยมประเพณี
1. เผ่าลาวลุ่ม	378,000	- อาศัยอยู่บริเวณที่ราบลุ่มริมฝั่งแม่น้ำโขง	- มีชนบทรรมนิยมประเพณีเหมือนกับชาวพุทธทั่วไปเช่น ทำบุญเข้าพรรษา-ออกพรรษา บุญพระเวศ บุญบั้งไฟ บุญห่อข้าว (สงกรานต์) บุญห่อข้าวประดับดิน บุญบั้งไฟ เป็นต้น
2. เผ่าลาวส่วย	22,000	- เมืองบາเจียงและเมืองสุขุมา	- เหมือนลาวลุ่ม
3. เผ่าละเวน	19,601	- เมืองปากซอ	- มีประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์คือการรำละเวน ช้บร้องละเวนและพิธีสร้างบ้านขนาดเล็กให้คนตายโดยใส่ของเครื่องใช้ไว้ในบ้านที่สร้างมีภาษาเป็นของตนเอง
4. เผ่าภูไท	5,450	-เมืองบาเจียง	- เป็นชนเผ่าที่มีประเพณีเฉพาะคล้ายกับเผ่าภูไทที่นครพนม มีการรำฟ้อนของเผ่าภูไท
5. เผ่ากระตาง	4,709	- เมืองโพนทอง	- เป็นชนเผ่าดั้งเดิมของจำปาสัก
6. เผ่าตะโอย	4,523		
7. ย่าเหิน	4,081		
8. ชะแมลาว	3,398		

ตารางที่ 1.3-1 (ต่อ)

ชื่อชนเผ่า	จำนวน	ถิ่นที่อยู่อาศัย	ชนบทรวมนิยมประเพณี
9. เผ่าละแวก	2,041		- มีภาษาพูดเป็นของตนเอง
10. เผ่าออง	1,533		
11. เผ่าอาล็ก	1,494		
12. เผ่าแงะ	1,330		- มีภาษาพูดของเผ่า
13. เผ่ากะตู่	84		- นับถือภูตผี มีการสร้างโลงศพเตรียมไว้ใต้ถุนบ้านก่อนตาย
14. เผ่าเจง	18		
15. เผ่าอิน, โอย	19		
16. กะเสง	68		
17. เผ่าม้ง	16		
18. เผ่าตะเหลียง	6		
19. ที่เหลือเป็นชาวต่างชาติและอื่นๆ ผสมผสาน	65,865		
รวม	514,236		

หมายเหตุ : ถิ่นที่อยู่ของชนเผ่าต่างๆ ที่เหลือจะอยู่บริเวณแนวชายแดนลาว-กัมพูชา และบริเวณเทือกเขาที่ราบสูงต่างๆ

ตารางที่ 1.3-2 ข้อมูลกระจายตัวประชากรตามเมืองๆ ในแขวงจำปาสักปี 2537

ชื่อเมือง	จำนวนหมู่บ้าน	จำนวน หลังคาเรือน	จำนวนประชากร		
			ชาย	หญิง	รวม
ปากเซ	53	8,165	30,489	31,418	61,907 (12.0)
จำปาสัก	92	7,670	26,215	27,710	53,925 (10.5)
ชนะสมบูน	83	8,856	26,749	28,957	55,706 (11.0)
บาเจียง	96	5,240	14,597	16,166	30,763 (6.8)
ปะทุมพอน	95	6,971	20,982	22,685	43,667 (0.9)
โพนทอง	117	11,141	36,513	38,359	74,872 (14.6)
ปากซอ	104	6,719	23,578	23,797	47,375 (9.2)
สุขุม	60	6,032	18,254	20,646	38,900 (7.6)
มุลละปะโมก	65	5,053	14,043	16,009	30,052 (8.0)
เมืองไซ	131	10,821	37,707	39,362	77,069 (15.8)
รวม	896	76,668	249,127	265,109	514,236 (100)

ที่มา : คณะกรรมการแผนการและการร่วมมือของแขวงจำปาสัก

2) การศึกษา

2.1) ภาพรวม

ตามแนวทางนโยบายของพรรคและรัฐ การศึกษาจะต้องก้าวหน้าเน้น การกำจัดการไม่รู้หนังสือ การจัดสร้างโรงเรียนสำหรับชนเผ่า ส่งเสริมอาชีวศึกษาด้านการ เกษตรและวิชาชีพสาขาต่าง ๆ ส่งเสริมการกีฬาระดับชาติและนานาชาติ*

ปรัชญาพื้นฐานเกี่ยวกับการศึกษาของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน ลาว คือ ชาติ วิทยาศาสตร์ และมหาชน

ระบบการศึกษา จัดเป็นสามัญศึกษา อาชีวศึกษา และมหาวิทยาลัย ดังนี้

ชั้นประถม	: ป.1 ถึง ป.5
ชั้นมัธยม	: ม.1 ถึง ม.3
ชั้นอุดม	: อ.1 ถึง อ.3
มหาวิทยาลัย	: หลักสูตร 4 ปี

นอกจากนี้ ยังมีระบบอนุบาลและโรงเรียนเลี้ยงเด็กก่อนวัยเรียน เพื่อ เตรียมความพร้อมแก่เด็กเล็กซึ่งจะก้าวเข้าสู่วัยเรียนต่อไป โดยถือว่า เด็กคือคนของมหาชนตาม ปรัชญาการศึกษาดังกล่าว

รัฐเป็นผู้รับภาระการศึกษาทุกระดับ นักเรียนนักศึกษาไม่ต้องเสียค่า เล่าเรียน ผู้ที่ได้รับทุนไปเรียนต่างประเทศ รัฐบาลจัดหาเครื่องนุ่งห่มและสิ่งจำเป็นอื่น ๆ ให้โดย ไม่คิดค่าใช้จ่าย

* ที่มา : คำพูด แก้วบัวโลหะ รองนายกรัฐมนตรี, สุนทรพจน์ ที่กล่าวต่อการประชุมสมัชชา แห่งชาติ สมัยสามัญ 22 กุมภาพันธ์ 2536 (1993)

2.2) สภาพการศึกษาของแขวงจำปาสัก

การจัดการศึกษาของแขวงจำปาสัก ได้ถูกวางกรอบให้สอดคล้องกับ โครงสร้างหลักและปรัชญาการศึกษาของประเทศ เริ่มตั้งแต่จัดตั้งโรงเรียนเด็กและอนุบาล สามัญศึกษาต้น สามัญศึกษาสูง อาชีวศึกษาและวิทยาลัยครู ซึ่งยังคงขาดอยู่เพียงระดับมหาวิทยาลัย ระดับเดียว

การกระจายตัวตามระดับการศึกษาในแนวตั้ง ยังกระจุกตัวอยู่ในระดับ สามัญศึกษาต้น ซึ่งมีนักเรียนถึงร้อยละ 95 ของทั้งระบบ นักเรียนระดับนี้จะมีการขยายตัวตามแนว ตั้งขึ้นสู่ระดับสูงต่อไป เป็นสิ่งที่แสดงถึงสภาพการณ์ที่อยู่ในช่วงเวลาของการเริ่มต้นของการพัฒนา ทางการศึกษา

การขยายตัวตามแนวนอน ยังจำกัดอยู่ในกรอบของการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ เช่น การช่าง การฝีมือ จักสาน หรืออาชีพอื่น ๆ ยังขาดการริเริ่ม การ จัดการ และการดำเนินการที่เป็นรูปธรรม

ภาวะการไม่รู้หนังสือยังมีอยู่บ้าง แต่ยังไม่มิตัวเลขของผู้ไม่รู้หนังสือ ที่แน่นอน อย่างไรก็ตาม รัฐบาลได้มีนโยบายที่จะกำจัดความไม่รู้หนังสือให้หมดไปโดยเร็ว

2.3) การศึกษานอกระบบ

นอกจากระบบงานการศึกษาโดยตรงแล้ว กลไกที่สำคัญในการพัฒนา การศึกษา คือ องค์การจัดตั้งมหาชน สมาคมพ่อแม่ผู้เรียน สมาคมมอดุหนุการศึกษา และประ- ชาชน ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการศึกษา

พื้นฐานการศึกษาของประชาชนมีความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว มาก การขยายการศึกษาในแนวนอนนอกจากกรอบการศึกษาในระบบ สู่การศึกษานอกระบบ เช่น โรงเรียนสอนภาษา โรงเรียนอบรมมัคคุเทศก์ โรงเรียนสารพัดช่าง และโรงเรียนศิลปะต่างๆ เป็นต้น จะเป็นประโยชน์แก่ประชาชน และแก่การพัฒนาการท่องเที่ยว

3) สาธารณสุข

3.1) ภาพรวม

การสาธารณสุขใน สปป.ลาว นั้น รัฐบาลฯทั้งหมดดำเนินการรักษาพยาบาลแก่ประชาชน มีนโยบายให้เดินหน้าหนึ่งก้าว (ไมตรี ลิมพิชาติ: เบิงลาว) และเน้นในการยกฐานะสาธารณสุขของประชาชน สาธารณสุขแม่และเด็ก ปรับปรุงกฎหมายระเบียบและข้อบังคับด้านธุรกิจ ยารักษาโรคและอาหาร เพื่อพัฒนาสุขภาพของประชาชน โดยยึดหลักของ WHO ที่ว่า "Health for All" (คำพูด แก้วบัวละพา: สุนทรพจน์)

3.2) สภาพสาธารณสุขของแขวงจำปาสัก

ในแขวงจำปาสัก มีสถานพยาบาล (โรงหมอ) ทั้งหมด 90 โรง ประกอบด้วยเตียงผู้ป่วยทั้งสิ้น 821 เตียง โดยเป็นโรงพยาบาลระดับแขวง 1 โรง 245 เตียง ระดับเมือง 10 โรง รวม 280 เตียง และเป็นสุขศาลา 79 แห่ง รวม 296 เตียง จึงกล่าวได้ว่าเป็นเตียงในสถานพยาบาลระดับสุขศาลาร้อยละ 36.0 ระดับเมือง (อำเภอ) ร้อยละ 34.1 และระดับแขวง ร้อยละ 29.8 (ตารางที่ 1.3-3)

จำนวนแพทย์และพยาบาลทั้งสิ้น 964 คน เป็นแพทย์ชั้นสูง 92 คน ชั้นกลาง 281 คน และชั้นต้น 591 คน ซึ่งเท่ากับ ชั้นต้นร้อยละ 61.3 ชั้นกลางร้อยละ 29.1 และชั้นสูงร้อยละ 9.5 ตามลำดับ (ตารางที่ 1.3-4)

แพทย์และพยาบาล 1 คน เฉลี่ยต่อประชากร 2,735 คน โดยที่แพทย์ชั้นสูง 1 คน/ประชากร 5,532 คน ชั้นกลาง 1 คน/ประชากร 1,811 คน และชั้นต้น 1 คน/ประชากร 861 คน หรือคิดเป็นอัตราการเฉลี่ยแพทย์และพยาบาลต่อประชากร 10,000 คน พบว่า แพทย์ชั้นสูง 1.8 ต่อ 10,000 คน ชั้นกลาง 5.5 และชั้นต้น 11.5 คน/ประชากร 10,000 คน ตามลำดับ (ตารางที่ 1.3-5)

โรคภัยไข้เจ็บที่พบมากที่สุด ในแขวงจำปาสัก คือ โรคคุด ไข้หวัด ไข้มาเลเรีย และไข้เลือดออก ประมาณร้อยละ 41.6 ของการเจ็บป่วยทั้งหมดในแขวง และรองลงมาคือ โรคทางเดินอาหาร ได้แก่ โรคท้องร่วงและโรคบิด ดังแสดงในตารางที่ 1.3-6

ตารางที่ 1.3-3 จำนวนสถานพยาบาล (โรงหมอ) ปี พ.ศ. 2537

ระดับ	จำนวนโรงพยาบาล	จำนวนเตียง	ร้อยละ
ระดับแขวง	1	245	29.8
ระดับเมือง	10	280	34.1
ระดับลูกคาสา	79	296	36.0
รวม	90	821	100

ตารางที่ 1.3-4 จำนวนแพทย์และพยาบาลในระดับต่าง ๆ

ระดับ	แพทย์และพยาบาล		เฉลี่ยต่อประชากร	หมายเหตุ
	จำนวน	%		
ชั้นสูง	92	9.5	5,532	ประชากรทั้งสิ้น 509,000
ชั้นกลาง	281	29.1	1,811	
ชั้นต้น	591	61.3		
รวม	964	100	2,735	

ที่มา : คำพัน โคตโยธา รายงานสาธารณสุขแขวงจำปาสัก ปี 1993

ตารางที่ 1.3-5 จำนวนแพทย์พยาบาลต่อประชากร 10,000 คน

ระดับ	จำนวนแพทย์	ต่อประชากร 10,000 คน
ชั้นสูง	92	1.8
ชั้นกลาง	281	5.5
ชั้นต้น	591	11.5

ที่มา : คำพัน โคตโยธา รายงานสาธารณสุขแขวงจำปาสัก

ตารางที่ 1.3-6 โรคที่มีผู้ป่วย 5,000 คนต่อปี ในปี พ.ศ. 2533

ลำดับที่	ชื่อโรคหรืออาการเจ็บป่วย	ผู้ป่วย	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.	ไข้หวัด (มาลาเรีย+ไข้เลือดออก)	19,315	41.6
2.	ไข้หวัด	7,225	15.5
3.	โรคท้องร่วง (ถอกท้อง)	4,745	10.2
4.	โรคท้องบิด	4,486	9.6
5.	ปอดอักเสบ	2,440	5.2
6.	โรคระบบประสาท	2,266	5.0
7.	กระเพาะอาหารและลำไส้อักเสบ	1,824	4.0
8.	พยาธิต่างๆ (แมงกาคอกอื่นๆ)	1,020	2.2
9.	จุกอักเสบ (ผู้ตั้งอักเสบ)	900	2.0
10.	ตาเข้าผ้า	894	1.9
11.	บาดแผลต่างๆ	851	1.8
12.	ปะดงข้อ	833	1.7
13.	ความผิดปกติของระบบข้อและกล้ามเนื้อ	812	1.7
	ความเจ็บป่วยอื่นๆ รวมกัน	4,833	10.4
	รวม	46,444	100

ที่มา : คำพัน โรคโยธา, รายงานสาธารณสุข, แขวงจำปาสัก ปี 1993

จะเห็นได้ว่า ปัญหาสาธารณสุข เป็นปัญหาพื้นฐานที่สืบเนื่องจากสภาพแวดล้อม เช่น ไข้หวัด และจากพฤติกรรมการบริโภคอาหาร เช่น ท้องบืด ท้องร่วง ซึ่งต้องมีแผนการป้องกันการปราบเชื้อโรค การรักษาและการแนะนำการบริโภคอาหารที่ถูกต้องแก่ประชาชน เพื่อป้องกันการขยายตัวของความเจ็บป่วย และเป็นผลดีโดยตรงกับกิจการพัฒนาการท่องเที่ยว

4) การให้บริการทางสังคม

4.1) การบริการความปลอดภัย

สปป.ลาว มีการจัดตั้งและการบริหาร ระดับท้องถิ่นดังนี้ คือ

- หลายหมู่บ้านรวมกันเป็นเมือง มีคณะกรรมการปกครองเมืองเป็นผู้บริหารเมือง
- หลายเมืองรวมกันเป็นแขวง มีคณะกรรมการปกครองแขวงเป็นผู้บริหารแขวง (ไมตรี ลิมปิชาติ)

ระบบบริหารความปลอดภัย เป็นภารกิจภายใต้การประสานงานของคณะกรรมการปกครองแขวง คณะกรรมการปกครองเมืองและกองหลอนในระดับหมู่บ้าน ซึ่งในระดับแขวงและระดับเมืองมีเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ปฏิบัติงาน ส่วนระดับหมู่บ้าน มีสมาชิกกองหลอนเป็นผู้ปฏิบัติงานโดยมีนายบ้านเป็นหัวหน้ากองหลอน

4.2) การบริการทางศาสนา

สปป.ลาว รัฐบาลให้สิทธิเสรีภาพในการเลือก นับถือศาสนา ประชาชนลาวมากกว่าร้อยละ 90 นับถือศาสนาพุทธ (ไมตรี ลิมปิชาติ) มีศาสนสถาน พระภิกษุสามเณร อุบาสก และอุบาสิกา เป็นผู้บำรุงศาสนาและปฏิบัติธรรมตามประเพณี พระสงฆ์ลาวเป็นผู้บำรุงศาสนาและปฏิบัติธรรมตามประเพณี พระสงฆ์ลาวนอกจากเผยแผ่พระพุทธธรรมแล้ว ยังทำหน้าที่เป็นครูประชาศึกษา แพทย์แผนโบราณ และเป็นผู้นำชุมชนในการอนุรักษ์และพัฒนาศิลปวัฒนธรรม มีประชาชนเพียงจำนวนน้อยที่นับถือศาสนาและลัทธิความเชื่ออื่น นอกจากนี้ พิธีทางประเพณีส่วนใหญ่มีความเกี่ยวข้องกับพุทธศาสนา ดังนี้

- เดือน 3 วันมาฆบูชา มีงานฉลองพระธาตุอิงฮังที่สุวรรณเขต และงานวัดพญาป่าสัก

- เดือน 5 สงกรานต์ปีใหม่ลาว
- เดือน 6 วันวิสาขบูชา
- เดือน 8 บุญเข้าพรรษา
- เดือน 9 บุญเข้าประดับดิน
- เดือน 10 บุญเข้าฉลาก
- เดือน 11 ออกพรรษา บุญสว่างเฮือ(แข่งเรือ) ที่นครเวียงจันทน์
- เดือน 12 บุญธาตุหลวงเวียงจันทน์

สำคัญ ดังนี้

นอกจากงานประเพณีทางพุทธศาสนาข้างต้นแล้ว ยังมีพิธีทางรัฐการที่

- วันที่ 20 มกราคม วันสร้างตั้งกองทัพประชาชนลาว
- วันที่ 8 มีนาคม วันสตรีสากล
- วันที่ 22 มีนาคม วันสร้างตั้งพรรคประชาชนประวัตีลาว
- วันที่ 1 พฤษภาคม วันกรรมกร(วันแรงงานสากล)
- วันที่ 12 ตุลาคม วันประกาศเอกราช
- วันที่ 20 ธันวาคม วันชาติ(สร้างตั้ง สปป.ลาว)

4.3) การให้บริการข่าวสาร ไปรษณีย์และโทรคมนาคม

คณะกรรมการข่าวสาร หนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์
แห่งรัฐ(เทียบเท่ากระทรวง) เป็นผู้คุ้มครองการสื่อสารมวลชนแห่งรัฐ และเป็นศูนย์กลางของการ

โฆษณาแนวทางนโยบายของพรรคและรัฐในประเทศและต่างประเทศ

อย่างไรก็ตามการให้บริการข่าวสารในรูปของสื่อมวลชนเช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียงและโทรภาพยังอยู่ในขอบเขตจำกัด เพราะประชาชนให้ความสนใจน้อย สื่อสารมวลชนดังกล่าวมีไม่เพียงพอ ยังไม่มีธุรกิจสื่อสารมวลชนที่ลงทุนลงแรงอย่างเป็นรูปธรรม

การสื่อสารทางไปรษณีย์โทรเลขสามารถกระทำได้ในระดับเมืองแต่ยังขาดความรวดเร็วและความคล่องตัว เนื่องจากการคมนาคมไม่สะดวกและเทคโนโลยีที่ใช้ยังไม่ทันสมัย

5) ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี

ชนชาติลาว เป็นชนชาติที่เก่าแก่ ครองแคว้นแคว้นแผ่นดินสืบทอดกันมานานนับพันปี มีศิลปวัฒนธรรมและประเพณีที่ยั่งยืนเป็นมรดกสืบทอดถึงยุคปัจจุบัน

ศิลปกรรมที่อยู่ในรูปของโบราณวัตถุและปูชนียสถานมีอยู่มากมาย เช่น พระธาตุจอมศรี พระอารามต่าง ๆ ทางพุทธศาสนา พระธาตุหลวงเวียงจันทน์ พระเจ้าองค์ดีเมืองโสย แขวงหัวพัน พระธาตุศรีโคดที่แขวงคำม่วน และพระธาตุอิงฮังที่แขวงสะหวันนะเขต เป็นต้น

สำหรับในแขวงจำปาสักมีปราสาทหินวัดพูที่เมืองจำปาสัก วัดวาอารามต่าง ๆ อาคารเก่าแก่สมัยฝรั่งเศส และวังเจ้าบุญอุ้ม เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีศิลปะในการดำเนินชีวิตหลากหลายรูปแบบ เช่น ศิลปการทำและประดิษฐ์เครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องประดับและการทอผ้า เป็นต้น ที่ปรากฏโดดเด่น ได้แก่ ทำมิด ขวาน จอบ เสียม และเครื่องมือการเกษตรอื่น ๆ การจักสาน การทำเครื่องเงิน เครื่องทอง การทอผ้าพื้นเมืองด้วยลวดลายที่สวยงามต่าง ๆ

ในด้านวัฒนธรรมและประเพณี มีทั้งแบบชาวพุทธและประเพณีชนเผ่า แต่ที่สำคัญคือ วัฒนธรรมประเพณีแบบชาวพุทธ เพราะประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ เช่น วันมาฆบูชา เดือน 3 งานฉลองประจำปีวัดพ เดือน 4 บุญก้นหลอน (บุญมหาชาติ) เดือน 5 วันสงกรานต์ ขึ้นปีใหม่ เดือน 6 วันวิสาขบูชา เดือน 8 บุญเข้าพรรษา เดือน 9 บุญข้าวประดับดิน เดือน 10 บุญข้าวฉลากและเดือน 11 บุญออกพรรษา เป็นต้น

ประเพณีชนเผ่าหลากหลายตามความเชื่อถือ เช่น ประเพณีบูชาบรรพบุรุษ บูชา
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำหมู่บ้านและพิธีศพของผู้นำหมู่บ้าน เป็นต้น

6) ผลกระทบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว

จากที่ได้กล่าวมาในเนื้อหาส่วนที่เกี่ยวกับสังคม จะเห็นว่า มีประเด็นปัญหาที่สำคัญ
หลายประการ คือ

(1) ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวชนบท มีวิถีชีวิตแบบชาวชนบททั่วไป ยังมี
ประชากรจำนวนหนึ่งอยู่ภายใต้ภาวะการไม่รู้หนังสือ และประชากรวัยเรียนส่วนใหญ่จะเรียนอยู่ใน
ระดับภาคบังคับ ทำให้การสื่อความประชาชนเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยผ่านขบวนการ
ทางหนังสือหรือเอกสาร จะทำได้ในขอบเขตที่จำกัด

(2) การสื่อความกับประชาชนโดยผ่านสื่อสารอื่น เช่น วิทยุและโทรทัศน์
มีขอบเขตจำกัด เนื่องจากระบบสื่อสารดังกล่าวยังขาดและมิได้รับการพัฒนาให้เพียงพอ ประชาชน
ส่วนใหญ่รับข่าวสารที่ผ่านสื่อสารประเภทนี้จากต่างประเทศ เช่น ไทย เวียดนาม และรัสเซีย

(3) การสาธารณสุข ส่วนใหญ่ยังเป็นสาธารณสุขขั้นพื้นฐาน เทคโนโลยีทาง
การแพทย์ยังไม่ก้าวหน้า เพราะขาดเครื่องมือ อุปกรณ์ และแพทย์ผู้มีความชำนาญ การศัลยกรรม
ที่สำคัญไม่สามารถทำได้ในระดับแขวง ผู้ป่วยที่ต้องการศัลยกรรมที่สำคัญจะถูกส่งไปที่โรงพยาบาล
ในนครเวียงจันทน์ หรือเข้ารับรักษาตัวโรงพยาบาลในประเทศไทย ที่สำคัญที่สุดคือยังมีเชื้อโรค
ที่เป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยว เช่น โรคไขุขุมและเชื้อโรคจากหอย เป็นต้น

(4) การบริการทางสังคม ทั้งบริการความปลอดภัยและบริการด้านศาสนา
ค่อนข้างดี เนื่องจากมีระบบการรักษาความปลอดภัยทางสังคมอย่างกระชับทุกระดับ คดีอุกฉกรรจ์
ประเภทต่าง ๆ มีน้อย อย่างไรก็ตามระบบรักษาความปลอดภัยที่กระชับจนเกินไปอาจมีผลกระทบ
ต่ออิสระการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

ส่วนการให้บริการทางไปรษณีย์โทรเลขและโทรศัพท์ ยังขาดอยู่มาก
การบริการส่วนนี้ ยังเป็นภาระที่สำคัญของคณะปกครองแขวงและรัฐบาล สปป.ลาว เพราะเป็น
เรื่องที่ต้องมีการลงทุนสูง

(5) ศิลปวัฒนธรรม และประเพณีของประชาชนในแขวงจำปาสักหลากหลาย ส่วนมากจะเป็นผลดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวมากกว่าเป็นผลเสีย วัฒนธรรมประเพณีที่รูปแบบไม่มีลักษณะที่จะเป็นผลลบต่อการท่องเที่ยว

7) ข้อเสนอแนะ

(1) เนื่องจาก การสื่อความแก่ประชาชนโดยผ่านระบบการสื่อสารต่าง ๆ ยังเป็นข้อจำกัดในการสื่อความเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยว ควรผ่านขบวนการบอกกล่าว ประชุม หรือสัมมนา โดยรัฐหรือเอกชนไปก่อนและเร่งรัดพัฒนาระบบสื่อสารต่าง ๆ ให้ทันต่อความต้องการการพัฒนาการท่องเที่ยวและการพัฒนาประเทศในด้านอื่น ๆ

(2) การพัฒนาระบบการอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว ควรรวมระบบสาธารณสุขเข้าไว้ด้วย เช่น โรงแรมหรือที่พักขนาดมาตรฐาน ควรมีหน่วยพยาบาลเบื้องต้นด้วย เพื่อแนะนำการป้องกันโรคบางชนิด เช่น มาเลเรีย และเชื้อโรคเกิดจากหอย และบริการการรักษาพยาบาลเบื้องต้นรวมทั้งระบบนำส่งสถานพยาบาลที่ทันสมัย เมื่อมีผู้ป่วยที่มีอาการเกินความสามารถของหน่วยพยาบาล

(3) คณะกรรมการปกครองแขวง, ปกครองเมือง และรัฐบาล ควรมีหน่วยงานให้ข่าวสารหรือแนะนำนักท่องเที่ยวเรื่องความปลอดภัย, การปฏิบัติให้สอดคล้องกับความเข้มงวดของระบบความปลอดภัยในบ้านเมืองทุกระดับ และหน่วยงานที่คอยช่วยเหลือหรือทำการแก้ไขโดยด่วนแก่นักท่องเที่ยวในกรณีที่มีการปฏิบัติไม่สอดคล้องกับกฎหมาย ระเบียบและข้อบังคับของบ้านเมือง

(4) ทำการสำรวจ ทำแผนและดำเนินการปฏิบัติเกี่ยวกับการอนุรักษ์ พัฒนา และจัดการ ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี ที่จะ เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติและการท่องเที่ยว เช่น โบราณวัตถุ โบราณสถาน ศิลปวัตถุ ศิลปอาชีพที่โดดเด่น อันได้แก่ วัดพู อาคารต่าง ๆ สมัยฝรั่งเศส ทางรถไฟ สะพานทางประวัติศาสตร์ การทำเครื่องมือเครื่องใช้โลหะ การทำเครื่องประดับเครื่องเงิน-เครื่องทอง การจักสาน การทอผ้าพื้นเมือง ประเพณีชนเผ่า เป็นต้น เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว และป้องกันผลกระทบในทางลบจากการท่องเที่ยว

(5) ทำการสำรวจชนเผ่า ประเพณี วิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรมประจำเผ่า ถิ่นฐานเชิงภูมิศาสตร์และสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ

คัดเลือกกลุ่มชนเผ่าที่มีองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ดังกล่าว ซึ่งมีศักยภาพที่จะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้ และจัดทำแผนพัฒนาโดยกำหนดให้ประเพณี วิถีชีวิต และศิลปวัฒนธรรมเป็นจุดดึงดูดคนเชิงแสวงหาความรู้และความอยากรู้อยากเห็น และให้ถิ่นฐานเชิงภูมิศาสตร์และสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ เป็นจุดดึงดูดเพื่อแสวงหาความสงบและชมธรรมชาติ และดำเนินการตามแผน

พัฒนาผลผลิตทางศิลปชนเผ่า เช่น ผ้าฝ้าย เครื่องนุ่งห่ม เครื่องประดับ เครื่องมือ เครื่องใช้ โดยยึดรูปแบบดั้งเดิมที่แฝงไว้ด้วยวัฒนธรรมและความหมายของเผ่า เป็นสินค้าที่ระลึกเพื่อสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว และเพิ่มพูนรายได้ครัวเรือนของชนเผ่าเอง

จัดทำโครงการพัฒนาการใช้ทรัพยากรชนเผ่า ที่ใช้ประจำในการดำเนินวิถีชีวิต เช่น ข้าว ไม้ และพาหนะอื่น มาใช้ในกระบวนการท่องเที่ยวที่เหมาะสมและเกิดประโยชน์สูงสุด

กำหนดองค์กรที่รับผิดชอบในการพัฒนาและดูแลรักษาระบบการท่องเที่ยวในถิ่นชนเผ่าให้ชัดเจน เพื่ออนุรักษ์ พัฒนา และใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสม

(6) พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้เพียงพอ โดยประเมินความต้องการบุคลากรระยะเร่งด่วน ระยะสั้น และระยะยาว เสร็จแล้ว จัดทำแผนงาน หลักสูตร และองค์กระบวนปฏิบัติ ดำเนินการผลิตบุคลากรตามเป้าหมายระยะต่าง ๆ

1.3.2 สภาพทางเศรษฐกิจ

1) ภาพรวมทางเศรษฐกิจ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2534-2538) และฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2539-2543) ของ สปป.ลาว ได้เริ่มเปิดกว้างและเน้นการเข้ามาทำการค้าและลงทุนของนักธุรกิจชาวต่างชาติมากขึ้น รวมทั้งยังมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น กฎหมายการค้าการลงทุน กฎหมายที่ดิน กฎหมายถือครองกรรมสิทธิ์ต่าง ๆ รวมทั้งกฎหมายอื่น ๆ ที่มีส่วนในการเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาการเศรษฐกิจของประเทศ และแผนพัฒนาฉบับที่ 4 นั้น ยังได้มีการกำหนดเมืองหลักในการพัฒนาเศรษฐกิจไว้อย่างชัดเจน โดยที่เมืองเวียงจันทน์และเมืองคำม่วน ได้ถูกกำหนดไว้ให้เป็นเมืองหลักด้านการค้าและอุตสาหกรรม ซึ่งในส่วนของการค้าอุตสาหกรรมนั้น จะส่งเสริมนักลงทุนต่างประเทศ ที่ต้องการลงทุนในกลุ่มอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบที่

มีอยู่ใน สปป.ลาว นอกจากนี้จะมีการสร้างอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดใหญ่ โดยเน้นอุตสาหกรรมที่เป็นแร่ธาตุ น้ำมัน พลังงานไฟฟ้าและพลังงานอื่น ๆ ฯลฯ ในเรื่องพลังงานไฟฟ้านั้นคาดว่า ปี 1996 ถึง ปี 2000 จะสำเร็จมีพลังงานไฟฟ้าใช้ 1500 - 2800 เมกะวัตต์

ในปี 1993 พบว่ามูลค่าด้านอุตสาหกรรมและหัตถกรรมได้เพิ่มขึ้นเป็น 16% ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (GDP) และยังคงมีเป้าหมายในการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมและหัตถกรรม โดยเน้นการส่งเสริมปรับปรุงด้านการควบคุมคุณภาพผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมและหัตถกรรมที่มีอยู่ในปัจจุบัน การป้องกันสิ่งแวดล้อม เร่งรัดดำเนินการโครงการต่าง ๆ ตามแผนที่ได้วางไว้ เช่น โครงการเขื่อนน้ำสอง (Nam Song Dam Project), โรงงานปูนซีเมนต์ (Vanvieng) โครงการเขื่อนไฟฟ้าพลังน้ำ Nam Kor (Oudomxay Province), โครงการสายส่งไฟฟ้าพลังสูงที่ตลาดหลวงพระบาง, การขยายโครงข่ายไฟฟ้าในพื้นที่จังหวัดภาคเหนือ, ภาคกลางและภาคใต้ ในขณะที่เดียวกัน จะได้ติดตามตรวจสอบการดำเนินงานของโครงการลงทุนต่าง ๆ ที่รัฐบาลได้อนุมัติไปแล้ว รวมทั้งจะรีบเร่งศึกษาความกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจและทำเหมืองแร่ เพื่อนำเสนอสภาแห่งชาติ (National Assembly) ต่อไป

นอกจากนี้ จะทำการสำรวจศึกษาเพื่อการพิจารณาเขตอุตสาหกรรมใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่เกี่ยวกับ ที่ตั้ง น้ำใช้ ไฟฟ้า การคมนาคมขนส่ง และการติดต่อสื่อสาร และอื่น ๆ ที่จำเป็น ซึ่งจะเอื้ออำนวยต่อการลงทุนของนักลงทุนต่างประเทศ ที่จะเข้ามาลงทุนใน สปป.ลาว

2) โครงการสร้างการผลิตของเมืองจำปาสัก

แขวงจำปาสักประกอบด้วยเมืองต่างๆ 10 เมือง มีเมืองปากเซเป็นศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจการค้า และการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก และยังเป็นศูนย์กลางด้านธุรกิจการค้าของแขวงใกล้เคียง คือ แขวงอัตปือ เขกอง และสาละวัน ซึ่งมีธุรกิจการค้าผ่านมายังประเทศไทย ส่วนเมืองอื่นๆ จะมีบทบาทเป็นแหล่งผลิตพืชผลทางการเกษตร ซึ่งจะแตกต่างกันออกไปตามลักษณะของภูมิประเทศ ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพทางการเกษตร มีพืชเศรษฐกิจหลักที่สำคัญคือ ข้าวและกาแพ ซึ่งข้าวที่ปลูกเป็นข้าวเหนียวมีปริมาณเพียงพอต่อการบริโภคภายในแขวง และสามารถส่งเป็นสินค้าออกไปจำหน่ายในแขวงใกล้เคียง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย ส่วนกาแพนั้นเป็นสินค้าออกที่สำคัญของแขวงจำปาสัก มีแหล่งปลูกที่สำคัญ คือ เมืองปากช่องและปะทุมพอน กาแพเกือบทั้งหมดส่งออกมาขายยังประเทศไทย พืชส่งออกอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญคือหมากแดง เป็นพืชสมุนไพรชนิดหนึ่งที่สกัดทำยารักษาโรคประเภทยาแก้ปวดท้อง ยาต้ม และ

ยาบำรุง นอกจากนี้ยังมีจำพวกพืชไร่จำพวกถั่วประเภทต่างๆ ถั่วฝักยาว และมะละกอ ซึ่งมีพื้นที่เพาะปลูกกระจายอยู่ตามเมืองต่าง ๆ (ตามตารางที่ 1.3-7)

จากสถิติส่งออกของแขวงจำปาสักปี 2536 ปรากฏว่ามีมูลค่าการส่งออกรวมทั้งสิ้น 15,180,760 ดอลลาร์สหรัฐ โดยจำแนกเป็นสินค้าภายในแขวงที่ส่งออก 7,489,999 ดอลลาร์สหรัฐ และสินค้าภายนอกส่งออก 7,690,711 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งสินค้าภายนอกส่งออกเป็นสินค้าจากแขวงใกล้เคียงและประเทศกัมพูชาที่ผ่านมาเพื่อส่งออก สินค้าส่งออกที่สำคัญได้แก่ กาแฟ หมากแห้ง ที่ผลิตในแขวงจำปาสัก และไม้ที่มาจากประเทศกัมพูชา ส่วนสินค้าเข้าได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค วัสดุก่อสร้าง รถจักรยาน และรถจักรยานยนต์ ซึ่งนำเข้าจากประเทศไทย นอกจากนี้ยังมีการนำเข้าวัสดุก่อสร้างจากประเทศเวียดนาม คือ เหล็กก่อสร้าง บูนซีเมนต์ และหินอ่อนเพราะมีราคาถูกกว่าประเทศไทย

มูลค่าสินค้านำเข้าในปี 2536 มีมูลค่าทั้งสิ้นประมาณ 16 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งสูงกว่ามูลค่าสินค้าออกเล็กน้อย ซึ่งแต่เดิมก่อนที่จะประกาศยกเลิกการทำสัมพันธไมตรีในปี 2537 ฐานะทางเศรษฐกิจของแขวงจำปาสักค่อนข้างดี เนื่องจากมีรายได้จากการทำป่าไม้ซึ่งมีมูลค่าที่สูง แต่ปัจจุบันเศรษฐกิจต้องหยุดชะงักลงเพราะขาดรายได้ในส่วนนี้ไป อย่างไรก็ตามรัฐบาล สปป.ลาว ก็ได้มีนโยบายที่จะส่งเสริมการท่องเที่ยวในภาคใต้ ซึ่งแขวงจำปาสักเองมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สมบูรณ์ หากมีการพัฒนานำมาใช้อย่างเหมาะสมก็จะสามารถทำรายได้ทดแทนรายได้เดิมจากการทำป่าไม้ได้ และจะส่งผลให้สภาพทางเศรษฐกิจกลับสู่สภาพที่ดีดังเดิม

3) การผลิตด้านอุตสาหกรรม

สำหรับเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ปากเซเป็นเมืองหลักของภาคใต้อยู่ในแขวงจำปาสัก ซึ่งมีแนวโน้มจะกลายเป็นเมืองศูนย์กลางการค้า บริการ และอุตสาหกรรมของภาคใต้อีกในอนาคต ถึงแม้ว่าในปัจจุบันการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมยังมีไม่มากนัก ในปัจจุบันงานด้านอุตสาหกรรมอยู่ภายใต้การรับผิดชอบดูแลของแผนกอุตสาหกรรมและหัตถกรรม สถานภาพและประเภททางอุตสาหกรรมและหัตถกรรมของเมืองปากเซ แขวงจำปาสักในปัจจุบัน พอสรุปได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1.3-7 บทบาททางด้านเศรษฐกิจของเมืองต่างๆ ในแขวงจำปาสัก

ชื่อเมือง	บทบาทที่สำคัญ
1. จำปาสัก	ปลูกข้าว เลี้ยงสัตว์ แหล่งท่องเที่ยว
2. สุกุม่า	ปลูกข้าว เลี้ยงสัตว์
3. โพนทอง	ปลูกข้าว แปรรูปไม้ แหล่งท่องเที่ยว
4. เมืองโขง	ปลูกข้าว เลี้ยงสัตว์ จับสัตว์น้ำ แหล่งท่องเที่ยว
5. ชะนะสมบูน	ปลูกข้าว พืชไร่
6. บาดเจียงจะเรินสุก	ปลูกกาแฟ ถั่วเหลือง สวนทุเรียนและเงาะ
7. ปากซอง	ปลูกกาแฟ พืชเมืองหนาว หมากแฉง เลี้ยงสัตว์
8. บากเซ	ศูนย์กลางการค้าและธุรกิจท่องเที่ยวของแขวง จำปาสัก และแขวงอื่น ๆ ใกล้เคียงได้แก่ แขวงอัตปือ แขวงเซกอง และแขวงสาละวัน
9. ปะทุมพอน	ปลูกข้าว กาแฟ หมากแฉง ไม้แปรรูป แหล่งท่องเที่ยว
10. มุลสะปะโวก	ปลูกข้าว พืชไร่

ที่มา : จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่แผนกการค้า-การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

ตารางที่ 1.3-7 บทบาททางด้านเศรษฐกิจของเมืองต่างๆ ในแขวงจำปาสัก

ชื่อเมือง	บทบาทที่สำคัญ
1. จำปาสัก	ปลูกข้าว เลี้ยงสัตว์ แหล่งท่องเที่ยว
2. สุกุมมา	ปลูกข้าว เลี้ยงสัตว์
3. โพนทอง	ปลูกข้าว แปรรูปไม้ แหล่งท่องเที่ยว
4. เมืองวัง	ปลูกข้าว เลี้ยงสัตว์ จับสัตว์น้ำ แหล่งท่องเที่ยว
5. ชะนะสมบูน	ปลูกข้าว พืชไร่
6. บาดึงจะเรินสุก	ปลูกกาแฟ ถั่วเหลือง สวนทุเรียนและเงาะ
7. ปากซอง	ปลูกกาแฟ พืชเมืองหนาว หมากแฉง เลี้ยงสัตว์
8. ปากเซ	ศูนย์กลางการค้าและธุรกิจท่องเที่ยวของแขวง จำปาสัก และแขวงอื่น ๆ ใกล้เคียงได้แก่ แขวงอัตปือ แขวงเซกอง และแขวงสาละวัน
9. ปะทุมพอน	ปลูกข้าว กาแฟ หมากแฉง ไม้แปรรูป แหล่งท่องเที่ยว
10. มุลละปะโมก	ปลูกข้าว พืชไร่

ที่มา : จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่แผนกการค้า-การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

3.1) โรงงานอุตสาหกรรม แบ่งออกได้ดังต่อไปนี้(1) ผลิตไฟฟ้า มีแหล่งผลิต ดังนี้ที่ตั้ง

- แหล่งบ้ำ 3,000 Kwhr
- เส่เสร็จ
- หน้าแล้งผลิตน้อย 15,000 Kwhr
- หน้าฝนผลิต . 45,000 Kwhr
- ไฟฟ้าที่ผลิตได้ส่วนใหญ่ขายให้ไทยโดยส่งไปยังเขื่อนสิรินธรของ กพพ. (US\$ 0.099/Kwhr)
- ส่งไปแขวงสาละวัน 3MW
- 1200 - 1400 Kw ใช้ในเมือง
- ผู้รับผิดชอบคือรัฐบาล
- แหล่งกำเนิดทั้งหมดเป็น ไฟฟ้าพลังน้ำ
- โครงข่ายสายส่งเพื่อการขาย มีบริษัทจากเวียงจันทน์รับดำเนินงาน

อัตราค่าไฟฟ้า

โรงงานอุตสาหกรรม	30 Kip/Kwhr
งานบริการทั่วไป	47 Kip/Kwhr
บ้านพัก :- ไม่เกิน 100 Kw	= 8 Kip/Kwhr
- 100-200 Kw	= 15 Kip/Kwhr
- 201-350 Kw	= 25 Kip/Kwhr
- ปัญหาทั่วไปไม่มี

โครงการก่อสร้าง/ขยายในอนาคต

- จะสร้างเพิ่มแต่ยังไม่มีผู้ลงทุน บางแห่งกำลังดำเนินการ และ/หรือมีการสำรวจเบื้องต้นไว้แล้ว ได้แก่
- เขื่อนห้วยเหาะ : กำลังดำเนินการก่อสร้าง โดยบริษัท DAEWOO ของเกาหลี ตั้งอยู่ที่ 70 กม. จากเมืองปากของ กำลังผลิต 150 MW

- เขื่อนห้วยมกแกว : ปากเจียง มีความเป็นไปใต้ 2 ระดับ คือ
 - ขนาดกำลังผลิต 665,280 Kwhr/ปี หรือ
 - ขนาดกำลังผลิต 293,760 Kwhr/ปี
- ห้วยดำช้าง : ปากซอง ความเป็นไปใต้ 2 ระดับ คือ
 - กำลังผลิตขนาด 2,422,800 Kwhr/ปี หรือ
 - กำลังผลิตขนาด 1,047,000 Kwhr/ปี
- ห้วยหัวช้าง : ปากซอง
 - กำลังผลิตขนาด 414,000 Kwhr/ปี หรือ
 - กำลังผลิตขนาด 3,801,600 Kwhr/ปี
- ตาดห้วยโตะโม่ : เมืองปะทุมพอน
 - กำลังผลิต 680,400 Kwhr/ปี
- ห้วยจำปี : ปากเจียง
 - กำลังผลิต 30-60 Kwhr/ปี
- ห้วยน้ำทาด , ตาดโท (Tad To)
 - กำลังผลิต 10-30 Kwhr/ปี

- (2) ปรุ้งแต่ง : - ประเภทไม้มี 8 แห่ง ผลิตเพอร์นิเจอร์
- ประเภทหวาย 1 แห่ง ไม้หวัดลุดิบ 50,000 กก./ปี
 - รมเสด 1 แห่ง (ใหม่)
 - เครื่องสูญกัณฑ์ 1 แห่ง (ใหม่)
 - เตาเผาอิฐ 12 แห่ง

(3) โรงงเลื่อย

ปากเซ	8	แห่ง
ปากซอง	1	แห่ง
โพนทอง	1	แห่ง
กม.48 ปะทุมพอน	1	แห่ง
ชนะสมบุญ	1	แห่ง
ปากเจียง	1	แห่ง
เมืองโขง	1	แห่ง
เมืองมุน	1	แห่ง
จำปาสัก	<u>1</u>	แห่ง
รวม	<u>16</u>	แห่ง
กำลังผลิตไม่มีข้อมูล		

- (4) โรงสีข้าว : มีจำนวน 1,080 แห่งใน 10 เมืองของจำปาสัก
กำลังผลิต : โรงใหญ่ 15 ตัน/วัน
โรงเล็ก 1 ตัน/วัน
เฉลี่ย 3.5 ตัน/ปี/โรง
- (5) โรงน้ำแข็ง
ปากเซ มี 1 แห่ง กำลังผลิต 5 ล้าน กก./ปี
จำปาสัก มี 1 แห่ง กำลังผลิต 1.68 ล้าน กก./ปี
- (6) เครื่องทำน้ำแข็งก้อน
จัดเป็นอุตสาหกรรมในครอบครัวมีจำนวน
43 แห่ง กำลังผลิตเฉลี่ย 300 กก./วัน/แห่ง
น้ำปลา 1 แห่ง
น้ำกลั่น 1 แห่ง
น้ำกรด 1 แห่ง
- (7) โรงงานสุรา
ลงทุนโดยนักลงทุนไทยคือกลุ่มบริษัทสุราทิพย์จำกัด
มีพื้นที่ 1,000 ไร่ ตั้งอยู่ที่บางเขายะห่างจากตัว
เมืองปากเซไปทางใต้ ประมาณ 3 กม. ก่อสร้าง
ไปได้แล้ว 80% คาดว่าจะเปิดเดินเครื่องผลิตได้
ประมาณเดือน สิงหาคม 2537
- (8) บริษัทตัดเย็บ (Garment) มี 1 แห่ง อยู่ในจังหวัดลองโขมทราย
ข้อมูล กำลังการผลิต

3.2) เหมืองแร่/น้ำมัน

ปัจจุบันขณะนี้ไม่มีการขุดแร่ เนื่องจากไม่มีผู้ลงทุน ถึงแม้ปัจจุบันยังคงมีแร่อยู่ เช่น บ่อเงิน บ่อทอง บ่อทองแดง บ่อถ่านหิน บ่อแก้ว บ่อน้ำมัน (มีอยู่ใน 4 แขวงภาคใต้)

- โรงงานเครื่องเงิน มีอยู่ 2 แห่ง กำลังผลิต 7 5-100 กรัม/วัน
- โรงงานแก้ว (นางฟาน) ดำเนินการโดยบริษัท Champion Wood Investment Lao PDR โครงการหยุดไปชั่วคราวเนื่องจากไม่คุ้มทางด้านเศรษฐกิจ นอกจาก

นี้ มีสัมปทานพื้นที่เหมืองแร่ ที่หลัก กม. 18 แต่คืนรัฐบาลแล้วเนื่องจากพบว่าแหล่งแร่อยู่ในพื้นที่เหนือเขตพื้นที่ที่ได้รับสัมปทาน

4) ของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง

แขวงจำปาสัก มีของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมืองหลายประเภท แต่ที่เหมาะสมสำหรับเป็นของฝากนักท่องเที่ยวได้แก่ ผ้าทอ และเครื่องเงิน นอกจากนี้ มีสินค้าพื้นเมืองจำพวก หมูยอ แหนม และกุนเชียง ซึ่งสามารถกล่าวในรายละเอียดได้ดังนี้

- ผ้าทอ ที่มีชื่อเสียงที่สุด คือ ที่บ้านสะพาย เมืองชะนะสมบูน มีทั้งผ้าไหมมัดหมี่ และผ้าฝ้าย ซึ่งมีสีสันและลวดลายงดงามหลายแบบ มีการจัดตั้งเป็นสหกรณ์ มีสมาชิกประมาณ 60 คน และที่ทอแบบอิสระอีกไม่ต่ำกว่า 50 คน นักท่องเที่ยวสามารถซื้อได้โดยตรงที่สหกรณ์บ้านสะพาย หรือในตลาดปากเซ ก็มีวางจำหน่าย

- เครื่องเงิน ที่เมืองปากเซ มีการทำเงินรูปพรรณประเภทต่าง ๆ ทั้งเครื่องประดับประเภทสร้อย เข็มขัด ต่างหู กำไล และของเครื่องใช้ต่าง ๆ เช่น จักรเงิน แจกัน ก่อ่งใส่เครื่องประดับ เป็นต้น การผลิตส่วนใหญ่จะทำแบบหัตถกรรมในครอบครัว โดยร้านเครื่องเงินจะเป็นผู้หาวัตถุดิบคือ เนื้อเงินและกำหนดรูปแบบให้ช่างทำการผลิต มีผู้ผลิตประมาณ 40 ครัวเรือน และมีร้านจำหน่ายเงินรูปพรรณประมาณ 20 ร้าน บริเวณตลาดเช้าของเมืองปากเซ แต่มีผลิตภัณฑ์บางส่วนที่สั่งมาจากเวียงจันทน์และหลวงพระบาง

- สินค้าพื้นเมือง สินค้าพื้นเมืองที่นักท่องเที่ยวนิยมซื้อไปเป็นของฝาก ได้แก่ หมูยอ แหนม และกุนเชียง ซึ่งผลิตที่เมืองปากเซโดยคนเชื้อสายญวน มีรสชาติอร่อยที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของเมืองปากเซ

นอกจากนี้ ยังมีการทำหัตถกรรมจำพวกเครื่องจักสานที่เมืองจำปาสัก และเครื่องปั้นดินเผาที่เมืองมุลละปะระมก แต่เป็นเพียงการผลิตเพื่อใช้ในครัวเรือน ยังไม่ผลิตเพื่อการจำหน่าย ตลอดจนรูปแบบก็ยังไม่เหมาะสมที่จะเป็นของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยวได้ แต่ถ้ามีการส่งเสริมให้ผลิตเป็นการค้าและพัฒนารูปแบบให้เหมาะสมแล้ว จะสามารถเป็นสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยวได้อีกประเภทหนึ่ง

5) โครงการพัฒนาเศรษฐกิจของแขวงจำปาสัก

รัฐบาล สปป. ลาว ได้จัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจระดับประเทศ และของแขวงต่าง ๆ ซึ่งแผนพัฒนาเศรษฐกิจในระดับแขวงประกอบด้วย โครงการพัฒนาเศรษฐกิจในสาขาต่าง ๆ แตกต่างกันไปในแต่ละแขวง ในส่วนของแขวงจำปาสักประกอบด้วย กลุ่มโครงการพัฒนา 10 กลุ่ม ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

- (1) กลุ่มโครงการพัฒนาไฟฟ้าน้ำตก
 - โครงการก่อสร้างเขื่อนไฟฟ้าน้ำตก ห้วยเหาะ แม่น้ำน้อยและแซกอง
 - ส่วนโครงการไฟฟ้าน้ำตกแห่งอื่น ๆ ก็ต้องเริ่มสำรวจ เก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อจะทำการก่อสร้างในช่วงต่อไปหลังปี 2000
- (2) กลุ่มโครงการพัฒนาป่าไม้
 - โครงการปกป้องรักษา ป่ากันป่าไม้เขตต้นน้ำ
 - โครงการปลูกต้นไม้ให้เป็นป่า เพื่อรักษาแหล่งน้ำและสิ่งแวดล้อม
 - โครงการสร้างสมกล้าไม้ และแจกจ่ายกล้าไม้ให้ผู้ปลูก
 - โครงการสำรวจ และขุดต้นไม้
- (3) กลุ่มโครงการปลูกไม้เป็นสินค้า และอุตสาหกรรมแต่งไม้ (แปรรูปไม้)
 - โครงการปลูกไม้ยูคาลิปตัส (เขตเมืองโพนทอง และสุขุมมา)
 - โครงการปลูกไม้สักทอง (เขตเมืองบาเจียง และปะทุมพอน)
 - โครงการปลูกยางพารา (เมืองบาเจียงระหว่างเส้นทางหมายเลข 20 กับเส้นทางหมายเลข 13)
 - โครงการอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ปากเซ (แขวงจำปาสัก)
- (4) โครงการปลูกข้าวเพื่อสนองให้ผู้คนอาชีพอื่น
- (5) โครงการปรับปรุงคุณภาพและเปลี่ยนแปลงพันธุ์กาแฟ
- (6) โครงการปลูกหมากนาง

- (7) กลุ่มโครงการคมนาคม และโทรคมนาคม
- ทางเลขที่ 13 ปากเซ - ชายแดนกัมพูชา
 - ทางจากช่องเม็ก - ปากเซ - ปากซอง - ห้วยกอง - ห้วยเหาะ - อัดปือ เลข 18 B - ชายแดนเวียดนาม
 - ทางเลขที่ 23
 - โครงการปรับปรุงระบบโทรศัทพ์และคมนาคม 4 แขวงภาคใต้
 - โครงการสำรวจ และก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงที่ปากเซ
 - โครงการขยายสนามบินปากเซ ให้ได้มาตรฐาน สามารถให้เครื่องบินโบอิง 737 ลงได้
- (8) โครงการสร้างศูนย์การค้า และท่องเที่ยว
- โครงการค้นคว้า การตลาด และสร้างศูนย์การค้า
 - โครงการสร้างแหล่งท่องเที่ยวคอนพะเพ็ง
- (9) โครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
- โครงการก่อสร้างมหาวิทยาลัยเกษตร
 - โครงการก่อสร้างโรงพยาบาลทันสมัย
- (10) โครงการสร้างสถานีวิทย์และโทรทัศน์ที่เมืองปากซอง เพื่อรับได้ 4 แขวง

โครงการพัฒนาเศรษฐกิจข้างต้นจะเน้นโครงการปรับปรุงสาธารณูปโภค ทางด้านการคมนาคมและโทรคมนาคม ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่แขวงจำปาสัก ยังขาดแคลนอยู่ในปัจจุบัน และโครงการพัฒนาทางการเกษตร ซึ่งเป็นสาขาการผลิตที่สำคัญของแขวงจำปาสัก แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า โครงการพัฒนาทางการท่องเที่ยวมีเพียงโครงการเดียวคือ โครงการสร้างแหล่งท่องเที่ยวที่คอนพะเพ็ง อย่างไรก็ตาม โครงการพัฒนาทางด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ยังมีอยู่หลายโครงการ เช่น โครงการปรับปรุงเส้นทางคมนาคมเพื่อความสะดวกในการเดินทาง หรือโครงการพัฒนาด้านป่าไม้ เพื่อสร้างสภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีต่อการท่องเที่ยว เป็นต้น ในการศึกษาได้เสนอแนะการพัฒนาเศรษฐกิจในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก

6) ข้อเสนอแนะในการพัฒนาเศรษฐกิจในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

จากการพิจารณาโครงสร้างทางเศรษฐกิจของแขวงจำปาสัก พบว่า มีการผลิตที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวหลายสาขาทั้งทางตรงและทางอ้อม โอกาสความเป็นไปได้ในการพัฒนาให้สอดคล้องกับการท่องเที่ยวก็มีโอกาสสูง เนื่องจากมีทรัพยากรอยู่มากมายที่ยังไม่ได้นำมาพัฒนา ซึ่งหากได้นำมาพัฒนา จะก่อให้เกิดผลดีต่อการผลิตในสาขานั้นยังส่งผลดีต่อการท่องเที่ยวอีกด้วย ในการศึกษา ได้มีข้อเสนอแนะในการพัฒนาเศรษฐกิจในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวแขวงจำปาสักประกอบด้วยแผนงานโครงการต่าง ๆ โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) โครงการส่งเสริมและพัฒนาการผลิตหัตถกรรม สินค้าหัตถกรรมสามารถผลิตเพื่อเป็นของที่ระลึกสำหรับเป็นของฝากแก่นักท่องเที่ยว ก่อให้เกิดรายได้ การจ้างงานและนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ประเทศ ในแขวงจำปาสักมีสินค้าหัตถกรรมที่ควรส่งเสริมและพัฒนาหลายประเภท เช่น การทอผ้า การทำเครื่องเงิน การทำเครื่องจักสาน และการทำเครื่องปั้นดินเผา ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

- การทอผ้า ในเมืองต่าง ๆ ของแขวงจำปาสัก นิยมการทอผ้าสืบต่อกันมานานตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ มีทั้งการทอผ้าฝ้ายและผ้าไหม แต่ส่วนมากทำเพื่อใช้เองไม่ได้จำหน่าย แหล่งทอผ้าที่มีชื่อเสียงที่สุดในแขวงจำปาสักได้แก่ ที่บ้านสะพาย เมืองชะนะสมบุญ ที่มี การทอผ้าไหมและผ้าฝ้ายได้สวยงาม เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว โดยมีการจัดตั้งเป็นกลุ่มสหกรณ์ ซึ่งมีโอกาสส่งเสริมและพัฒนาการทอผ้าได้ในเมืองอื่น ๆ ที่มีการทอผ้าโดยการให้ความรู้แก่ผู้ผลิต ตั้งแต่การจัดหาวัตถุดิบ การออกตลาดและสีสรร กระบวนการผลิตและการตลาดที่เหมาะสม เพื่อพัฒนาการผลิตจากแบบดั้งเดิมไปสู่การผลิตแบบใหม่ที่มีคุณภาพ เป็นที่ต้องการของตลาด และสามารถผลิตเพื่อจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว

- การทำเครื่องเงิน เครื่องเงินเป็นสินค้าหัตถกรรมที่มีชื่อเสียงของเมืองปากเซ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ไปเที่ยวเมืองปากเซจะซื้อมาเป็นของที่ระลึก แต่การทำเครื่องเงินในปัจจุบันยังมีการผลิตแบบครอบครัว มีผู้ผลิตประมาณ 40 ครอบครัว โดยผลิตขายแก่ร้านจำหน่ายเงินรูปพรรณในตลาดปากเซ ซึ่งการทำเครื่องเงิน ควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาขยายวงกว้างออกไปในเมืองต่าง ๆ ของแขวงจำปาสัก โดยการส่งเสริมให้มีผู้ผลิตมากขึ้น เพื่อเป็นการอนุรักษ์ศิลปหัตถกรรมประเภทนี้ให้สืบต่อไป มีการจัดกลุ่มหรือองค์กรเพื่อจัดการในการหาวัตถุดิบ ออกแบบผลิตภัณฑ์และหาตลาดให้ โดยผู้ผลิตจะเป็นสมาชิกของกลุ่มหรือองค์กร เนื่องจากการทำเครื่องเงินต้องใช้เงินลงทุนที่สูง จึงเป็นการยากสำหรับผู้ผลิตรายย่อยที่จะดำเนินการโดยอิสระในระยะแรกที่ส่งเสริม

- การทำเครื่องจักสาน ถึงแม้ว่าหัตถกรรมประเภทเครื่องจักสานในแขวงจำปาสักยังไม่เป็นที่แพร่หลายก็ตาม แต่ในอดีตมีเครื่องจักสานที่เป็นเครื่องใช้ที่สวยงามและเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นที่มีคุณค่าควรที่จะสืบทอดมาถึงปัจจุบัน เครื่องจักสานส่วนใหญ่เป็นของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันและเครื่องมือประกอบอาชีพ เช่น กระจุง ตะกร้า กระจาด ลอบ ตักปลา ตะข่องใส่ปลา และของเล่นเด็ก ของจักสานจากไม้ไผ่และหวาย นอกจากนี้ยังมีจำพวกเครื่องเรือนประเภทโต๊ะ-เก้าอี้ ที่ทำจากไม้ไผ่และหวาย ในการส่งเสริมและพัฒนาการทำเครื่องจักสานให้เหมาะสมเพื่อการท่องเที่ยวมีโรกาสเป็นไปได้อย่างสูง ทั้งที่เป็นเครื่องจักสานรูปแบบเก่าดั้งเดิม และประเภทเครื่องเรือนโต๊ะ-เก้าอี้ นอกจากนี้ยังสามารถปรับปรุงเครื่องจักสานให้มีรูปแบบและขนาดเล็กลงเพื่อเหมาะที่จะเป็นของที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยวได้

- การทำเครื่องปั้นดินเผา เป็นหัตถกรรมอีกประเภทหนึ่งที่มีโรกาสในการส่งเสริมและพัฒนาเนื่องจากความพร้อมด้านวัตถุดิบ และความชำนาญที่มีมาแต่ดั้งเดิม โดยเฉพาะที่เมืองมุลละปะโหมก มีการผลิตเครื่องปั้นดินเผาใช้กันอย่างแพร่หลาย ดังนั้น ในการส่งเสริมการทำเครื่องปั้นดินเผา จึงควรพัฒนารูปแบบให้เหมาะสมจากผู้ผลิตที่มีความชำนาญอยู่เดิม สามารถดัดแปลงเป็นของที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยวได้หลายประเภท เช่น แจกัน คนโท ตุ๊กตาดินเผา และในอนาคตสามารถพัฒนาไปถึงการทำเครื่องปั้นดินเผาแบบเคลือบได้

(2) โครงการพัฒนาการเกษตรเพื่อการท่องเที่ยว แขวงจำปาสักมีพืชเศรษฐกิจที่สำคัญคือ ข้าวและกาแฟ แต่ยังมีพืชชนิดอื่นอีกหลายชนิดที่สามารถพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยว เช่น พักสด ผลไม้ และพืชเมืองหนาว ซึ่งผลผลิตจากพืชดังกล่าวสามารถจำหน่ายแก่ร้านอาหารที่บริการนักท่องเที่ยว และจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยวโดยตรง ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

- การปลูกผัก ที่เมืองปากของมีพื้นที่อุดมสมบูรณ์และภูมิอากาศที่เหมาะสมในการปลูกผักชนิดต่าง ๆ ปัจจุบันสามารถปลูกได้พอเพียงแก่การบริโภคภายในแขวงจำปาสัก และมีบางส่วนที่ส่งไปจำหน่ายยังแขวงใกล้เคียงได้แก่ กะหล่ำปลี กะหล่ำดอก พักกาดขาว พักกาดเขียว และมะเขือเทศ เป็นต้น พืชผักต่าง ๆ เหล่านี้ ควรที่จะพัฒนาเพื่อผลิตจำหน่ายแก่ผู้บริโภคที่เป็นนักท่องเที่ยวในอนาคต และส่งไปจำหน่ายยังประเทศไทย ซึ่งมีความต้องการบริโภคพืชผักเป็นจำนวนมาก

- การทำสวนผลไม้ มีการปลูกกันบริเวณเส้นทางระหว่างเมืองปากเซกับแขวงสาละวัน คือ ถนนสายที่ 20 บริเวณหลักกิโลเมตรที่ 11-12 ผลไม้ที่ปลูกมีกล้วย มะละกอ ทุเรียน และเงาะ ผลผลิตที่ได้ส่วนใหญ่บริโภคภายในแขวงจำปาสัก ยังไม่สามารถส่งไปจำหน่ายที่อื่น เนื่องจากไม่มีการส่งเสริมและพัฒนาอย่างจริงจังเหมือนกับพืชเศรษฐกิจหลัก

เช่น ข้าว หรือกาแฟ ซึ่งการทำสวนผลไม้ในอนาคตรับโอกาสเป็นไปได้อย่างสูงคือ ในระยะสั้นควรส่งเสริมผลไม้ประเภทให้ผลผลิตเร็ว เช่น กล้วยและมะละกอ แต่ในระยะยาวควรส่งเสริมผลไม้ยืนต้น เช่น เงาะ ทุเรียน หรือมังคุด ซึ่งมีการปลูกมานานแล้ว แต่ควรปรับปรุงพันธุ์ที่ปลูกและขยายพื้นที่เพาะปลูกให้มากขึ้นเพราะมีตลาดรองรับที่ดี

- การปลูกพืชเมืองหนาว มีโอกาสความเป็นไปได้อย่างสูงเนื่องจากบริเวณปากของมีภูมิอากาศเหมาะสมที่จะปลูกพืชเมืองหนาวจำพวกดอกไม้ และผลไม้เมืองหนาวโดยทำเป็นส่วนดอกไม้ หรือผลไม้ควบคู่ไปกับการทำแหล่งที่พักประเภทรีสอร์ทบริการแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งจะสร้างบรรยากาศในการท่องเที่ยวที่ดี และสามารถขยายผลผลิตที่เป็นดอกไม้หรือผลไม้แก่นักท่องเที่ยวอีกด้วย นอกจากนี้ ยังเป็นสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเที่ยวชมและแวะพักเวลานานขึ้น ทำให้มีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

นอกจากโครงการดังกล่าวข้างต้น ยังมีโครงการที่ควรส่งเสริมและพัฒนา คือ โครงการส่งเสริมการจับปลาในแม่น้ำโขง ซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์ของปลาหลายชนิดเป็นจำนวนมาก ปลาจากแม่น้ำโขงเป็นที่ต้องการของตลาดทั้งผู้บริโภคทั่วไปและนักท่องเที่ยวที่ต้องการลิ้มรสปลาจากแม่น้ำโขง และในส่วนของนักท่องเที่ยวที่ชอบกีฬาตกปลา ก็สามารถตกปลาในแม่น้ำโขง โดยจัดพื้นที่ตกปลาบริเวณแหล่งท่องเที่ยวริมแม่น้ำโขง หรือล่องแม่น้ำโขงเพื่อตกปลา ซึ่งเป็นโครงการอีกโครงการหนึ่งที่ควรส่งเสริม และพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยว

1.4 โครงสร้างพื้นฐาน

1.4.1 ภาพรวม

กรอบแนวทางการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของ สปป.ลาว นั้น สามารถพิจารณาได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ปี 1993-1994 ซึ่งกล่าวถึงการพัฒนาด้านการคมนาคมขนส่ง ไปรษณีย์และก่อสร้าง ไว้ดังนี้

(1) เอาใจใส่บรรดาเส้นทางขั้นภูเขา เส้นทางหลวงแห่งชาติ ปรับปรุงเส้นทางออกสู่ทะเลด้านตะวันออก เช่น ทางหมายเลข 8, 9 และ 12 และเส้นทางที่เชื่อมต่อกับบรรดาประเทศใกล้เคียง ปรับปรุง ยกระดับบรรดาเส้นทางสำคัญภายในแขวงเพื่อรองรับการคมนาคมได้ 2 จุด ก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงและสะพานอื่นๆ ที่กำหนดไว้ในแผนการให้สำเร็จ ค้นคว้าเพื่อก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งใหม่เพิ่มขึ้นอีก เช่น ในเขตเมืองปากเซ แขวงจำปาสัก

(2) เอาใจใส่ ปรับปรุง ข่อมแซมถนนหนทาง โดยแบ่งความรับผิดชอบระหว่างศูนย์กลางและท้องถิ่นให้ชัดเจน ระดมการมีส่วนร่วมจากประชาชนเพิ่มขึ้น

(3) ยกระดับการขนส่งทางบก ทางน้ำ ทางอากาศและทางทะเลให้ดีขึ้น เพื่อรองรับการเพิ่มปริมาณการขนส่งให้ได้ 10-12% ต่อปี ปรับปรุง คุ่มครองการบินพลเรือนให้มีคุณภาพ โดยสมทบกับการลงทุนของต่างประเทศ

(4) เปิดกว้างโครงข่ายโทรคมนาคม ด้วยหลายรูปแบบการลงทุน เพื่อรองรับความต้องการของการพัฒนาซึ่งนับวันจะเพิ่มขึ้น

(5) คุ่มครองการก่อสร้างให้เข้าสู่ความเป็นระเบียบ ปรับปรุงบรรดาหน่วยธุรกิจก่อสร้างภายในประเทศ จำกัดให้หน่วยงานก่อสร้างที่ไม่ได้มาตรฐานลดจำนวนลง ปรับปรุงสถาบันออกแบบของรัฐ รวมทั้งระเบียบ มาตรฐานในการออกแบบก่อสร้าง เพื่อทำให้มูลค่าของโครงการก่อสร้างต่าง ๆ ลดลง แต่มีคุณภาพดี

(6) สำรองผังเมืองในจุดที่ยังดำเนินการไม่สำเร็จต่อไป เช่น เขตจุดศูนย์กลางและบรรดาเขตเทศบาลในแขวงใหญ่ให้สำเร็จในช่วงปี 1993-1994 นี้ เอาใจใส่ คุ่มครองการปลูกสร้างให้เป็นระเบียบในจุดที่มีการวางผังเมืองไว้แล้ว เช่น ในกำแพงนครเวียงจันทน์

เพื่อประกันการดำเนินการดังกล่าวข้างต้น รัฐบาลจะลงทุนในแผนงานคมนาคม เป็นมูลค่า 57.6 พันล้านบาท นับเป็น 47.3% ของการลงทุนของรัฐทั้งหมด

สำหรับทิศทางการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ในระยะต่อไปนั้น เป็นที่คาดหมายว่า จะยังคงอยู่ในกรอบข้างต้น หากแต่จะเพิ่มความชัดเจน มีความเฉพาะเจาะจงมากยิ่งขึ้น

1.4.2 การคมนาคมขนส่ง

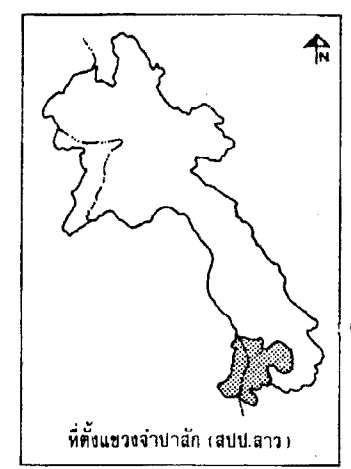
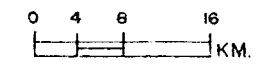
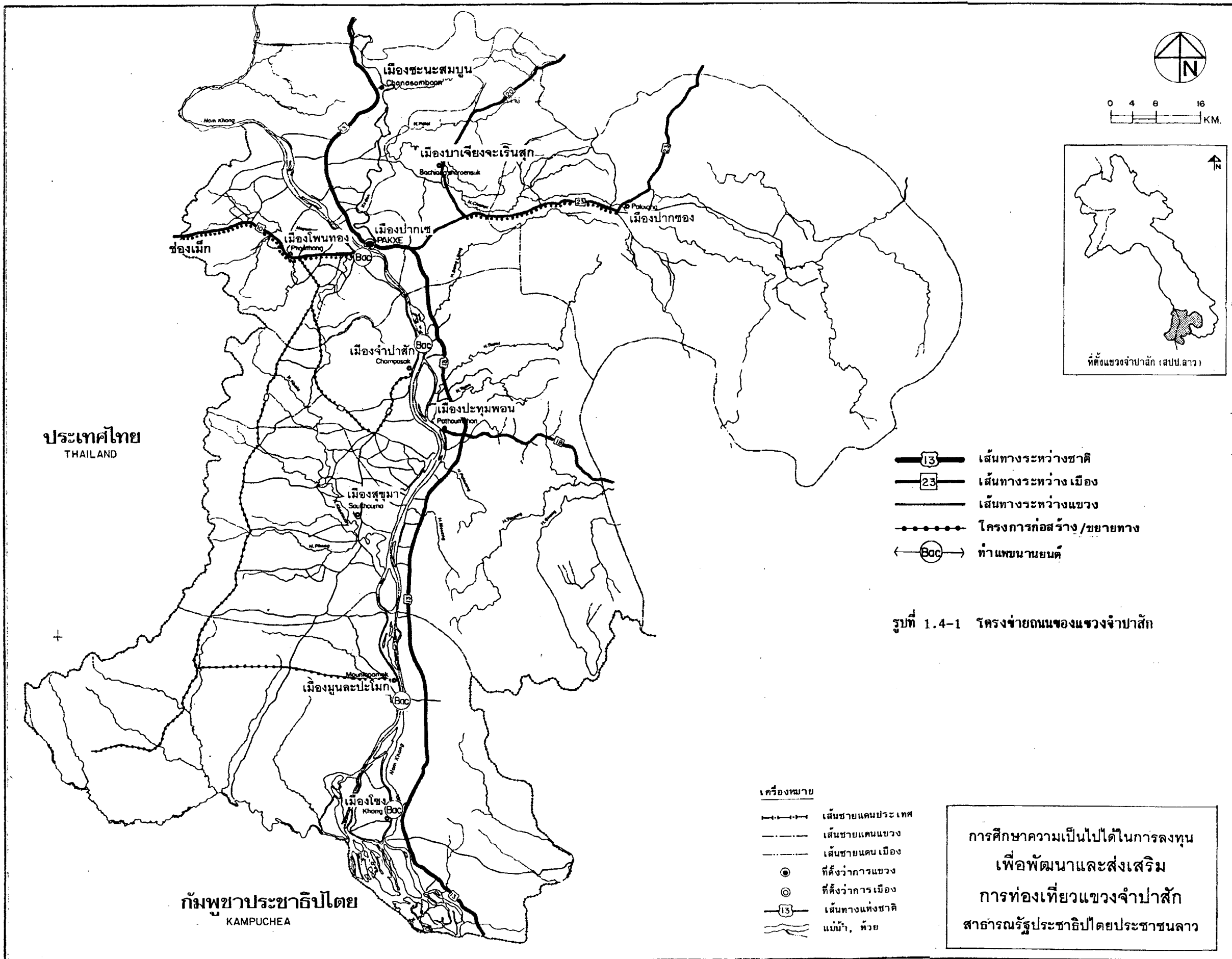
1) การคมนาคมขนส่งทางบก

1.1) โครงข่ายถนน

การคมนาคมขนส่งทางถนนของแขวงจำปาสัก มีโครงข่ายเส้นทางดังแสดงในรูปที่ 1.4-1 ซึ่งมีความเชื่อมโยงทั้งระหว่างแขวง ต่างประเทศใกล้เคียงและภายในแขวง ดังต่อไปนี้

(1) ทางหลวงหมายเลข 13 เป็นถนนสายหลักของประเทศ ขนานแนวแม่น้ำโขง เริ่มตั้งแต่เวียงจันทน์ ผ่านแขวงต่าง ๆ ลงมาทางใต้ จนถึงแขวงจำปาสัก สิ้นสุดที่ชายแดนต่อประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย ความยาวของถนนสายนี้ในแขวงจำปาสักประมาณ 204 กิโลเมตร ผิวทางมีการลาดยางมาก่อน แต่หมดสภาพใช้งานแล้ว ที่มีการบูรณะใหม่มีระยะทางเพียง 8 กิโลเมตร นอกนั้นชำรุดเป็นผิวลูกรังเป็นส่วนใหญ่ ผิวทางของถนนช่วงที่ปรับปรุงแล้ว มีขนาดกว้าง 8.00 เมตร ไหล่ทางกว้าง 2.00 เมตร ส่วนใหญ่เป็น asphalt concrete สำหรับสะพานต่าง ๆ ที่มีอยู่ในเส้นทาง โครงสร้างเป็นหลัก สภาพพอใช้งานได้รับน้ำหนักบรรทุก 8-20 ตัน ขึ้นอยู่กับสภาพของแต่ละแห่ง ถนนสายนี้จัดเป็นสายทางหลักของการเดินทางท่องเที่ยวในเขตนี้ ที่ช่วยกระจายนักท่องเที่ยวไปยังจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ ของแขวงฯ

(2) ทางหลวงหมายเลข 10 ช้องเม็ก-ปากเซ (บ้านเมืองเก่า) ระยะทาง 40 กิโลเมตร ผิวทางกว้าง 7 เมตร ลาดยางตลอดสาย นับเป็นสายทางที่สำคัญอีกสายทางหนึ่ง โดยเฉพาะการนำนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปจากประเทศไทยผ่านจังหวัดอุบลราชธานี เข้าสู่แขวงจำปาสัก

ประเทศไทย
THAILAND

กัมพูชาประชาธิปไตย
KAMPUCHEA

- เส้นทางระหว่างชาติ
- เส้นทางระหว่างเมือง
- เส้นทางระหว่างแขวง
- โครงการก่อสร้าง/ขยายทาง
- ท่าแพขนานยนต์

รูปที่ 1.4-1 โครงข่ายถนนของแขวงจำปาสัก

- เครื่องหมาย
- เส้นชายแดนประเทศ
 - เส้นชายแดนแขวง
 - เส้นชายแดนเมือง
 - ที่ตั้งว่าการแขวง
 - ที่ตั้งว่าการเมือง
 - เส้นทางแห่งชาติ
 - แม่น้ำ, หนอง

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

(3) ทางหลวงหมายเลข 23 แยกจากสาย 13 บริเวณที่ห่างจากปากเขประมาณ 7 กิโลเมตร - ปากช่อง - สุดเขตของแขวงจำปาสักต่อเขตกับแขวงเซกอง ผิวทางกว้าง 7 เมตร ไหล่ทางข้างละ 2 เมตร ผิวทางลาดยางถึงปากช่อง ระยะทาง 50 กิโลเมตร

(4) ทางหลวงหมายเลข 20 แยกจากสาย 23 บริเวณบ้านห้วยแร่ ระยะทาง 21 กิโลเมตร จากปากเซ - เมืองเสงาม แขวงสาละวัน ระยะทาง 80 กิโลเมตร ผิวทางกว้าง 7 เมตร ไหล่ทางข้างละ 2 เมตร ผิวทางลาดยางตลอดสาย

(5) ทางหลวงหมายเลข 18 เป็นสายแยกจากสาย 13 ที่บ้านทางแบง กิโลเมตรที่ 48 ไปทางทิศตะวันออก-บ้านพะโร-บ้านพรมมะณี ซึ่งต่อเขตพื้นที่ของแขวงอัตปือ ระยะทาง 32 กิโลเมตร ผิวทางกว้าง 6 เมตร ไหล่ทางข้างละ 1 เมตร

(6) ถนนเลี้ยงเมืองปากเซ ระยะทาง 3.5 กิโลเมตร เป็นถนนกว้าง 7 เมตร ไหล่ทางข้างละ 1.50 เมตร ผิวลาดยาง asphalt

สำหรับโครงการบูรณะและก่อสร้างเส้นทางต่าง ๆ ประกอบด้วย

(1) โครงการภายในแขวง

- สาย 14 A1 บ้านจำปาสัก-บ้านดอนตะลาด-บ้านสุขุมไต้ ระยะทาง 36 กิโลเมตร
- สาย 14 A2 บ้านดอนตะลาด-กิโลเมตรที่ 12 ของทางหลวงสาย 10 ระยะทาง 42 กิโลเมตร
- สาย 14 B บ้านอ่างคำ แยกจากสาย 14 A2-บ้านเข็ม ระยะทาง 160 กิโลเมตร
- สาย 14 C บ้านหนองจง-บ้านมูลปะระโหมก ระยะทาง 44 กิโลเมตร

(2) โครงการระหว่างแขวง เป็นโครงการเงินกู้จาก ADB เรียกว่า ADB-6 ทางหลวงหมายเลข 23 มีระยะทางรวม 196 กิโลเมตร ได้สำรวจเส้นทางเสร็จเรียบร้อยแล้ว เป็นโครงข่ายเชื่อมระหว่างแขวงจำปาสัก-อัตปือ-เซกอง-สาละวัน โดยกระทรวงการ

ก่อสร้างเป็นเจ้าของโครงการ มีเป้าหมายดำเนินการก่อสร้างปี 1995-1998 แบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ปากซอง-ท่าแดง และ ท่าแดง-เซกอง-อัตปือ

(3) โครงการ ADB-7 ประกอบด้วย

- การปรับปรุงผิวทาง ช่งเม็ก-โพนทอง ระยะทาง 40 กิโลเมตร
- ปรับปรุงถนนในตัวเมืองปากเซ ระยะทาง 10 กิโลเมตร ผิวทางเป็น asphalt concrete
- ปรับปรุงผิวทางถนนหมายเลข 13 จากปากเซ-ชายแดน กัมพูชาประชาธิปไตย (เวียร์ลคาม) ระยะทาง 160 กิโลเมตร ผิวทางเป็น double surface จะดำเนินการในช่วง 1995-1998 โดยบริษัทก่อสร้างของ สปป.ลาว

(4) โครงการปากเซ-ปากซอง-ห้วยกอง ห้วยเหาะ อัตปือ ทางหมายเลข 18 B ชายแดนเวียดนาม

(5) โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงที่ปากเซ โดยความช่วยเหลือของรัฐบาลญี่ปุ่น งบประมาณ 7,000 ล้านบาท ก่อสร้างสะพานยาว 2,090 เมตร คาดว่า จะดำเนินการก่อสร้างในช่วง 1996-1998 โดยบริษัทของญี่ปุ่น

1.2) การขนส่ง

(1) ระหว่างแขวง

การคมนาคมขนส่งผู้โดยสารและสินค้า ระหว่างแขวงจำปาสักกับแขวงอื่น ๆ นั้น มีเส้นทางของรถโดยสารเชื่อมโยงระหว่างแขวงจำปาสักกับเวียงจันทน์ และแขวงต่าง ๆ ที่อยู่โดยรอบ คือ สหวันนะเขต สาละวัน เซกอง และอัตปือ โดยมีรถโดยสารวิ่งระหว่างแขวงทุกวัน ๆ ละ 1-2 เที่ยว ดังรายละเอียดในตารางที่ 1.4-1

(2) ภายในแขวง

การคมนาคมขนส่งภายในแขวงจำปาสัก ซึ่งมีเมืองปากเซเป็นศูนย์กลาง กับเมืองต่าง ๆ ภายในเขตแขวงนั้น มีรถโดยสารวิ่งระหว่างเมืองทุกวัน ๆ ละ 1-8 เที่ยว ขึ้นอยู่กับปริมาณผู้โดยสารและสินค้า ในตัวเมืองปากเซ มีบริการรถโดยสารขนาดเล็กหลายประเภท เช่น สามล้อ สามล้อเครื่อง ตุ๊กตุ๊ก สกายแลป (คล้ายสามล้อเครื่อง) และรถบรรทุกเล็ก 4 ล้อ ดังรายละเอียดในตารางที่ 1.4-2

ตารางที่ 1.4-1 การคมนาคมขนส่งระหว่างแขวง

จุดต้นทาง-ปลายทาง	จำนวนเที่ยว ต่อวัน	เวลาออก	ประเภทรถ โดยสาร	เวลาที่ใช้ เดินทาง(ชม.)
(1) ปากเซ-แขวงเวียงจันทน์ (วิ่งสวนทางกัน ระยะทาง ประมาณ 685 กม.)	2	0700/0900	6 ล้อ 45 ที่นั่ง	20-24
(2) ปากเซ-แขวงสะหวันนะเขต (วิ่งสวนทางกัน ระยะทาง ประมาณ 251 กม.)	2	0600/0800	6 ล้อ 45 ที่นั่ง	4
(3) ปากเซ-แขวงสาละวัน (วิ่งสวนทางกัน ระยะทาง ประมาณ 131 กม.)	3	0700/0800/1300	6 ล้อ 45 ที่นั่ง	2.5
(4) ปากเซ-แขวงอัตปือ (วิ่งสวนทางกัน ระยะทาง ประมาณ 198 กม.)	1	0900	6 ล้อ 45 ที่นั่ง	4-5
(5) ปากเซ-แขวงเซกอง (วิ่งสวนทางกัน)	2	0800/0900	6 ล้อ 45 ที่นั่ง	4

ที่มา : คขปก. แขวงจำปาสัก, 1994

ตารางที่ 1.4-2 การคมนาคมขนส่งภายในเขตแขวงจำปาสัก

	จำนวนเที่ยว ต่อวัน	เวลาออก	ประเภทรถ โดยสาร	ระยะทาง (กม.)	เวลาที่ใช้ เดินทาง(ชม.)
(1) ปากเซ-ชนะสมบุญ	4-5	0800-1100		30+	2
(2) ปากเซ-บาเจียงจะเรินส์ก	4-5	0800-1100		36	1.5
(3) ปากเซ-ปากซอง	7-8	0600-1500	4/1+6/1	55	2.5
(4) ปากเซ-ปะทุมพอน	5	0800-1300	4/2+6/3	42	2
(5) ปากเซ-เมืองโขง	4	0700-1000	6/4	130+	4
(6) ปากเซ-จำปาสัก	5	0700-1100	4/2+6/2	40	2
(7) ปากเซ-สุขุมา	3	0700-0900	4/1+6/2	75	4
(8) ปากเซ-มุนละปะโรมก	1	0600	6/1		3
(9) โพนทอง-ช่องเม็ก		0600-1800	4/5+taxi/20		1
(10) รถประจำทางในเมืองปากเซ			3 ล้อ/50		
(ออกไปนอกเขตได้ประมาณ 13 กม.-หลัก)			3 ล้อจักร	300+	
			Skylab	100+	
			ตุ๊กตุ๊ก	240+	
			4 ล้อกะบะ	20	

หมายเหตุ 4/1 = รถโดยสาร 4 ล้อ 1 คัน (15 ที่นั่ง)

6/1 = รถโดยสาร 6 ล้อ 1 คัน (มี 2 แบบ คือ 30 และ 45 ที่นั่ง)

ที่มา : คชปก. แขวงจำปาสัก, 1994

2) การคมนาคมขนส่งทางน้ำ

2.1) ท่าเทียบเรือ (ท่าบัก)

ท่าเทียบเรือ (ท่าบัก) ที่มีแพขนานยนต์ (เฟอร์รี่) รับส่งผู้โดยสาร ยานพาหนะ และสินค้า ระหว่างสองฝั่งแม่น้ำโขง มีดังนี้

(1) ปากเซเมืองเก่า (โพนทอง)	จำนวน 4 ลำ	น้ำหนักบรรทุก 60ton/2+40/2
(2) เมืองจำปาสัก - บ้านม่วง	จำนวน 1 ลำ	น้ำหนักบรรทุก 20ton/1
(3) เมืองมุลละปะโหมก - ท่าโพน	จำนวน 1 ลำ	น้ำหนักบรรทุก 20ton/1
(4) เมืองโขง-หาดทรายคูณ	จำนวน 1 ลำ	น้ำหนักบรรทุก 20ton/1

การใช้ท่าเทียบเรือโดยทั่วไป มีปัญหาเกี่ยวกับทางขึ้น-ลง มีข้อจำกัดหลายประการ เช่น มีความลาดชันสูง ขนาดเส้นทางและทางเลี้ยวแคบ ผิวทางเป็นดินหรือลูกรัง ซึ่งจะทำให้รถลื่นไถลในช่วงฤดูฝน เป็นต้น จึงไม่เหมาะสำหรับรถโดยสาร/บรรทุกขนาดใหญ่ ประเภทรถที่ใช้ได้ดีคือ รถโดยสารขนาดเล็ก (รถตู้) นอกจากนี้ ช่วงเดือน 3-4-5 ปริมาณน้ำในแม่น้ำโขงน้อย เหนียวทรายไหล กีดขวางการเดินทางเรือ

2.2) เรือขนส่ง-โดยสาร

ชุมชนที่อาศัยอยู่ตามริมฝั่งแม่น้ำโขง ได้ใช้ประโยชน์แม่น้ำในการคมนาคมขนส่งติดต่อระหว่างกัน โดยเฉพาะการทดแทนการคมนาคมขนส่งทางบกที่ยังไม่ทั่วถึง หรือมีสภาพทรุดโทรม สภาพของการคมนาคมขนส่งทางน้ำนี้ มีดังนี้

(1) ใช้เรือหางยาว บรรทุกได้ประมาณ 20 คน รับผู้โดยสารและสินค้า แวะตามชุมชนต่าง ๆ ที่อยู่ริมฝั่งแม่น้ำ ช่วงเวลาออกจากปากเซ 08.00-11.00 น. จากที่อื่น ๆ 05.00-06.00 น. มีโครงข่ายเส้นทางดังนี้

- เมืองโฆง - ปากเซ 2 ลำ
- ปากเซ - บ้านใหม่ 3 ลำ - โพนทอง
 - ชายแดนไทย-ลาว
- ปากเซ - จำปาสัก 2 ลำ
- มูละปะโหมก - ปากเซ 2 ลำ
- สุขุมมา - ปากเซ 2 ลำ

นอกจากนี้ ยังมีเรือขนาดใหญ่ - 120 ที่นั่ง 2 ลำ
 - 50 ตัน 3 ลำ
 - 15 ตัน 3 ลำ

ซึ่งปัจจุบันไม่ได้ใช้ประโยชน์ในด้านการขนส่ง มักใช้งานกรณีเกิด
 นำท่วม อพยพราษฎร เนื่องจากจำนวนผู้โดยสารมีน้อย ทำจอดเทียบเรือหายาก และไม่คุ้มทุน

(2) ตามชุมชนริมน้ำ โดยเฉพาะที่มีถนนเชื่อมโยงกับทางหลวงสาย
 หลัก และเป็นจุดหมายปลายทางหรือเป็นชุมชนที่ทำหน้าที่กระจายผู้คนและสินค้า เช่น บ้านนาเกะสัง
 บ้านหาดทรายคูณ จะมีเรือหางยาว รับผู้โดยสารได้ลำละ 4-8 คน ประมาณ 20 ลำต่อชุมชน 1
 คอยบริการ คิดค่าโดยสารแบบเหมาลำ (ประมาณ 300 กีบต่อเที่ยว)

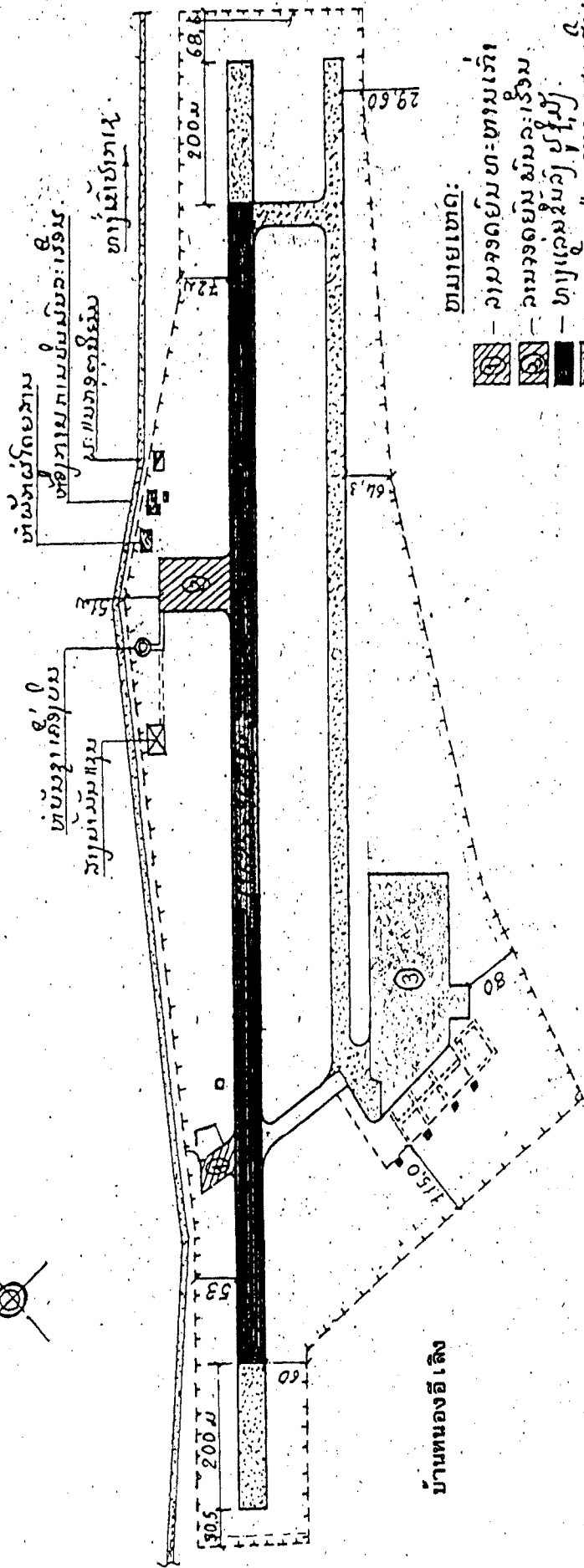
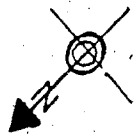
3) การคมนาคมขนส่งทางอากาศ

แขวงจำปาสัก มีสนามบินที่ใช้งานปัจจุบันอยู่ 1 แห่ง และมีแนวของสนามบินเก่า
 อีก 4 แห่ง โดยมีสาระสำคัญดังนี้

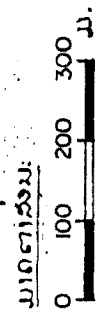
(1) สนามบินปากเซ มีขนาดความยาวของทางวิ่ง 1,625 เมตร กว้าง 36
 เมตร over run ข้างละ 200 เมตร และลานจอดเครื่องบิน พื้นผิวเป็นคอนกรีต มีอาคาร
 บริการผู้โดยสาร 1 อาคาร เป็นทั้งที่ขายตั๋ว และที่พักผู้โดยสารขาเข้าและขาออก ดังรูปที่
1.4-2 ไม่มีบริการรถรับ-ส่งผู้โดยสารระหว่างสนามบินกับตัวเมือง ผู้โดยสารต้องหารถรับ-ส่ง
 เอง หรือสามารถใช้บริการของเมือง เช่น แท็กซี่ ตุ๊กตุ๊ก สามล้อเครื่อง และรถอื่น ๆ ที่รับส่ง
 ผู้โดยสารผ่านไประมาด้านหน้าของสนามบิน

(2) สนามบินที่ดอนโงง เป็นสนามบินขนาดเล็ก ทางวิ่งยาว 1,000 เมตร
 กว้างประมาณ 80 เมตร พื้นผิวเป็นลูกรังอัดแน่น บริเวณโดยรอบเป็นที่นา มีการใช้พื้นที่นากิจการ
 ทางทหารอยู่ในปัจจุบันเป็นครั้งคราว

ແຜນຜັງວິໄນທາງບາງເຊ

- ຫມາຍເຫດ:
- ① - ລາມຈອດຍົມທະຫາມເກົ່າ
 - ② - ລາມຈອດຍົມໜັງເວີນ
 - ③ - ທາງແລນຊິມລີ ບໍ່ໃຊ້
 - ④ - ທາງຫົວກາ // ລະ ທາງຂອບສາເລັມ
 - ⑤ - ຂັ້ນຮູ້ໜັງເວີນ
 - ⑥ - ລາມຈອດ ແຕ່ 28 ຫາ
 - ຄວາມຍາວຂອງວັງທັງໝົດ: $p = 5047$ ມ

การศึกษาความเป็นไปในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวและวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ຜູ້ 1.4-2 ແຜນຜັງວິໄນທາງບາງເຊ

(3) สนามบินที่ปากช่อง เคยใช้ในกิจการทางทหาร จากการสังเกต คาดว่าเป็นสนามบินลักษณะเดียวกับที่ดอนเจียง แต่ขนาดทางวิ่งสั้นประมาณ 800 เมตร ปัจจุบันมีสภาพเป็นแนวสนามบินเก่า ใช้เป็นที่เลี้ยงสัตว์ของชาวบ้าน ได้ยุติการใช้งานมาตั้งแต่ปี 1978

(4) สนามบินที่จำปาสัก บ้านโพนงาม ความยาวทางวิ่งประมาณ 1,000 เมตร

(5) สนามบินที่โพนทอง 9 กิโลเมตร จากบ้านเมืองเก่า ความยาวทางวิ่งประมาณ 1,200 เมตร

สำหรับสายการบินและเที่ยวบินที่รับส่งผู้โดยสารที่มายังปากเซ มีดังนี้

(1) เวียงจันทน์-ปากเซ จำนวน 1 เที่ยวบิน/วัน เป็นเครื่องบินประเภทเดียวกันกับ ATR 42 ซึ่งมีจำนวนที่นั่งผู้โดยสาร 50 ที่นั่ง

(2) เวียงจันทน์-สะหวันนะเขต-ปากเซ-พนมเปญ จำนวน 2 เที่ยวบิน/สัปดาห์

นอกจากนี้ ยังมีเที่ยวบินจากที่อื่น ๆ เช่น จากเวียดนาม จีน มาลงสนามบินปากเซ เป็นครั้งคราว

4) แผนการพัฒนา

แผนการพัฒนาด้านการคมนาคมขนส่งของแขวงจำปาสัก เท่าที่กำหนดไว้เป็นเบื้องต้น มีดังนี้

(1) จัดตั้งสมาคมรถโดยสารสายไกลและสายภายในแขวง โดยแยกเป็น 2 สมาคม

(2) ย้ายสถานีขนส่งออกไปอยู่นอกเมือง ส่วนบริเวณสถานีขนส่งปัจจุบัน จะใช้เป็นสถานี รถโดยสารสายภายในแขวง

(3) ปรับปรุงท่าเทียบเรือปากเซและบ้านม่วง

(4) เพิ่มจำนวนรถโดยสารและขยายเส้นทางเดินรถ

(5) สร้างท่าบกใหม่ ที่บ้านห้วยเลา - บ้านท่าโพธิ์ อยู่บริเวณด้านเหนือจากท่าปัจจุบันประมาณ 4 กิโลเมตร โดยเสนอโครงการไปแล้ว ทั้งนี้ เนื่องจากท่าเทียบเรือที่ปากเซ มีปัญหาหาดทรายมูล น้ำลึกเพียง 1.852 เมตร ในช่วงฤดูแล้ง เป็นอุปสรรคในการใช้ขนถ่ายไม้ซุง ซึ่งบางครั้งมีน้ำหนักถึง 60 ตัน

(6) ขยายทางวิ่งสนามบินปากเซ ให้ได้มาตรฐานสากล เป็น 3,000 เมตร เป็นโครงการในช่วงปี 1995-1997 โดยจะขยายทางวิ่งอีกข้างละ 200 เมตร เพื่อให้

สามารถรับเครื่องบินแบบ Boeing ได้ สร้างอาคารบริการผู้โดยสารและที่ทำการเพิ่มขึ้น และเพิ่มโครงข่ายการบินเชื่อมโยงกับกัมพูชาและเวียดนาม

1.4.3 การสื่อสาร

1) ไปรษณีย์โทรเลข

บริการด้านไปรษณีย์โทรเลข ดำเนินกิจการโดยบริษัทไปรษณีย์ โทรคมนาคม แขวงจำปาสัก ซึ่งเป็นวิสาหกิจของรัฐ เป็นการให้บริการข่าวสารในรูปเอกสารและไปรษณีย์ภัณฑ์ ได้แก่ จดหมาย พัสดุ และโทรเลข

สถานบริการ มีไปรษณีย์แขวง 1 แห่ง ไปรษณีย์เมือง 9 แห่ง และจุดไปรษณีย์ 13 แห่ง ได้แก่ บ้านปากเซ บ้านหลัก 2 บ้านท่าหิน โรงเรียนสามคู้ โรงเรียนอุดม โรงเรียนวัฒนธรรมกองทัพ บ้านชนะสมบูรณ์ บ้านมูลละปะโหมก บ้านทาโก้ บ้านหาดทรายคูณ บ้านสะพาย บ้านบาเจียงจะเรินสุก และบ้านโพนทอง

บริการโทรเลข มีอยู่ที่ ปณ.แขวงจำปาสัก และ ปณ.เมืองต่าง ๆ 6 แห่ง ได้แก่ เมืองโขง 2 แห่ง มูลละปะโหมก ปะทุมพอน จำปาสัก และ สุธูมา

การจ่ายไปรษณีย์ภัณฑ์ - ในเมือง โดย บุรุษไปรษณีย์
- ในหมู่บ้าน โดย นายบ้าน เป็นผู้ทำหน้าที่แทน

2) โทรศัพท์

ปัจจุบัน มีชุมสายโทรศัพท์ให้บริการเฉพาะในเมืองปากเซ จำนวน 217 เลขหมาย (คู่สาย) ในจำนวนนี้มี 1 คู่สายที่ใช้ติดต่อผ่าน operator ติดต่อกับต่างแขวงและต่างประเทศ กำลังดำเนินการปรับเปลี่ยนเป็นระบบอัตโนมัติ 6 เลขหมาย โดยสร้างชุมสายเสร็จแล้ว รอวางสายเคเบิล จะสามารถให้บริการภายในปี 1994 นี้

การขยายบริการ กำลังดำเนินการขยายเป็น 10,000 เลขหมาย โดยจะดำเนินการไปครั้งละ 1,000 เลขหมาย ตามความต้องการ ให้บริการเฉพาะเมืองปากเซ สามารถติดต่อกับต่างแขวง-ต่างประเทศ โดยระบบอัตโนมัติ 50 คู่สาย รวมทั้งขยายบริการ โทรสาร โทรพิมพ์

อัตราค่าบริการปัจจุบัน

- ภายในเมืองปากเซ ครั้งละ 50 กีบ ไม่จำกัดเวลา
- ติดต่อกภายในประเทศ 300 กีบ/นาที
- ติดต่อกต่างประเทศ มีอัตรากำหนดตามแต่ละประเทศ

3) แผนการพัฒนา

- (1) ภายในปี 1995 ทุกเมืองจะมีโทรศัพท์ใช้และติดต่อกับต่างประเทศได้ คือ จำปาสัก เมืองโขง เมืองมุลละปะโหมก ซ็องเม็ก และอื่น ๆ
- (2) แยกบริษัท เป็น ไปรษณีย์ และ โทรคมนาคม
- (3) กรณีการลงทุนของบริษัทชินวัตรฯ บริษัทจะทำหน้าที่ควบคุมดูแล

1.4.4 ประปา

การบริการน้ำประปาในเมืองปากเซ ดำเนินการโดยบริษัทน้ำประปา ซึ่งเป็นวิสาหกิจของรัฐ มีกำลังผลิตในปัจจุบัน 10,000 ลบ.ม./วัน อยู่ในระหว่างการก่อสร้างขยายกำลังผลิตอีก 7,500 ลบ.ม./วัน ซึ่งจะทำให้สามารถจ่ายน้ำได้ 17,500 ลบ.ม./วัน ประมาณกลางปี 1996 โดยเป็นโครงการประปา 4 แขวง สำหรับ อัตรากาใช้น้ำ เฉลี่ย 150 ลิตร/คน/วัน

ปัจจุบัน สปป.ลาว กำลังดำเนินโครงการก่อสร้างน้ำประปา 4 แขวงคือ ปากเซ สาละวัน เขกอง และ อັตปือ โดยเริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ ปี.1992 ตามโครงการจะแล้วเสร็จปี 1996 มีทั้งการปรับปรุง พัฒนาแหล่งน้ำ ปรับปรุงโรงงานผลิตน้ำเดิม สร้างโรงงานผลิตน้ำใหม่ และการปรับปรุง สร้างระบบท่อจ่ายน้ำ

1.5 แหล่งท่องเที่ยว

แขวงจำปาสักมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพทั้งสิ้น 5 กลุ่ม 44 แห่ง (ได้ทำการสำรวจภาคสนาม 32 แห่ง) จำแนกเป็นประเภทแหล่งธรรมชาติ 9 แห่ง แหล่งประวัติศาสตร์ 9 แห่ง แหล่งศาสนสถานและวัฒนธรรม 17 แห่ง และแหล่งสถาปัตยกรรม 7 แห่ง ดังแสดงในตารางที่ 1.5-1

รูปที่ 1.5-1 แสดงที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.5.1 กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวจำปาสัก

1) กลุ่มปากเซ

กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวปากเซ ครอบคลุมแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในพื้นที่เมืองปากเซและใกล้เคียง ได้แก่ เมืองบางเจียงจะเรินสุข เมืองชนะสมบุญ และเมืองโพนทอง ซึ่งมีเมืองปากเซเป็นพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวหลัก และมีช่องเม็กเป็นด่านต่อแดนติดต่อกับประเทศไทย

แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่มี 11 แห่ง เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ 2 แห่ง แหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ 1 แห่ง แหล่งท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม 6 แห่ง และแหล่งท่องเที่ยวสถาปัตยกรรม 2 แห่ง พื้นที่นี้มีลำน้ำโขงเป็นลำน้ำสำคัญด้านการคมนาคม และทัศนียภาพ โดยมีตำนานที่สำคัญของพื้นที่เกี่ยวข้องกับเขามะโรง เขาบาเจียง และเขาสำหล้า

กลุ่มปากเซ ยังมีความสำคัญด้านการคมนาคม โดยเป็นศูนย์กลางการคมนาคมการค้า และการปกครองของแขวงจำปาสักทั้งหมด สนามบินปากเซ ช่องเม็ก และถนนสาย 13 เป็นเส้นทางคมนาคมเข้าสู่พื้นที่ของนักท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

2) กลุ่มจำปาสัก

กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวจำปาสัก ครอบคลุมพื้นที่เมืองจำปาสัก ซึ่งอยู่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำโขง โดยมีคอนแดงเป็นพื้นที่ฝั่งตะวันออกที่ต่อเนื่องเมืองจำปาสัก ซึ่งเคยเป็นเมืองหลวงของแขวงจำปาสักที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์มาหลายยุค หลายสมัย นับแต่สมัยอาณาจักรขอม สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น และยุคฝรั่งเศส

ตารางที่ 1.5-1 แหล่งท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

กลุ่ม/พื้นที่/แหล่งท่องเที่ยว	ประเภท				สำรวจ
	N	H	C	A	
<u>กลุ่มปากเซ</u>					
1. วัดพระรัตนศาสดาราม			X		/
2. วัดพระบาท			x		/
3. สะพานฝรั่งเศส (ข้ามเซโดน)				X	/
4. วังเจ้าบุญอุ้ม (โรงแรมจำปาสักพลาเลข)				X	/
5. ตลาดแสง			X		/
6. ตลาดเช้า			x		/
7. บ้านหลักสี่เป้า			X		/
8. น้ำตกตาดก๊กแปด	X				0
9. น้ำตกตาดถายี	X				0
10. บ้านสะพาย			X		/
11. วัดโพไซ		X			/
<u>กลุ่มจำปาสัก</u>					
12. ชุมชนจำปาสัก				X	/
13. วัดพู		X			/
14. วัดธาตุ		X			0
15. ลีงคบรรพต	X				0
16. เมืองโบราณ (เมืองเก่าเขมรโบราณ)		X			0
17. บ้านเรือนเจ้าบุญอุ้มและเครือญาติ				X	/
18. ดอนแดง	X				0

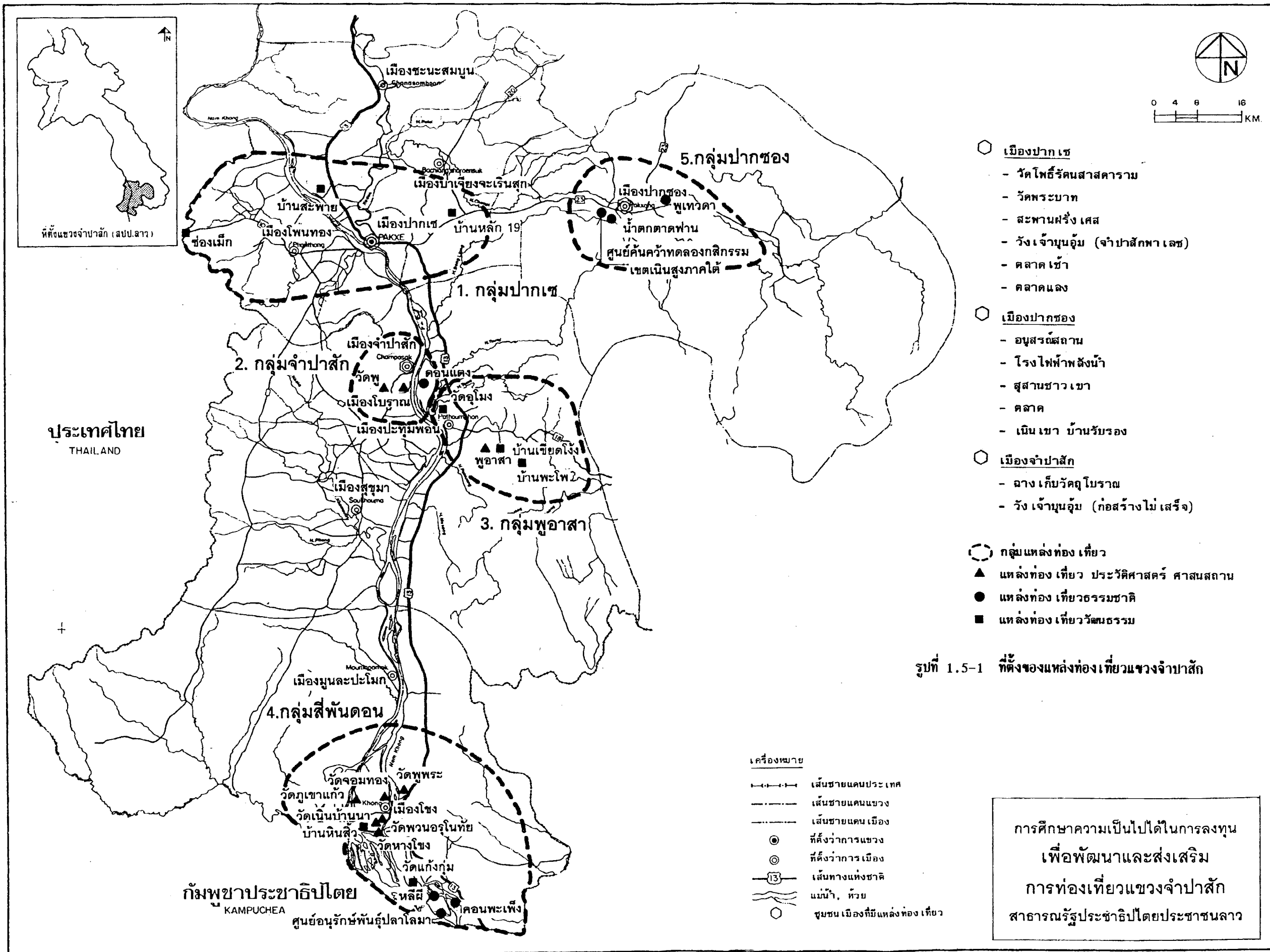
ตารางที่ 1.5-1 (ต่อ)

กลุ่ม/พื้นที่/แหล่งท่องเที่ยว	ประเภท				สำรวจ
	N	H	C	A	
<u>กลุ่มพวน</u>					
19. วัดอุโมง		X			/
20. วัดพวน		X			0
21. บ้านเขียดวัง			x		0
22. บ้านพะโพ			X		/
<u>กลุ่มสี่พันดอน</u>					
เมืองโขง					
23. วัดพวนแก้ว		X			/
24. วัดพวนแก้วอรุณทัย			X		/
25. วัดจอมทอง			X		/
26. วัดเนินบ้านนา			X		/
27. วัดทางโขง			X		/
28. ชุมชนเมืองโขง				X	/
29. บ้านหินสัว			X		/
30. วัดพระ			X		/
31. คอนพะเพ็ง	X				/

ตารางที่ 1.5-1 (ต่อ)

กลุ่ม/พื้นที่/แหล่งท่องเที่ยว	ประเภท				สำรวจ
	N	H	C	A	
<u>น้ำตกหลี่ผี</u>					
32. วัดแก้วกุ่ม			X		/
33. ทำนต่ายสินค้ำ		X			/
34. บ้านคอนเหนือ				X	/
35. เส้นทางรถไฟ+สุสาน		X			/
36. วัดคอนำดี			X		/
37. น้ำตกสมพะมิตร (หลี่ผี)	X				/
38. ศูนย์อนุรักษ์ปลาลอมา	X				/
<u>กลุ่มปากช่อง</u>					
39. น้ำตกตาดพาน	X				/
40. ศูนย์ทดลองกลีกรรรมเขตนีนสูง			X		/
41. เมืองปากช่อง			X		/
42. อนุสรณ์สถาน			X		/
43. สุสานชาวเขา			X		/
44. พุทเววดา	X				0

หมายเหตุ : - ประเภท N = ธรรมชาติ
 H = ประวัติศาสตร์
 C = วัฒนธรรมและศาสนสถาน
 A = สถาบันตยกรรมและวิศวกรรม
 - สำรวจ / = สำรวจแล้ว
 0 = ไม่ได้สำรวจ

แขวงจำปาสัก มีแหล่งท่องเที่ยว 7 แห่ง เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ 2 แห่ง ประวัติศาสตร์ 3 แห่ง และสถาปัตยกรรม 2 แห่ง โดยมีวัดพู เป็นจุดสนใจหลักและมีชุมชนเมืองจำปาสักเป็นแหล่งวัฒนธรรมที่น่าสนใจ

กลุ่มจำปาสักสามารถติดต่อกับกลุ่มปากเซได้ทั้งโดยทางถนน (ข้ามแพขนานยนต์) และทางเรือ ใช้เวลาเดินทางเพียงประมาณ 1.5 ชั่วโมง เท่านั้น

3) กลุ่มพูอาสา

กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวพูอาสา เป็นกลุ่มที่ตั้งอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำโขงบริเวณเมืองปะทุมพอน ตรงข้ามกลุ่มจำปาสัก ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์กับเมืองจำปาสักอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งประวัติศาสตร์ของพูอาสา ที่สร้างขึ้นเพื่อต่อต้านเจ้าผู้ครองนครแขวงจำปาสัก

กลุ่มพูอาสา มีแหล่งท่องเที่ยวเพียง 4 แห่ง เป็นแหล่งประวัติศาสตร์ 2 แห่ง และวัฒนธรรม 2 แห่ง ความเด่นของกลุ่มนี้อยู่ที่สถาปัตยกรรมชาติและวัฒนธรรมที่ยัง เป็นท้องถิ่นสูง การท่องเที่ยวจึงเป็นแบบกึ่งผจญภัยและสัมผัสวิถีชีวิตของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมู่บ้านเลี้ยงช้าง เหมาะอย่างยิ่งในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

4) กลุ่มสี่พันดอน

กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวสี่พันดอน ครอบคลุมเมืองโขงทั้งหมดที่เป็นพื้นที่ปลายสุดของแม่น้ำโขงในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และจัดได้ว่าเป็นส่วนที่กว้างที่สุดของแม่น้ำโขง และเป็นแก่งที่กว้างที่สุดในโลก โดยมีเกาะแก่งจำนวนมาก จนได้รับฉายาว่าเป็นบริเวณที่มีถึงสี่พันดอน เกาะดอนโขง เป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุด และเป็นที่ตั้งของศูนย์กลางการปกครองของเมืองโขง และมีประวัติความเป็นมายาวนานผ่านยุคสมัยมาาก

แหล่งท่องเที่ยวในกลุ่ม มีทั้งสิ้น 16 แห่ง อยู่ในดอนโขง 8 แห่ง เป็นแหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรม 6 แห่ง บริเวณดอนเดซและดอนคอน ซึ่งมีหลี่ผีเป็นจุดท่องเที่ยวหลัก มีแหล่งท่องเที่ยวทั้งสิ้น 7 แห่ง ส่วนสุดท้ายคือ คอนพะเพ็ง เป็นบริเวณที่สวยงามที่สุด และกำลังมีโครงการพัฒนาให้เป็นเมืองท่องเที่ยว

5) กลุ่มปากช่อง

กลุ่มปากช่อง ตั้งอยู่บนที่ราบโบริลเวทางตะวันออกของแขวงจำปาสัก มีลักษณะพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์และมีภูมิอากาศเย็นสบายที่สุด เหมาะในการเป็นสถานที่พักผ่อนตากอากาศภายใต้ธรรมชาติที่สมบูรณ์

กลุ่มปากช่อง มีแหล่งท่องเที่ยวเท่าที่สำรวจพบ 6 แห่ง เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ 2 แห่ง และแหล่งวัฒนธรรม 4 แห่ง นอกจากนี้ ยังมีแนวโน้มที่จะมีแหล่งท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอีกมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตก (ตาด) และโครงการเขื่อนผลิตไฟฟ้าพลังน้ำห้วยเหาะ

เส้นทางเชื่อมโยงจากปากเซ-ปากช่อง กำลังได้รับการพัฒนา โดยจะพัฒนาต่อเนื่องถึงเขื่อนห้วยเหาะ และมีศักยภาพที่จะขยายไปจนถึงดำนัง ประเทศสาธารณรัฐเวียดนามใต้

1.5.2 พื้นที่ท่องเที่ยว

1) เมืองปากเซ

ปากเซเป็นเมืองหลวงของแขวงจำปาสัก เป็นที่ตั้งของหน่วยราชการ ศูนย์กลางการค้าและบริการ และศูนย์กลางการคมนาคม สามารถติดต่อกับเมืองในภาคกลางและเหนือ โดยถนนสายหลัก (หมายเลข 13 และ 20) และเครื่องบิน ปากเซติดต่อกับประเทศไทยได้โดยผ่านเมืองรัตนทองและเข้าไทยทางช่องเม็ก

เมืองปากเซมีความสำคัญด้านการท่องเที่ยวในฐานะเป็นแหล่งที่พักหลัก และแหล่งกระจายการท่องเที่ยวไปยังเมืองต่าง ๆ ในแขวง นอกจากนี้ เมืองปากเซยังมีอาคารที่เป็นโบราณสถานที่น่าสนใจ และสามารถพัฒนาเป็นจุดสนใจของการท่องเที่ยวได้ สถานที่ที่น่าสนใจประกอบด้วย

- กลุ่มอาคารในเขตสถานที่ราชการและตลาดเช้า สร้างในสมัยฝรั่งเศสปกครองประเทศ
- วัดโพธิ์รัตนศาสดาราม (วัดหลวงมีอาคารเก่า/ใหม่สวยงาม)
- สะพานฝรั่งเศสข้ามเขื่อนสาย 13 เก่า (สะพานเหล็ก)

- วังเจ้าบุญอุ้ม (ปัจจุบันได้ปรับปรุงเป็นโรงแรมจำปาสักพลาซ่า)
- ตลาดแสง (ชีวิตชาวบ้าน) และตลาดเช้า (สินค้าที่ระลึก) เป็นต้น

รูปที่ 1.5-2 แสดงพื้นที่เมืองปากเซ รูปที่ 1.5-3 และรูปที่ 1.5-4 แสดงภาพถ่ายเมืองปากเซ

2) บ้านดีเหล็กหลักสิบเก้า

บริเวณบ้านหลักสิบเก้าหรือบริเวณหลักกิโลเมตรที่ 19 ของถนนสาย 20 จากปากเซไปทิศตะวันออก ประชากรที่อาศัยอยู่ 2 ซ้ำทาง มีอาชีพดีเหล็กจากเหมมรยนต์ สามารถแวะชมและศึกษาชีวิตชาวบ้าน

3) วัดพู

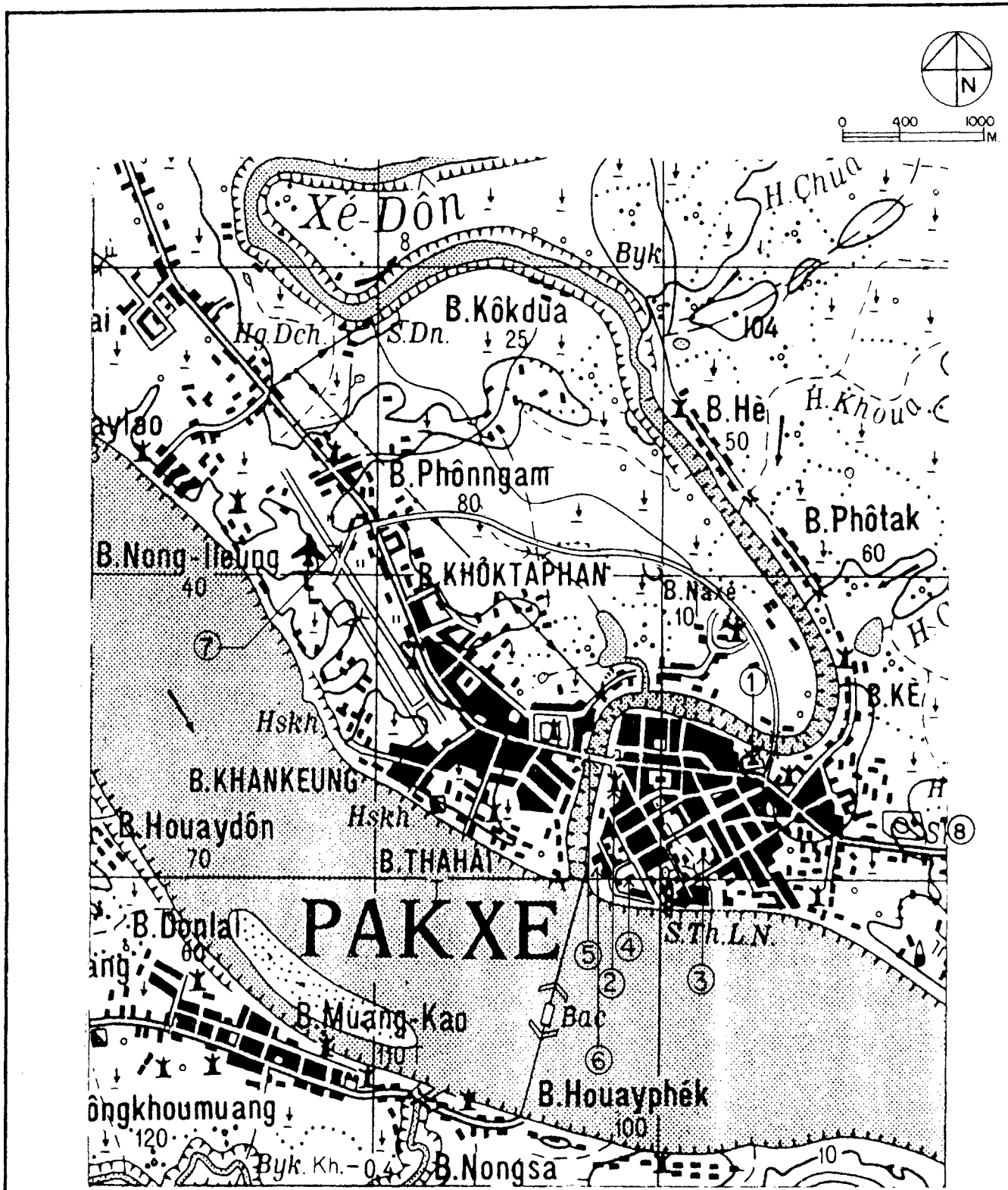
เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญของจำปาสัก ตั้งอยู่ในเขตเมืองจำปาสัก เป็นวัดที่สร้างในสมัยอาณาจักรขอม และปรับปรุงมาหลายระยะ นับแต่ศตวรรษที่ 4, 7, 10-13 มีความงามและความหมายตามคติความเชื่ออย่างแน่นแฟ้น ก่อให้เกิดความประทับใจและเลื่อมใสในความอดสาหัสของผู้คนในสมัยนั้นอย่างมาก

วัดพู ตั้งอยู่บริเวณเชิงเขาพูเกล้า ซึ่งมียอดเขาอยู่ยอดหนึ่งสูง 1,416 เมตร MSL มีลักษณะคล้ายคิวลิงค์ หรือที่เรียกว่า ลิงคบรรพต ผู้ใดขึ้นไปถึงและได้สัมผัสแล้วจะอายุยืน ส่วนวัดพูตั้งอยู่ตรงกับยอดสูง 607 เมตร MSL วางตัวอยู่ในทิศตะวันออก-ตะวันตก

ก่อนถึงวัดพูพื้นที่เมืองโบราณเขษรฐาปุระตั้งอยู่ มีสภาพคันคูหลงเหลืออยู่พอสมควร ทำให้มีการสืบค้นประวัติศาสตร์อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังมีสนามบินเก่า (Air field) ตั้งอยู่ระหว่างวัดพูกับเมืองโบราณที่สามารถปรับปรุงได้

องค์ประกอบของวัดพูมีดังนี้

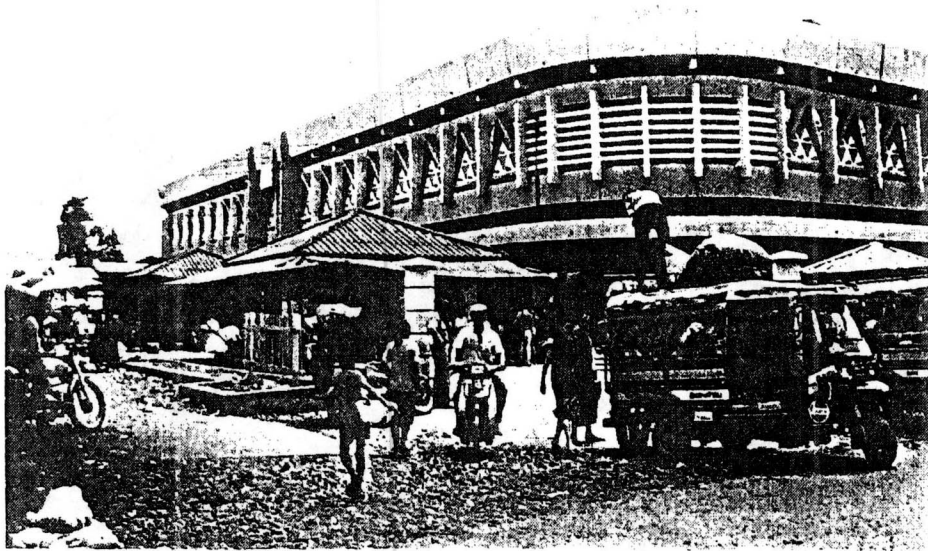
- (1) สระน้ำใหญ่ (บาราย) กับศาลารับเสด็จ ปี 1968 สถาปัตยกรรมสร้างอยู่บนฐานโบราณ
- (2) ถนนโบราณขนาดด้วยบาราย 2 ซ้ำ สร้างในศตวรรษที่ 4

1	วังเจ้าบุญคุ้ม	5	สะพานฝรั่งเศส
2	วัดโพธิ์รัตนศาสดาราม	6	ท่าแพขนานยนต์ (Bac)
3	กลุ่มอาคารราชการ	7	สนามบิน
4	ตลาดเช้า	8	ตลาดแลง

รูปที่ 1.5-2 เมืองปากเซ

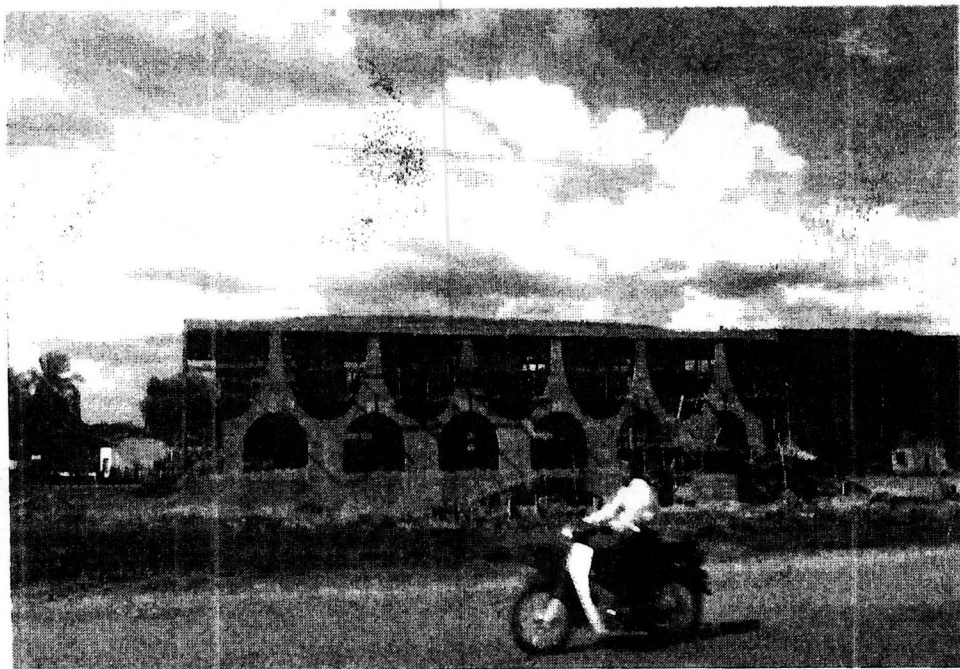
การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

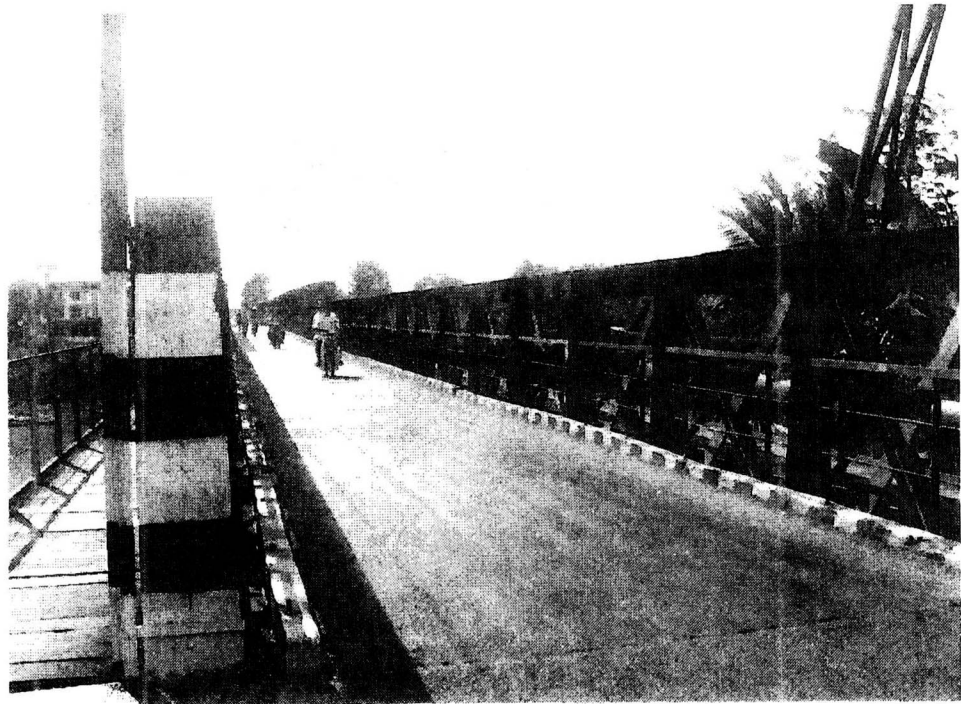
ตลาดเช้า

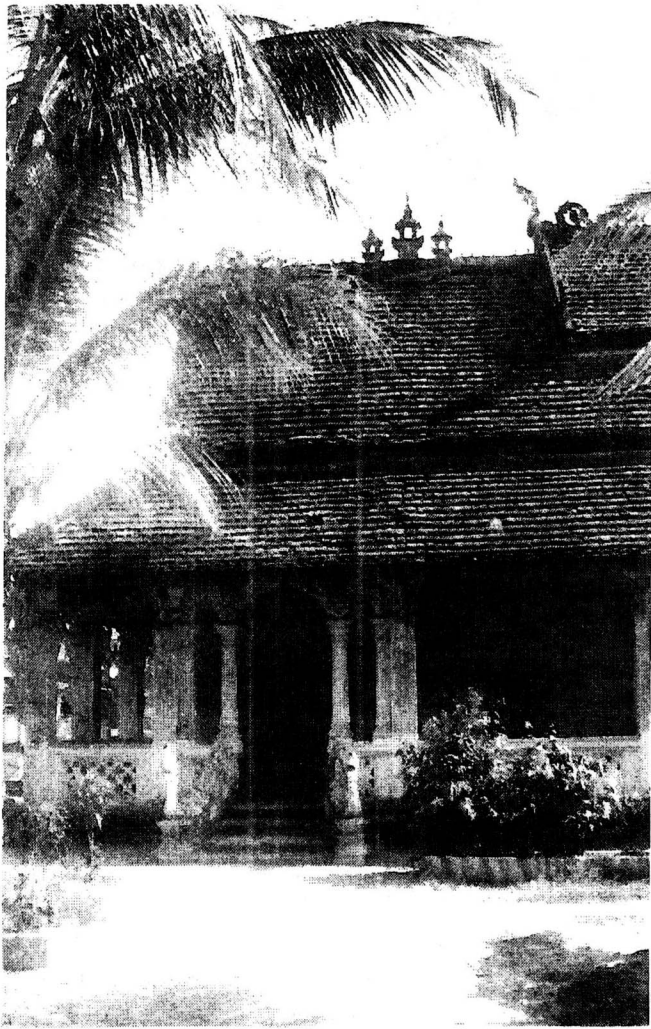
อาคารเก่า

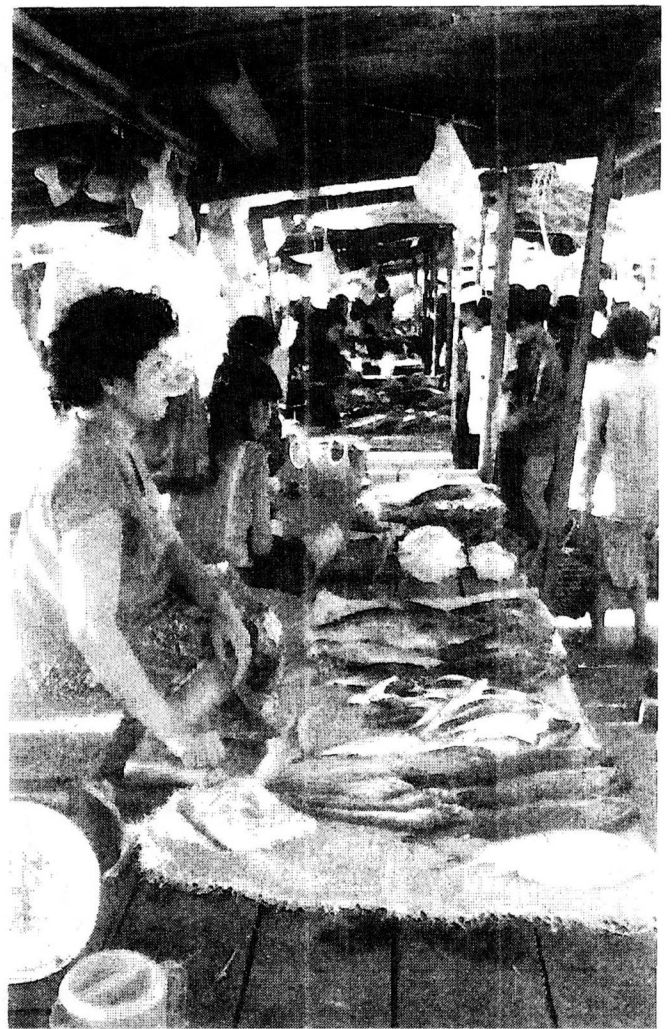
พิพิธภัณฑน์ปากเซ
(กำลังก่อสร้าง)

สะพานฝรั่งเศสข้ามเซโดนของ ถนนสาย 13 เก่า

ศาลาวัดโพธิ์รัตนศาสดาราม

ตลาดแดง

(3) โรงทำวมัลักษณะเป็นกำแพงและวิหารคด และโรงว้าวสุทธราชของพระศิวะ (โรงโคนเทรี) ตั้งอยู่เนินชั้นแรก สร้างด้วยหินและศิลาแลง สร้างในศตวรรษที่ 10-13

(4) บ้านไคหินชั้นสูงชั้นปราสาท แบ่งเป็น 4 ช่วง มีลักษณะเป็นบันไดนาค 2 ข้าง ปรับเป็นขั้นบันไดใหญ่ บางช่วงมีก่องอิฐของปราสาทเก่าและชั้นเขื่อนหินเม็ดินจำปาลาง (ลันทม) ขนาด 2 ข้าง

(5) ชั้นปราสาทหิน เป็นที่ราบที่ปรับแล้วเพื่อก่อสร้างปราสาทหิน สร้างในศตวรรษที่ 4 เป็นไม้ ศตวรรษที่ 7 เป็นอิฐ และเป็นหินในศตวรรษที่ 10 ปัจจุบันมีการเพิ่มเติมโดยมีพระพุทธรูปและหลังคาไม้

ลักษณะปราสาทหิน มีความสวยงามในรูปทรงที่ไม้ใหญ่ ได้แก่ ชุมประตู่เสริมเสา ทับหลังบางส่วนยังอยู่ในสภาพดี ด้านหลังปราสาทหินเป็นหน้าผาสูงชัน มีภาพแกะสลักหิน ชุมน้ำซับจากภูเขา (บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์) หลืบหินพระ และสถานที่บวงสรวงเป็นลายสลักหินรูปจรเข้แทนหิน และหินสลักรูปช้าง บริเวณพื้นที่ระหว่างสถานที่บวงสรวงกับปราสาทหิน เป็นที่ตั้งของวัด (ศาลา กุฏิหรือระฆัง) จากชั้นปราสาทสามารถมองทิวทัศน์เบื้องล่างสวยงามมาก

รูปที่ 1.5-5 ถึงรูปที่ 1.5-7 แสดงที่ตั้งและผังวัดพู รูปที่ 1.5-8 แสดงภาพถ่าย

4) เมืองจำปาสัก

เป็นเมืองเก่าแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นเส้นทางผ่านไปยังวัดพู มีอาคารเก่าหลายหลังที่นำเสนอง เช่น วังเจ้าบุญอุ้ม อาคารโรงพยาบาลเก่าสมัยฝรั่งเศส วังเจ้าบุญอุ้ม (สร้างไม่เสร็จ) เป็นต้น การมาเมืองจำปาสัก มาได้โดยทางเรือ ล่องแม่น้ำโขง ชมทิวทัศน์ 2 ผัง ที่สวยงามของเขามะโลง และเกาะแก่งต่าง ๆ หรือข้ามแพขนานยนต์มาจากฝั่งตะวันออกที่บ้านม่วง แยกมาจากถนนสาย 13 ที่บ้านห้วยน้ำใส

ผังตรงข้ามเมืองจำปาสักเป็นเกาะขนาดใหญ่มีหาดทรายขาว ชื่อเกาะดอนแดง

วังเจ้าบุญอุ้ม ซึ่งสร้างไม่แล้วเสร็จ สร้างได้เพียง 2 ชั้น เหมาะที่จะปรับปรุงและก่อสร้างเพิ่มเติม เพื่อจัดทำเป็นพิพิธภัณฑ์จำปาสัก รูปที่ 1.5-9

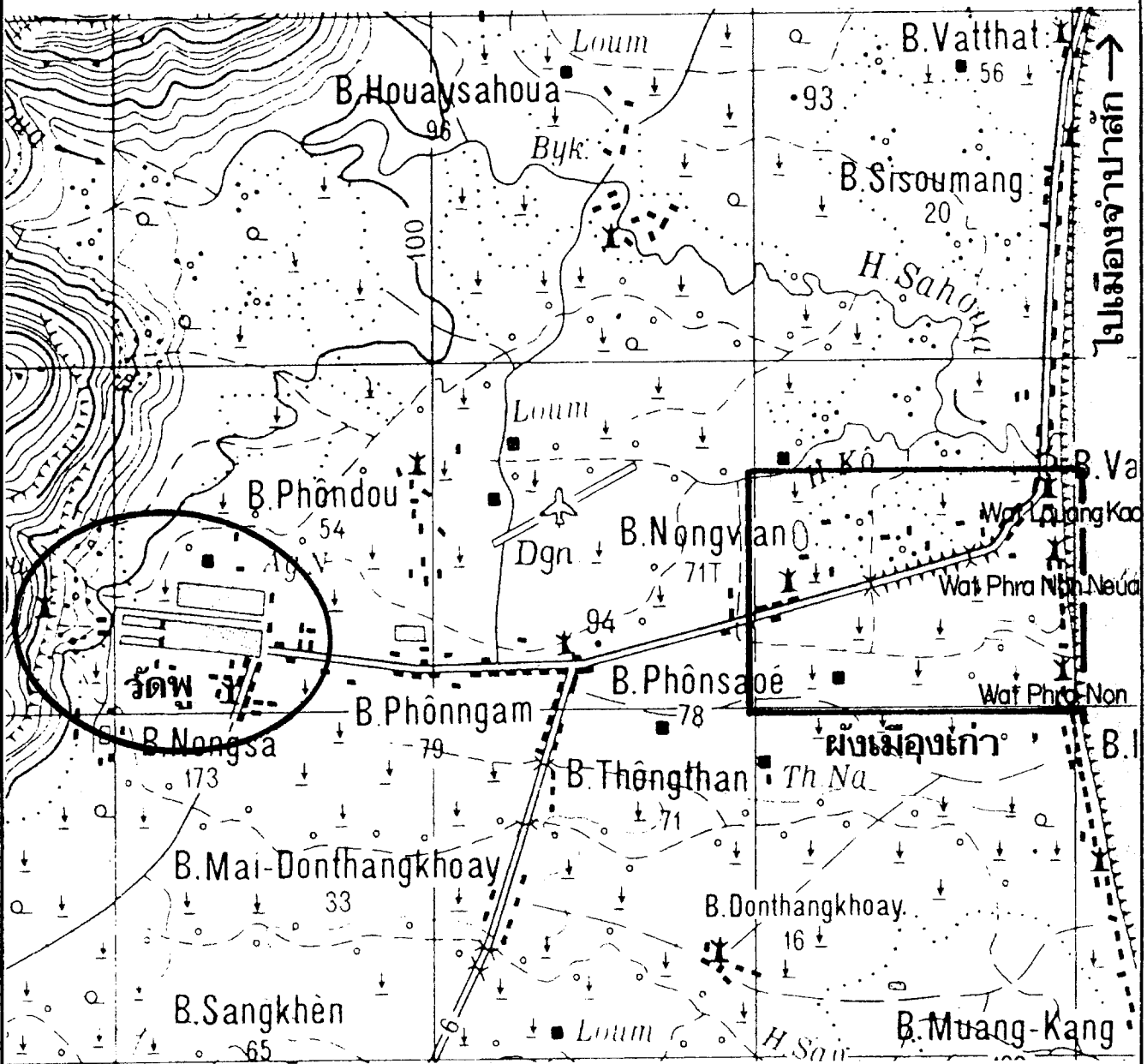
ลานเก็บวัตถุโบราณ เป็นอาคารเรือนแถว ที่เก็บวัตถุโบราณชั่วคราวเปิดให้ชมเฉพาะผู้มาศึกษา อาคารเหล่านี้ควรปรับปรุงเป็นโรงแรมของเมืองได้

0 400 1000 M

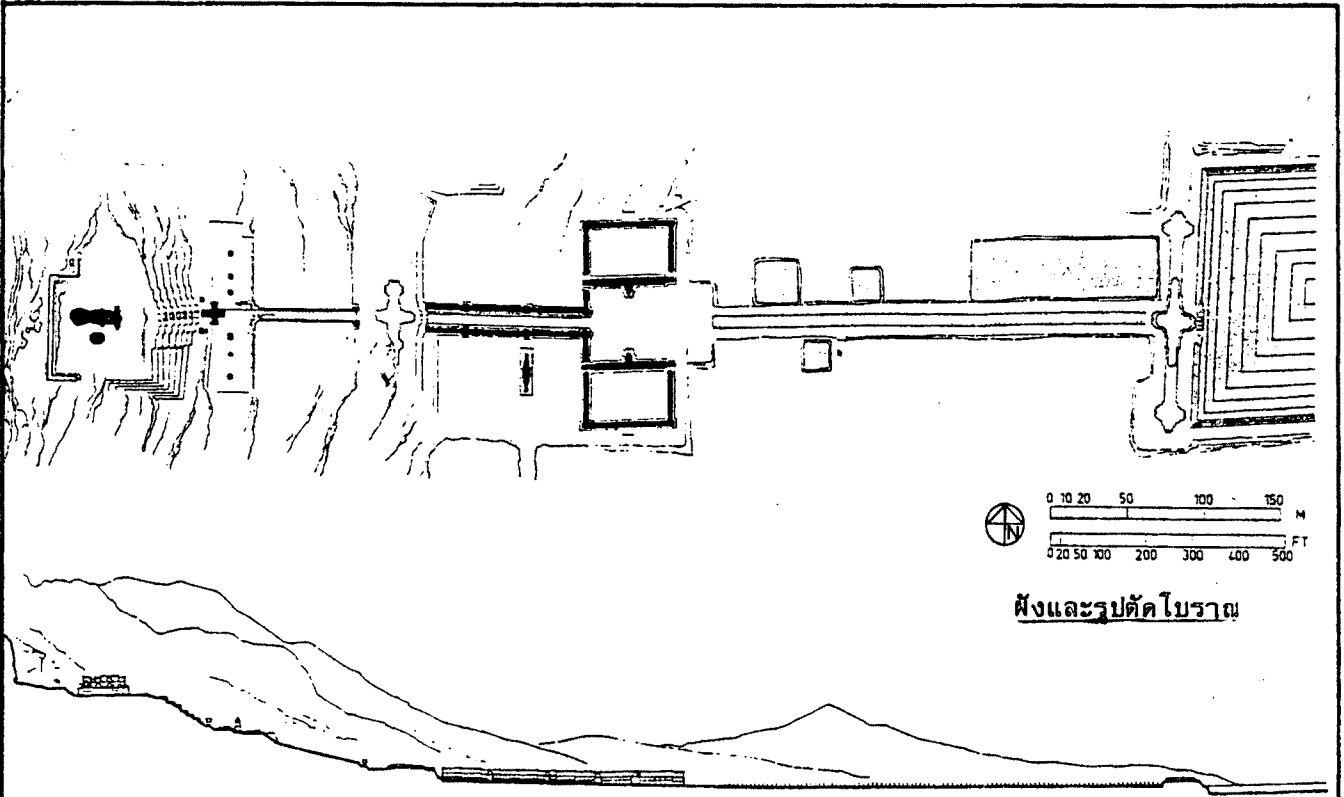
เมืองจำปาสัก

ไปเมืองจำปาสัก ↑

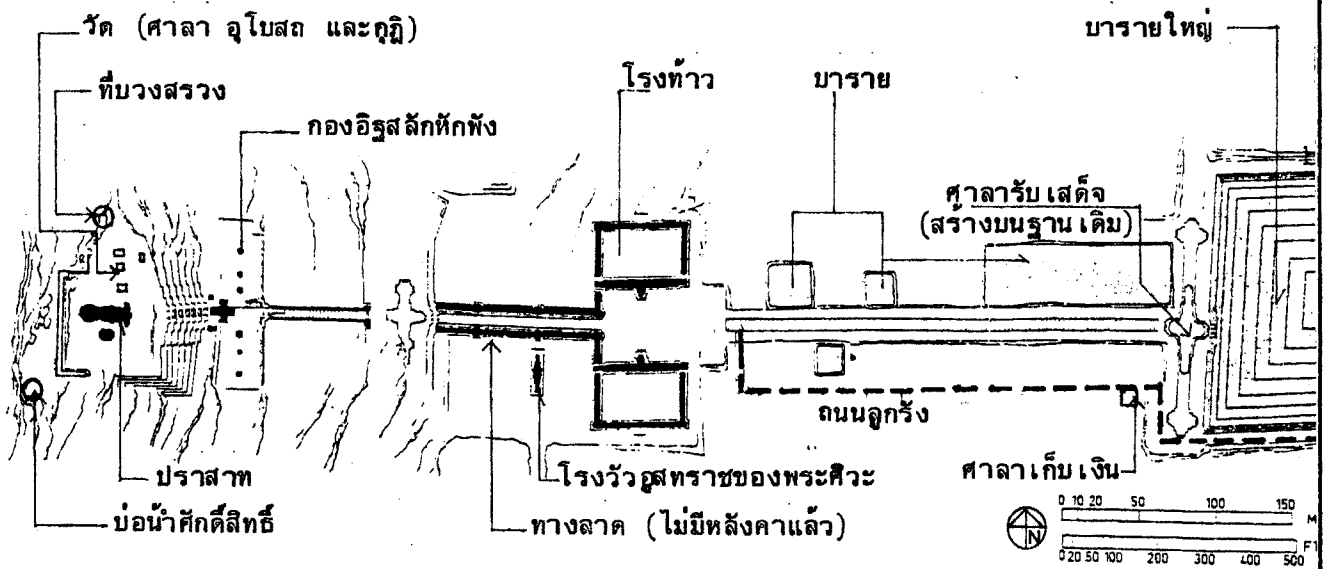

รูปที่ 1.5-5 ที่ตั้งวัดพู่ ผังเมืองเก่า

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
 เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
 การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

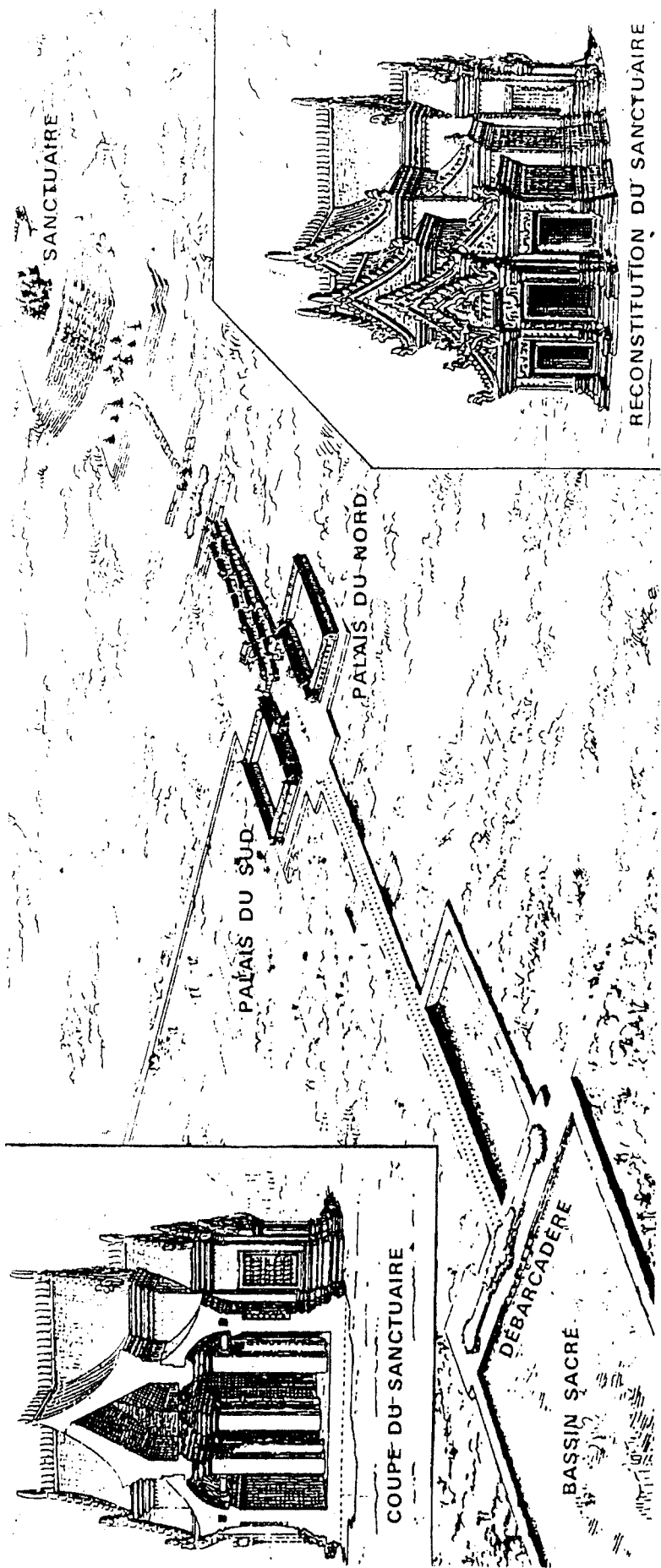
ผังและรูปตัดโบราณ

อธิบายสภาพปัจจุบัน

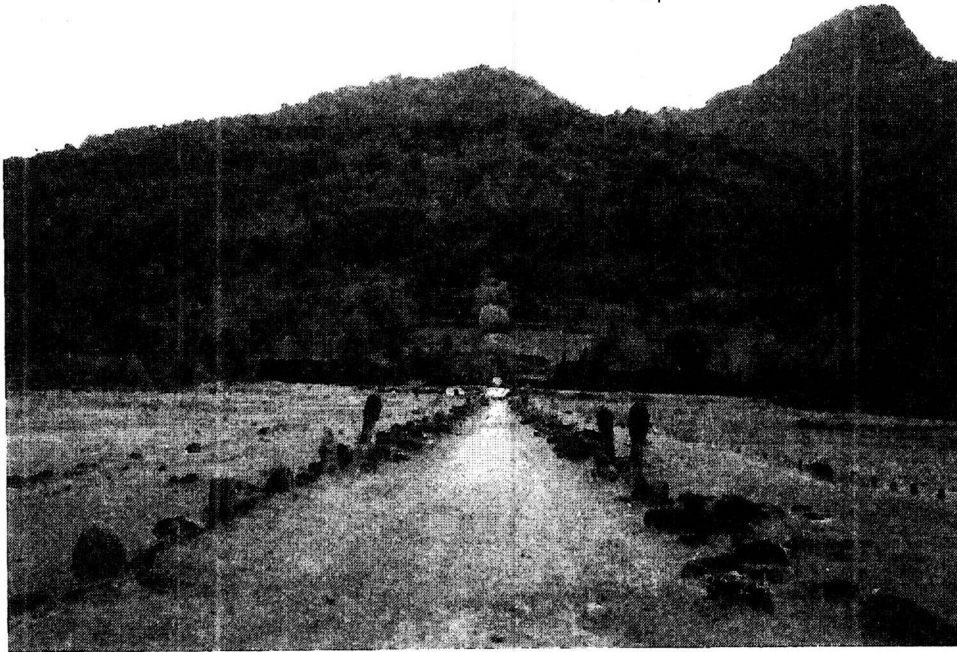
รูปที่ 1.5-6 ผังโบราณสถานวัดพู

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
 เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
 การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

รูปที่ 1.5-7 ที่ตั้งสภาพและภาพจินตนาการปราสาทวัดพู

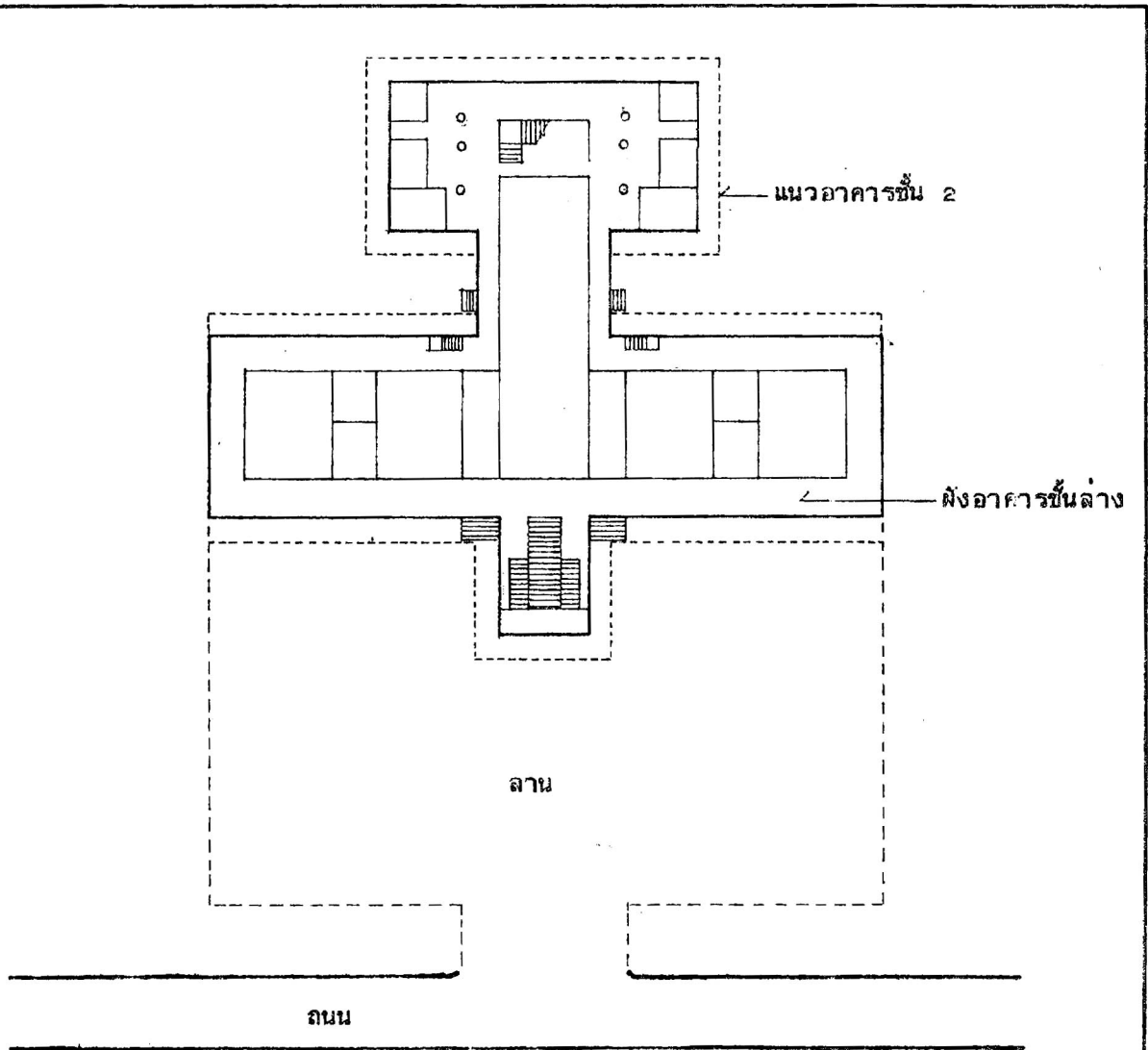

วัดชู และสิ่งคบรรพต

บาราย
และโรงทำว

ภาพสลักหิน

รูปที่ 1.5-9 พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

รูปที่ 1.5-10 แสดงที่ตั้งและจุดสำคัญเมืองจำปาสัก และภาพถ่าย

5) วัดอุโมง

เป็นปราสาทโบราณอีกแห่งหนึ่ง สันนิษฐานว่าเป็นห้องอาบน้ำแต่งตัวของชายและหญิงเพื่อสักการะแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ ตั้งอยู่ปากห้วยโตะโระฝั่งตะวันออกแม่น้ำโขง เยื้องกับเมืองจำปาสัก มีลักษณะเป็นปราสาทหินที่ทรุดโทรมมาก หลงเหลือแต่ฐาน ตั้งอยู่บนที่ราบริมห้วยที่ได้มีการตกแต่งด้วยคันหินโดยรอบ สิ่งที่หลงเหลืออยู่ได้แก่ ศาลาทำน้ำ ขนาด 4.00 x 13.00 เมตร ฐานปราสาทขนาด 8.00 x 30.0 เมตร หัวพญานาค (ราวบันได) แนวทางเดินโบราณยาวประมาณ 100 เมตร บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ และศาลาไม้ภายในมีพระพุทธรูป (สร้างภายหลัง) สิ่งที่น่าสนใจคือ ภายในบริเวณกรกรึมไปด้วยต้นไม้ที่อุดมสมบูรณ์ของต้นยาง

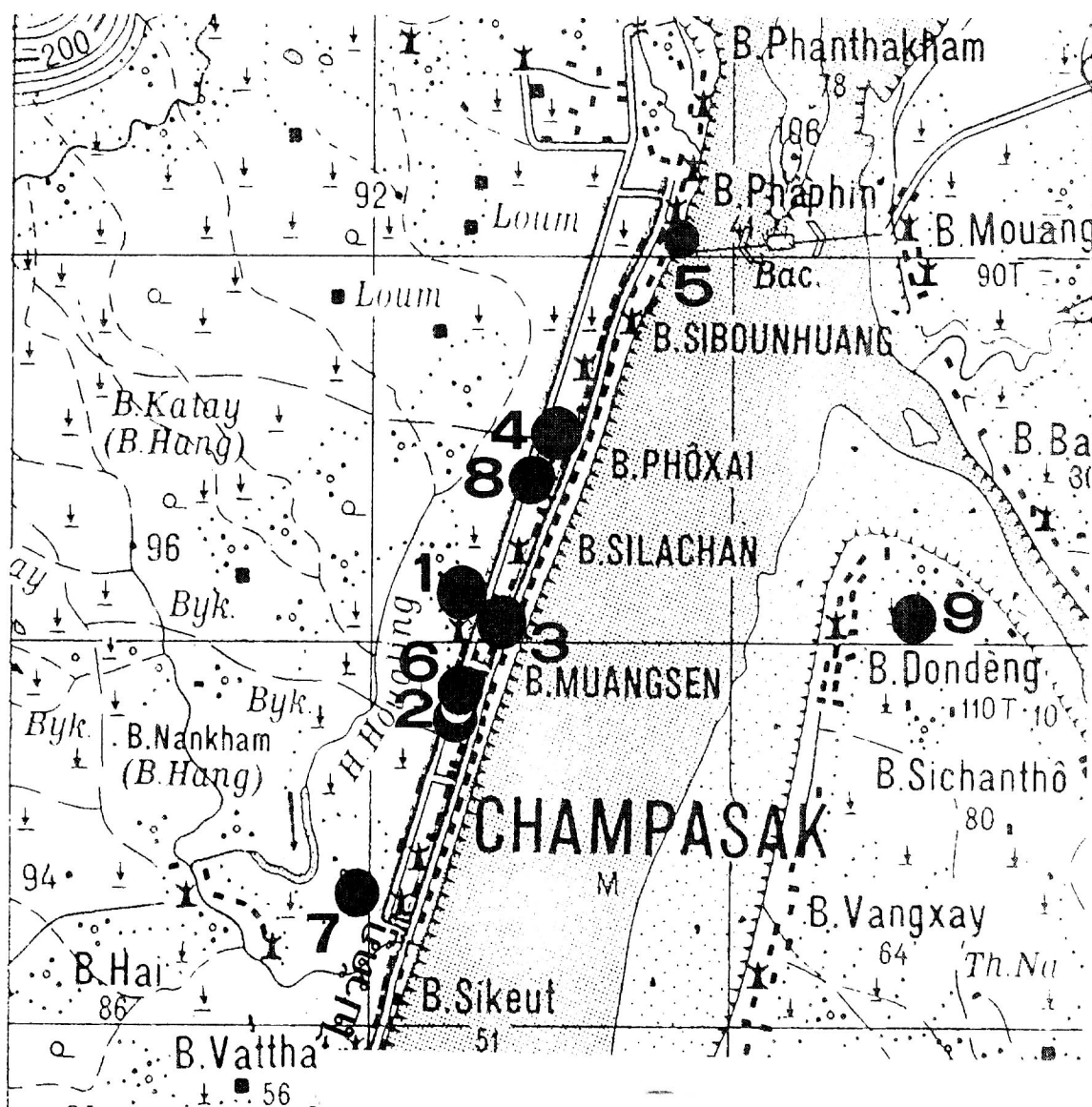
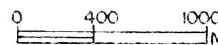
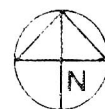
รูปที่ 1.5-11, รูปที่ 1.5-12 และรูปที่ 1.5-13 แสดงที่ตั้งและผังวัดอุโมง

6) วัดพูอาสา

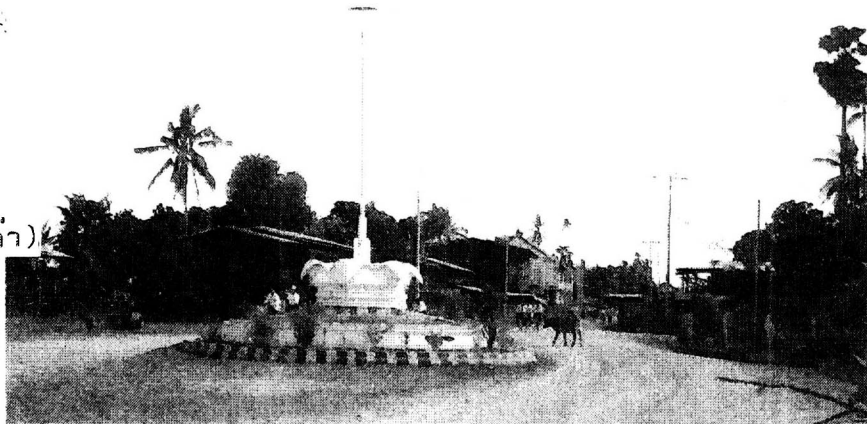
พูอาสา เป็นบ่อน้ำและวัดที่มีรอยพระพุทธรูปบาทบนหน้าผา สร้างขึ้นโดยคูปาอาสา รวมชาวบ้านต่อต้านเจ้าเมืองจำปาสัก (เจ้าสร้อยศรีสมุทร) ในสมัยรัชกาลที่ 5 ของไทย โดยใช้แก้วตาเสือเป็นจุดแสดงอิทธิฤทธิ์ บ่อน้ำพูอาสาตั้งบนเขาพูसानบ้านเขียดโจ้งเมืองปะทุมพอน ซึ่งอยู่ด้านตะวันออกของแขวงจำปาสัก บริเวณใกล้เคียงที่บ้านเขียดโจ้งและบ้านพะโพเป็นหมู่บ้านเลี้ยงช้าง และมีกิจกรรมเดินป่าด้วยช้างสำหรับนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีบึงขนาดใหญ่คือหนองเขียดโจ้ง ซึ่งมีนกน้ำพอสมควร

7) เมืองโขง

เป็นเมืองเก่าอีกแห่งที่มีสภาพเป็นเกาะใหญ่ในหลาย ๆ เกาะ ทางตอนใต้ของแขวง ที่เรียกว่า "ดอนโขง" มีขนาดกว้าง 8 กิโลเมตร ยาว 21 กิโลเมตร เมืองโขงมีโรงแรมที่พัก 1 แห่ง คือ ศาลาดอนโขง และบังกะโรล ซึ่งกำลังก่อสร้างอีก 1 แห่ง มีตลาดขนาดเล็กบริเวณท่าเรือ บ้านเก่า ที่พักเจ้าแขวง และสนามบินเก่า แหล่งที่น่าสนใจของเมืองโขงได้แก่

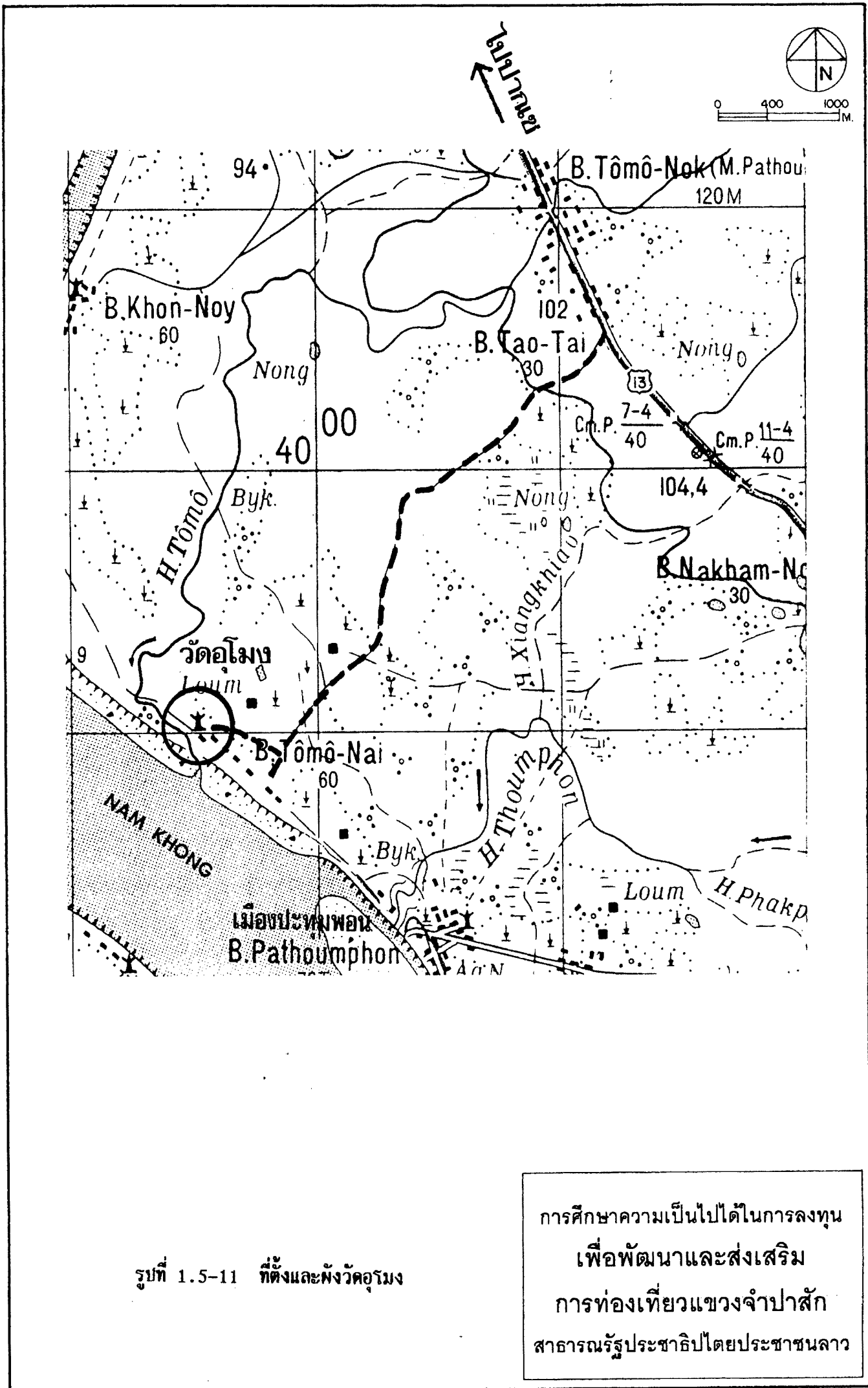

- 1 บ้านเจ้าบุญหล่ม
- 2 บ้านเจ้าบุญอ้อม
- 3 โรงแรม
- 4 ไปรษณีย์ (โรงพยาบาลเก่า)
- 5 ท่าแพขนานยนต์ (Bac)
- 6 ฉางเก็บวัตถุโบราณ
- 7 โรงไฟฟ้า
- 8 แผนกยุติธรรม
- 9 ดอนแดง

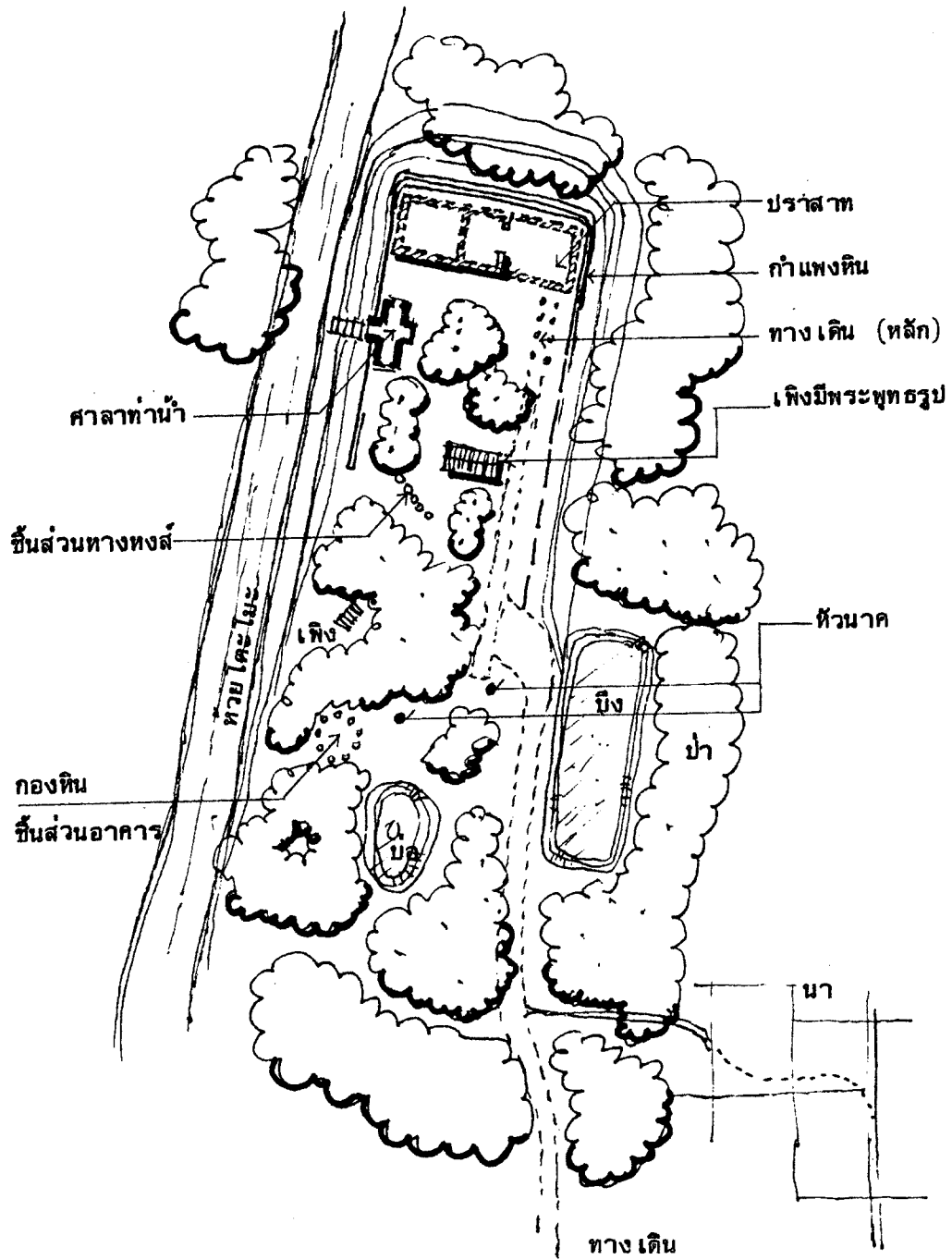
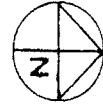
รูปที่ 1.5-10 ที่ตั้งเมืองจำปาสัก

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

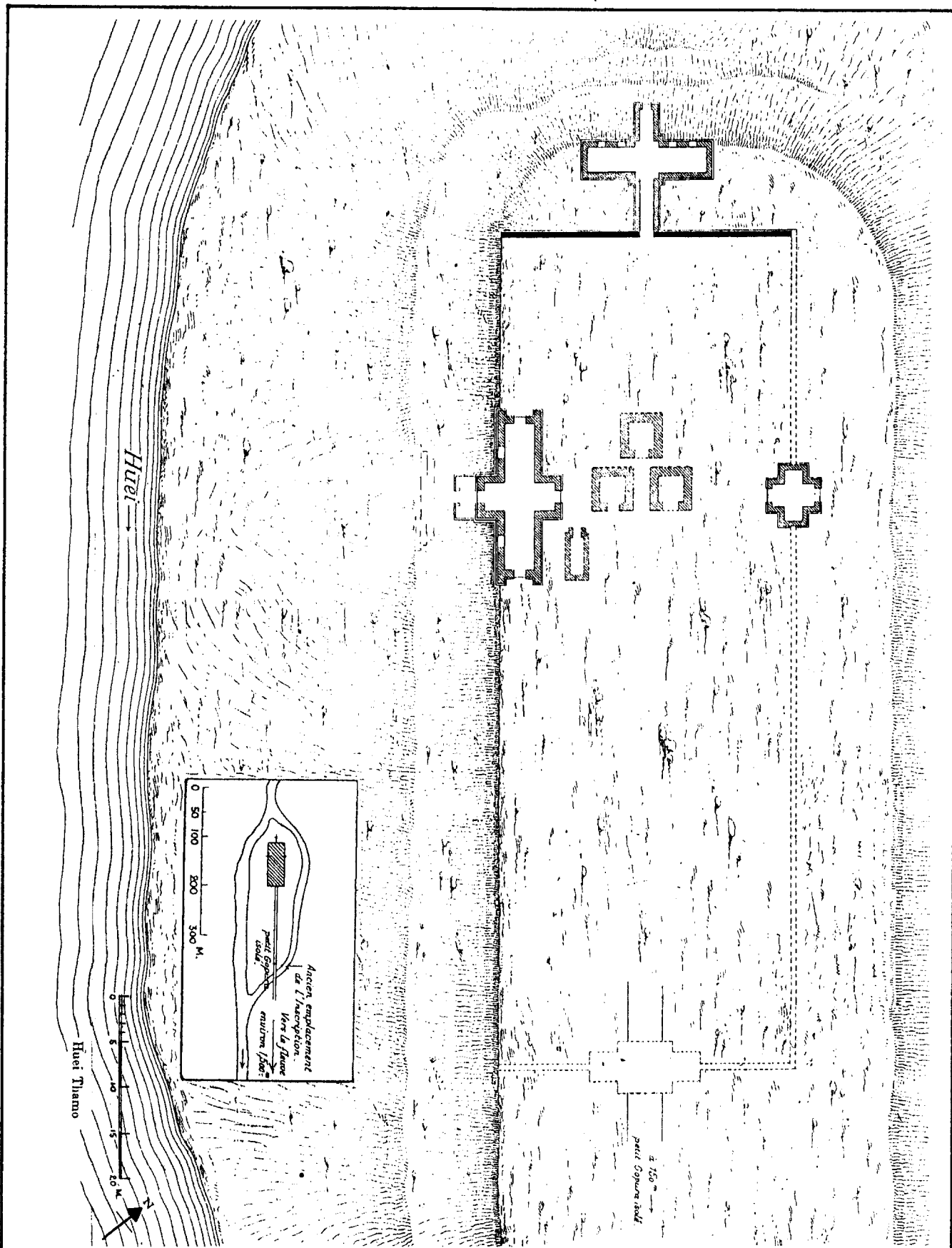
รูปที่ 1.5-11 ที่ตั้งและผังวัดอุโมง

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
 เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
 การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

รูปที่ 1.5-12 พังวัดอุ้มง

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

รูปที่ 1.5-13 แสดงผังวัดคูม็องจากร่องรอยในอดีต

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
 เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
 การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

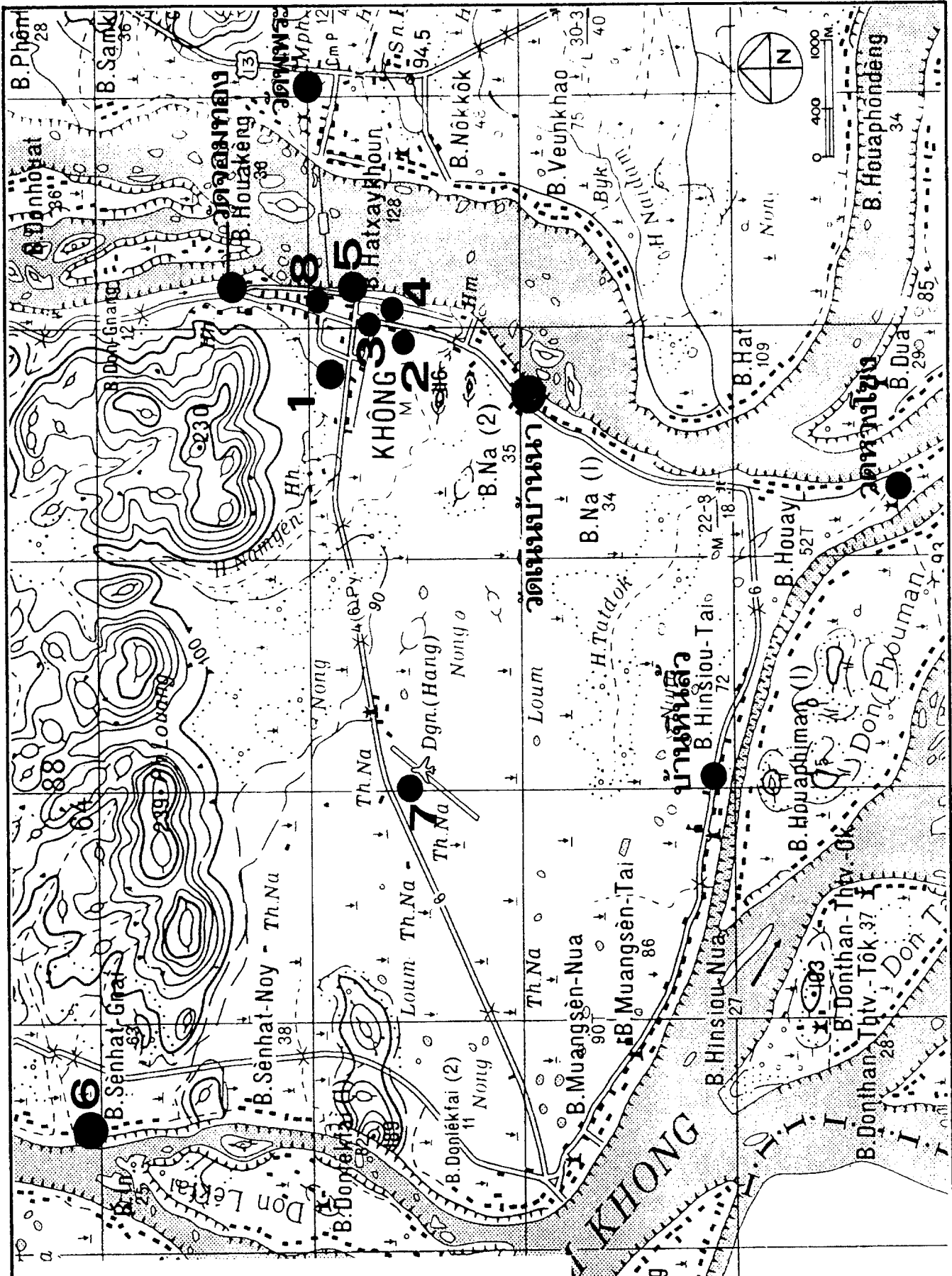
- วัดภูเขาแก้ว เป็นวัดเก่า ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ บนเนินมีลานหิน อุโบสถ (ขนาด 4x 9 เมตร) ก่องอิฐเจดีย์เก่า รายล้อมด้วยต้นลำทมม (จำปา) มองเห็นเกาะแก่งที่สวยงาม
- วัดพวนแก้วอรุณทัย มีอาคารสวยงามและกำลังก่อสร้างพระพุทธรูปขนาดปรก และวัดนี้มีสถานรักษาพยาบาลด้วยสมุนไพร
- วัดและโรงเรียนที่เป็นอาคารเก่าสมัยฝรั่งเศส
- วัดจอมทองตั้งอยู่ทางตอนเหนือของตลาด ที่มีความสวยงามและสมบูรณ์ของสถาปัตยกรรม ซึ่งประกอบด้วยวิหาร อุโบสถ ศาลา เข้าใจว่าก่อสร้างโดยมีสถาปนิกชาวฝรั่งเศสช่วยดูแล ทำให้วิหารมีความแปลก คือ บริเวณด้านหน้ามีซุ้มก่องอิฐ 3 ซุ้ม หน้าต่างเป็นไม้แกะสลักสวยงาม
- วัดเนินบ้านนา ตั้งอยู่ตอนใต้ มีอาคารสวยงาม
- วัดทางโขง อยู่ปลายสุดของตอนโขง มีสถาปัตยกรรมสวยงามและมีวัดสมัยฝรั่งเศสอยู่ในอุโบสถ
- บ้านหินลิว เป็นชุมชนที่มีการทำน้ำตาลโตนด

รูปที่ 1.5-14 แสดงผังที่ตั้งจุดสำคัญเมืองโขง รูปที่ 1.5-15 แสดงผังบริเวณวัดภูเขาแก้ว รูปที่ 1.5-16 แสดงผังอาคารและภาพถ่ายวัดจอมทอง และรูปที่ 1.5-17 แสดงภาพถ่ายบางส่วน

8) คอนพะเพ็ง

น้ำตกที่สวยงาม เป็นลักษณะของแก่งสูงประมาณ 15 เมตร ความกว้างกว่า 100 เมตร แบ่งเป็น 3 ช่วง แก่งใหญ่อยู่กลาง แก่งเล็กอยู่ด้านตะวันออก และช่วงน้ำตกขนาดเล็กอยู่ด้านตะวันตก ระหว่างแก่งใหญ่กับแก่งเล็กมีรอยหินลักษณะเป็นเกาะ มีต้นไม้ปกคลุม ตรงกลางกลุ่มไม้มีต้นไม้ที่เรียกกันว่า "ต้นฉวีโคตร" ซึ่งเล่ากันว่าใครสามารถไปถึงต้นไม้นี้ได้จะมีอายุยืน ตอนท้ายน้ำมีหน้าผาและแก่งหินยาวเหยียดสวยงามมาก คอนพะเพ็งมีความสวยงามในช่วงฤดูแล้ง ซึ่งมีน้ำน้อยใสมากทำให้ช่วงน้ำตกสูง แต่ในช่วงฤดูฝนมีน้ำมากและเป็นสีแดงทำให้ช่วงน้ำตกต่ำ

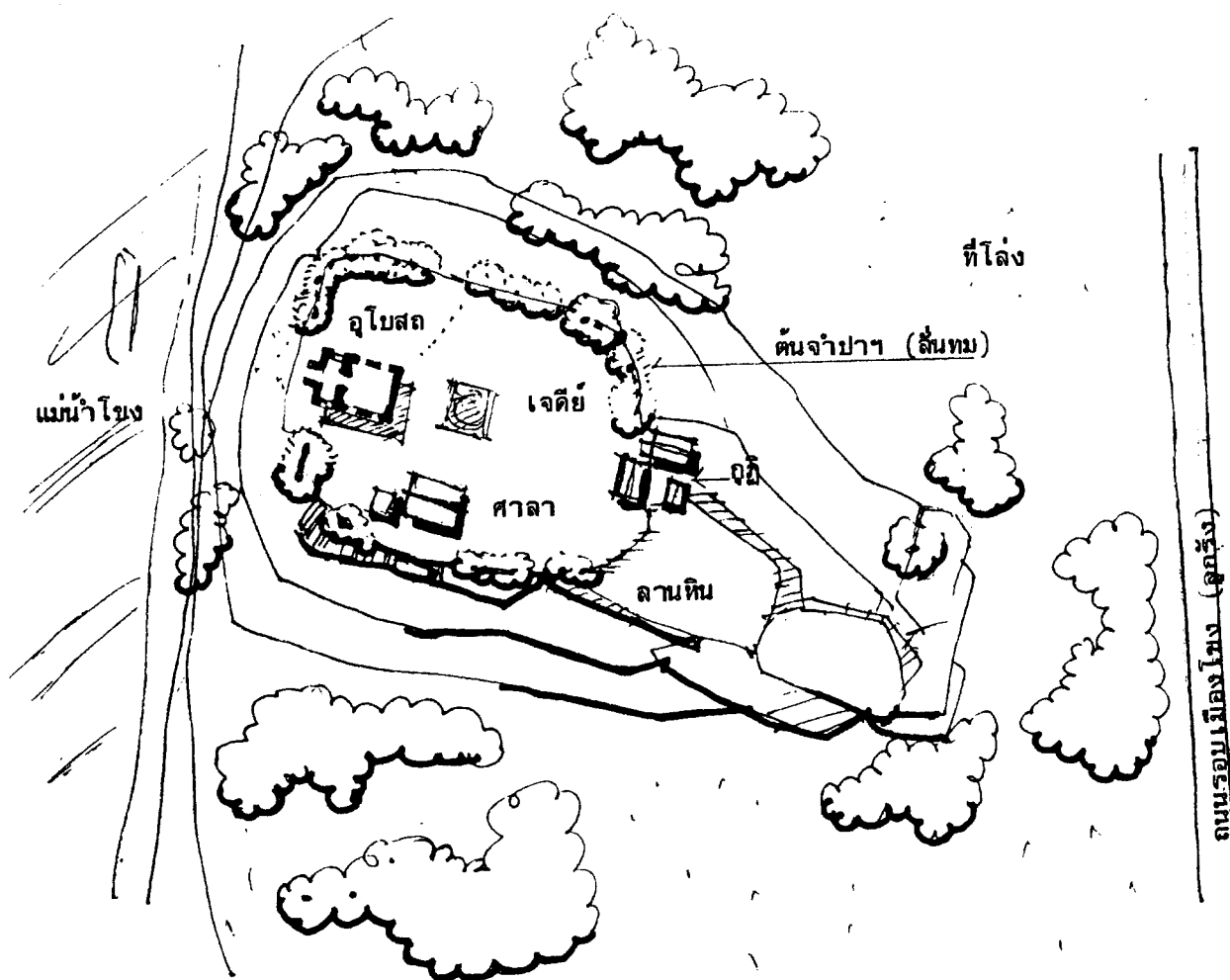
บริเวณจุดท่องเที่ยวอยู่บนฝั่งตะวันออก ประกอบด้วย ศาลาชมวิว (ขนาด 11 x 11 เมตร) ซึ่งตั้งอยู่บนรอยหินในตำแหน่งที่มองเห็นคอนพะเพ็งได้สวยงามที่สุด ลานจอดรถจอดรถได้ประมาณ 10 คัน ห้องสุขา 2 หลัง นอกจากนี้ ยังมีแผงลอยร้านค้า ตั้งเรียงรายอยู่ 2 ข้างถนนทางเข้าน้ำตก

1 ที่ทำการเมืองโขง	5 ท่าแพขนานยนต์ (Bac)
2 ที่พักเจ้าแขวง	6 วัดภูเขาแก้ว
3 วัดพวงแก้วอุโนทัย	7 สนามบิน
4 โรงแรมศาลาตอนโขง	8 ตลาด

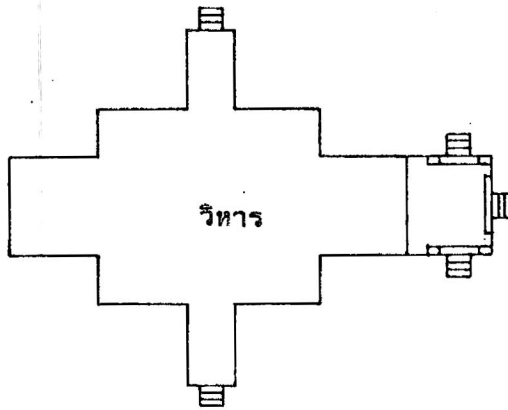
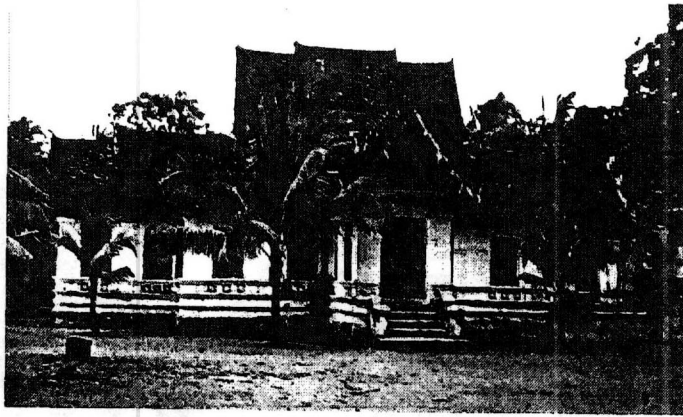
รูปที่ 1.5-14 เมืองโขง แสดงอาคารที่ตั้งสำคัญ

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวเชิงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

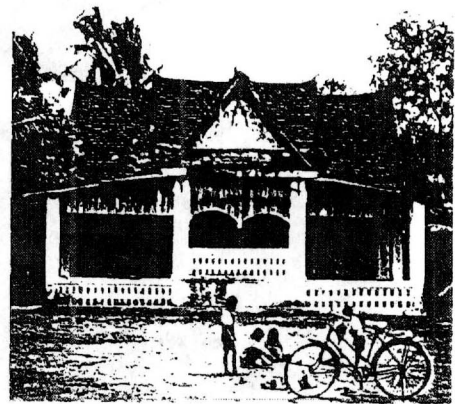
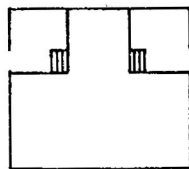
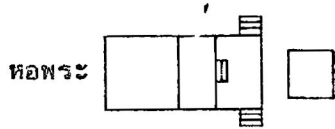

รูปที่ 1.5-15 หังบริเวณวัดหุเขากัว

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
 เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
 การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ลานโล่ง

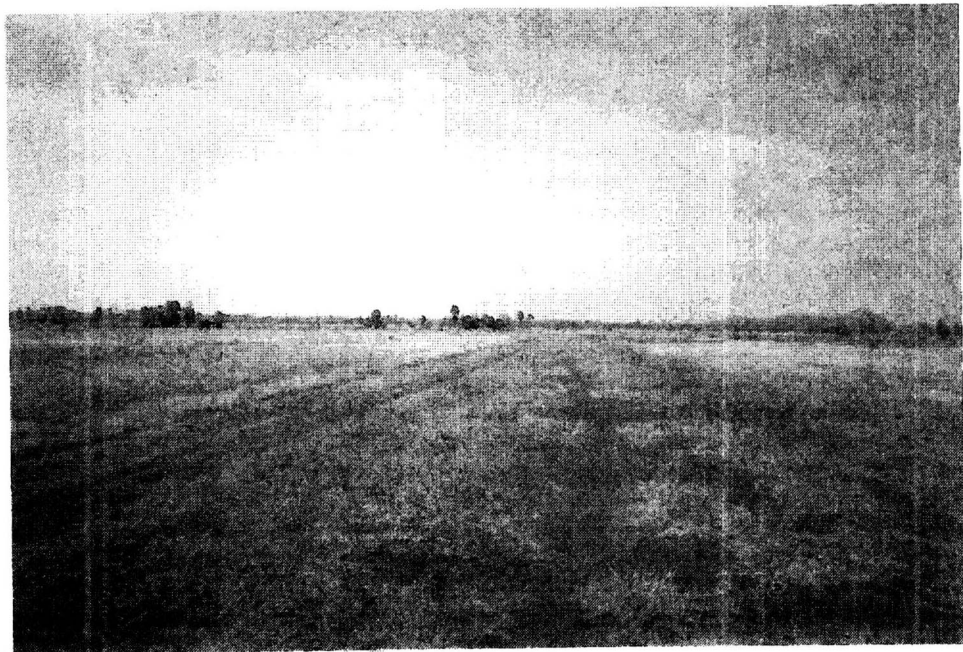
รูปที่ 1.5-16 พังอาคารบริเวณวัดจอมทอง

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

วัดภูเขาแก้ว

สนามบินเก่า

ที่พักเจ้าแขวง
(อาคารเก่า)

รูปที่ 1.5-18 แสดงที่ตั้งคอนพะเพ็ง และรูปที่ 1.5-19 แสดงผังบริเวณคอนพะเพ็ง และรูปที่ 1.5-20 แสดงภาพถ่ายน้ำตกและศาลา

บริเวณคอนพะเพ็งมีโครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวคอนพะเพ็ง (คอนพะเพ็ง วิลเลจ) ซึ่งนักลงทุนไทย ได้รับสัญญาร่วมลงทุนกับรัฐบาลลาว ในเนื้อที่ 500 เฮกตาร์ คาดว่าในโครงการจะมีสนามบิน โรงแรมระดับสาม สี่ และ ห้าดาว คาสิโน สนามกอล์ฟ ภัตตาคาร ไนท์คลับ สวนสัตว์เปิด บ้านพักตากอากาศ ร้านค้าปลอดภาษี และกิจการที่เกี่ยวข้อง โครงสร้างเป็นเมืองใหม่ มียานการค้าและชุมชน

9) น้ำตกสมพะมิตร

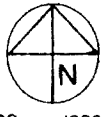
น้ำตกสูงใหญ่อยู่ในกลุ่มเดียวกับกับคอนพะเพ็ง เป็นแก่งหินอยู่ตอนปลายตอนเดช โดยทั่วไปรู้จักกันว่า หลี่ผี (ซึ่งความจริง เป็นแก่งขนาดยาวไปจรดเขตกัมพูชา ในฤดูแล้งมีคอนเล็ก ๆ โผล่เป็นบริเวณกว้าง) ลักษณะน้ำตกเป็นแก่งหินขนาดใหญ่ กว้างประมาณ 50 เมตร ตอนเหนือเป็นแก่งขนาดเล็ก แยกเป็นน้ำตกใหญ่ 2 สาย กว้างประมาณ 20 เมตร สูงเป็นชั้น ๆ รวมกันกว่า 30 เมตร จากชายฝั่งมีจุดชมน้ำตก 2 จุด ความสูงชันของหน้าผาทำให้น้ำเป็นความสวยงามอีกแบบหนึ่ง

ระหว่างเส้นทางไปหลี่ผี มีแหล่งที่มีศักยภาพเพื่อการท่องเที่ยวหลายแห่ง นับจากท่าเรือบ้านนาเกสั่ง โดยเรือหางยาวขนาดเล็ก เดินทางไปยังตอนเดชผ่านแก่งหินขนาดเล็กที่มีน้ำต้นผ่านได้เฉพาะเรือเล็ก ตามเส้นทางมีท่าขนถ่ายสินค้า (เครน) ของฝรั่งเศส เพื่อขนถ่ายสินค้าจากทางรถไฟลงเรือ ท่าภาษีศุลกากรบ้านคอนเหนือ มีอาคารเก่าหลายอาคาร ซึ่งเป็นบ้านและโรงเรียน สะพานรถไฟ ทางรถไฟ และอุปกรณ์รถไฟ (เช่น แทงค้ำน้ำ หัวรถจักร สุสานฝรั่งเศส) วัดคอนไต รวมทั้งชุมชนท้องถิ่น อาคารศุลกากรปัจจุบันได้รับการปรับปรุงเป็นโรงแรมเพื่อรับนักท่องเที่ยวแล้ว

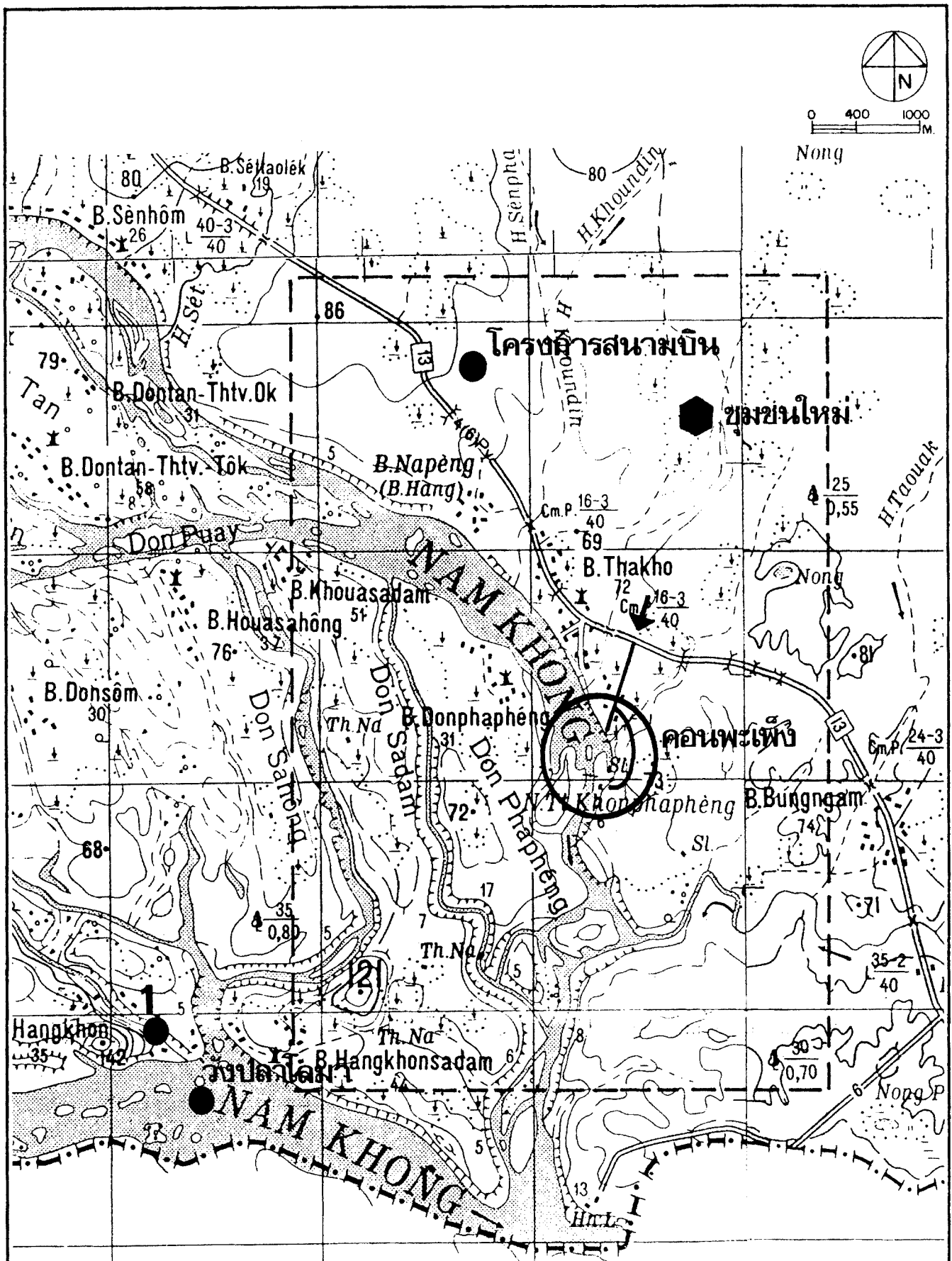
รูปที่ 1.5-21 ถึงรูปที่ 1.5-24 แสดงบริเวณหลี่ผีจุดที่น่าสนใจและน้ำตกหลี่ผี

10) ศูนย์อนุรักษ์พันธุ์ปลาโสม

เป็นจุดท่องเที่ยวที่สำคัญอีกแห่งหนึ่ง ตั้งอยู่ปลายสุดแม่น้ำโขงของ สปป. ลาว ติดเขตแดนกัมพูชา โดยมีแม่น้ำโขงเป็นเขตแดน บริเวณนี้มีปลาโสมอาศัยอยู่จำนวนมาก และมักจะขึ้นมาเล่นน้ำให้เห็นตลอดเวลา นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางโดยเรือมาจากท่าเรือบ้านด่าน

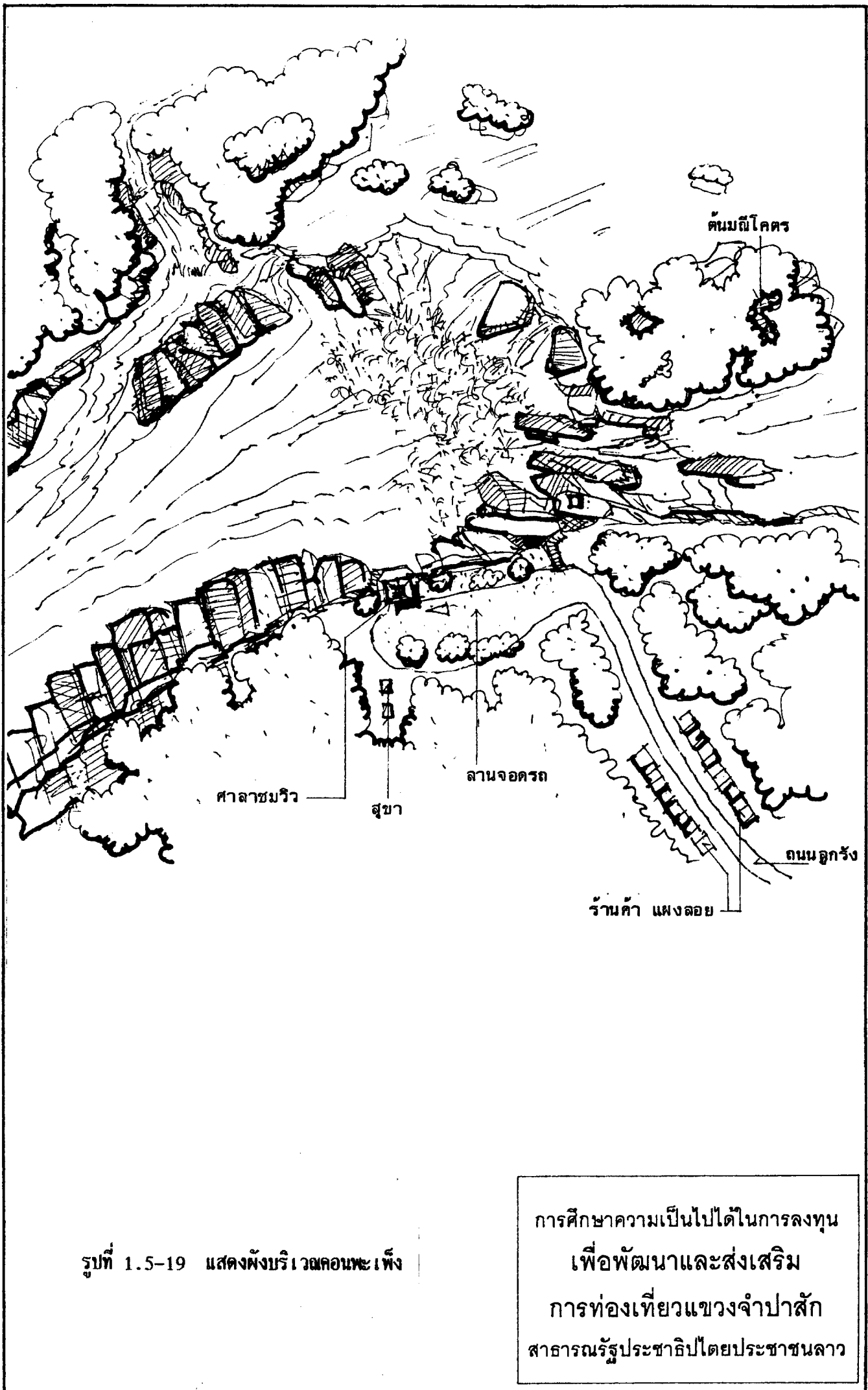

0 400 1000
M

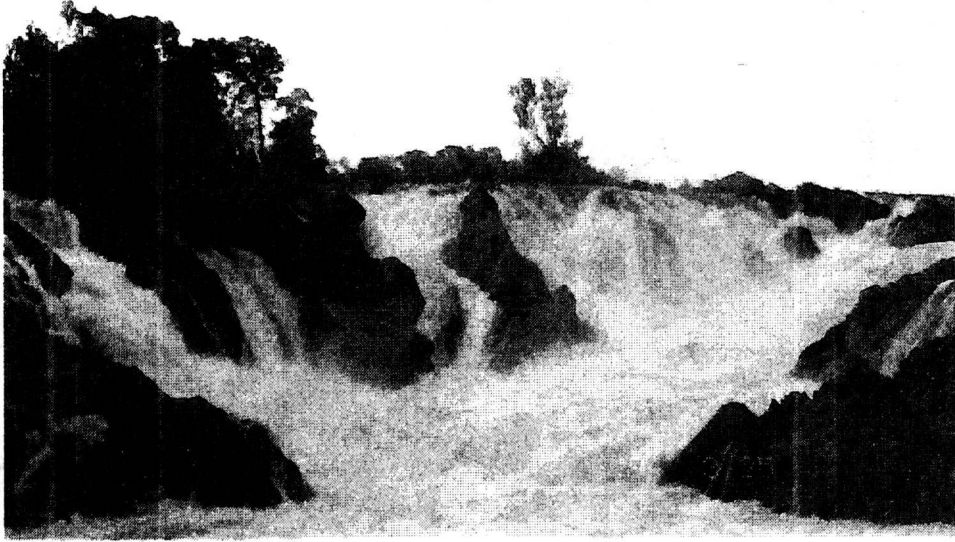
- 1 ศูนย์อนุรักษ์พันธุ์ปลาโลมา
- 2 พื้นที่โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
คอนพะเพ็ง โดยสังเขป
- รูปที่ 1.5-18 ที่ตั้งคอนพะเพ็ง

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

รูปที่ 1.5-19 แสดงผังบริเวณคอนพะเพ็ง

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

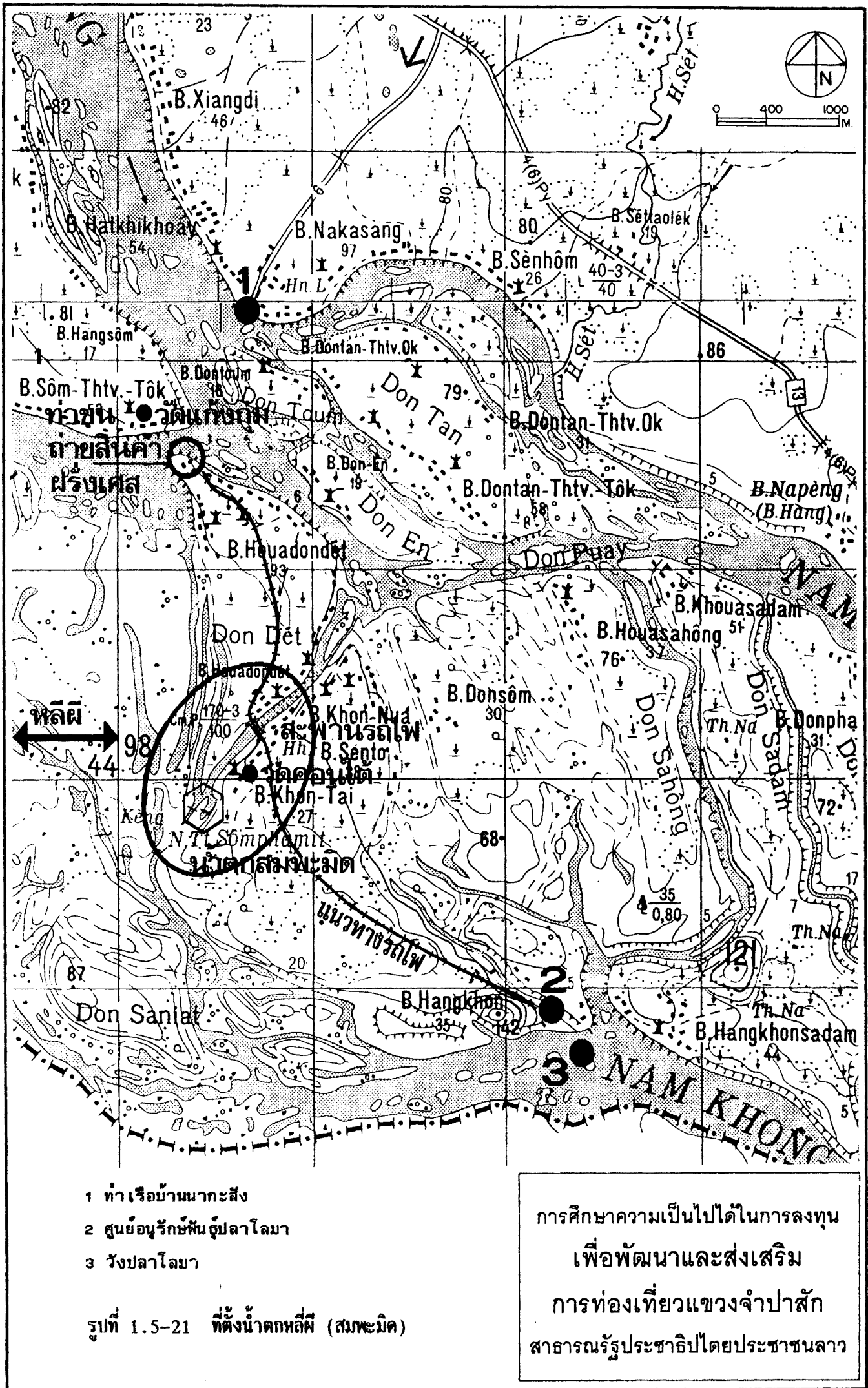

น้ำตกคอนพะเพ็ง

ศาลาชมริมน้ำตกคอนพะเพ็ง

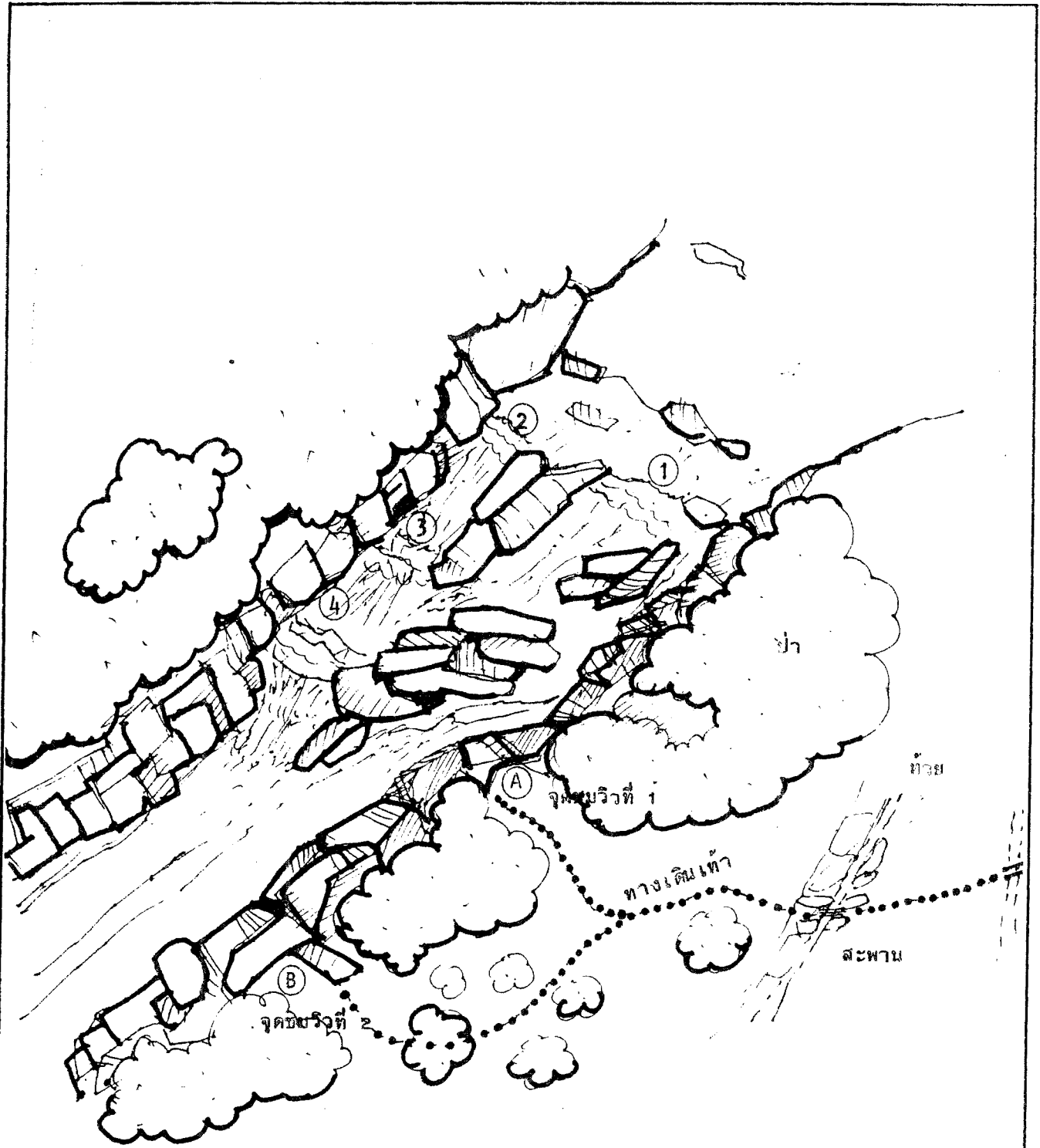
รูปที่ 1.5-20 ภาพถ่ายคอนพะเพ็ง

- 1 ทำเรือนานากะสัง
- 2 ศูนย์อนุรักษ์พันธุ์ปลาโลมา
- 3 วังปลาโลมา

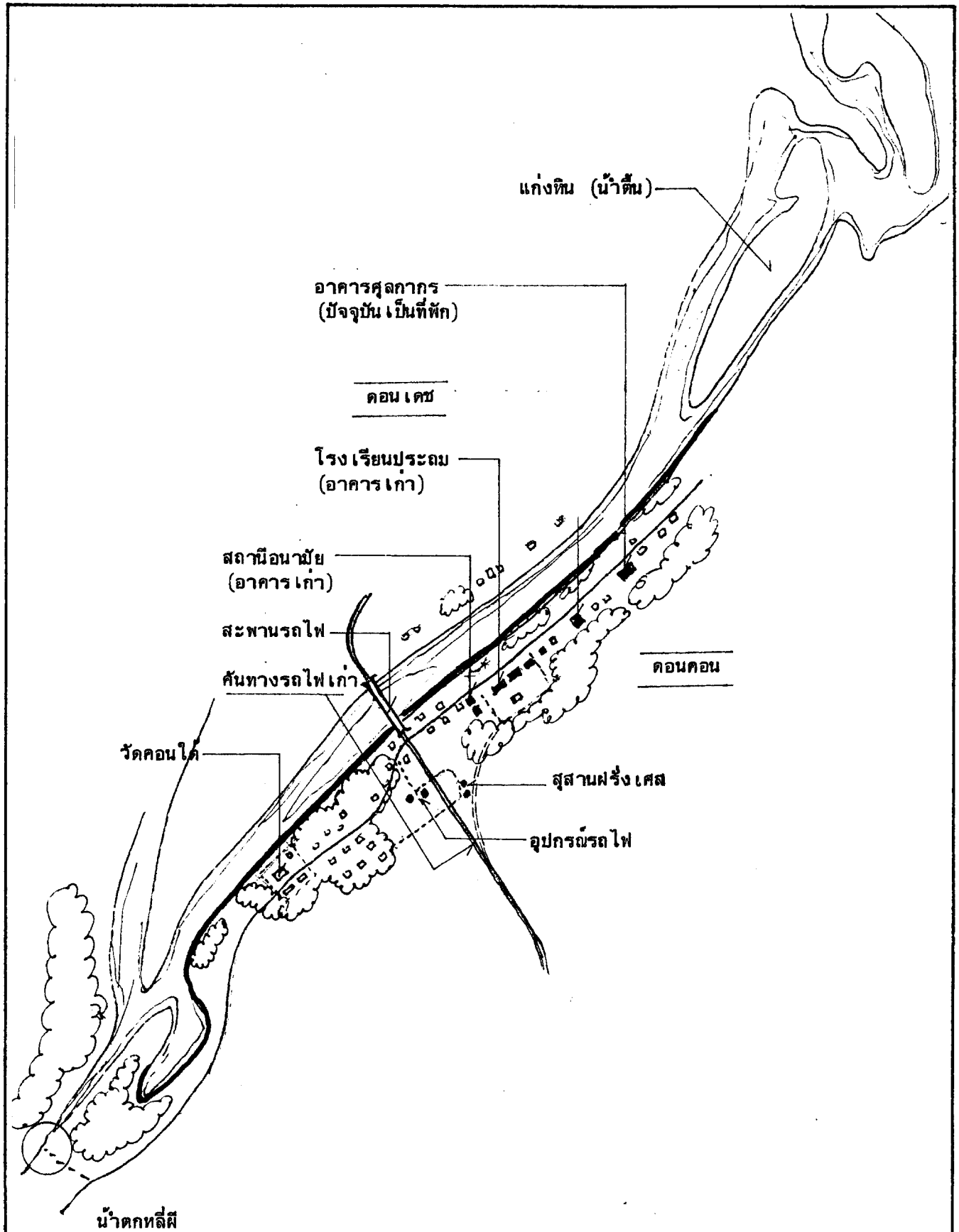
รูปที่ 1.5-21 ที่ตั้งน้ำตกหลี่ผี (สมพะมิตร)

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวเชิงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

รูปที่ 1.5-22 แสดงผังบริเวณน้ำตกสมณะมิต

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

รูปที่ 1.5-23 บริเวณน้ำตกหลี่ผี

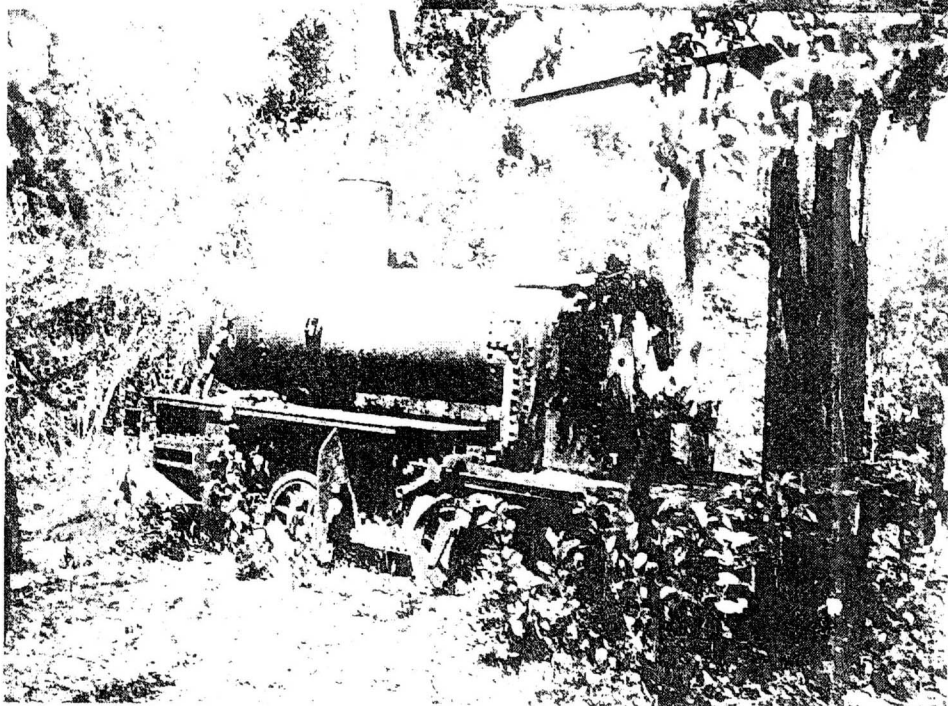
การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
 เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
 การท่องเที่ยวเชิงจำปาสัก
 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

น้ำตกหลี่ผี

วัดคอนโค

หัวรถจักร

รูปที่ 1.5-24 ภาพถ่ายน้ำตกหลี่ผี

ตำรวจชายแดนไปยังบริเวณที่อยู่ลาโรมา ศูนย์อนุรักษ์ฯ ตั้งอยู่บริเวณด้านทางรถไฟ ซึ่งสามารถเดินทางติดต่อกับน้ำตกหลิไผ่ได้

11) เมืองปากช่อง

เป็นเมืองขนาดเล็กอยู่ด้านตะวันออกของแขวงจำปาสัก บนที่ราบสูงโบริลเวเน ภายในเมืองมีสิ่งน่าสนใจหลายอย่างที่นำมาพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้ เช่น อนุสาวรีย์ผู้มีพระคุณ ทหารปฏิบัติลาว/เวียดนาม ค่ายทหารเก่า (ยังมีอุปกรณ์สงครามหลงเหลืออยู่) โรงไฟฟ้าพลังน้ำ ตลาด สุสานชาวเขามือ 2 แห่ง จากเมืองปากช่องสามารถมองเห็นยอดเขาที่สูงที่สุด (1,426 เมตร MSL) ซึ่งเป็นภูเขาไฟ เรียกว่า พูเทวดา มีศักยภาพที่จะพัฒนาเส้นทางขึ้นไปได้ นอกจากนี้ภูมิอากาศของเมืองปากช่องยังเป็นสบายเกือบตลอดปี เหมาะต่อการพักผ่อนอย่างมาก

รูปที่ 1.5-25 แสดงบริเวณเมืองปากช่อง สภาพทั่วไปเมืองปากช่อง

12) น้ำตกตาดพาน

น้ำตกที่สวยงาม 2 สาย ตกจากหน้าผาลงสู่หุบเขาสูงกว่า 100 เมตร เป็นต้นน้ำของห้วยบางเลียง หุบเขาเป็นลักษณะของเขายกตัวออกจากกัน สภาพทั่วไปตอนเหนือเป็นป่าดงดิบหนาแน่น บริเวณฝั่งตรงข้ามเป็นจุดชมวิว มีศาลาเก่า ๆ หนึ่งหลัง มีทางเดินลงสู่หน้าผาตอนล่าง เพื่อชมทิวทัศน์น้ำตกได้

บริเวณใกล้เคียงตาดพาน ยังมีน้ำตกหลายสาย ศูนย์ค้นคว้าทดลองกลีกรรมาเขตเนินสูงที่กำลังทดลองปลูกกาแฟบริเวณนี้ สามารถมองเห็นทิวทัศน์ได้สวยงามเช่นกัน

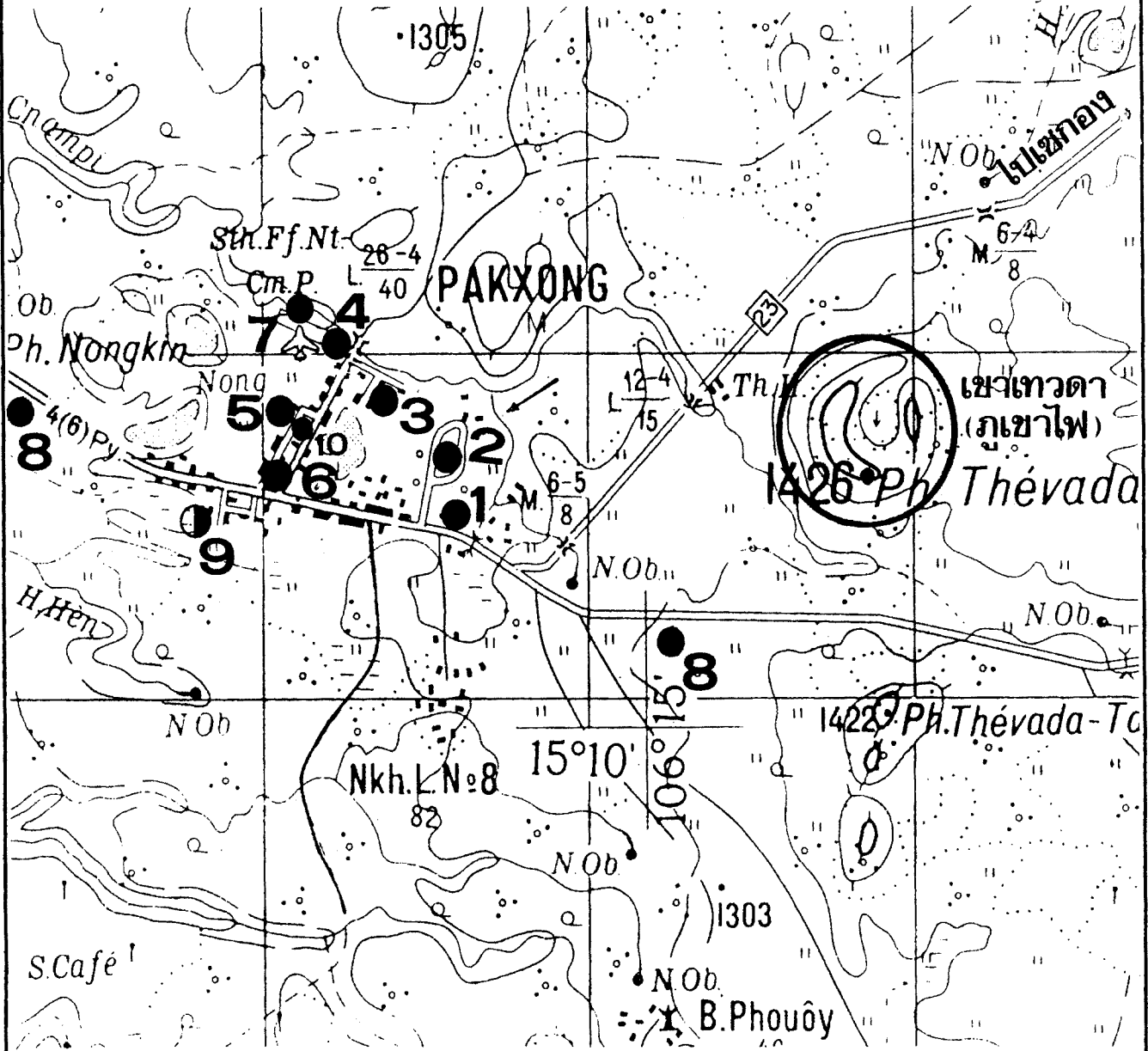
รูปที่ 1.5-26 ถึงรูปที่ 1.5-27 แสดงสภาพทั่วไปของน้ำตกตาดพาน

13) บ้านสะพาย

หมู่บ้านที่มีการทอผ้าทุกครัวเรือนตั้งอยู่ในเขตเมืองชะนะสมบูน ห่างจากปากเซไปทางเหนือประมาณ 24 กิโลเมตร ภายในหมู่บ้านมีสหกรณ์จำหน่ายผ้าทอสำหรับผู้มาเยือน นอกจากนี้ ยังมีวัดโพธิ์ ที่เคยเป็นที่ตั้งของประสาธินด้วย

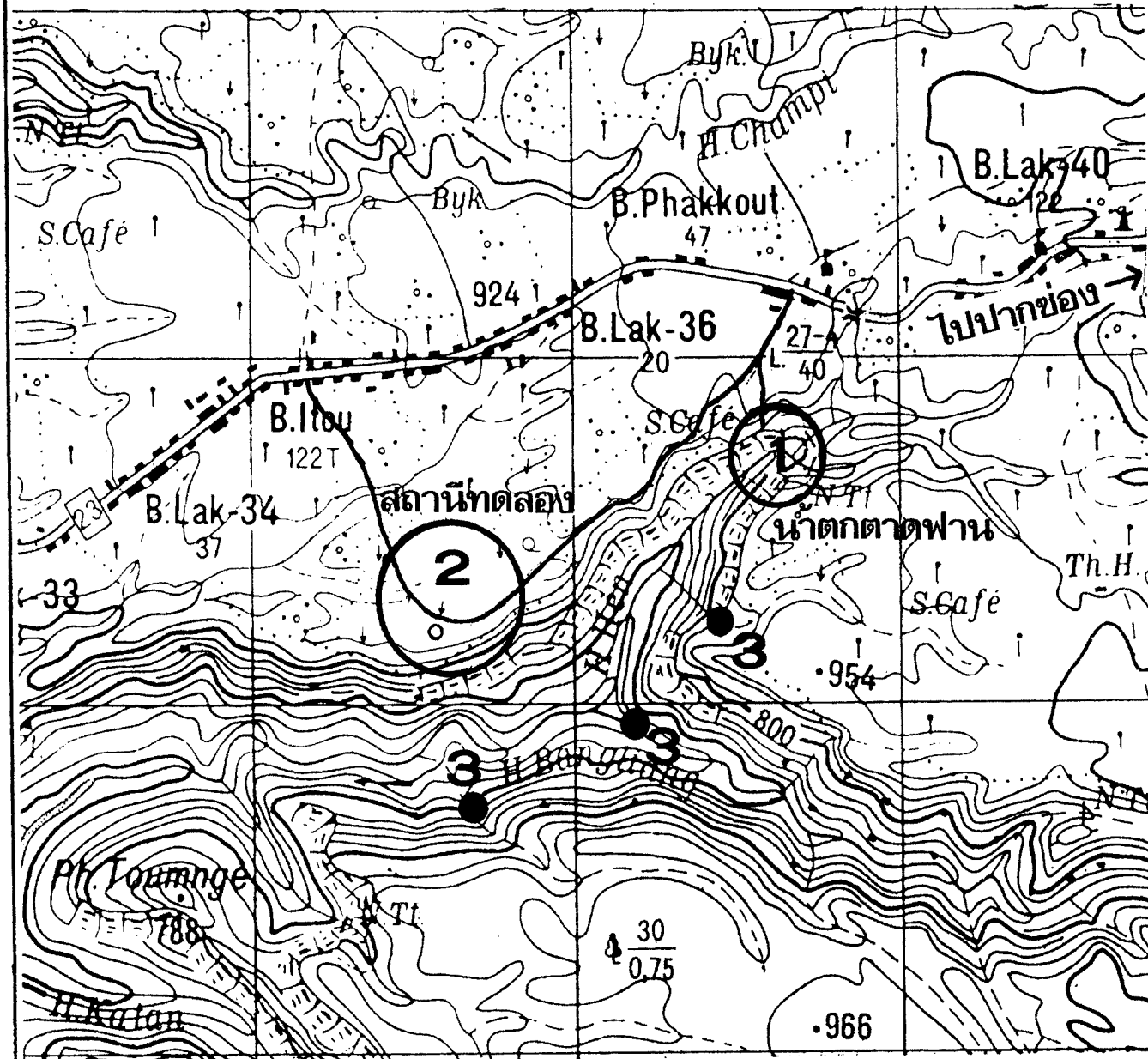
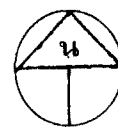
0 400 1000
M.

1 อนุสาวรีย์ทหารปฏิวัติ	5 ตลาด	9 ที่ทำการเมือง (สร้างใหม่)
2 เนินสถานี บริษัท ปศุสัตว์	6 ค่ายทหารเก่า	10 สนามแดง
3 ที่ทำการเมือง (ปัจจุบัน)	7 สนามบินเก่า	
4 โรงไฟฟ้าพลังน้ำ	8 ป่าช้าชาวเขา	

รูปที่ 1.5-25 เมืองปากทองและสถานที่สำคัญ

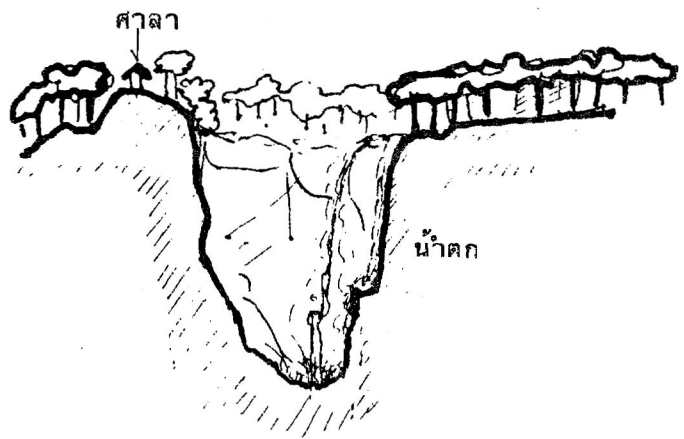
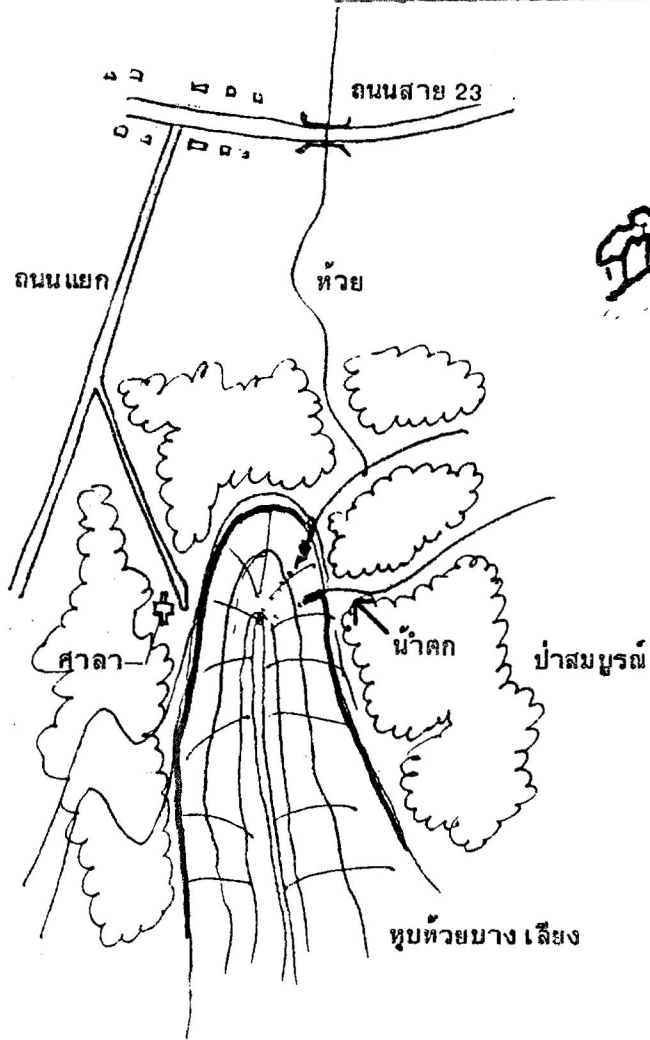
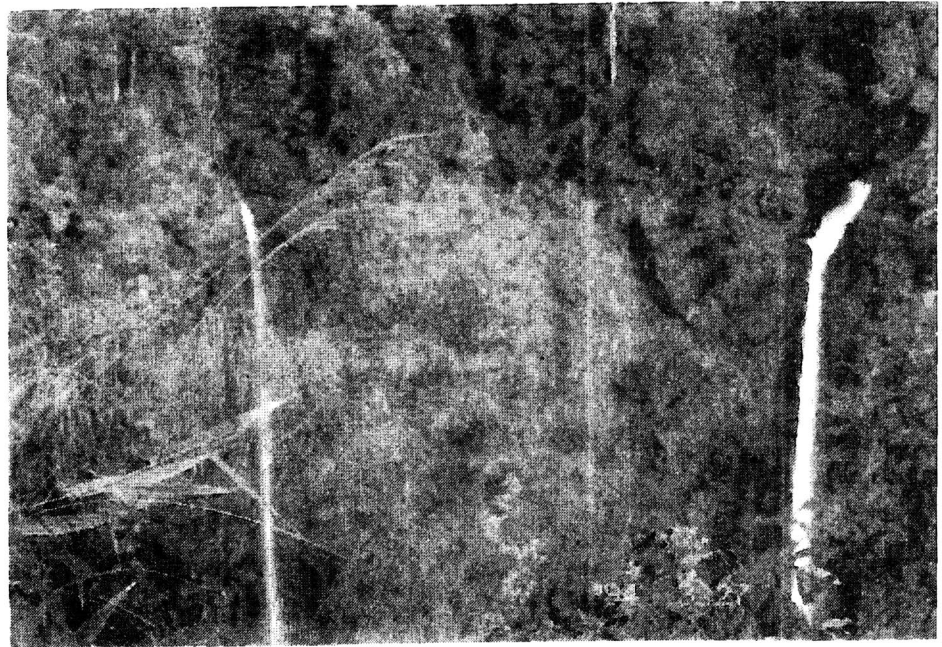
การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

- 1 น้ำตกตาดฟาน
- 2 ศูนย์ค้นคว้าทดลองกลีกรรรมเขตเนินสูงภาคใต้
- 3 น้ำตก

รูปที่ 1.5-26 ที่ตั้งน้ำตกตาดฟาน

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

รูปที่ 1.5-27 น้ำตกตาดพาน

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
 เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
 การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.5.3 สรุปสภาพและลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว

ตารางที่ 1.5-2 สรุปลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ทำการสำรวจ พร้อมทั้งประเมินศักยภาพอย่างสังเขป

1.5.4 โครงการท่องเที่ยวในบัจจุบัน

ปัจจุบันการเดินทางท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ยังมีปริมาณไม่มากนัก แต่มีรูปแบบการท่องเที่ยวที่แน่นอน ทั้งนี้โดยการจัดของกลุ่มบริษัทนำเที่ยวของลาว เส้นทางท่องเที่ยวที่นิยมกันในปัจจุบัน (รูปที่ 1.5-28) มีดังนี้

1) ปากเซ-จำปาสัก แบ่งได้เป็น 2 ช่วง

1.1) ช่วงที่ 1 เดินทางได้ 2 วิธี คือ การเดินทางทางบกจากปากเซ ไปตามถนนสาย 13 แยกไปบ้านม่วงที่กิโลเมตร 30 บ้านห้วยน้ำใส แล้วข้ามแพขนานยนต์ (BAC) ไปยังจำปาสัก หรือมาตามลำน้ำโขงโดยทางเรือ ขึ้นที่ท่าเรือจำปาสัก

1.2) ช่วงที่ 2 เดินทางโดยรถยนต์จากเมืองจำปาสักไปยังวัดพู ผ่านเมืองโบราณเชษฐปุระ เส้นทางนี้อาจมีการเดินทางต่อเนื่องไปวัดธาตุ โธงนางสีดา หรือเดินป่าขึ้นเขาลิ่งคบรรพต (1 วันเต็ม)

โครงการท่องเที่ยวเส้นทางนี้ มักนิยมเดินทางไป-กลับ ภายในวันเดียว เพราะสะดวกและไม่ไกลจากปากเซมากนัก ปัจจุบัน มีสถานที่พักที่เมืองจำปาสัก 1 แห่ง การท่องเที่ยวอาจแวะพัก 1 คืน เพื่อเดินทางต่อได้

2) ปากเซ-พะโพน

เป็นการเดินทางจากเมืองปากเซ (หรือมาจากจำปาสัก) ไปเมืองปะทุมพอน แยกจากถนนสาย 13 ขวามือ ที่กิโลเมตร 42 เข้าวัดอุโมง 6 กิโลเมตร แยกที่กิโลเมตร 48 ซ้ายมือไปบ้านพะโพน การท่องเที่ยวเส้นทางนี้ยังไม่เป็นที่นิยมมากนัก เพราะการเดินทางไม่สะดวก

ตารางที่ 1.5-2 สรุปลักษณะแหล่งท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

กลุ่ม	แหล่งท่องเที่ยว	ประเภท	ที่ตั้ง	ลักษณะเด่น	การเข้าถึง	สิ่งอำนวยความสะดวก	ความนิยม	ศักยภาพ
กลุ่มปากเซ	1 วัดโพธิ์รัตนศาสดาราม	ศาสนา	ชุมชนปากเซ	สถาปัตยกรรมวัดลาว	สะดวก	ดี	พอควร	ปานกลาง
	2 วัดพระบาท	ศาสนา	ชุมชนปากเซ	รอยพระพุทธรูปบาท	สะดวก	ดี	น้อย	ต่ำ
	3 สะพานมั่งคั่งเศส	ประวัติศาสตร์	ชุมชนปากเซ	สะพานเหล็กข้ามเซโดน	สะดวก	ดี	พอควร	ปานกลาง
	4 วังเจ้าบุญอุ้ม	สถาปัตยกรรม	ชุมชนปากเซ	อาคารใหญ่ 5 ชั้น	สะดวก	ดี	มาก	สูง
	5 ตลาดเช้า	วัฒนธรรม	ชุมชนปากเซ	วังเก่า ปรับเป็นโรงแรม	สะดวก	ดี	พอควร	ปานกลาง
	6 ตลาดแสง	วัฒนธรรม	ชุมชนปากเซ	วิถีชีวิต สิ้นค้าพื้นเมือง	สะดวก	ดี	พอควร	ปานกลาง
	7 บ้านสะพาย	วัฒนธรรม	ชุมชนปากเซ	วิถีชีวิต สิ้นค้า สัตว์ป่า	สะดวก	ดี	ปานกลาง	สูง
	8 วัดโพธิ์	ประวัติศาสตร์	ชุมชนปากเซ	หมู่บ้านหอมผ้า	สะดวก	ดี	น้อย	ต่ำ
	9 บ้านหลักสิบเก้า	วัฒนธรรม	ถนนสาย 20 หลัก กิโลเมตรที่ 19	เคยเป็นปราสาท มีบาราย หมู่บ้านตีมีด	สะดวก	ไม่มี	พอควร	ต่ำ
กลุ่มจำปาสัก	10 วัดพู	ประวัติศาสตร์	เข็ญพูเกล้า	โบราณสถาน ขอม	สะดวก	ไม่มี	มาก	สูง
	11 เมืองโบราณ	ประวัติศาสตร์	จากจำปาสัก 11 กม. จากจำปาสัก 5 กม.	รอยรอยชุมชนโบราณ เข็ญพูปุระ	สะดวก	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
	12 ลึงคบรรพต	ธรรมชาติ	ยอดพูเกล้า	ความเชื่อว่าเป็นติวลึงค์ ธรรมชาติสวยงาม	ไม่สะดวก เดินให้นาน	ดี ไม่มี	น้อย	ต่ำ

ตารางที่ 1.5-2 (ต่อ)

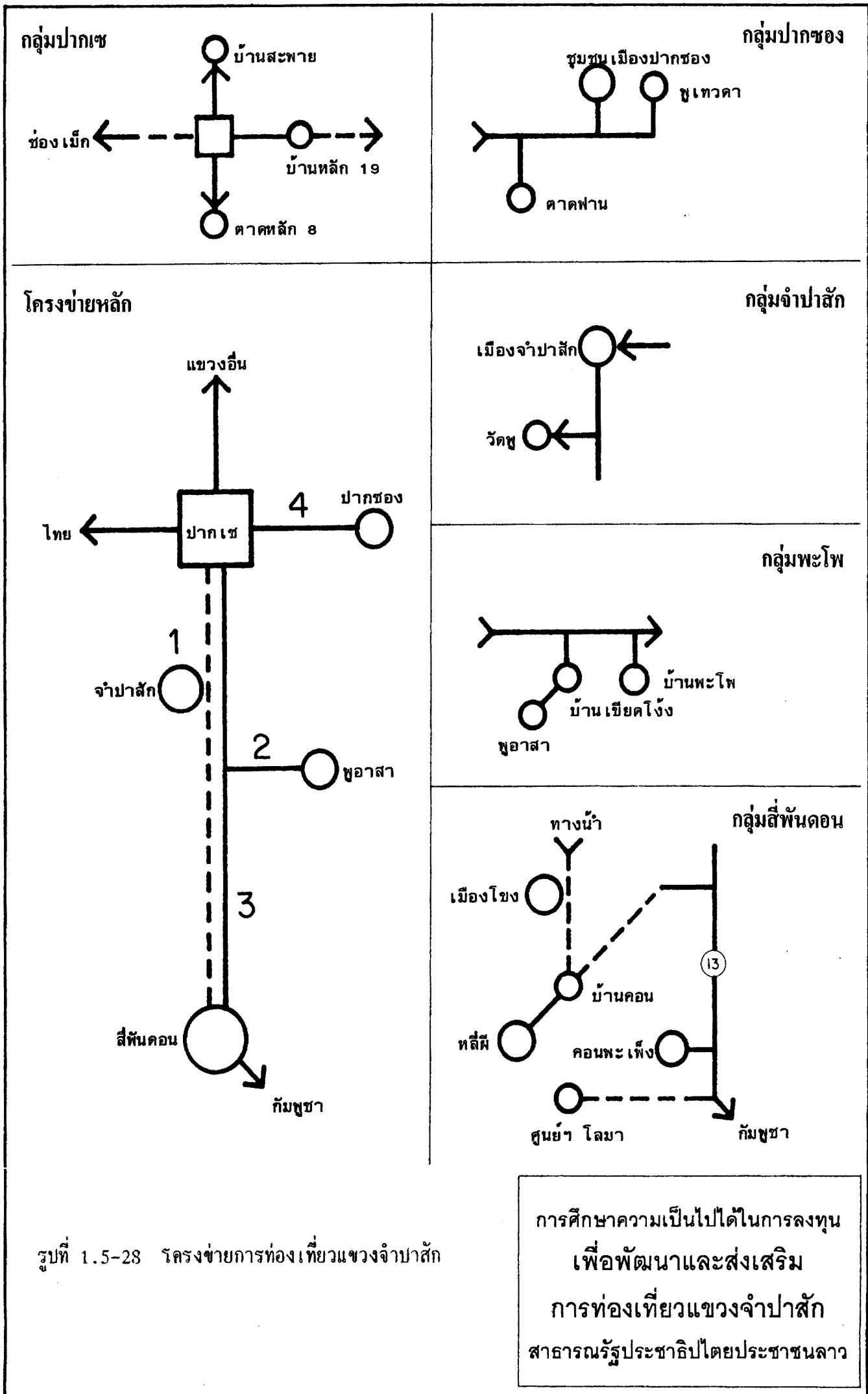
กลุ่ม	แหล่งท่องเที่ยว	ประเภท	ที่ตั้ง	ลักษณะเด่น	การเข้าถึง	สิ่งอำนวยความสะดวก	ความนิยม	ศักยภาพ
13	วังเจ้าบุญอุ้ม	สถาปัตยกรรม	จำปาสัก	อาคารก่อสร้างไม่เสร็จ	สะดวก	ไม่มี	ไม่มี	สูง
14	บ้านเรือนเจ้าบุญอุ้ม	สถาปัตยกรรม	จำปาสัก	บ้านแบบฝรั่งเศส เก็บโบราณวัตถุ	สะดวก	ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง
15	ดอนแดง	ธรรมชาติ	ตรงข้ามจำปาสัก	เกาะ ชายหาด	เรือ	ไม่มี	น้อย	ปานกลาง
<u>กลุ่มพวนสา</u>								
16	วัดอุโมง	ประวัติศาสตร์	ปากห้วยโตะโมะ ปะทุมพอน	โบราณสถานขอม	แยก 4 กม. จากสาย 13 ไม่สะดวก	ไม่มี	ปานกลาง	สูง
17	บ้านเขยตไ้จ้	วัฒนธรรม	จากปะทุมพอน 12 กม.	หมู่บ้านเลี้ยงช้าง มีปั้งใหญ่		ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง
18	พวนสา	ประวัติศาสตร์	บ้านเขยตไ้จ้ เดินเท้า 30 นาที	โบราณสถาน ขอม	ถนนไม้ดี และ เดินเท้า	ไม่มี	ปานกลาง	สูง
19	บ้านพระโพ	วัฒนธรรม	จากปะทุมพอน 19 กม.	หมู่บ้านเลี้ยงช้าง	ไม่สะดวก	ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง

ตารางที่ 1.5-2 (ต่อ)

กลุ่ม	แหล่งท่องเที่ยว	ประเภท	ที่ตั้ง	ลักษณะเด่น	การเข้าถึง	สิ่งอำนวยความสะดวก	ความนิยม	ศักยภาพ
กลุ่มสี่พันดอน								
20	เมือชโย ชุมชนเมือชโย	วัฒนธรรม	จากปากเซ 131 กม.	เมืองเก่า ชุมชน สบ สถาปัตยกรรมฝรั่งเศส	สะดวก	ที่พัก ร้านอาหาร	มาก	สูง
21	วัดพูเขาแก้ว	ประวัติศาสตร์	ฝั่งตะวันตกคอนโขง 12 กม. จาก ศก.	วัดเก่า บนเนินหิน ริมแม่น้ำโขง	ถนนลูกรัง	ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง
22	วัดพวนอุโนทัย	ศาสนสถาน	ชุมชนเมืองโขง	วัดหลวง สถาปัตยกรรม โรงพยาบาลสมุนไพร	สะดวก	ไม่มี	ปานกลาง	ต่ำ
23	วัดจอมทอง	สถาปัตยกรรม	เหนือชุมชน 1.5 กม.	วัดเก่า สถาปัตยกรรมลาว สวยงาม แปลก	สะดวก	ไม่มี	ปานกลาง	สูง
24	วัดเนินบ้านนา	ศาสนสถาน	ใต้ชุมชน 2 กม.	สถาปัตยกรรม	สะดวก	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
25	วัดหาดโขง	ศาสนสถาน	ใต้ชุมชน 6 กม.	วัดริมน้ำ ไนโบสถ์มี โคมฝรั่งเศษ	สะดวก	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
26	บ้านหินสัว	วัฒนธรรม	ใต้ชุมชน 7 กม.	หมู่บ้านน้ำตาดโตนต	ถนนไม่ดี	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
27	วัดพูพระ	ศาสนสถาน	ถนนสาย 13 ก่อนแยก ไปคอนโขง	พระพุทธรูปบนเขาดีย์	สะดวกพอใช้ สะดวก	ไม่มี ไม่มี	น้อย น้อย	ต่ำ ต่ำ
28	คอนพะเพ็ง	ธรรมชาติ	จากปากเซ 153 กม.	แก่งน้ำตก กว้าง สวย มีชื่อเสียง	สะดวก	ศาลา สุขา	มาก	สูง

ตารางที่ 1.5-2 (ต่อ)

กลุ่ม	แหล่งท่องเที่ยว	ประเภท	ที่ตั้ง	ลักษณะเด่น	ภาพเข้าถึง	สิ่งอำนวยความสะดวก	ความนิยม	ศักยภาพ
29	หัตถ์ น้ำตกสมพะมิตร	ธรรมชาติ	บ้านคอนใต้ 6 กม. จาก บ้านนาทะเลสัง หาดเรือ จากปากเซ 153 กม.	น้ำตกสูงใหญ่ สวยงาม	สะดวกน้อย รถ เรือ เดิน	ไม่มี	มาก	สูง
30	ท่าขนถ่ายสินค้า	ประวัติศาสตร์	บ้านน้ำตอมตข	โครงสร้าง เคน	เรือก่อนไปหัตถ์	ไม่มี	น้อย	ปานกลาง
31	บ้านคอนเหนือ	วัฒนธรรม	จากนาทะเลสัง 2 กม. ก่อน หัตถ์ 1 กม.	ชุมชน อาคารฝรั่งเส	เรือ	โรงแรม ร้านค้า	น้อย	ปานกลาง
32	วัดคอนใต้	ประวัติศาสตร์	ก่อนน้ำตกลหัตถ์	ทางรถไฟ สะพาน สุสาน สถาปัตยกรรมท้องถิ่น	เดินเท้า	ไม่มี	ปานกลาง	ต่ำ
33	อนุสรณ์สถาน สงคราม	สถาปัตยกรรม	ชุมชนปากซอ	อนุสาวรีย์คล้ายเจดีย์ 2 องค์ สาว เวียดนาม	สะดวกพอควร	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
34	ค่ายทหาร	ประวัติศาสตร์	ชุมชนปากซอ	ซากปรักหักพังสมัย สงครามอินโดจีน	สะดวกพอควร	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
35	โรงไฟฟ้าพลังน้ำ	วัฒนธรรม	ชุมชนปากซอ	อ่างเก็บน้ำ ฝาย โรงไฟฟ้าพลังซ่าน	สะดวกพอควร	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
36	สุสานชาวเขา	วัฒนธรรม	ชุมชนปากซอ	สุสานหน้าเป็นอาคาร หลากหลาย	สะดวกพอควร	ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง
37	พวนดา	ธรรมชาติ	จากชุมชนปากซอ 2 กม.	ยอดภูเขาไฟสูง 1,426 เมตร ป่าสมบูรณ์	ยาก เดินเท้า	ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง
38	น้ำตกตาดพาน	ธรรมชาติ	แยกหลัก 37 สาย 13B อีก 1 กม.	น้ำตก 2 สาย สูง 200 ม. ตกลงในหุบเขาลึกและกว้าง	สะดวกพอใช้	ศาลาที่พัก	มาก	สูง
39	ศูนย์ค้นคว้าทดลอง กลีกรวมเขตนินสูง	ธรรมชาติ	แยกบ้านอีตู๋ สาย 13B อีก 2 กม.	สถานีทดลองปลูกกาแฟ วิมบุบซา ชมวิวหัตถ์ น้ำตก ป่าไม้ สวยงาม	สะดวกพอใช้	ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง

รูปที่ 1.5-28 โครงข่ายการทองเที้ยวแขวงจำปาสัก

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การทองเที้ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

3) ปากเซ-เมืองโขง-สี่พันดอน

เป้าหมายของโครงการขายนี้นี้คือ น้ำตกคอนพะเพ็ง และหลี่ผี บริเวณเมืองโขงมัก ถูกกำหนดให้เป็นจุดที่พัก เพราะบริเวณน้ำตกยังไม่มีที่พักแรม การเดินทางตามถนนสาย 13 ลงเรือที่บ้านหน้ากะสัง (เป็นเรือเล็กขนาดนั่งได้ 4 คน) ไปยังบ้านคอนเหนือ ถึงสะพานรถไฟ แล้วเดินทางผ่านจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ ไปจนถึงน้ำตกสมพะมิตร (ที่มักเรียกกันว่า หลี่ผี) จากเมืองโขงสามารถเดินทางโดยทางเรือมายังบ้านคอน โดยแวะวัดทางโขง และวัดแก้วกุ่มได้เช่นกัน

จากถนนสาย 13 เดินทางต่อไปจนถึงคอนพะเพ็ง หรือเดินทางต่อไปถึงสุดแดน สปป.ลาว ริมแม่น้ำโขง จากจุดนี้เช่าเรือไปดูปลาโลมา และศูนย์อนุรักษ์พันธุ์ปลาโลมา

4) ปากเซ-ปากซอง นิยมเดินทางไป-กลับในวันเดียว แม้ว่าถนนยังไม่ดี จากปากซอง ผ่านบ้านหลัก 19 (ตีมืด) ตามถนนสาย 20 พบทางแยกไปสาละวัน (อาจแยกไปลงเขื่อนตาดเซ็ด และตาดเลาะหรีส์ออร์ท ย่านหมู่บ้านในเขตห้วยหูน) ต่อถนนสาย 23 (13A) ไปจนถึงปากซอง ซึ่งมีทางแยกไปน้ำตกตาดฟาน และศูนย์ทดลองกลีกรรรมเขตนินสูง

1.6 ตลาดการท่องเที่ยวและบริการการท่องเที่ยว

1.6.1 สถานการณ์การท่องเที่ยวด้านนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ

จากสถิตินักท่องเที่ยวที่เข้ามา และพิจารณาถึงสภาพเศรษฐกิจ สปป.ลาว จะเห็นว่า ตลาดการท่องเที่ยวต้องอาศัยนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเป็นหลัก เพราะเป็นกลุ่มที่มีอำนาจการซื้อบริการด้านการท่องเที่ยว และมีความพอใจที่จะได้รับประสบการณ์การเดินทางในประเทศที่ยังมีสภาพแวดล้อม ทั้งทางธรรมชาติและศิลปวัฒนธรรม ที่ยังมีเอกลักษณ์เดิมอยู่ นอกจากนี้ นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ยังนำเงินตราต่างประเทศเข้าไปใช้จ่ายใน สปป. ลาว ด้วย ดังนั้น ในส่วนนี้จะพิจารณาถึงสถานการณ์ด้านนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ เช่น ไทย ภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก และยุโรป ในประเทศหลัก ๆ พอสังเขป ดังนี้

1) ตลาดนักท่องเที่ยวจากประเทศไทย

แม้ว่าข้อมูลทางสถิติย้อนหลังของจำนวนนักท่องเที่ยวไทย ทั้งในรูป tourist และ Excursionist ไม่ได้มีการจัดบันทึกอย่างครบถ้วนชัดเจนเป็นระยะเวลานานพอ แต่เป็นที่ยอมรับกันว่าผู้มาเยือน (Visitors) จากไทยจะมีจำนวนสูงสุด เพราะมีความสะดวกในการเดินทาง และการติดต่อสื่อสารมากที่สุด ในช่วง 8 เดือนที่ผ่านมา (ม.ค. - ส.ค. 2537) ปรากฏว่ามีคนไทยเดินทางเข้าลาวโดยผ่านด่านช่องเม็ก โดยถือหนังสือเดินทางลาว 900 คน และถือบัตรผ่านแดน (Borderpass) ประมาณ 4,000 คน

ผู้เดินทางที่ถือบัตรผ่านแดนสามารถเดินทางในแขวงที่เป็นจุดหมายได้เป็นเวลา 3 วัน นักท่องเที่ยวไทยจะใช้วิธีนี้เป็นหลัก เพราะมักมีการเดินทางติดต่อเพื่อท่องเที่ยว หรือธุรกิจค้าขายในระยะสั้น นักท่องเที่ยวสัญชาติจีน และนักท่องเที่ยวที่เข้าสู่เวียงจันทน์ทางอากาศทุกคน ต้องถือหนังสือเดินทางที่มีการลงตราประทับวีซ่าจากสถานทูตหรือสถานกงสุลลาว

2) ตลาดท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก

2.1) มาเลเซีย

สภาวะทางเศรษฐกิจของมาเลเซียในช่วงต้นปี 2536 แสดงแนวโน้มที่ดีกว่าที่คาดไว้ โดยมีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจในช่วงไตรมาสแรกของปี 2536 ร้อยละ 8.1 ภาวะเงินตึงตัวภายในประเทศเริ่มคลี่คลายลง รวมทั้งมีการขยายตัวด้านธุรกิจตลาดหลักทรัพย์ทำให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มมากขึ้นส่งผลให้มีการเดินทางท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

2.2) สิงคโปร์

ชาวสิงคโปร์เดินทางออกนอกประเทศในปี 2535 มีจำนวนประมาณ 1.6 ล้านคน โดยตลาดหลักคือ กลุ่มประเทศอาเซียน และตลาดที่กำลังเป็นที่นิยมคือ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และอเมริกา การเดินทางท่องเที่ยวทางเรือกำลังได้รับความสนใจอย่างมากจากชาวสิงคโปร์ และการที่สายการบินของสิงคโปร์เปิดเส้นทางบินไปเวียดนาม และกัมพูชา ทำให้นักท่องเที่ยวสิงคโปร์มีแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ ในการเยี่ยมชมมากขึ้น

2.3) ฮ่องกง

ในปี 2535 ที่ผ่านมามีฮ่องกงจะมีความขัดแย้งกับจีนบ้างแต่สถานการณ์รวมของฮ่องกงยังคงอยู่ในภาวะปกติ ทางด้านการท่องเที่ยวมีการแข่งขันสูงระหว่างประเทศที่เป็นแหล่งเที่ยวระยะใกล้ (Short haul destination) นอกจากนี้การเดินทางท่องเที่ยวระยะไกลก็ได้รับความนิยมจากชาวฮ่องกงเพิ่มขึ้น เพราะมีราคาแพ็คเกจทัวร์ลดลงกว่าเดิม

2.4) ญี่ปุ่น

ญี่ปุ่นยังคงอยู่ในสภาวะเศรษฐกิจถดถอย สถานการณ์โดยรวมในประเทศจึงยังไม่กระเตื้องเท่าที่ควรยังคงมีการปลดคนงาน หรือปิดโรงงานของบริษัทใหญ่ ๆ ทำให้ประชาชนมีความฝืดเคืองกว่าเดิม การใช้จ่ายต่าง ๆ จึงต้องเป็นไปอย่างระมัดระวัง โดยเฉพาะเรื่องการเดินทางท่องเที่ยวจะสนใจการเดินทางที่ประหยัดค่าใช้จ่าย หรือสนใจทัวร์ราคาประหยัดรวมทั้งลดจำนวนความถี่ในการเดินทางลง

2.5) ไต้หวัน

เศรษฐกิจของไต้หวันอยู่ในสภาพดีมาก การเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศมีการเติบโตสูงมาก ในขณะเดียวกัน หน่วยงานส่งเสริมการท่องเที่ยวในไต้หวันที่มีจำนวนมากขึ้น คงมีส่วนทำให้มีการแบ่งตลาดไต้หวันไปบ้าง และการที่ไต้หวันมีปัญหาเกี่ยวกับเกาหลี ในเรื่องที่เกาหลีมีความสัมพันธ์ทางการทูตกับสาธารณรัฐประชาชนจีน ทำให้ชาวไต้หวันลดการเดินทางไปเยือนเกาหลี

2.6) เกาหลี

เกาหลีมีสภาพเศรษฐกิจที่ถดถอยตั้งแต่ต้นปี 2535 และยังไม่ฟื้นตัว ประกอบกับเป็นประเทศส่งออกจึงมีนโยบายให้ค่าเงินอ่อนตัว เป็นผลให้ค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวในต่างประเทศเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ปัญหาการขาดดุลทางการค้า ทำให้รัฐบาลเกาหลีใช้นโยบายในการแก้ปัญหา โดยกีดกันเรื่องการเดินทางออกนอกประเทศ

2.7) จีน

นักท่องเที่ยวจากประเทศจีนมีจำนวนเพิ่มขึ้นมาตลอดนับตั้งแต่ปี 2524 เป็นต้นมา โดยแต่เดิมมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อมาเยี่ยมเยือนญาติพี่น้องในต่างแดน แต่ในปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นการเดินทางเพื่อทัศนศึกษา

การขยายตัวอย่างรวดเร็วของตลาดนักท่องเที่ยวจากประเทศจีน ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากสถานะเศรษฐกิจที่เติบโตในอัตราสูง ประกอบกับขั้นตอนในการเดินทางเข้าประเทศไทย และ สปป. ลาวได้รับการปรับปรุงให้มีความสะดวกมากขึ้น

2.8) ออสเตรเลีย

สภาพเศรษฐกิจตกต่ำของออสเตรเลีย ได้กระตุ้นให้เงินเฟ้อขึ้นเล็กน้อยในรอบปีที่ผ่านมา อัตราว่างงานยังคงสูง ผู้บริโภคยังคงขาดความมั่นใจ อย่างไรก็ตาม จำนวนนักท่องเที่ยวออสเตรเลียที่เดินทางออก ในปีที่ผ่านมายังคงมีจำนวนเพิ่มขึ้น โดยการเดินทางไปยุโรปมีการเติบโตสูงที่สุดในขณะที่การเดินทางมาทางเอเชียโดยเฉพาะกลุ่มอาเซียน ถูกกระทบด้วยราคาตั๋วเครื่องบินไป Trans-Pacific ซึ่งมีราคาต่ำกว่า

3) ตลาดท่องเที่ยวจากภูมิภาคยุโรป3.1) สหราชอาณาจักร

ภาวะเศรษฐกิจของสหราชอาณาจักรเริ่มฟื้นตัวขึ้นในระดับร้อยละ 1.3 แต่เป็นไปอย่างช้ามาก ดังนั้นแม้ว่าอัตราการว่างงานจะลดต่ำลงหรืออุตสาหกรรมและธุรกิจส่งออกจะเพิ่มสูงขึ้นตาม แต่ค่าเงินปอนด์ที่ยังคงตกอยู่ อาจจะมีผลกระทบต่อการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ โดยเฉพาะกับคนอังกฤษในระดับล่างได้ เนื่องจากจะต้องใช้จ่ายเงินเพิ่มมากขึ้น

3.2) สแกนดิเนเวีย

ภาวะเศรษฐกิจที่เริ่มฟื้นตัวขึ้นของฟินแลนด์ เดนมาร์ก และนอร์เวย์ แม้ว่าจะเป็นไปอย่างช้า ๆ ประกอบกับอัตราการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อที่อยู่ในระดับต่ำ คาดว่า จะมีผลให้การเดินทางท่องเที่ยวกระตุ้นเพิ่มขึ้นพอสมควร โดยเฉพาะการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศ ส่วนสวีเดนยังคงประสบปัญหาทางเศรษฐกิจที่ถดถอยรุนแรงและมีค่าเงินที่ลดต่ำลง การเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศจึงมีแนวโน้มที่จะชะลอลงต่อไป

3.3) เยอรมัน

เศรษฐกิจของเยอรมันเข้าสู่ภาวะถดถอย โดยได้ชะลอลงลงเหลือประมาณร้อยละ 1.2 ทั้งนี้เนื่องมาจากมาตรการจัดเก็บภาษีในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อใช้พยุงสถาน

การผันเยอร์มันตะวันออก และแม้ว่ารัฐบาลมีการใช้นโยบายการเงินผ่อนคลายโดยการลดอัตราดอกเบี้ยก็ตาม ปัญหาเงินเฟ้อและดัชนีค่าครองชีพ ตลอดจนการว่างงานยังคงมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีผลให้การบริโภคของชาวเยอรมันชะลอตัวลงและอยู่ในลักษณะที่มีการระมัดระวังมากขึ้น

3.4) ฝรั่งเศส

ฝรั่งเศสเป็นหนึ่งในกลุ่มประเทศหลักของยุโรป ที่ต้องให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจแก่ประเทศอื่น ประกอบกับรัฐบาลฝรั่งเศสได้ใช้นโยบายปรับลดการใช้จ่ายของประเทศเพื่อแก้ปัญหาภายในประเทศ ตลอดจนการใช้นโยบายระดมเงินออกโดยการปรับอัตราภาษีหลายประเภท จึงมีผลให้คนฝรั่งเศสต้องรับภาระค่าครองชีพที่สูงขึ้น และนิยมที่จะฝากเงินไว้กับธนาคารแทนการนำมรดกมาลงทุนในตลาดหุ้น นอกจากนี้ยังเพิ่มความระมัดระวังและชะลอการใช้จ่ายเงินลงอย่างไรก็ตาม เนื่องจากกำลังซื้อพื้นฐานที่เข้มแข็ง คนฝรั่งเศสจำนวนพอสมควร จึงยังคงออกเดินทางท่องเที่ยว โดยเฉพาะในช่วงพักผ่อนประจำปี อย่างไรก็ตามในจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติอื่นนอกจากไทยแล้ว นักท่องเที่ยวฝรั่งเศสจะมีจำนวนสูงสุด ทั้งที่เดินทางสู่เวียงจันทน์ และแขวงจำปาสักในฐานะที่เคยเป็นประเทศในอาณานิคม และยังมีร่องรอยทางโบราณวัตถุ และโบราณสถานที่ได้รับอิทธิพลจากฝรั่งเศสอยู่ไม่น้อย เช่น อาคารสถานที่ ดึกและอาคารบ้านเรือน ศิลปวัตถุตามวัด และสถานที่ต่าง ๆ เส้นทางรถไฟ สถานีโทรเลข เป็นต้น การมีสำนักงานของบริษัทท่องเที่ยวที่เผยแพร่ และขายแพ็คเกจทัวร์เวียงจันทน์-หลวงพระบาง-จำปาสักอยู่ในฝรั่งเศสโดยมีเครือข่ายเชื่อมโยงอยู่ที่ สปป.ลาว นับเป็นจุดกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวจากฝรั่งเศสมาเยี่ยมชมสูงขึ้น พร้อมกับการบอกต่อกันของผู้เคยมาเที่ยวแล้วก็ เป็นวิธีการเผยแพร่เรื่องราวของแขวงจำปาสักได้เป็นอย่างดี

3.5) อิตาลี

สภาพปัญหาเรื้อรังของอิตาลีทั้งในด้านการเมือง ตลอดจนเศรษฐกิจที่ตกต่ำ จนมีการประกาศลดค่าเงินลีร์ลงประมาณร้อยละ 20 เมื่อเทียบกับเงินเหรียญสหรัฐ ประกอบกับอัตราการว่างงานที่มีอยู่ในระดับสูงถึงร้อยละ 11 และ นโยบายการเก็บภาษีในรูปแบบต่าง ๆ ได้มีผลให้การบริโภคสิ่งฟุ่มเฟือยของคนอิตาลีลดลง ดังนั้นแม้ว่าภาวะเงินเฟ้อจะเริ่มชะลอตัวลงต่ำกว่าปี 2535 ถึงร้อยละ 2.4 ก็อาจจะมีผลกระทบต่อการค้าสินค้าเดินทางท่องเที่ยว โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวระยะไกลได้ในระดับหนึ่ง

4) ตลาดนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอเมริกา

4.1) สหรัฐอเมริกา

แม้ภาวะเศรษฐกิจในสหรัฐอเมริกาเริ่มดีขึ้น ในช่วงครึ่งปีแรก 2536 แต่สหรัฐอเมริกายังคงประสบปัญหาอัตราว่างงานสูง ความนิยมเดินทางมายังเอเชียของนักท่องเที่ยวอเมริการิมมีมากขึ้น เนื่องจากค่าเงินเหรียญมีค่าแข็งขึ้นเมื่อเทียบกับหลายสกุลในเอเชีย นอกจากนี้ การเดินทางมายังเอเชียสามารถเลือกเดินทางโดยสายการบินหลายสายที่เชื่อมทวีปอเมริกาและเอเชีย รายการนำเที่ยวมายังเอเชียมีเงินเป็นแหล่งท่องเที่ยวหลัก โดยที่อินโดจีนจะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีรายการนำเที่ยวมากขึ้นเรื่อย ๆ

4.2) แคนาดา

ภาวะเศรษฐกิจในแคนาดายังอยู่ในสภาพถดถอย และค่าของเงินเหรียญแคนาดานั้นลดลง เมื่อเทียบกับเงินเหรียญสหรัฐ การเดินทางออกนอกประเทศของชาวแคนาดาจึงต้องลดค่าใช้จ่ายลง โดยหันมาเดินทางไปยังสหรัฐ และแถบทะเลแคริบเบียนเพิ่มขึ้น

1.6.2 ตลาดการท่องเที่ยวระดับประเทศ

สปป.ลาว ได้เริ่มให้ความสำคัญแก่ภาคการท่องเที่ยวตั้งแต่เริ่มใช้แผนพัฒนาฉบับที่ 2 ได้มีการวางแผนแม่บทในด้านส่งเสริมกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว และการลงทุนที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ในปี 2533 ทางรัฐบาลได้ประกาศยกเลิกการผูกขาดธุรกิจด้านการท่องเที่ยว เพื่อเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามาดำเนินการ ซึ่งในปี 2536 มีบริษัทตัวแทนการท่องเที่ยวได้รับอนุญาตดำเนินการรวม 21 แห่ง นอกจากนี้ ยัง ได้ตั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวโดยตรง คือ องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติ สปป.ลาว (National Tourism Authority of Lao PDR)

การท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วในช่วงปี 2533-2536 จำนวนนักท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูง คือ จำนวน 14,400 คน ในปี 2533 ได้เพิ่มขึ้นเป็น 102,976 คน ในปี 2536 หรือเพิ่มขึ้นเป็น 7.15 เท่าของปี 2533 ก่อให้เกิดรายได้จากการท่องเที่ยว คิดเป็นมูลค่า 6.289 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ตามตารางที่ 1.6-1)

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มาจากประเทศเพื่อนบ้าน (Regional Tourists) ซึ่งในปี 2536 มีจำนวนถึง 67,100 คน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 65.18 ของนักท่องเที่ยวทั้งหมด กลุ่มรองลงมาได้แก่ กลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเพื่อต่อ VISA เข้าประเทศไทย (Visa Extention) มีจำนวน 24,555 คน หรือร้อยละ 23.85 และกลุ่มนักท่องเที่ยว

ที่ถือ Passport เข้าประเทศ สปป.ลาว โดยตรง (International Tourists) จำนวน 11,291 คน หรือร้อยละ 10.97 ตามลำดับ (ตามตารางที่ 1.6-2)

ถ้าพิจารณาถึงแหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวกลุ่มต่าง ๆ ปรากฏว่าในกลุ่มนักท่องเที่ยวประเทศเพื่อนบ้าน เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยถึงร้อยละ 75.15 รองลงมาคือประเทศจีนร้อยละ 24.71 และประเทศเวียดนามร้อยละ 0.14 ส่วนในกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เป็น International Tourists ส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวที่มาจากกลุ่มประเทศในทวีปยุโรป (ร้อยละ 53.02) ได้แก่ ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี สหราชอาณาจักร เนเธอร์แลนด์ และสวีเดน ร้อยละ 28.17 ได้แก่ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย ไทย จีน ฮ่องกง ไต้หวัน และสิงคโปร์ กลุ่มประเทศอเมริการ้อยละ 18.25 ได้แก่ สหรัฐอเมริกา คานาดา และคนลาวในสหรัฐอเมริกา สำหรับฤดูกาลท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจะเริ่มจากเดือนตุลาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ ซึ่งตรงกับช่วงฤดูหนาว เดือนที่มีนักท่องเที่ยวมามากที่สุดคือเดือนพฤศจิกายน มีนักท่องเที่ยวสูงสุด 13,899 คน และเดือนมีนาคมเป็นเดือนที่มีนักท่องเที่ยวต่ำสุดคือ 5,872 คน

รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 1.6-3 ถึง 1.6-5

1.6.3 ตลาดการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก

ปัจจุบัน ตลาดการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักยังมีบทบาทความสำคัญค่อนข้างต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับแหล่งท่องเที่ยวหลักที่สำคัญเช่น เวียงจันทน์หรือหลวงพระบาง ในปี 2536 มีนักท่องเที่ยวที่มาเยือนแขวงจำปาสักรวมทั้งสิ้น 1,829 คน หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 1.78 ของนักท่องเที่ยวทั้งประเทศ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มารจากกลุ่มประเทศในทวีปยุโรป มีสัดส่วนร้อยละ 52.2 รองลงมาคือกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านร้อยละ 23.92 กลุ่มประเทศอเมริการ้อยละ 12.28 และกลุ่มประเทศแถบเอเชีย-แปซิฟิกร้อยละ 11.29 ตามลำดับ แต่ถ้าพิจารณานักท่องเที่ยวเรียงลำดับเป็นรายประเทศ ปรากฏว่านักท่องเที่ยวของประเทศฝรั่งเศสมีมากที่สุด รองลงมาคือไทย สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น เยอรมัน ออสเตรเลีย เนเธอร์แลนด์ เบลเยียม และสวีเดน ตามลำดับ ซึ่งมีนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคต่าง ๆ ถึง 27 ประเทศ (ตามตารางที่ 1.6-6)

1) จำนวนนักท่องเที่ยว

จากสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ปี 2535-2536 จำนวนนักท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้นจาก 1,168 คน เป็น 1,829 คน หรือเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 56.59 แต่ในปี

ตารางที่ 1.6-1 จำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว

ปี พ.ศ.	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	อัตราการเพิ่มขึ้น (ร้อยละ)	รายได้จากการท่องเที่ยว (U.S.DOLLARS)	อัตราการเพิ่มขึ้น (ร้อยละ)
2533	14,400	-	NA	-
2534	37,613	161.20	2,256,000	-
2535	87,571	132.82	4,050,000	79.52
2536	102,946	17.56	6,289,000	55.28

ที่มา : องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติ สปป.ลาว

ตารางที่ 1.6-2 จำนวนนักท่องเที่ยวของ สปป.ลาว จำแนกตามประเภทของนักท่องเที่ยว

ปี พ.ศ.	ประเภทนักท่องเที่ยว			รวม
	International Tourists	Regional Tourists	Visa Extention	
2533 จำนวน	NA	NA	NA	14,400
(สัดส่วน)	(-)	(-)	(-)	(100.00)
2534 จำนวน	4,929	20,834	11,850	37,613
(สัดส่วน)	(13.10)	(55.39)	(31.51)	(100.00)
2535 จำนวน	8,732	57,846	20,993	87,571
(สัดส่วน)	(9.97)	(66.06)	(23.97)	(100.00)
2536 จำนวน	11,291	67,100	24,555	102,946
(สัดส่วน)	(10.97)	(65.18)	(23.85)	(100.00)

ที่มา : องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติ สปป.ลาว

ตารางที่ 1.6-3 แหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวกลุ่ม International Tourist ปี 2536

แหล่งที่มา	จำนวน	ร้อยละ
<u>ยุโรป</u>	(5,986)	(53.02)
- ฝรั่งเศส	2,608	23.10
- เยอรมัน	749	6.63
- อิตาลี	649	5.75
- เนเธอร์แลนด์	553	4.90
- สหราชอาณาจักร	528	4.68
- สวิสเซอร์แลนด์	307	2.72
- เบลเยียม	214	1.90
- สวีเดน	123	1.09
- สเปน	79	0.70
- อื่น ๆ	75	0.66
	101	0.89
<u>เอเชียและแปซิฟิก</u>	(3,181)	(28.17)
- ญี่ปุ่น	1,165	10.32
- ไทย	546	4.84
- ออสเตรเลีย	339	4.77
- จีน	291	2.58
- ใต้หวัน	162	1.43
- ฮ่องกง	161	1.43
- สิงคโปร์	85	0.75
- นิวซีแลนด์	44	0.39
- มาเลเซีย	41	0.36
- อื่น ๆ	147	1.30
<u>อเมริกา</u>	(2,061)	(18.25)
- สหรัฐอเมริกา	1,736	15.38
- คานาดา	143	1.27
- ลาว (สหรัฐอเมริกา)	117	1.04
- อื่น ๆ	65	0.58
<u>ภูมิภาคอื่น ๆ</u>	(63)	(0.56)
รวม	11,291	100.00

ตารางที่ 1.6-4 แหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวประเภทเพื่อนบ้าน (Regional Tourists) ปี 2536

แหล่งที่มา	จำนวน	ร้อยละ
ไทย	50,429	75.15
จีน	16,579	24.71
เวียดนาม	92	0.14
รวม	67,100	100.00

ที่มา : องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติ สบป.ลาว

ตารางที่ 1.6-5 ฤดูกาลท่องเที่ยวของ สบป.ลาว ปี 2536

เดือน	จำนวนนักท่องเที่ยว	ร้อยละ
มกราคม	6,958	6.76
กุมภาพันธ์	6,081	5.91
มีนาคม	5,872	5.70
เมษายน	8,766	8.52
พฤษภาคม	9,380	9.11
มิถุนายน	8,814	8.56
กรกฎาคม	7,823	7.60
สิงหาคม	7,525	7.31
กันยายน	6,551	6.36
ตุลาคม	11,900	11.56
พฤศจิกายน	13,899	13.50
ธันวาคม	9,377	9.11
รวม	102,946	100.00

ตารางที่ 1.6-6 แหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก ปี 2536

สัญชาติ	จำนวน	ร้อยละ
<u>ยุโรป</u>	(960)	(52.50)
- ฝรั่งเศส	662	36.26
- เยอรมัน	91	4.95
- สวิสเซอร์แลนด์	39	2.15
- เบลเยียม	45	2.44
- เนเธอร์แลนด์	48	2.62
- สวีเดน	11	0.58
- อิตาลี	30	1.63
- ออสเตรีย	11	0.58
- สหราชอาณาจักร	16	0.87
- อื่น ๆ	7	0.41
<u>อเมริกา</u>	(225)	(12.28)
- สหรัฐอเมริกา	207	11.29
- คานาดา	4	0.23
- บราซิล	14	0.76
<u>เอเชียและแปซิฟิก</u>	(206)	(11.29)
- ออสเตรเลีย	62	3.38
- นิวซีแลนด์	1	0.06
- ญี่ปุ่น	107	5.82
- เกาหลี	2	0.12
- อินเดีย	4	0.23
- มาเลเซีย	4	0.23
- ใต้หวัน	21	1.16
- สิงคโปร์	5	0.29
<u>ประเทศเพื่อนบ้าน</u>	(438)	(23.93)
- ไทย	394	21.54
- กัมพูชา	22	1.22
- เวียดนาม	19	1.05
- จีน	3	0.12
รวม	1,829	100.00

ที่มา : จากสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวของบริษัทท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก

2537 นักท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงมาก คือ ประมาณว่ามีนักท่องเที่ยวถึง 39,630 คน หรือเพิ่มขึ้นถึง 20 เท่าของปี 2536 ซึ่งเป็นลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวที่เปิดตัวใหม่ มีการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว คือในปี 2535-2536 นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวแขวงจำปาสัก จะต้องติดต่อผ่านมายังบริษัทท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักก่อน จึงจะมาเที่ยวได้ แต่พอปี 2537 รัฐบาลได้มีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ต้องการส่งเสริมให้แขวงจำปาสักเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของภาคใต้ ทำให้มีนักลงทุนจากต่างประเทศและภายในประเทศ มาลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยว โดยเฉพาะสถานที่พักและบริษัทท่องเที่ยว นอกจากนี้ กฎระเบียบและข้อกำหนดต่าง ๆ ได้เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในแขวงจำปาสักได้สะดวกขึ้น

2) การเดินทางเข้าสู่แขวงจำปาสัก

นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางเข้าสู่แขวงจำปาสักได้ 5 ทาง คือ ช่องเม็ก สนามบินปากเซ แขวงสาละวัน แขวงเซกอง และทางพรมแดนกัมพูชา แต่ปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้า 2 ช่องทางเท่านั้น คือ ทางช่องเม็ก และทางสนามบินปากเซ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1) ทางช่องเม็ก เป็นจุดผ่านแดนที่สำคัญของนักท่องเที่ยว จากสถิติผู้เดินทางเข้าแขวงจำปาสัก ที่ผ่านช่องเม็กในปี 2537 ประมาณว่ามีจำนวนทั้งสิ้น 28,680 คน คิดเป็นร้อยละ 72.4 ของผู้เดินทางเข้าแขวงจำปาสัก ส่วนใหญ่เป็นผู้เดินทางชาวต่างประเทศ คือ มีจำนวนถึง 18,540 คน หรือร้อยละ 35.4 ส่วนผู้เดินทางชาวไทยมีจำนวน 10,140 คน หรือร้อยละ 64.6

2.2) ทางสนามบินปากเซ การเดินทางเข้าสู่แขวงจำปาสักทางสนามบินปากเซ เป็นเส้นทางที่นักท่องเที่ยวใช้เดินทางจากเวียงจันทน์มาจำปาสัก ซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มาท่องเที่ยวเวียงจันทน์ แล้วเลยมาเที่ยวแขวงจำปาสัก ประมาณว่าในปี 2537 จะมีนักท่องเที่ยวมาทางสนามบินปากเซจำนวน 10,950 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 ของผู้เดินทางเข้าแขวงจำปาสัก (ตามตารางที่ 1.6-7)

ส่วนการเดินทางเข้ามาทางแขวงสาละวัน โดยรถโดยสารประจำทางที่วิ่งระหว่างเวียงจันทน์-จำปาสัก นั้น ปัจจุบันไม่มีนักท่องเที่ยวเดินทางเนื่องจากการเดินทางลำบากและใช้เวลานาน ส่วนใหญ่เป็นการเดินทางของคนท้องถิ่น ส่วนเส้นทางที่มาจากแขวงเซกอง ซึ่งติดต่อกับแนวพรมแดนเวียดนาม และเส้นทางพรมแดนกัมพูชาก็เช่นกัน เป็นเส้นทางที่ยังเดินทางลำบาก นักท่องเที่ยวยังไม่นิยมใช้เส้นทางเหล่านี้ แต่ถ้ามีการปรับปรุงเส้นทางและพาหนะเดินทางให้ดีขึ้น คงจะเป็นเส้นทางเดินทางของนักท่องเที่ยวในอนาคต

เมื่อพิจารณาการเดินทางเข้า-ออกแขวงจำปาสักที่ด่านช่องเม็ก ปรากฏว่า จำนวนผู้ที่เดินทางออกมากกว่าผู้ที่เดินทางเข้าถึง 2,040 คน ในจำนวนนี้เป็นผู้เดินทางชาวต่างประเทศถึง 5,196 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่เดินทางมาจากเวียงจันทน์ แต่เดินทางออกทางช่องเม็กแต่ในทางตรงกันข้าม ผู้เดินทางชาวไทยกลับเดินทางออกน้อยกว่าเดินทางเข้า 3,156 คน ทั้งนี้เพราะ ผู้เดินทางชาวไทยบางส่วนเดินทางออกทางแขวงสาละวัน และสะหวันนะเขต จากลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาเที่ยวลาว แล้วมีบางส่วนที่มีแผนที่จะเดินทางต่อมายังประเทศไทย ซึ่งมีจำนวน 5,196 คน หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 47.5 ของนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่มาจากเวียงจันทน์ (ตามตารางที่ 1.6-8)

3) ฤดูกาลท่องเที่ยว

ฤดูกาลท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก มีอยู่ 2 ช่วง คือ ช่วงแรกเริ่มจากเดือนตุลาคมถึงเดือนมีนาคม มีระยะเวลา 6 เดือน ซึ่งตรงกับช่วงฤดูหนาวถึงต้นฤดูร้อน ช่วงนี้มีนักท่องเที่ยวสูงสุดจำนวน 271 คน ในเดือนธันวาคม ส่วนช่วงที่ 2 มีระยะอีก 2 เดือน คือ เดือนกรกฎาคม และสิงหาคม ซึ่งเป็นช่วงที่ฝนทิ้งช่วง แต่ในช่วงฤดูฝนการเดินทางจะลำบาก เพราะเส้นทางคมนาคมยังไม่สะดวก ช่วงที่มีนักท่องเที่ยวต่ำสุดคือ เดือนพฤษภาคม มีนักท่องเที่ยวเพียง 42 คน (ดังตารางที่ 1.6-9)

4) จำนวนวันหยุดของนักท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก มีทั้งนักท่องเที่ยวที่มาเข้า-เย็นกลับ และประเภทพักแรม ในปี 2536 มีนักท่องเที่ยว ร้อยละ 11.1 และนักท่องเที่ยวพักแรม ร้อยละ 88.9 โดยเฉลี่ยนักท่องเที่ยวพักแรม มีจำนวนวันหยุดเฉลี่ย 2.96 วัน ซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่คือ ร้อยละ 51.9 มีจำนวนวันหยุด 3 วัน 2 คืน รองลงมาคือ ร้อยละ 20.8 มีจำนวนวันหยุด 2 วัน 1 คืน ร้อยละ 5.9 มีจำนวนวันหยุด 5 วัน 4 คืน และร้อยละ 4.8 มีจำนวนวันหยุด 4 วัน 3 คืน ตามลำดับ เมื่อพิจารณาจำนวนวันหยุดเฉลี่ยคือ 2.96 วัน แล้วเป็นระยะเวลาที่ใกล้เคียงกับระยะเวลาที่ทางรัฐบาล สปป.ลาว ให้อนุญาตเข้าเมืองโดยผ่านแดน (Border Pass) คือ 3 วัน ซึ่งเป็นข้อจำกัดอย่างหนึ่งของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ขออนุญาตเข้าเมืองโดยใช้ใบผ่านแดนได้เพียง 3 วัน เท่านั้น (ตามตารางที่ 1.6-10)

ตารางที่ 1.6-7 การประมาณการผู้เดินทางเข้าสู่แขวงจำปาสัก ปี 2537

เส้นทาง	ประเภทผู้เดินทางเข้า			
	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม	ร้อยละ
ช่องเม็ก	10,140	18,540	28,680	72.4
สนามบินปากเซ	-	10,950	10,950	27.6
รวม	10,140	29,490	39,630	100.0
(ร้อยละ)	(25.6)	(74.4)	(100.0)	

ที่มา : 1. ด้านตรวจคนเข้าเมืองพินุลมังสาหาร (ด้านช่องเม็ก) จ.อุบลราชธานี ปี 2537
2. ประมาณการจากผู้โดยสารที่มาสนามบินปากเซ

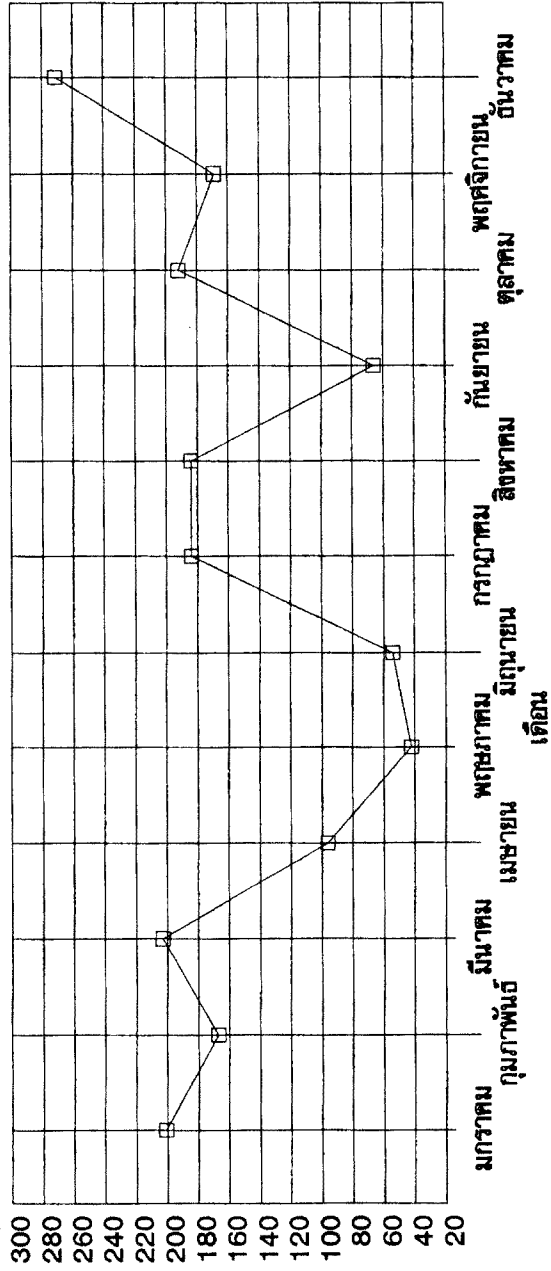
ตารางที่ 1.6-8 การประมาณการผู้เดินทางเข้า-ออกแขวงจำปาสักที่ด้านช่องเม็ก ปี 2537

การเดินทาง	ประเภทผู้เดินทางเข้า-ออก		
	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม
การเดินทางเข้า	10,140	18,540	28,680
การเดินทางออก	6,984	23,736	30,720
ส่วนต่างของการเดินทางออก ลบด้วยการเดินทางเข้า	-3,156	+5,196	2,040

ที่มา : ด้านตรวจคนเข้าเมืองพินุลมังสาหาร (ด้านช่องเม็ก) จ.อุบลราชธานี ปี 2537

ตารางที่ 1.6-9 ฤดูกาลท่องเที่ยวของแรงงานต่างด้าว ปี 2536

เดือน	มกราคม	กุมภาพันธ์	มีนาคม	เมษายน	พฤษภาคม	มิถุนายน	กรกฎาคม	สิงหาคม	กันยายน	ตุลาคม	พฤศจิกายน	ธันวาคม	รวม
จำนวนนักท่องเที่ยว	201	167	203	96	42	54	184	184	66	192	169	271	1829
ร้อยละ	10.99	9.13	11.10	5.25	2.30	2.95	10.06	10.06	3.61	10.50	9.24	14.82	100.00

(หน่วย) จำนวนนักท่องเที่ยว

การกระจายตัวของนักท่องเที่ยว

ตารางที่ 1.6-10 จำนวนวันพักของนักท่องเที่ยวที่มาแขวงจำปาสัก ปี 2536

จำนวนวันพัก	จำนวนนักท่องเที่ยว	ร้อยละ
1 วัน (ไปเช้า-เย็นกลับ)	203	11.1
2 วัน 1 คืน	380	20.8
3 วัน 2 คืน	949	51.9
4 วัน 3 คืน	88	4.8
5 วัน 4 คืน	108	5.9
6 วัน 5 คืน	35	1.9
7 วัน 6 คืน	29	1.6
มากกว่า 7 วัน	37	2.0
รวม	1,829	100.0
จำนวนวันพักเฉลี่ย		2.96 วัน

ที่มา : สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวของบริษัทท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก

5) การกระจายตัวของนักท่องเที่ยว

แหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวในปัจจุบันประกอบด้วย กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว 5 กลุ่ม คือ กลุ่มปากเซ กลุ่มจำปาสัก กลุ่มสีพันดอน กลุ่มปากซอง และกลุ่มพูอาสา โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.1) กลุ่มปากเซ เป็นศูนย์กลางการบริการของนักท่องเที่ยวด้านที่พัก และการคมนาคมที่เดินทางไปยังเมืองต่าง ๆ ของแขวงจำปาสัก นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวแขวงจำปาสักจะต้องเดินทางมายังเมืองปากเซ ดังนั้น นักท่องเที่ยวของกลุ่มปากเซ จึงเป็นนักท่องเที่ยวทั้งหมดของแขวงจำปาสัก ซึ่งในปี 2537 คาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวจำนวน 39,630 คน

5.2) กลุ่มจำปาสัก มีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญคือ วัดพู ซึ่งเป็นโบราณสถานทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญที่สุดในแขวงจำปาสัก ประมาณว่าจะมีนักท่องเที่ยวในปี 2537 จำนวน 37,649 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 95 ของนักท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก นอกจากนี้ ยังมีอาคารบ้านเรือนและสภาพเมืองเก่าของเมืองจำปาสัก ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถแวะเที่ยวชมเมื่อมาเที่ยววัดพู

5.3) กลุ่มสีพันดอน มีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญหลายแห่ง คือ คอนพะเพ็ง น้ำตกหลี่ผี เมืองโขง และแหล่งปลารม่าน้ำจืดในแม่น้ำโขง ซึ่งนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในพื้นที่นี้ทุกคนต้องการมาเที่ยวที่คอนพะเพ็ง เพราะเป็นสิ่งที่แปลกและมหัศจรรย์ ส่วนแหล่งท่องเที่ยวอื่นนั้นอาจแวะไปเที่ยวหรือไม่ แล้วแต่โอกาส ในแหล่งท่องเที่ยวกลุ่มนี้ประมาณว่า จะมีนักท่องเที่ยวไปเที่ยวประมาณ 34,676 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 87.5 ของนักท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

5.4) กลุ่มเมืองปากซอง ตัวเมืองปากซองตั้งอยู่บนที่ราบสูง ซึ่งมีภูมิอากาศที่เย็นสบาย มีทิวทัศน์สวยงามเหมาะสำหรับพักผ่อน นอกจากนี้ยังสามารถเดินทางแวะไปชมน้ำตกตาดหาน ซึ่งเป็นน้ำตกที่สวยงาม อยู่ในเส้นทางเดียวกัน คาดว่า กลุ่มเมืองปากซองจะมีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวประมาณ 30,317 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 76.5 ของนักท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

5.5) กลุ่มพูอาสา เป็นแหล่งท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ของแขวงจำปาสัก ประกอบด้วยแหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์คือ กัมพูชา และหมู่บ้านเลียงช้าง ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถเที่ยวชมการทำงานของช้าง หรือนั่งช้างเที่ยวชมธรรมชาติ ในกลุ่มนี้คาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวมาประมาณ 7,926 คน หรือประมาณร้อยละ 20 ของนักท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก เนื่องจากเป็นแหล่งท่องเที่ยวใหม่ และเส้นทางที่เดินทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวยังลำบาก

6) โปรแกรมการท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวแขวงจำปาสักจะมีโปรแกรมในการท่องเที่ยวที่คล้ายคลึงกันคือมีโปรแกรมการท่องเที่ยวหลักอยู่ 3 โปรแกรมคือ

- โปรแกรมแรก ปากเซ-วัตพู มีระยะเวลาท่องเที่ยว 2 วัน 1 คืน นักท่องเที่ยวสามารถพักที่ปากเซ หรือเมืองจำปาสักก็ได้ และเลือกการเดินทางได้ทั้งทางรถยนต์และทางเรือ กลับจากวัตพูสามารถแวะเที่ยวบ้านสะพานศุภการทอผ้าและซื้อผ้าเป็นของฝาก
- โปรแกรมสอง ปากเซ-คอนรัง มีระยะเวลาท่องเที่ยว 3 วัน 2 คืน เที่ยวชม คอนพะเพ็ง น้ำตกหลี่ผี พักที่คอนรัง นั่งเรือเที่ยวชมทัศนียภาพสองฝั่งโขง วันเดินทางกลับแวะนั่งช้างและดูพญาสา ก่อนเดินทางกลับ
- โปรแกรมสาม ปากเซ-ปากซอง-ตาดเลาะ มีระยะเวลาท่องเที่ยว 3 วัน 2 คืน เที่ยวชมเมืองปากซอง น้ำตกตาดเลาะ พักที่ตาดเลาะเดินทางกลับแวะเที่ยวน้ำตกตาดพานไปเที่ยววัตพู แล้วกลับมาพักที่ปากเซก่อนเดินทางกลับ

โปรแกรมการท่องเที่ยวทั้ง 3 โปรแกรมนักท่องเที่ยวสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามโอกาสและระยะเวลาที่เอื้ออำนวย ซึ่งอาจจะใช้เวลาในการท่องเที่ยวหรือพักก่อนในแต่ละแหล่งมากน้อยตามอัธยาศัยของนักท่องเที่ยว แต่โปรแกรมท่องเที่ยวทั้ง 3 โปรแกรมนี้เป็นโปรแกรมการท่องเที่ยวหลัก ซึ่งบริษัทท่องเที่ยวทุกบริษัทได้จัดบริการแก่นักท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักในปัจจุบัน

1.6.4 การพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวและความต้องการห้องพัก

ในการพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ได้แยกการพยากรณ์ ระหว่างนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ นอกจากนี้ยังได้พยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวของแต่ละกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว และความต้องการห้องพักของนักท่องเที่ยว โดยมีเงื่อนไขต่าง ๆ ของการพยากรณ์ในรายละเอียดดังนี้

1) วิธีการพยากรณ์

1.1) กรณีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ได้นำตัวเลขจำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เข้าประเทศไทยในช่วง 30 ปี (ปี 2504-2533) มาพิจารณาในการพยากรณ์ เนื่องจากเห็นว่าตลาดการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ในอนาคต จะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับตลาดการท่องเที่ยวของประเทศไทยในอดีตที่ผ่านมา จากการพิจารณาอัตราการเปลี่ยนแปลงของจำนวนนักท่องเที่ยวในช่วงเวลาดังกล่าว ปรากฏว่า ข้อมูลที่เหมาะสมที่จะนำมาพยากรณ์คือ ช่วงปี 2509-2528 ซึ่งเป็นภาวะการท่องเที่ยวที่มีการเจริญเติบโตในระดับปกติ

ในการพยากรณ์ จึงใช้ข้อมูลอัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวในช่วงปี 2509-2528 มาสร้างสมการถดถอย Regression โดยเลือกตัวแบบของสมการเส้นตรง Linear Model ซึ่งเป็นต้นแบบที่เหมาะสมทางสถิติมากที่สุดไปใช้ในการพยากรณ์

1.2) กรณีนักท่องเที่ยวชาวไทย ตัวเลขผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติเฉลี่ยต่อหัวของประเทศไทยในช่วงปี 2524-2532 มาพิจารณาในการพยากรณ์เนื่องจากเห็นว่าจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางไปเที่ยวใน สปป.ลาว จะเพิ่มขึ้นตามการเพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติต่อหัวคือ ถ้าภาวะเศรษฐกิจของประเทศดี โอกาสของการเดินทางท่องเที่ยวของประชากรย่อมจะมากขึ้น

ในการพยากรณ์ จึงใช้อัตราการเพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติเฉลี่ยต่อหัวของประเทศไทยในช่วง 2524-2532 โดยใช้อัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยต่อปีมาพยากรณ์ซึ่งจะมีลักษณะการเพิ่มขึ้นแบบอัตราคงที่ตลอดระยะเวลาที่พยากรณ์

2) ข้อกำหนดในการพยากรณ์

(1) ระยะเวลาในการพยากรณ์กำหนดไว้ 20 ปี คือ ช่วงปี 2538-2557 (ปี 2537 เป็นปีฐาน)

(2) อัตราในการพยากรณ์กำหนดไว้ 2 กรณี คือ

- นักท่องเที่ยวต่างประเทศ การพยากรณ์ใช้ตัวแบบสมการเส้นตรง (Linear Model) มาพยากรณ์อัตราการพยากรณ์เพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลง คือ จากร้อยละ 92.40 ในปี 2538 ลดลงเหลือร้อยละ 4.98 ในปี 2557

- นักท่องเที่ยวชาวไทย การพยากรณ์ใช้อัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติต่อหัวมาพยากรณ์ ซึ่งมีอัตราเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 9.33 ตลอดระยะเวลาที่พยากรณ์

(3) การพยากรณ์นักท่องเที่ยวในแต่ละกลุ่มของแต่ละแห่งท่องเที่ยวได้กำหนดสัดส่วนจากนักท่องเที่ยวของกลุ่มเมืองปากเซเป็นหลัก ยกเว้นกลุ่มสี่พันดอน ซึ่งเป็นกลุ่มแห่งท่องเที่ยวเฉพาะที่มีอัตราการเพิ่มขึ้นแตกต่างจากกลุ่มอื่น เพราะมีโครงการคอนพะเพ็งที่จะนำนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยว

(4) การพยากรณ์ความต้องการจำนวนห้องพักในแต่ละแห่งท่องเที่ยวกำหนดจากจำนวนนักท่องเที่ยวที่พักแรม ซึ่งกำหนดดังนี้

- กลุ่มปากเซ มีนักท่องเที่ยวที่พักแรม ร้อยละ 80
- กลุ่มจำปาสัก มีนักท่องเที่ยวที่พักแรม ร้อยละ 10

- กลุ่มสี่พันดอน มีนักท่องเที่ยวพักแรม ร้อยละ 80
แต่จำนวนห้องพักกำหนดให้มีสูงสุดเพียง 4.300 ห้อง
- กลุ่มปากช่อง มีนักท่องเที่ยวพักแรม ร้อยละ 50
- กลุ่มพญาसा มีนักท่องเที่ยวพักแรม ร้อยละ 30

3) ผลการพยากรณ์

(1) จำนวนนักท่องเที่ยวรวม

จากตารางที่ 1.6-11 และรูปที่ 1.6-1 แสดงผลการพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักในช่วง 20 ปี (ปี 2538-2557) คือ

- คาดว่าในปี 2557 จะมีนักท่องเที่ยวรวม 634,878 คน เป็นนักท่องเที่ยวต่างประเทศ 574,452 คน (ร้อยละ 90.5) และนักท่องเที่ยวชาวไทย 60,426 คน (ร้อยละ 9.5)

- คาดว่าในปี 2557 จะมีนักท่องเที่ยวของคอนพะเพ็ง ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวพิเศษเฉพาะกลุ่มถึง 1,194,549 คน โดยนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้เกิดจากการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวคอนพะเพ็งที่คาดว่าจะมีขึ้นในปี 2540 จำนวน 200,000 คน และเพิ่มขึ้นตามเป้าหมายของโครงการ

เมื่อรวมนักท่องเที่ยวทั้งหมดคาดว่า ในปี 2557 จะมีนักท่องเที่ยวทั้งหมด 1,829,427 คน

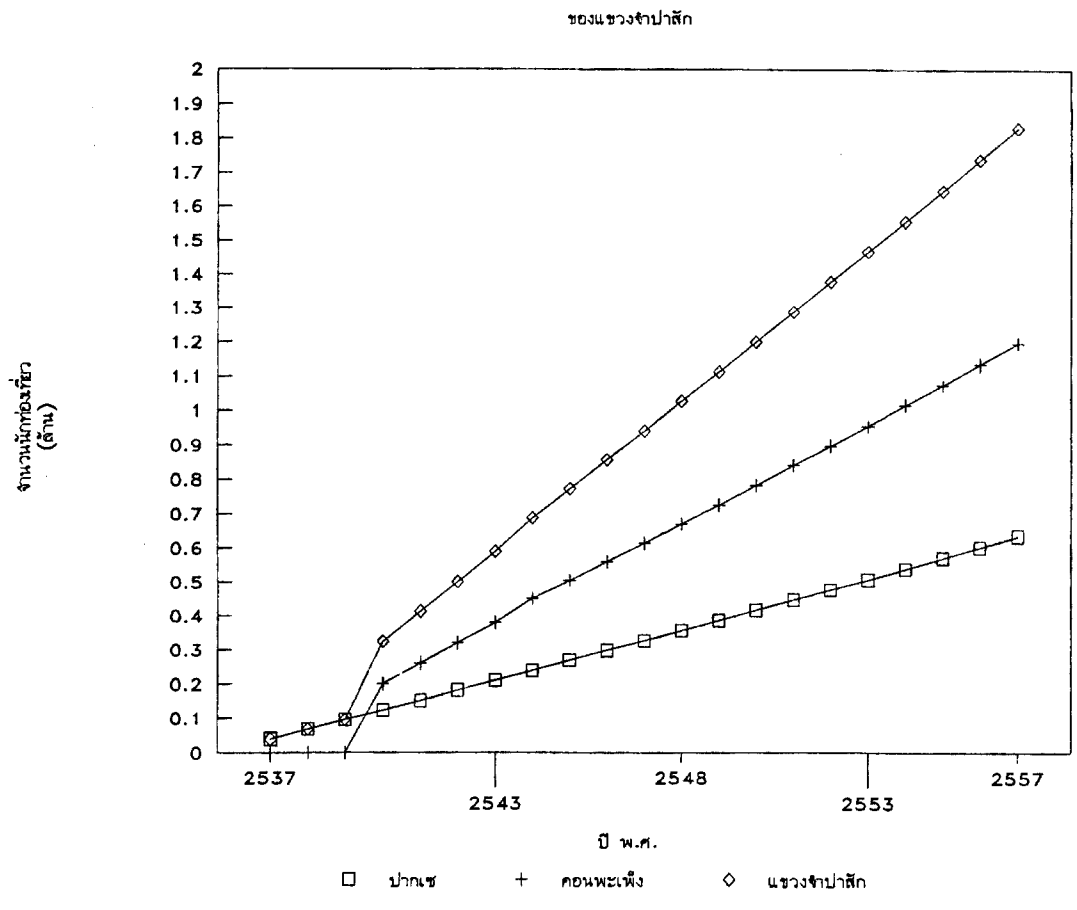
(2) จำนวนนักท่องเที่ยวของกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว

จากตารางที่ 1.6-12 และรูปที่ 1.6-2 เป็นการพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ซึ่งประกอบด้วยแหล่งท่องเที่ยว 5 กลุ่ม โดยกลุ่มปากเซเป็นกลุ่มหลัก คือ นักท่องเที่ยวที่มาแขวงจำปาสักจะต้องมาเมืองปากเซ แล้วจึงกระจายไปยังกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ยกเว้นกลุ่มคอนพะเพ็งตั้งแต่ปี 2540 ซึ่งจะมีนักท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่มที่เดินทางมาคอนพะเพ็งโดยตรง

ผลการพยากรณ์คาดว่าในปี 2557 กลุ่มสี่พันดอนจะมีจำนวนนักท่องเที่ยวสูงสุด คือ 1,718,822 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 94.0 ของนักท่องเที่ยวทั้งหมดของแขวงจำปาสัก รองลงมาคือ กลุ่มปากเซ ร้อยละ 47.8 กลุ่มจำปาสัก ร้อยละ 45.4 และกลุ่มพญาसा ร้อยละ 9.6 ตามลำดับ ซึ่งตัวเลขจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละแหล่งเป็นตัวเลขที่นับซ้ำคือ นักท่องเที่ยวแต่ละคนจะท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวมากกว่า 1 แห่ง

ตารางที่ 1.6-11 การพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ปี 2538-2557

ปี พ.ศ.	นักท่องเที่ยวต่างประเทศ		นักท่องเที่ยวชาวไทย		รวม		นักท่องเที่ยวคอมโพสิต		นักท่องเที่ยวทั้งหมด	
	จำนวน	อัตราเพิ่ม %	จำนวน	อัตราเพิ่ม %	จำนวน	อัตราเพิ่ม %	จำนวน	อัตราเพิ่ม %	จำนวน	อัตราเพิ่ม %
2537	29,490	-	10,140	-	39,630	-	-	-	39,630	-
2538	56,738	92.40	11,087	9.33	67,825	71.14	-	-	67,825	71.14
2539	83,986	48.02	12,121	9.33	96,108	41.70	-	-	96,108	41.70
2540	111,234	32.44	13,253	9.33	124,487	29.53	200,000	-	324,487	237.63
2541	138,482	24.50	14,490	9.33	152,973	22.88	260,000	30.00	412,973	27.27
2542	165,731	19.68	15,843	9.33	181,573	18.70	320,000	23.08	501,573	21.45
2543	192,979	16.44	17,322	9.33	210,300	15.82	380,000	18.75	590,300	17.69
2544	220,227	14.12	18,939	9.33	239,166	13.73	450,000	18.42	689,166	16.75
2545	247,475	12.37	20,707	9.33	268,182	12.13	504,595	12.13	772,776	12.13
2546	274,723	11.01	22,640	9.33	297,363	10.88	559,500	10.88	856,863	10.88
2547	301,971	9.92	24,753	9.33	326,724	9.87	614,745	9.87	941,469	9.87
2548	329,219	9.02	27,064	9.33	356,283	9.05	670,361	9.05	1,026,644	9.05
2549	356,467	8.28	29,590	9.33	386,057	8.36	726,383	8.36	1,112,441	8.36
2550	383,715	7.64	32,352	9.33	416,068	7.77	782,849	7.77	1,198,917	7.77
2551	410,964	7.10	35,372	9.33	446,336	7.27	839,800	7.27	1,286,136	7.27
2552	438,212	6.63	38,675	9.33	476,886	6.84	897,281	6.84	1,374,167	6.84
2553	465,460	6.22	42,285	9.33	507,745	6.47	955,343	6.47	1,463,087	6.47
2554	492,708	5.85	46,232	9.33	538,940	6.14	1,014,038	6.14	1,552,978	6.14
2555	519,956	5.53	50,548	9.33	570,504	5.86	1,073,427	5.86	1,643,931	5.86
2556	547,204	5.24	55,266	9.33	602,471	5.60	1,133,574	5.60	1,736,044	5.60
2557	574,452	4.98	60,426	9.33	634,878	5.38	1,194,549	5.38	1,829,427	5.38

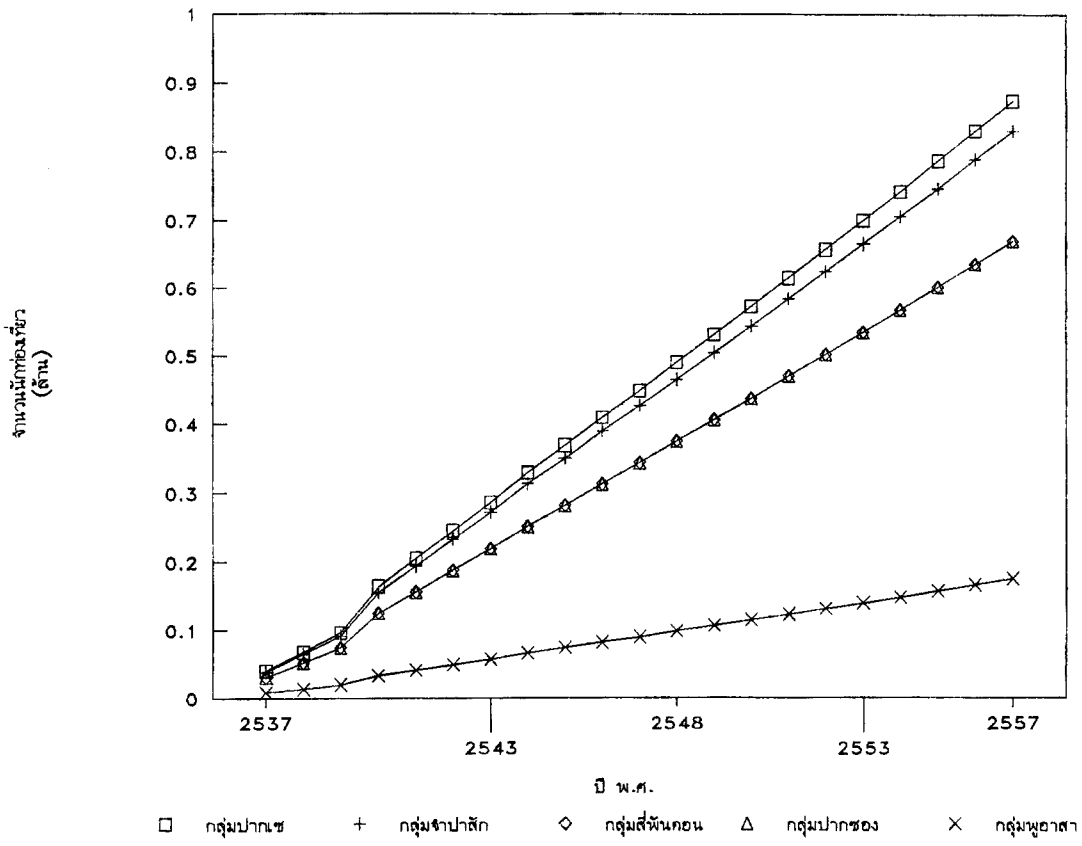

รูปที่ 1.6-1 การพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยว

ตารางที่ 1.6-12 การพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยว จำแนกตามกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว
ในพื้นที่โครงการ

หน่วย : จำนวนคน

ปี พ.ศ.	กลุ่มปากเซ	กลุ่มจำปาสัก	กลุ่มสีพันดอน	กลุ่มปากซอ	กลุ่มพวนสา	นักท่องเที่ยว แขวงจำปาสัก
2537	39,630	37,649	34,676	30,317	7,926	69,630
2538	67,825	64,433	59,347	51,886	13,565	67,825
2539	96,108	91,302	84,094	73,522	19,222	96,108
2540	164,487	156,263	298,692	125,833	32,897	324,487
2541	204,973	194,724	382,984	156,804	40,995	412,973
2542	245,573	233,295	467,344	187,864	49,115	501,573
2543	286,300	271,985	551,780	219,020	57,260	590,300
2544	329,166	312,707	647,499	251,812	65,833	689,166
2545	369,101	350,646	726,055	282,362	73,820	772,776
2546	409,263	388,800	805,058	313,086	81,853	856,863
2547	449,673	427,190	884,549	344,000	89,935	941,469
2548	490,355	465,837	964,575	375,122	98,071	1,026,644
2549	531,334	504,767	1,045,184	406,471	106,267	1,112,441
2550	572,638	544,006	1,126,432	438,068	114,528	1,198,917
2551	614,296	583,581	1,208,378	469,936	122,859	1,286,136
2552	656,342	623,525	1,291,087	502,102	131,268	1,374,167
2553	698,813	663,872	1,374,630	534,592	139,763	1,463,087
2554	741,748	704,660	1,459,087	567,437	148,350	1,552,978
2555	785,189	745,930	1,544,540	600,670	157,038	1,643,931
2556	829,185	787,726	1,631,085	634,327	165,837	1,736,044
2557	873,788	830,098	1,718,822	668,447	174,758	1,829,427

รูปที่ 1.6-2 การพยากรณ์การกระจายตัวจำนวนนักท่องเที่ยว

(3) ความต้องการห้องพักของนักท่องเที่ยว

จากตารางที่ 1.6-13 และรูปที่ 1.6-3 เป็นการพยากรณ์ความต้องการห้องพักของนักท่องเที่ยวจำแนกตามกลุ่มของแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งความต้องการห้องพักของแต่ละกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว แตกต่างกันที่กลุ่มสี่พันดอนที่มีโครงการคอนพะเพ็ง ซึ่งได้สร้างที่พักเฉพาะสำหรับนักท่องเที่ยวของโครงการมีทั้งหมด 4,300 ห้อง

ผลการพยากรณ์คาดว่า ในปี 2557 แขวงจำปาสัก ต้องการห้องพักทั้งหมด 7,377 ห้อง แต่ผลรวมของความต้องการห้องพักในแหล่งต่าง ๆ จะไม่เท่ากับห้องพักรวมเนื่องจากนักท่องเที่ยว 1 คน อาจมีความต้องการพักแรมมากกว่า 1 แห่ง จึงทำให้ความต้องการห้องพักรวมในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ไม่เท่ากับยอดรวมทั้งหมด ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวที่ความต้องการที่พักมากที่สุดคือ กลุ่มสี่พันดอน ร้อยละ 58.3 รองลงมาคือ กลุ่มปากเซ ร้อยละ 38.2 กลุ่มปากของ ร้อยละ 18.3 กลุ่มจำปาสัก ร้อยละ 4.5 และกลุ่มพูอาสา ร้อยละ 2.9 ตามลำดับ ความต้องการที่พักทั้งหมดของแขวงจำปาสักช่วงปี 2537-2557 ซึ่งความต้องการจะสูงขึ้นมากในช่วงปี 2537-2542 คือความต้องการได้เพิ่มขึ้นจาก 160 ห้องในปี 2537 เป็น 2,002 ห้อง ในปี 2542 แต่หลังจากนั้นความต้องการห้องพักได้เพิ่มขึ้นในระดับปรกติคือได้เพิ่มขึ้นเป็น 3,796 ห้อง 5,541 ห้อง และ 7,377 ห้อง ตามลำดับ

(4) ความต้องการแรงงานจากการท่องเที่ยว

จากการพิจารณาเบื้องต้นถึงความต้องการแรงงานจากการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการเพิ่มขึ้นของสถานที่พัก ซึ่งจะก่อให้เกิดการจ้างงานโดยตรงแก่คนในท้องถิ่น แรงงานที่ต่องานนั้นประมาณได้ว่าเป็นครึ่งหนึ่งของจำนวนห้องพักที่ต้องการเพิ่มขึ้น

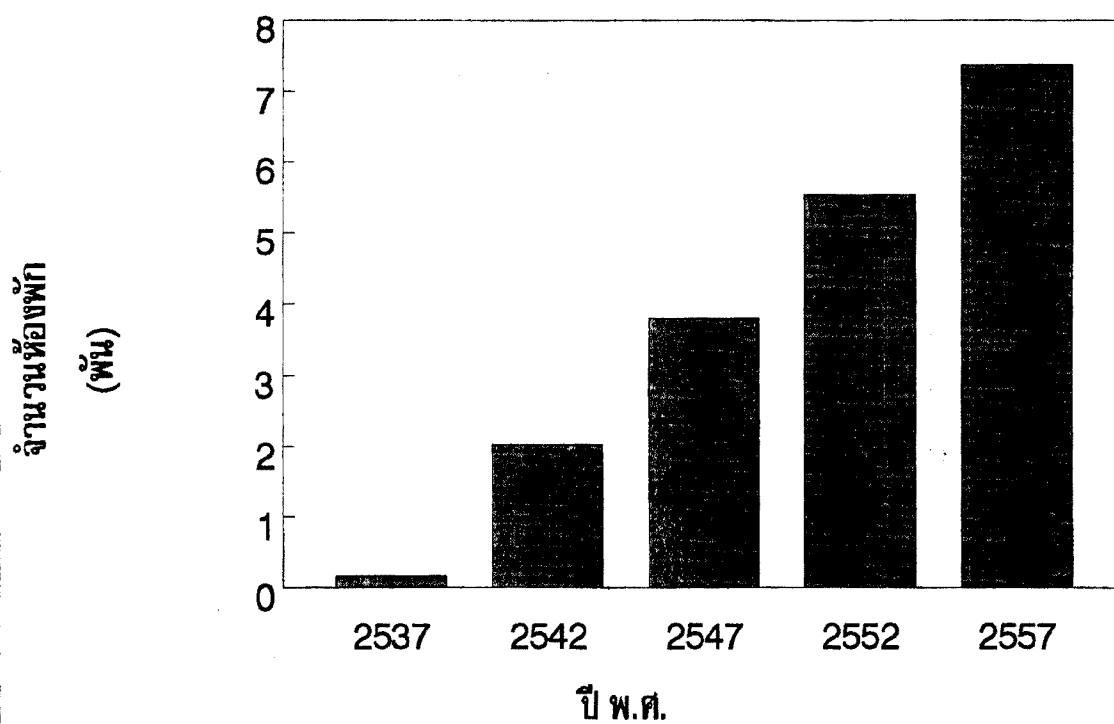
จากตารางที่ 1.6-14 และรูปที่ 1.6-4 ได้พยากรณ์ความต้องการแรงงานของสถานที่พักที่เพิ่มขึ้นในช่วงปี 2537-2557 ผลของการพยากรณ์ปรากฏว่าความต้องการแรงงานได้เพิ่มขึ้นจาก 80 คน ในปี 2537 เป็น 1,011 คน ในปี 2542 ซึ่งเป็นช่วงแรกที่ได้มีการพัฒนาแหล่งที่พักของแขวงจำปาสัก ในระยะต่อมาได้เพิ่มขึ้นเป็น 1,898 คน 2,771 คน และ 3,689 คน ในปี 2547, 2552 และ ปี 2557 ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากแรงงานที่ต้องการในสถานที่พักนั้นจำเป็นจะต้องใช้แรงงานหลายระดับ ตั้งแต่ใช้แรงงานทั่วไป ระดับหัวหน้างาน หรือผู้จัดการ ซึ่งจะต้องมีความรู้ และความชำนาญในระดับเป็นที่ยอมรับ ทางภาครัฐของ สปป.ลาว ควรเร่งรัดที่จะพัฒนาบุคลากรประเภทนี้ให้สอดคล้องกับความต้องการในอนาคต

ตารางที่ 1.6-13 การพยากรณ์ความต้องการจำนวนห้องพัก พ.ศ. 2538-2557

ปี พ.ศ.	กลุ่มปากเซ	กลุ่มจำปาสัก	กลุ่มสีพันดอน	กลุ่มปากซอ	กลุ่มพูอาสา	ห้องพักรวมของ แขวงจำปาสัก
2537	128	10	22	—	—	160
2538	219	26	191	105	16	273
2539	310	37	271	148	23	388
2540	531	63	2,000	254	40	1,308
2541	661	79	2,500	316	50	1,665
2542	792	94	3,000	379	59	2,022
2543	924	110	3,700	442	69	2,380
2544	1,062	126	4,300	508	80	2,779
2545	1,191	141	4,300	569	89	3,116
2546	1,320	157	4,300	631	99	3,455
2547	1,451	172	4,300	694	109	3,796
2548	1,582	188	4,300	756	119	4,140
2549	1,714	204	4,300	819	129	4,486
2550	1,847	219	4,300	883	139	4,834
2551	1,982	235	4,300	947	149	5,186
2552	2,117	251	4,300	1,012	159	5,541
2553	2,254	268	4,300	1,078	169	5,900
2554	2,393	284	4,300	1,144	179	6,262
2555	2,533	301	4,300	1,211	190	6,629
2556	2,675	318	4,300	1,279	201	7,000
2557	2,819	335	4,300	1,348	211	7,377

ปี พ.ศ.	จำนวนห้องพักที่ต้องการ (ห้อง/ปี)
2537	160
2542	2,022
2547	3,796
2552	5,541
2557	7,377

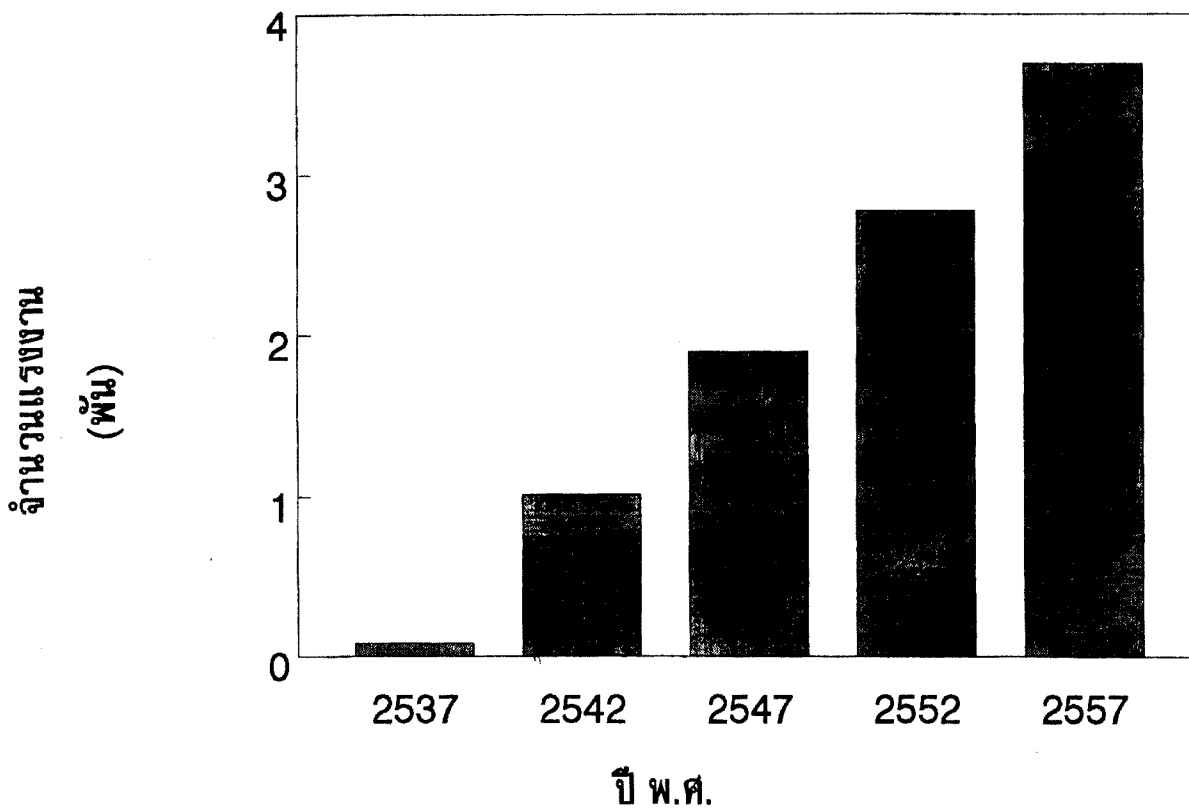

รูปที่ 1.6-3 การพยากรณ์ความต้องการห้องพักทั้งหมดของแขวงจำปาสัก
ปี พ.ศ. 2537-2557

ตารางที่ 1.6-14 การพยากรณ์ความต้องการแรงงานของแขวงจำปาสัก ปี 2537-2557

ปี พ.ศ.	แรงงานที่ต้องการ
2537	80
2542	1,011
2547	1,898
2552	2,771
2557	3,689

หมายเหตุ : แรงงานที่ต้องการคิดเป็นครึ่งหนึ่งของจำนวนห้องพักที่ต้องการ

รูปที่ 1.6-4 การพยากรณ์ความต้องการแรงงานของแขวงจำปาสัก ปี 2537-2557

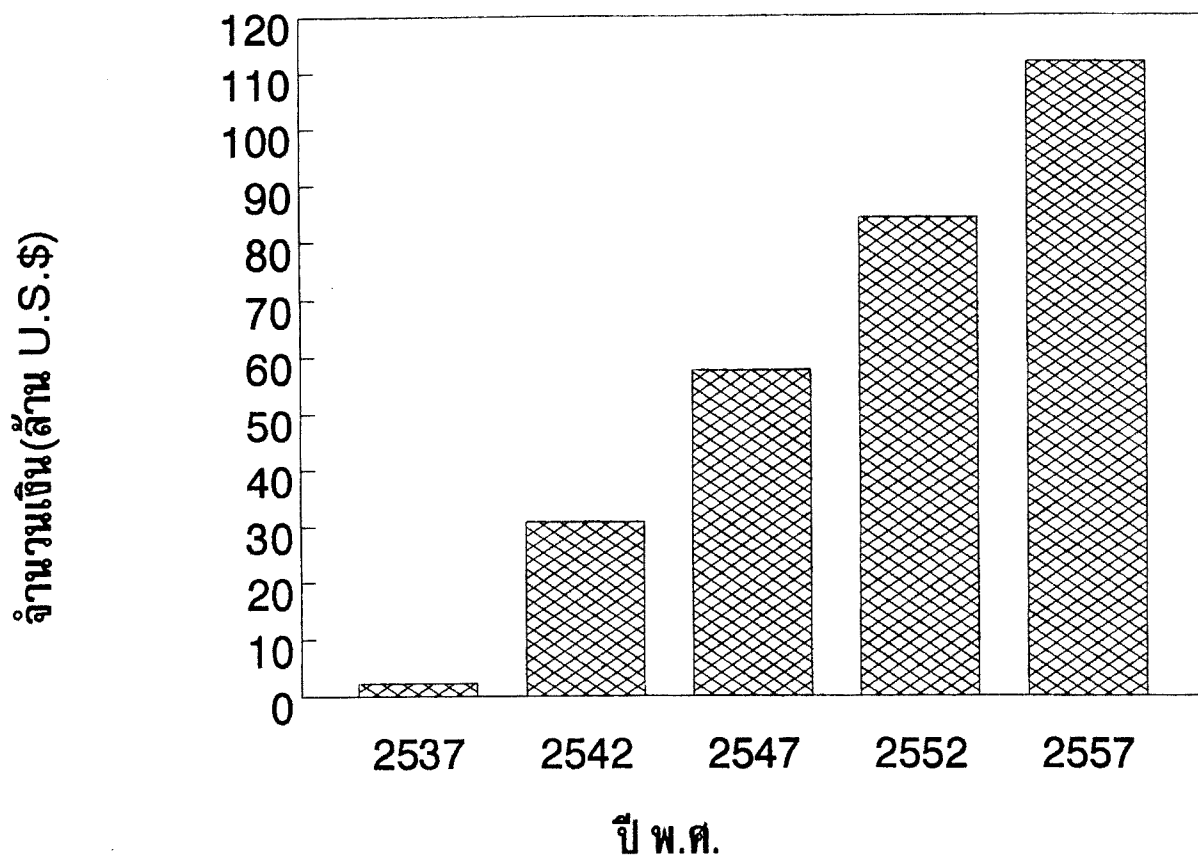
(5) จำนวนเงินหมุนเวียนจากการท่องเที่ยว

ในการพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติในช่วงปี 2537-2557 เมื่อนำมาพิจารณาประกอบกับค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่มาใช้จ่ายเงินที่แขวงจำปาสัก สามารถประมาณจำนวนเงินหมุนเวียนจากการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักได้ ตามตารางที่ 1.6-14 และรูปที่ 1.6-5 ซึ่งในปี 2537 มีเงินหมุนเวียน 2.42 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และได้เพิ่มเป็น 30.64 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2542 และในปีสุดท้ายที่พยากรณ์คือปี 2557 คาดว่า จะมีเงินหมุนเวียนจากการท่องเที่ยวถึง 111.76 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ตารางที่ 1.6-15 จำนวนเงินหมุนเวียนจากการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ปี 2537-2557

ปี พ.ศ.	จำนวนนักท่องเที่ยว	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย(U.S.\$/คน)	จำนวนเงินหมุนเวียน (ล้าน U.S.\$)
2537	39,630	61.09	2.42
2542	501,573	61.09	30.64
2547	941,469	61.09	57.51
2552	1,374,167	61.09	83.95
2557	1,829,427	61.09	111.76

หมายเหตุ - ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยตามราคาคงที่ปี 2536

รูปที่ 1.6-5 จำนวนเงินหมุนเวียนจากการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ปี 2537-2557

1.7 การบริการการท่องเที่ยว

1.7.1 การบริการการท่องเที่ยวระดับประเทศ

1) สถานที่พัก

ในปี 2536 สปป.ลาว มีสถานที่พักบริการนักท่องเที่ยวจำนวน 89 แห่ง โดยจำแนกเป็นที่พักประเภทโรงแรม 59 แห่ง และเกสต์เฮ้าส์ 30 แห่ง มีห้องพักทั้งหมด 1,901 ห้อง สถานที่พักส่วนใหญ่อยู่ในแขวงเวียงจันทน์ ซึ่งมีห้องพักถึง 1,069 ห้อง หรือร้อยละ 56.2 ของห้องพักทั้งหมด ส่วนที่เหลือกระจายอยู่ในแขวงต่าง ๆ อีก 9 แขวง แต่แหล่งที่พักของนักท่องเที่ยวที่สำคัญมี 6 แห่ง คือที่ เวียงจันทน์ หลวงพระบาง เชียงขวาง อุดมชัย สะหวันนะเขต และจำปาสัก ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในปัจจุบัน (ตามตารางที่ 1.7-1)

2) บริษัทท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว ที่ผ่านมาจะต้องติดต่อกับบริษัทท่องเที่ยวก่อน ถึงจะสามารถเข้ามาเที่ยว สปป.ลาวได้ ในปี 2536 มีบริษัทท่องเที่ยวที่รัฐบาลอนุญาตให้ดำเนินการทั้งหมด 21 บริษัท ซึ่งบริษัทท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะรับนักท่องเที่ยวในลักษณะเป็น Package Tour จัดบริการในด้านต่าง ๆ ให้แก่นักท่องเที่ยว ตั้งแต่การขอ Visa บริการรถนำเที่ยว ที่พัก และอาหาร ตลอดจนจัดโปรแกรมนำเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว บริษัทที่รับบริการนักท่องเที่ยวมากที่สุด 5 ลำดับแรก ได้แก่ บริษัทล้านช้างท่องเที่ยว บริษัทหลวงน้ำทาท่องเที่ยว บริษัทธาตุหลวงทัวร์ บริษัทลาวการท่องเที่ยว และบริษัทคิพีแอสการท่องเที่ยวตามลำดับ (ตามตารางที่ 1.7-2)

1.7.2 การบริการการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก

1) สถานที่พัก

ในปี 2536 แขวงจำปาสักมีสถานที่พักบริการนักท่องเที่ยวจำนวน 9 แห่ง มีห้องพักทั้งสิ้นจำนวน 160 ห้อง สถานที่พัก 6 แห่งอยู่ในเมืองปากเซ ซึ่งเป็นศูนย์กลางธุรกิจ การค้า และการบริการการท่องเที่ยวอีก 3 แห่งอยู่ที่เมืองจำปาสักและเมืองโขง ซึ่งนักท่องเที่ยวเมื่อไปเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ จะกลับมาพักและใช้บริการที่เมืองปากเซ (ตามตารางที่ 1.7-3)

ในจำนวนสถานที่พักทั้ง 9 แห่ง สถานที่พักส่วนใหญ่เป็นสถานที่พักขนาดเล็กมีจำนวนห้องพักขนาด 10 ห้อง ถึง 36 ห้อง มีสถานที่พักชั้นหนึ่งที่ได้มาตรฐานเพียงแห่งเดียว คือ โรงแรมจำปาพาเลส ซึ่งมีจำนวนห้องพัก 42 ห้อง มีการบริการแก่นักท่องเที่ยวค่อนข้างสมบูรณ์ในอดีตที่ผ่านมามักมีปัญหากที่พักไม่เพียงพอ เนื่องจากสถานที่พักแต่ละแห่งมีห้องพักไม่เพียงพอในกรณีที่มีนักท่องเที่ยวมาเป็นกลุ่มใหญ่หลายคน และในแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งยังไม่มีสถานที่พักบริการแก่นักท่องเที่ยว แต่ปัจจุบันเริ่มมีนักลงทุนให้ความสนใจที่ต้องการลงทุนในธุรกิจโรงแรมหลายพื้นที่ ซึ่งจะสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้ในอนาคต

2) ร้านอาหารและสถานบันเทิง

ร้านอาหารที่บริการนักท่องเที่ยวมีอยู่ 2 ประเภท คือ ร้านอาหารธรรมดาหรือร้านกินดื่มรับแขก มีอยู่ 3 ร้าน อีกประเภทหนึ่ง คือร้านอาหารที่มีดนตรีหรือเรียกว่า ร้านบันเทิงกินดื่ม ซึ่งมีอยู่ 6 แห่ง บางแห่งเป็นแหล่งบันเทิงที่มีบาร์ เต้นรำ มีโรงภาพยนตร์อยู่ 2 แห่ง ร้านอาหารและสถานบันเทิงต่างๆ เหล่านี้ ตั้งอยู่ในเมืองปากเซ (ตามตารางที่ 1.7-4)

3) บริษัทท่องเที่ยว

บริษัทท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยว คือ นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในแขวงจำปาสัก ต้องติดต่อกับบริษัทท่องเที่ยวต่างๆ ในแขวงจำปาสักซึ่งมีอยู่ 5 แห่ง คือ

- บริษัทพัฒนาท่องเที่ยวภาคใต้ (SODE TOUR) ปี 2533
- บริษัทท่องเที่ยวลาวอินเตอร์ (LAO TRAVEL SERVICE) ปี 2535
- บริษัทท่องเที่ยวล้านช้าง (LANEXANG TRAVEL AND TOUR) ปี 2536
- บริษัทการท่องเที่ยวลาว (LAO TRAVEL SERVICE) ปี 2537
- บริษัท DAFI TOUR (DEVELOPMENT AGRICULTURE FORESTRY AND INDUSTRY TOUR) ปี 2537

จากบริษัทท่องเที่ยวทั้ง 5 บริษัท ปรากฏว่ามีอยู่ 2 บริษัทที่ก่อตั้งที่แขวงจำปาสัก คือ บริษัทพัฒนาท่องเที่ยวภาคใต้ (SODE TOUR) และบริษัท DAFI TOUR ส่วนอีก 3 บริษัทเป็นสาขาจากนครเวียงจันทน์ซึ่งมีอยู่ 2 บริษัท ที่เพิ่งเริ่มก่อตั้งในปี 2537 บริษัทท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวใช้บริการมากที่สุดคือ บริษัทท่องเที่ยวภาคใต้ คือ มีสัดส่วนการบริการถึง 57.9 รองลงมาคือ บริษัทล้านช้างร้อยละ 33.0 และบริษัทท่องเที่ยวลาวอินเตอร์ ร้อยละ 12.1 ตามลำดับ (ตามตารางที่ 1.7-5)

บริษัทท่องเที่ยวทั้ง 5 แห่งนี้ จะให้บริการแก่นักท่องเที่ยวตั้งแต่การติดต่อขอ VISA จัดหาพาหนะเดินทาง ที่พัก อาหาร ตลอดจนจัดโปรแกรมนำเที่ยวให้นักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการ ซึ่งทำในลักษณะ PACKAGE TOUR แบบเหมาจ่ายเป็นรายบุคคล และบริษัทท่องเที่ยวดังกล่าว ยังมีการติดต่อร่วมกับบริษัทท่องเที่ยวของไทยในการหาตลาดนักท่องเที่ยว ที่จังหวัดอุบล-ราชธานี ซึ่งมีอยู่ 5 บริษัทที่มีสัญญาร่วมกัน

ปัจจุบันตลาดของนักท่องเที่ยวไทยทั้งหมดผ่านมาจากทางช่องเม็ก แต่สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจะผ่านมาจากเวียงจันทน์ ถึงร้อยละ 90% ส่วนที่ผ่านมาจากช่องเม็กมีเพียงร้อยละ 10 เท่านั้น ทั้งนี้เพราะนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มาจากเวียงจันทน์เป็นนักท่องเที่ยวของบริษัทนำเที่ยวที่ส่งมาให้บริษัทสาขาในแขวงจำปาสัก แต่ในอนาคตเมื่อตลาดการท่องเที่ยวที่เชื่อมติดกับไทยทางช่องเม็กเติบโตขึ้น แนวโน้มของนักท่องเที่ยวกลุ่มอิสระจะมีมากขึ้นซึ่งอาจทำให้แนวโน้มของตลาดการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก มาจากทางฝั่งช่องเม็กมากกว่าทางเวียงจันทน์

ตารางที่ 1.7-1 จำนวนสถานที่พักและห้องพักของ สปป.ลาว ปี 2536

แขวง	โรงแรม		เกสต์เฮ้าส์		รวม	
	จำนวนที่พัก	จำนวนห้องพัก	จำนวนที่พัก	จำนวนห้องพัก	จำนวนที่พัก	จำนวนห้องพัก
เวียงจันทน์	21	747	21	322	42	1,069
หลวงพระบาง	4	134	1	8	5	142
เชียงขวาง	4	66	-	-	4	66
หลวงน้ำทา	3	34	4	9	7	43
อุดมชัย	7	120	-	-	7	120
คำม่วน	5	149	1	4	6	153
สุวรรณเขต	7	141	2	18	9	159
สาละวัน	1	14	-	-	1	14
จำปาสัก	6	113	-	-	6	113
บริคำชัย	1	17	1	5	2	22
	59	1,535	30	366	89	1,901

ที่มา : องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติ สปป.ลาว

ตารางที่ 1.7-2 จำนวนนักท่องเที่ยวของบริษัทท่องเที่ยว ปี 2536

ชื่อบริษัทท่องเที่ยว	จำนวนนักท่องเที่ยว	ร้อยละ
1. ท่องเที่ยวล้านช้าง	30,592	22.72
2. หลวงน้ำทาท่องเที่ยว	12,124	11.78
3. ธาตุหลวงท่องเที่ยว	11,313	10.99
4. ลาวการท่องเที่ยว	7,135	6.93
5. ดีทีแอสล์มการท่องเที่ยว	6,222	6.04
6. เวียงจำปาท่องเที่ยว	4,924	4.78
7. สุวรรณเขตการท่องเที่ยว	4,100	3.98
8. ท่องเที่ยวลาว-อินเตอร์	3,697	3.59
9. พัฒนาพุดอย	3,335	3.24
10. 14 เมษายนท่องเที่ยว	3,098	3.01
11. ลาวเอเชียท่องเที่ยว	3,027	2.94
12. บัวแก้วการท่องเที่ยว	2,669	2.59
13. นันรสดาท่องเที่ยว	2,444	2.37
14. มรดกลาว	1,845	1.79
15. พรประเสริฐท่องเที่ยว	1,613	1.57
16. หลวงพระบางการท่องเที่ยว	1,559	1.51
17. ราชาท่องเที่ยว	970	0.94
18. พัฒนาท่องเที่ยวภาคใต้	764	0.74
19. มีชัยท่องเที่ยว	671	0.65
20. ลาวแอร์บุกกิ้งท่องเที่ยว	462	0.45
21. คำม่วนการท่องเที่ยว	382	0.37
รวม	102,946	100.00

ที่มา : องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติ สปป.ลาว

ตารางที่ 1.7-3 จำนวนสถานที่พักและห้องพักของแขวงจำปาสัก ปี 2537

ชื่อสถานที่พัก	ที่ตั้ง	จำนวนห้องพัก
1. จำปาศาเลส	เมืองปากเซ	42
2. ปากเซ	เมืองปากเซ	36
3. สุขสำราญ	เมืองปากเซ	20
4. จำปาศะสขิเด็นส์	เมืองปากเซ	16
5. พรสวรรค์	เมืองปากเซ	10
6. บ้านพักการท่องเที่ยวลาว	เมืองปากเซ	4
7. ศาลาดอนโขง	เมืองโขง	12
8. บ้านพักสุขสวรรค์	เมืองโขง	10
9. ศาลาวิฑู	เมืองจำปาสัก	10
รวม	9 แห่ง	160

ที่มา : จากการสำรวจของ วท. ปี 2537

ตารางที่ 1.7-4 จำนวนร้านอาหารและสถานบันเทิงเรีงรมย์ของแขวงจำปาสักปี 2537

ประเภทสถานประกอบการ	จำนวน
<u>บันเทิงกินดื่ม</u>	6
- สุขสบาย	
- ชายเซโดน	
- ชายโขง	
- กินดื่มหมายเลข 1	
- แสงตะวัน	
- จำปาศากเซ	
<u>กินดื่มรับแขก</u>	3
- ดอกพานแดง	
- อาหารหมายเลข 9	
- นางคำไหม	
<u>โรงภาพยนตร์</u>	2

ที่มา : แผนกการค้าและการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

ตารางที่ 1.7-5 จำนวนนักท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก จำแนกตามบริษัทท่องเที่ยว
ที่นักท่องเที่ยวใช้บริการ ปี 2535 และปี 2536

บริษัทท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว ปี 2535		นักท่องเที่ยว ปี 2536	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บริษัทพัฒนาท่องเที่ยวภาคใต้	626	53.6	1,004	54.9
บริษัทท่องเที่ยวล้านช้าง	487	41.7	604	33.0
บริษัทท่องเที่ยวลาว-อินเตอร์	55	4.7	221	12.1
รวม	1,168	100.0	1,829	100.0

ที่มา : จากสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวของบริษัทท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก

1.8 นโยบาย กฎหมาย และการลงทุน

1.8.1 บทนำ

สปป.ลาว มีลักษณะเป็นรัฐเดี่ยวเช่นเดียวกับประเทศไทย โดยในทางการปกครอง และการบริหารงานราชการแผ่นดินนั้นแบ่งการปกครองเป็นหน่วยย่อย เริ่มจากองค์กรพื้นฐาน เรียกว่า หมู่บ้าน มีนายบ้าน เป็นผู้บริหารหลาย ๆ หมู่บ้านรวมกันเป็นตาแสง (ตำบล) มีคณะกรรมการปกครองตาแสงเป็นผู้บริหาร หลาย ๆ ตาแสงรวมกันเป็นเมือง (อำเภอ) มีคณะกรรมการปกครองเมืองเป็นผู้บริหาร และหลาย ๆ เมืองรวมกันเป็นแขวง (จังหวัด) มีคณะกรรมการปกครองแขวงเป็นผู้บริหาร ซึ่งในัจจุบันนี้ สปป.ลาว ประกอบด้วย 17 แขวง คือ นครหลวง เวียงจันทน์ ผังสาลี อุดมชัย บ่อแก้ว หัวพัน เชียงขวาง หลวงพระบาง ชัยบุรี เวียงจันทน์ บริคำชัย คำม่วน สะหวันนะเขต สาละวัน เขกอง อັตบือ และจำปาสัก

เนื่องจากการที่ สปป.ลาว เป็นรัฐเดี่ยวที่แบ่งระดับการบริหารงานตามลำดับชั้น ดังกล่าวข้างต้น อำนาจสูงสุดในการบริหารงานใน สปป.ลาว จึงอยู่ที่รัฐบาลซึ่งแต่งตั้งโดยสมาชิกสภาประชาชนสูงสุด ประกอบด้วย 12 กระทรวง และ 6 คณะกรรมการ ซึ่งมีฐานะเทียบเท่ากับ กระทรวง ดังนี้ กระทรวงการเงิน กระทรวงศึกษา กระทรวงป้องกันประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงภายใน กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงก่อสร้าง กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงยุติธรรม กระทรวงกลาโหมและสหกรณ์เกษตร กระทรวงอุตสาหกรรมและป่าไม้ กระทรวงโยธาธิการและขนส่ง คณะกรรมการแผนการแห่งรัฐ คณะกรรมการชนชาติ ธนาคารแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี คณะกรรมการสวัสดิการสังคมและนักรบเก่า คณะกรรมการข่าวสาร หนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง และโทรภาพแห่งรัฐ

กฎหมายที่ออกโดยสภาประชาชนสูงสุด มติคณะรัฐมนตรี กฎกระทรวง ประกาศและระเบียบต่าง ๆ ที่ออกโดยรัฐมนตรีหรือประธานคณะกรรมการซึ่งมีฐานะเทียบเท่ารัฐมนตรี มีผลใช้บังคับใน สปป. ลาวเป็นการทั่วไป ด้วยเหตุนี้ในการศึกษาปัญหาทางกฎหมายในการลงทุนเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวแขวงจำปาสักซึ่งเป็นแขวงหนึ่งในบรรดา 17 แขวง จึงจำเป็นต้องศึกษาและอ้างอิงบรรดากฎหมายต่าง ๆ ที่ออกโดยรัฐบาลของ สปป. ลาวเป็นหลัก

1.8.2 นโยบายของรัฐบาล สปป.ลาว

เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2536 พณฯ ท่านคำฟู แก้วบุรพา รองนายกรัฐมนตรี ฝ่ายเศรษฐกิจได้แถลงนโยบายของ สปป.ลาว ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของ สปป.ลาว ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2536 ถึง 2543 ซึ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนจากต่างประเทศและการท่องเที่ยว มีรายละเอียดดังนี้

1) นโยบายความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับต่างประเทศ

เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมตามแผนที่วางไว้ เราจะต้องใช้นโยบายเปิดประตูความสัมพันธ์กับประเทศต่าง ๆ บนพื้นฐานของความเคารพในความเป็นอิสระ เอกราช ความเสมอภาค และผลประโยชน์ร่วมกันของทั้งสองฝ่าย ในปี พ.ศ. 2536 นี้ เราจะปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการลงทุนตลอดจนกฎระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้มีความเหมาะสมมากขึ้น เราจะออกกฎและระเบียบต่าง ๆ เพื่อเพิ่มความมั่นใจของนักลงทุนต่างประเทศที่จะลงทุนใน สปป.ลาว ควบคู่ไปกับการใช้วิธีการเจรจากับนานาประเทศ เราจะพยายามลดขั้นตอนการทำงานต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาความล่าช้า แต่อย่างไรก็ตาม ยังคงมีความจำเป็นที่จะต้องประสานงานกับผู้บริหารส่วนท้องถิ่นและหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เราจะเพิ่มประสิทธิภาพในการดูแลโครงการลงทุนจากต่างประเทศ ด้วยการแบ่งความรับผิดชอบระหว่างหน่วยงานส่วนกลาง และหน่วยงานส่วนท้องถิ่นให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2) นโยบายด้านการท่องเที่ยว

ในการที่จะดำเนินงานตามนโยบายเปิดประตูทางเศรษฐกิจ ในการที่จะส่งเสริมผลผลิตของหัตถกรรมพื้นบ้านของลาว และในการที่จะสร้างงานและเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนและเพิ่มรายได้เพื่อเป็นงบประมาณของประเทศนั้น เราจำเป็นที่จะต้องพัฒนาการท่องเที่ยวภายในประเทศ การท่องเที่ยวได้แก่ การเสนอความงดงามทั้งด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติ ในอนาคตเราจะจัดตั้งบริษัทท่องเที่ยวแห่งชาติและจะปรับปรุงคุณภาพของบริษัทท่องเที่ยวเอกชน เราจะดำเนินการแก้ไขปัญหา ที่เกิดจากการใช้การท่องเที่ยวเป็นวิธีการนำชาวต่างประเทศเข้ามาใน สปป.ลาว โดยปราศจากการควบคุม เราจะเร่งพัฒนาบุคลากรในธุรกิจท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว งานที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ การเร่งพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวที่มีอยู่ในปัจจุบัน และพัฒนาธุรกิจการโรงแรมไปพร้อม ๆ กันด้วย ในอนาคตจะมีการจัดตั้งสถานที่ท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามแนวถนนที่มุ่งสู่คอนพะเพ็ง และสถานที่อื่น ๆ ทั้งทางภาคเหนือและภาคใต้ของประเทศ

จากคำแถลงข้างต้น บรรดานักลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวที่สนใจจะเข้าไปลงทุนใน สปป. ลาว อาจมีความมั่นใจได้ในระดับหนึ่งว่ารัฐบาลแห่ง สปป. ลาว ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการลงทุนจากต่างประเทศ และโอกาสที่จะลงทุนในธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ก็เปิดกว้างสำหรับการลงทุนบนพื้นฐานของความเสมอภาคและการแบ่งปันผลประโยชน์ร่วมกัน นอกจากนี้ นักลงทุนต่างประเทศอาจคาดหมายได้ว่าจะมีการปรับปรุงบรรดากฎหมายและกฎระเบียบต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคแก่การลงทุนและการท่องเที่ยวในอนาคต

1.8.3 กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและการคุ้มครองการลงทุนต่างประเทศใน สปป.ลาว

สืบเนื่องจากคำแถลงของ พณฯ ท่านคำฟู แก้วบุรพาว่า รัฐบาลแห่งชาติ จะดำเนินการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการลงทุนต่างประเทศเมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2537 สภาประชาชนสูงสุดของ สปป. ลาว ได้มีการประชุมครั้งที่ 3 สมัยที่ 3 และได้ผ่านความเห็นชอบในการออกกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและการคุ้มครองการลงทุนต่างประเทศ ใน สปป. ลาว ซึ่งประกาศเมื่อวันที่ 21 เมษายน 2537 และมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 20 มิถุนายน 2537 กฎหมายฉบับใหม่นี้มีผลยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการลงทุนต่างประเทศ ฉบับเลขที่ 07/ปสล. ลงวันที่ 19 เมษายน 2531 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 25 กรกฎาคม 2531

กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและการคุ้มครองการลงทุนต่างประเทศ ใน สปป.ลาว "กฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศ" ฉบับนี้มีเนื้อหาสาระที่สำคัญดังต่อไปนี้

1) รูปแบบการลงทุน

ผู้ลงทุนต่างประเทศสามารถลงทุนใน สปป.ลาว ได้ 2 ลักษณะคือ

(1) รูปการวิสาหกิจผสม ระหว่างผู้ลงทุนต่างประเทศกับผู้ลงทุนภายในประเทศ ซึ่งหมายถึงการที่นักลงทุนต่างประเทศกับนักลงทุนภายในประเทศ ร่วมกันลงทุนจัดตั้งวิสาหกิจตามกฎหมายของ สปป.ลาว โดยความผูกพันระหว่างทั้งสองฝ่ายนั้นอยู่บนพื้นฐานของสัญญา และกฎระเบียบวิสาหกิจที่ทั้งสองฝ่ายร่วมกันลงนามไว้ ทั้งนี้โดยต้องไม่ขัดกับระเบียบกฎหมายของ สปป.ลาว สัดส่วนการลงทุนของผู้ลงทุนต่างประเทศในวิสาหกิจผสมนี้ จะต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 ของทุนจดทะเบียนทั้งหมดของวิสาหกิจผสม

(2) รูปการลงทุนของต่างประเทศแต่ฝ่ายเดียว ซึ่งหมายถึงวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นและจดทะเบียนตามระเบียบกฎหมายของ สปป.ลาว โดยผู้ลงทุนต่างประเทศ ไม่ว่าคนเดียวหรือหลายคน โดยไม่มีการร่วมทุนของผู้ลงทุนภายในประเทศ วิสาหกิจดังกล่าวนี้อาจถูกจัดตั้งขึ้นใหม่

หรือตั้งเป็นสาขา หรือเป็นตัวแทนของบริษัทที่อยู่ในต่างประเทศของผู้ลงทุนต่างประเทศก็ได้

2) ผลประโยชน์ สิทธิ และหน้าที่ของผู้ลงทุนต่างประเทศ

กฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศของ สปป.ลาว ให้เสรีภาพแก่ผู้ลงทุนต่างประเทศ ในการดำเนินธุรกิจของตนภายใต้ระเบียบกฎหมายของ สปป.ลาว โดยรัฐจะไม่แทรกแซงการบริหารธุรกิจของผู้ลงทุนต่างประเทศ รัฐจะอำนวยความสะดวกในเรื่องการเดินทาง เข้า-ออก และการพักใน สปป.ลาว ให้แก่ผู้ลงทุนต่างประเทศ และคนงานต่างประเทศ ทั้งนี้ ภายใต้ระเบียบกฎหมายของ สปป.ลาว

ในการประกอบธุรกิจ ผู้ลงทุนต่างประเทศมีสิทธิเช่าที่ดินใน สปป.ลาว และมีสิทธิที่จะโอนสิทธิและผลประโยชน์จากการเช่านี้ให้แก่บุคคลอื่นใดได้ ทั้งนี้มีสิทธิเป็นเจ้าของกรรมสิทธิในสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งปลูกสร้างในที่ดินดังกล่าวได้

คนต่างประเทศที่ทำงานใน สปป.ลาว ต้องเสียอากรรายได้บุคคลให้แก่รัฐในอัตราร้อยละ 10 ของรายได้ทั้งหมดของตน และหลังจากนั้น คนต่างประเทศก็สามารถส่งรายได้ที่เหลือของตนกลับคืนประเทศของตนหรือประเทศที่สามได้ โดยผ่านธนาคารของ สปป.ลาว หรือสาขาของธนาคารต่างประเทศที่ตั้งอยู่ใน สปป.ลาว

ผู้ลงทุนต่างประเทศจะต้องเสียอากรกำไรให้แก่รัฐบาลแห่ง สปป.ลาว แต่ละปี ในอัตราร้อยละ 20 และหลังจากที่ได้เสียอากรกำไรแล้ว ผู้ลงทุนต่างประเทศต้องแบ่งกำไรส่วนหนึ่งไว้ เพื่อสร้างคลังสะสม เพื่อรับประกันการเคลื่อนไหวและขยายตัวของธุรกิจ ให้มีประสิทธิภาพดีขึ้นในอนาคต อย่างไรก็ตาม สำหรับการลงทุนที่มีผลกระทบอันดีหรือมีขนาดใหญ่ หรือมีความหมายสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของ สปป.ลาว หรือการลงทุนในเขตปลอดภาษี หรือในเขตเศรษฐกิจพิเศษ นักลงทุนต่างประเทศอาจทำความตกลงกับรัฐบาลเพื่อการผ่อนผัน หรือยกเว้นอากรกำไรและหรืออากรภาษีขาเข้า อุปกรณ์ และพาหนะการผลิต เครื่องมือ และอุปกรณ์อื่น ๆ ที่ใช้ในโครงการหรือในธุรกิจการผลิต

3) ขั้นตอนการขออนุญาตลงทุน

กฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศ กำหนดให้มีการจัดตั้งองค์การของรัฐขึ้นองค์การหนึ่ง เรียกว่า คณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนต่างประเทศ ประกอบด้วย ตัวแทนจากบรรดากระทรวงต่าง ๆ ทุกกระทรวง และหน่วยงานของรัฐอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน

คณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนต่างประเทศนี้ มีหน้าที่รับคำขออนุญาตลงทุน พิจารณา อนุญาต ตรวจสอบ ดูแล และคุ้มครองการลงทุนจากต่างประเทศ คณะกรรมการชุดนี้อาจออกเอกสารอนุมัติในหลักการ ให้แก่โครงการลงทุนต่างประเทศที่อยู่ในเป้าหมายของการส่งเสริมโดย สปป. ลาว ส่วนการลงทุนอื่น ๆ นั้น จะถือว่าได้รับอนุญาตอย่างถูกต้องต่อเมื่อได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากคณะกรรมการก่อนเท่านั้น ผู้ขออนุญาตจะต้องยื่นบรรดาเอกสารที่จำเป็นแก่การพิจารณาตามที่คณะกรรมการกำหนด ซึ่งได้แก่

- ใบเสนอขอจัดตั้งวิสาหกิจ โดยจะต้องระบุให้ชัดเจนว่าเป็นวิสาหกิจผสม หรือเป็นวิสาหกิจที่ลงทุนโดยผู้ลงทุนต่างประเทศแต่เพียงฝ่ายเดียว

- ร่างสัญญาระหว่างผู้ลงทุนภายในประเทศกับผู้ลงทุนต่างประเทศ ในกรณีที่ เป็นวิสาหกิจผสม

- ร่างกฎและระเบียบของวิสาหกิจ

- โครงการที่จะลงทุน

- ผลการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ (Feasibility Study)

- เอกสารของผู้ลงทุน เช่น สำเนาหนังสือเดินทาง ในกรณีที่ผู้ลงทุนเป็น บุคคลธรรมดา หรือเอกสารแสดงความเป็นนิติบุคคล ได้แก่ หนังสือบริคณห์สนธิ ข้อบังคับ บัญชี รายชื่อผู้ถือหุ้น หนังสือรับรองการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ฯลฯ

- เอกสารอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการกำหนด

คณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนจะพิจารณาคำขอและแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ขออนุญาตทราบเป็นหนังสือภายในกำหนดเวลาไม่เกิน 60 วันนับแต่วันได้รับคำร้องขอลงทุน และเมื่อผู้ลงทุนต่างประเทศได้รับใบอนุญาตลงทุนแล้ว จะต้องจดทะเบียนวิสาหกิจภายในกำหนด 90 วัน นับแต่วันได้รับอนุญาต และหลังจากจดทะเบียนวิสาหกิจแล้ว จึงสามารถประกอบธุรกิจได้

ในกรณีที่ผู้ลงทุนต่างประเทศปฏิบัติผิดสัญญาร่วมลงทุน หรือไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตลงทุน หรือละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับการลงทุน หรือกฎหมายอื่นใดของ สปป.ลาว คณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนต่างประเทศจะดำเนินการ ตักเตือนเพื่อให้แก้ไขเสียก่อน หากผู้ลงทุนต่างประเทศไม่ดำเนินการแก้ไขการลงทุนดังกล่าว นั้น อาจถูกระงับหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต และนอกจากนี้ ผู้ลงทุนต่างประเทศอาจต้องรับผิดชอบ ระเบียบกฎหมายของ สปป.ลาว อีกด้วย

4) ปัญหากฎหมายพื้นฐานทางแพ่ง

จากการตรวจสอบในขณะจัดทำโครงการศึกษาฯ ครั้งนี้ ผู้รายงานไม่พบว่า

สปป.ลาว มีกฎหมายว่าด้วยนิติบุคคลซึ่งเป็นหลักกฎหมายที่สำคัญอย่างยิ่งในทางธุรกิจ หลักกฎหมายเรื่องนิติบุคคล คือ การก่อตั้งนิติบุคคลที่มีสภาพเป็นบุคคลแยกต่างหากจากบุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้ก่อตั้ง เช่น ห้างหุ้นส่วนจำกัด มีฐานะเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากผู้เป็นหุ้นส่วนและบริษัท มีฐานะเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากผู้ถือหุ้น

การแยกนิติบุคคลออกจากบุคคลธรรมดาดังกล่าวข้างต้น เป็นผลให้มีการแยกภาระหน้าที่และความรับผิดชอบออกจากกันด้วย ผู้ถือหุ้นในบริษัทจำกัดมีความรับผิดชอบเพียงเฉพาะการส่งชำระเงินค่าหุ้นและในขณะเดียวกัน บริษัทก็มีความรับผิดชอบเฉพาะไม่เกินทุนจดทะเบียนและทรัพย์สินของบริษัทเท่านั้น ผู้เป็นเจ้าของบริษัทไม่สามารถเรียกร้องให้ผู้ถือหุ้นต้องรับผิดชอบเกินกว่าจำนวนเงินค่าหุ้นได้

การที่ สปป.ลาว ไม่มีกฎหมายเรื่องนี้ ทำให้นักลงทุนต่างประเทศซึ่งคุ้นเคยกับหลักความเป็นนิติบุคคลขาดความมั่นใจที่จะลงทุนใน สปป.ลาว ในระดับหนึ่ง เนื่องจากเกรงว่าหากกิจการที่ลงทุนประสบความล้มเหลว ผู้ลงทุนในฐานะส่วนตัวอาจต้องมีความรับผิดชอบเป็นส่วนตัวเพิ่มขึ้นนอกเหนือจากการลงเงินค่าหุ้นในระยะเริ่มต้นไปแล้ว

คำว่า "รูปการวิสาหกิจผสม" ที่ตั้งและจัดระเบียบตามระเบียบกฎหมายของ สปป.ลาว ที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 4 และมาตรา 5 ของกฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศนั้น ไม่ได้แสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า รูปการวิสาหกิจผสมเป็นนิติบุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่แยกต่างหากจากผู้ลงทุนซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา

5) ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการระงับข้อพิพาท

ในปัจจุบัน สปป.ลาว มีกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความแพ่งและอาญา และกฎหมายว่าด้วยศาลประชาชน แต่จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงปรากฏว่า สปป.ลาว มีจำนวนผู้พิพากษาและอัยการจำนวนน้อย และไม่มีทนายความผู้ซึ่งประกอบวิชาชีพทนายความใน สปป.ลาว ดังนั้น การที่นักลงทุนจากต่างประเทศจะใช้กฎหมาย สปป.ลาว เพื่อระงับข้อพิพาทหรือความขัดแย้งทางแพ่ง โดยปราศจากคำแนะนำหรือดูแลจากฝ่ายที่ปรึกษากฎหมาย หรือทนายความของตน จึงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างเสี่ยง ด้วยเหตุนี้คู่สัญญาแห่งรูปการวิสาหกิจผสมจึงเลือกที่จะใช้วิธีการอนุญาโตตุลาการแทนศาล

อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นก็ปรากฏต่อไปว่า สปป.ลาว ยังขาดบุคลากรผู้มีความรู้ ความเข้าใจและความเชี่ยวชาญในวิธีการอนุญาโตตุลาการ ทั้งการอนุญาโตตุลาการ

ระดับท้องถิ่นและระดับระหว่างประเทศ

วิธีการอนุญาโตตุลาการ (ถ้าจะมี) ก็คงใช้ได้กับการระงับข้อพิพาทหรือความขัดแย้งที่เกิดจากสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งคู่สัญญาได้ระบุวิธีการอนุญาโตตุลาการไว้ แต่ไม่ใช่บังคับหรือครอบครองถึงข้อพิพาทหรือความขัดแย้งที่มีได้เกิดจากสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษร เช่น ข้อพิพาทที่เกิดจากการสั่งซื้อสินค้าเป็นคราว ๆ การซื้อขายที่ดิน การเช่า ฯลฯ ซึ่งมีผลให้บรรดาข้อพิพาทเหล่านี้ตกอยู่ภายใต้บังคับของการระงับข้อพิพาทด้วยวิธีการทางศาล ซึ่งนักลงทุนจากต่างประเทศไม่คุ้นเคย

1.8.4 ปัญหาทางกฎหมาย

แม้ว่ารัฐบาลแห่ง สปป.ลาว จะมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ และส่งเสริมธุรกิจการท่องเที่ยว ตลอดจนได้แปลนโยบายดังกล่าวให้เป็นภาคปฏิบัติแล้ว มาตรการออกกฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศ แต่ยังคงมีปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากกฎหมายดังกล่าว ไม่ว่าจะเกิดจากเนื้อหาของกฎหมายหรือการบังคับใช้กฎหมายก็ตาม ปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศที่เกิดขึ้น มีดังนี้

1) ปัญหากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศ

1.1) กฎหมายฉบับนี้มีผลใช้บังคับกับผู้ลงทุนต่างประเทศ 2 ประเภท คือ ผู้ลงทุนต่างประเทศ ผู้ไม่ประสงค์จะขอรับการส่งเสริมการลงทุน และผู้ลงทุนต่างประเทศที่ประสงค์จะขอรับการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งหมายความว่าผู้ลงทุนต่างประเทศทุกราย จะต้องขออนุญาตนลงทุนต่อคณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนต่างประเทศ ไม่ว่าจะลงทุนในธุรกิจประเภทใด ไร้มากน้อยเพียงใด และประสงค์ที่จะได้รับการส่งเสริมการลงทุนหรือไม่ก็ตาม ซึ่งในแง่หนึ่งกฎหมายลักษณะนี้มีผลดีต่อประเทศ เพราะรัฐบาลสามารถควบคุมความเคลื่อนไหวของชาวต่างประเทศและทุนต่างประเทศได้พร้อม ๆ กับการได้รับข้อมูลของการดำเนินการ เพื่อประกอบเป็นสถิติของประเทศ ในทางตรงกันข้าม กฎหมายลักษณะนี้ก่อให้เกิดความล่าช้าแก่ผู้ลงทุนต่างประเทศผู้ไม่ประสงค์จะได้รับการส่งเสริมการลงทุน เพราะจำเป็นต้องรอใบอนุญาตให้ลงทุนเสียก่อน จึงจะดำเนินการจัดตั้งวิสาหกิจ เพื่อประกอบธุรกิจได้

1.2) บทบาทและภาระหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนต่างประเทศ ซึ่งมีอยู่อย่างกว้างขวางนั้น อาจจะทำให้เกิดปัญหาในภาคปฏิบัติ เพราะคณะกรรมการชุดนี้จะทำหน้าที่ตั้งแต่การพิจารณา อนุมัติ ติดตามและตรวจสอบการปฏิบัติงานตามโครงการที่คณะกรรมการ

ไว้ให้ใบอนุญาต ซึ่งทำให้คณะกรรมการชุดนี้จะต้องเป็นหน่วยงานที่มีบุคลากรจำนวนมาก และบุคลากรดังกล่าวนั้น จะต้องมีความรู้ ความสามารถ และความเชี่ยวชาญเพียงพอที่จะพิจารณาอนุญาต ติดตาม และตรวจสอบโครงการลงทุนซึ่งอยู่ในหลายสาขาธุรกิจ หากคณะกรรมการชุดนี้ขาดบุคลากรดังกล่าวข้างต้นแล้ว ก็ย่อมไม่อาจบรรลุถึงวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการจัดตั้งได้ และจะกลับกลายเป็นอุปสรรคแก่การลงทุนจากต่างประเทศในอนาคต

1.3) กฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศ ให้อำนาจคณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนต่างประเทศใช้ดุลยพินิจได้อย่างกว้างขวาง โดยไม่มีขอบเขตจำกัด ซึ่งผลก็คือ นักลงทุนต่างประเทศไม่สามารถที่จะทราบได้ว่า โครงการลงทุนของตนจะได้รับอนุญาตให้ลงทุนหรือไม่ หากได้รับอนุญาตแล้ว จะได้รับการผ่อนผัน หรือยกเว้นอากรกำไร และหรือภาษีอากรขาเข้าหรือไม่ ในอัตราใด และเป็นระยะเวลาสั้นมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ เพราะประเด็นสำคัญดังกล่าวข้างต้น ขึ้นอยู่กับการเจรจาและการทำข้อตกลงกับคณะกรรมการ หรือเจ้าหน้าที่ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน และปัญหาการเลือกปฏิบัติ จึงอาจเกิดขึ้น

2) ปัญหาที่เกิดจากกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนและการท่องเที่ยว

2.1) กฎหมายที่ดิน ในปัจจุบันนี้ สปป.ลาว มีกฎหมายที่ดินหมายเลข 99 ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2535 ซึ่งระบุว่ารัฐเป็นเจ้าของที่ดินทั้งหมดใน สปป.ลาว โดยรัฐมีอำนาจที่จะจัดสรรที่ดินให้ประชาชนครอบครองและใช้ประโยชน์ที่ดินดังกล่าว และรัฐเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอนุมัติให้ผู้ลงทุนต่างประเทศเช่าหรือรับสัมปทานที่ดิน ดังนั้น ผู้ลงทุนต่างประเทศซึ่งประสงค์ที่จะเช่าที่ดิน และใช้ประโยชน์จากที่ดินเพื่อการก่อสร้างอาคาร สถานประกอบการธุรกิจหรือโรงงานในที่ดินดังกล่าว จะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐเสมอ

2.2) กฎหมายว่าด้วยการจดทะเบียนเอกสาร สปป.ลาว มีกฎหมายว่าด้วยการจดทะเบียนเอกสารหมายเลข 52 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2536 กำหนดให้บรรดาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจำหน่ายรถยนต์ สิทธิในการซื้อขายทรัพย์สินและสังหาริมทรัพย์ การนำทรัพย์สินมาเป็นทุนในกิจการร่วมค้า การขายสินค้า การก่อสร้าง การเช่าทรัพย์สิน การกู้ยืม และการประกันภัย ฯลฯ จะต้องได้รับการจดทะเบียนภายในกำหนดระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งเริ่มตั้งแต่หนึ่งเดือนถึงหกเดือน และจะต้องชำระค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนในอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ ในกรณีที่มีการใช้เอกสารที่กฎหมายระบุให้ต้องจดทะเบียน แต่ไม่มีการจดทะเบียนพนักงาน เจ้าหน้าที่ และหน่วยงานของรัฐทุกระดับ จะปฏิเสธไม่ยอมรับพิจารณาเอกสารดังกล่าวในทุกกรณี

ผลจากกฎหมายนี้ก็คือ เอกสารใด ๆ ก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการโอนทรัพย์สิน การใช้ทรัพย์สิน การโอนสิทธิเรียกร้อง ข้อบังคับของบริษัท สัญญาระหว่างผู้ร่วมลงทุน สัญญาทางพาณิชย์ สัญญาเกี่ยวกับการผลิต ฯลฯ จะต้องได้รับการจดทะเบียนทั้งสิ้น และผลของการที่ไม่จดทะเบียนดังกล่าวก็คือ รัฐจะถือเสมือนว่าไม่มีเอกสารดังกล่าวอยู่เลย ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาแก่นักลงทุนต่างประเทศ ผู้ไม่มีความรู้และความเข้าใจในกฎหมายของ สปป.ลาว อย่างเพียงพอและไม่สามารถขอรับความช่วยเหลือจากที่ปรึกษากฎหมาย หรือทนายความชาวลาวยุติเพราะใน สปป.ลาว ยังไม่มีที่ปรึกษากฎหมายหรือทนายความอิสระ

2.3) กฎหมายเกี่ยวกับการเดินทางเข้า-ออก สปป.ลาว ปัจจุบันนักลงทุนต่างประเทศจากประเทศที่มีความสัมพันธ์ระดับรัฐต่อรัฐกับ สปป.ลาว ได้โดยการขอวีซ่า ณ สถานทูตของ สปป.ลาว ซึ่งตั้งอยู่ในประเทศของตน ยกเว้นประเทศที่มีพรมแดนติดต่อกับ สปป.ลาว ซึ่งนอกเหนือจากการขอวีซ่าแล้ว นักลงทุนต่างประเทศ อาจขอบัตรผ่านแดนได้

ตามเอกสารที่จัดพิมพ์ขึ้นโดยบริษัทลาวบริการท่องเที่ยว การขอวีซ่าเพื่อเดินทางเข้า สปป.ลาว จะต้องยื่นขอก่อนวันเดินทางอย่างน้อย 3 สัปดาห์ และวีซ่าแบ่งออกเป็นหลายชนิด เช่น วีซ่าชนิดผ่านแดนใช้ได้ 3 วัน วีซ่าระยะสั้นใช้ได้ 15 วัน วีซ่าระยะยาวให้ได้ 30 วัน นอกจากนี้ ยังมีวีซ่าทางรัฐการ เช่น วีซ่าการทูต และวีซ่าฐานอัยการ ซึ่งมียุทธเวลาดำเนินการตาม สปป.ลาว กำหนด

ส่วนประเทศที่มีพรมแดนติดต่อกับ สปป.ลาว นั้น ประชาชนของทั้งสองประเทศสามารถขออนุญาตเดินทางชั่วคราวได้ โดยถือหนังสืออนุญาตของจังหวัดที่มีอาณาเขตเกี่ยวข้อง ซึ่งเรียกกันว่า ใบสำคัญผ่านแดน แต่ข้อจำกัดของการถือใบสำคัญผ่านแดนนี้คือ ผู้ถือสามารถเดินทางเข้าไปในอีกประเทศหนึ่งได้เฉพาะจังหวัดที่มีอาณาเขตติดต่อกันเท่านั้น เช่น หากขอใบสำคัญผ่านแดนที่จังหวัดอุบลราชธานี ก็สามารถที่จะเดินทางได้เฉพาะในเขตแขวงจำปาสักเท่านั้น สำหรับการขอใบสำคัญผ่านแดนในประเทศไทยนั้น ผู้ขอจะต้องยื่นคำขอใบสำคัญผ่านแดนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดล่วงหน้าก่อนวันเดินทางอย่างน้อย 3 วัน โดยต้องแนบเอกสารต่าง ๆ หากต้องการนำยานพาหนะเข้าไปใน สปป.ลาว ผู้ขอจะต้องแสดงความเป็นเจ้าของยานพาหนะ และเสียค่านำยานพาหนะเข้า สปป.ลาว ในกรณีที่เข้าไปเยี่ยมญาติ โดยมีญาติมารับและให้การรับรอง

อุปสรรคที่เกิดขึ้นแก่นักท่องเที่ยวก็คือ นักท่องเที่ยวไม่สามารถที่จะเดินทางเข้าไปท่องเที่ยวใน สปป.ลาว ได้โดยลำพัง ทั้งนี้เพราะ สปป.ลาว มีระเบียบว่า นักท่องเที่ยวจะต้องมีผู้รับรองตลอดระยะเวลาที่อยู่ใน สปป.ลาว ดังนั้น จึงเป็นความจำเป็นที่

หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่นักท่องเที่ยวไม่ว่าสัญชาติใดก็ตามจะต้องติดต่อกับบริษัทท่องเที่ยว เพื่อให้เป็นผู้รับรองการเข้าประเทศ มิฉะนั้น นักท่องเที่ยวดังกล่าวจะไม่สามารถเดินทางเข้า สปป.ลาว ได้ บริษัททัวร์ที่สามารถให้การรับรองนักท่องเที่ยวได้จะต้องเป็นบริษัทที่ทำสัญญากับ อทช. ในปี พ.ศ. 2538 มีจำนวน 50 ราย และแจ้งให้ทางสถานทูต สปป.ลาวทราบ เมื่อนักท่องเที่ยวจะเดินทางไปท่องเที่ยวใน สปป. ลาว จึงต้องติดต่อบริษัททัวร์ก่อนที่บริษัททัวร์แจ้งรายชื่อให้อทช. หลังจากนั้น นักท่องเที่ยวต้องนำหลักฐานที่ออกโดยบริษัททัวร์นำไปขอวีซ่า ค่าใช้จ่ายในการเดินทางซึ่งทาง สปป.ลาว ยกเลิกค่าเหยียบแผ่นดินแล้ว จึงมีเฉพาะค่าบริการที่ทางบริษัททัวร์เรียกเก็บจากนักท่องเที่ยว

อุปสรรคที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ การที่นักท่องเที่ยวไม่สามารถเดินทางใน สปป.ลาว ได้โดยอิสระ ทั้งนี้เพราะ สปป.ลาว มีระเบียบกำหนดว่า การเดินทางออกนอกเขตนครเวียงจันทน์นั้น ผู้เดินทางจะต้องมีใบอนุญาตเดินทาง ซึ่งออกโดยเจ้าหน้าที่ของนครหลวงเวียงจันทน์ และเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะออกใบอนุญาตเดินทางได้ ก็ต่อเมื่อเจ้าหน้าที่ของแขวงซึ่งผู้เดินทางจะเดินทางไป ได้อนุญาตให้ผู้เดินทางดังกล่าวเดินทางได้ ซึ่งหมายความว่านักท่องเที่ยวซึ่งเดินทางไปถึงนครเวียงจันทน์แล้ว หากประสงค์ที่จะเดินทางมายังแขวงจำปาสัก นักท่องเที่ยวคนดังกล่าวจะต้องติดต่อกับเจ้าหน้าที่นครเวียงจันทน์และเจ้าหน้าที่แขวงจำปาสัก เพื่อขอใบอนุญาตเดินทางดังกล่าว ซึ่งเป็นการไม่สะดวก และเป็นอุปสรรคแก่การท่องเที่ยวภายใน สปป.ลาว เป็นอย่างยิ่ง

2.4) ข้อเสนอแนะ พบฯ ท่านคำมูย แก้วบุรพา ได้กล่าวว่า สปป.ลาว จะปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศ เพื่อให้มีความเหมาะสมมากขึ้น และ สปป.ลาว จะออกกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ เพื่อเพิ่มความมั่นใจของนักลงทุนต่างประเทศที่จะลงทุนใน สปป.ลาว ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในหัวข้อที่ 1.8.4 โดยมีข้อเสนอหลายประการดังต่อไปนี้

(1) ข้อเสนอเพื่อการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศ
เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายเปิดประตูทางเศรษฐกิจและนโยบายเศรษฐกิจเสรีของ สปป.ลาว ผู้ศึกษาขอเสนอให้ปรับบทของกฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศ โดยให้กฎหมายดังกล่าวนี้ควบคุมหรือใช้บังคับเฉพาะธุรกิจที่ประสงค์จะขอรับการส่งเสริมการลงทุนเท่านั้น ส่วนธุรกิจที่ผู้ประกอบการไม่ประสงค์จะขอรับการส่งเสริมการลงทุนนั้น ให้ผู้ประกอบการธุรกิจสามารถดำเนินการไปได้โดยไม่ต้องขออนุญาตคณะกรรมการคุ้มครองการลงทุน แต่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวและกฎหมายที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจทั่วไปที่ใช้บังคับกับคนชาติ สปป.ลาว และคนต่างด้าว และกฎหมายที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจทั่วไปที่ใช้บังคับกับคนชาติ สปป.ลาว และคนต่างด้าวอย่างเสมอภาคกัน

การลดบทบาทของกฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศ และคณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนจะมีผลทำให้เป็นการลดปริมาณภาระหน้าที่ ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนมีอยู่อย่างกว้างขวางในปัจจุบัน ซึ่งผลกระทบต่อเนื่องก็คือ คณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนตลอดจนบุคลากรของคณะกรรมการซึ่งมีจำนวนน้อยอยู่แล้วจะสามารถให้ความเอาใจใส่ดูแลและติดตามผลการประกอบธุรกิจ เฉพาะที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนเท่านั้น และในขณะเดียวกันการที่กฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศไม่ใช้บังคับแก่การลงทุนที่ไม่ประสงค์ที่จะขอรับการส่งเสริมของการลงทุน ก็จะมีผลกระทบต่อนำให้เกิดการลงทุนขนาดเล็กได้มากและเร็วยิ่งขึ้น เพราะนักลงทุนต่างประเทศไม่จำเป็นต้องยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจใน สปป.ลาว หากแต่สามารถที่จะลงทุนใน สปป.ลาว ได้ทั้งในรูปแบบการวิสาหกิจผสม หรือในรูปแบบของการลงทุนของต่างประเทศแต่ฝ่ายเดียว โดยปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจเท่านั้น

หลักการสำคัญเกี่ยวกับบทบาทของคณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนต่างประเทมมีอยู่ 2 หลักการด้วยกัน คือ บทบาทแรก คณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนจะทำหน้าที่ควบคุมการประกอบธุรกิจ (Controlling Function) ได้แก่ ควบคุมตั้งแต่การพิจารณาโครงการ การออกใบอนุญาต การติดตามผล และการตรวจสอบการประกอบธุรกิจ ซึ่งบทบาทนี้เป็นบทบาทที่กฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศของ สปป.ลาว ในปัจจุบันเลือกใช้ ส่วนบทบาทที่สอง คณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนจะทำหน้าที่กำกับ ดูแล การประกอบธุรกิจที่ได้รับ การส่งเสริมการลงทุน (Supervisory Function) ได้แก่ การกำกับและดูแลให้โครงการที่ได้รับ การส่งเสริมการลงทุนปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ได้รับอนุญาต และปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เท่านั้น โดยตราบทที่ผู้ลงทุนยังปฏิบัติตามเงื่อนไขและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนก็จะไม่มีบทบาทในทางควบคุม และผู้ลงทุนก็ไม่มีหน้าที่ที่จะต้องขออนุมัติ/อนุญาตก่อนที่จะกระทำธุรกรรมใดธุรกรรมหนึ่ง ซึ่งบทบาทนี้เป็นบทบาทที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทย เปลี่ยนมาใช้ในสมัยรัฐบาลของนายอานันท์ ปันยารชุน หลังจากที่ได้รับบทบาทในการควบคุมการประกอบธุรกิจมาเป็นเวลานาน

(2) ข้อเสนอเกี่ยวกับการปรับปรุงและออกกฎหมายพื้นฐานทางธุรกิจ

หลังจากที่นักลงทุนได้รับอนุญาตให้ลงทุนใน สปป.ลาว ตามกฎหมายว่าด้วยการลงทุนของต่างประเทศแล้ว นักลงทุนจะต้องกระทำธุรกรรมพื้นฐานอีกหลายประการ เช่น การทำสัญญาเช่าที่ดินและอาคารเพื่อเป็นสถานที่ตั้งของสำนักงาน/โรงงาน การทำสัญญาซื้อขายวัสดุสิ่งของเพื่อเป็นวัตถุดิบหรือเพื่อใช้ในสำนักงาน การทำสัญญาจ้างแรงงาน การขอสินเชื่อ การนำเงินเข้าและ/หรือส่งเงินออกนอกประเทศ การนำเข้าและส่งออกสินค้าและวัตถุดิบ การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา ฯลฯ ซึ่งบรรดาธุรกรรมเหล่านี้จะต้องอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมาย กฎ ระเบียบ ที่แน่นอน ชัดเจน และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั่วประเทศ เพื่อเป็นฐานอ้างอิง

อิงได้ทั้งของคนชาติ สปป.ลาว และนักลงทุนต่างประเทศ ด้วยเหตุนี้ ผู้รายงานจึงใคร่ขอเสนอให้ สปป. ลาว จัดตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมายทั้งของ สปป.ลาว และต่างประเทศ เพื่อทำหน้าที่ตรวจชำระกฎหมายพื้นฐานทางธุรกิจที่เป็นอุปสรรคแก่ การลงทุนจากต่างประเทศ และในขณะเดียวกันก็ทำหน้าที่ร่างกฎหมายพื้นฐานทางธุรกิจที่จำเป็น เพิ่มขึ้นอีกด้วย

การที่ สปป.ลาว มีกฎหมายพื้นฐานทางธุรกิจที่ครบถ้วนและทันสมัยย่อมเป็นแรงจูงใจให้นักลงทุนจากต่างประเทศตัดสินใจเข้ามาลงทุนใน สปป.ลาว ได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น นอกจากนี้ กฎหมายพื้นฐานทางธุรกิจดังกล่าวยังสามารถรองรับการลดบทบาทของ คณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนต่างประเทศตามข้อเสนอที่ (1) ได้อีกด้วย

(3) ข้อเสนอเพื่อการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการเดินทางและ
ท่องเที่ยว

ดังที่ได้กล่าวแล้วถึงอุปสรรคที่เกิดจากกฎหมายเกี่ยวกับการเดินทางเข้าออก สปป.ลาว และการท่องเที่ยวใน สปป.ลาว ในหัวข้อ 2) ข้อ 2.3) ข้างต้น จึงควรพิจารณาปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการเดินทางเข้า-ออก สปป.ลาว เพื่อการท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับความสะดวกมากยิ่งขึ้น ตั้งแต่ในชั้นการขอวีซ่า ซึ่งควรจะยื่นขอได้ทั้งที่ สถานทูต สปป.ลาวประจำประเทศต่าง ๆ และที่สำนักงาน กองตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งตั้งอยู่ตาม ด่านต่าง ๆ ของ สปป.ลาว และการขอวีซ่าเพื่อการท่องเที่ยวควรจะทำให้โดยไม่จำเป็นต้อง กำหนดให้นักท่องเที่ยวต้องมีผู้รับรองใน สปป.ลาว ก่อนแต่อย่างใด ในระยะยาวควรพิจารณาให้ นักท่องเที่ยวจากบางประเทศเดินทางเข้าได้โดยไม่ต้องขอวีซ่า สำหรับการเดินทางเข้าในช่วงระยะเวลาที่กำหนด เช่น ภายใน 30 วัน เป็นต้น และเมื่อนักท่องเที่ยวสามารถเดินทางเข้า-ออก สปป.ลาว ได้โดยสะดวกแล้ว สปป.ลาว สมควรปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ โดยยกเลิกการขออนุญาตออกนอกแขวง ทั้งนี้โดย คำนึงถึงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่ว่า สปป.ลาว เป็นรัฐเดี่ยว ซึ่งปราศจากความจำเป็นที่จะต้องมีขั้นตอนการขออนุญาตเดินทางไประหว่างแขวงต่าง ๆ

(4) ข้อเสนอเกี่ยวกับการพัฒนากฎหมายเพื่อการระงับข้อพิพาท

การระงับข้อพิพาททางแพ่งที่มีภูมิก่อเกิดแน่นอน ชัดเจน และ ยุติธรรม ย่อมเป็นสิ่งที่นักลงทุนจากต่างประเทศพึงประสงค์ ดังนั้น สปป.ลาว ควรปรับปรุงกฎหมาย ว่าด้วยศาลให้ทันสมัยเป็นที่ยอมรับของนานาชาติ โดยให้องค์คณะผู้พิพากษาซึ่งสำเร็จการศึกษา ทางนิติศาสตร์แทนการใช้ศาลประชาชน และอนุญาตให้มีผู้ประกอบวิชาชีพทนายความเพื่อเป็น ตัวแทนของคู่ความทั้งที่เป็นคนชาติ สปป.ลาว และนักลงทุนต่างประเทศ เพื่อสร้างความมั่นใจแก่นักลงทุนต่างประเทศว่า เมื่อมีกรณีพิพาทตามกฎหมาย นักลงทุนต่างประเทศจะสามารถได้รับ

คำแนะนำจากนายความผู้ประกอบวิชาชีพอิสระและไม่อยู่ในสังกัดของรัฐ

นอกจากนี้ สปป.ลาวควรที่จะสร้างบุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการระงับข้อพิพาทด้วยวิธีอนุญาโตตุลาการ ซึ่งเป็นวิธีการระงับข้อพิพาทที่กำลังได้รับความนิยมจากภาคธุรกิจเอกชนของนานาประเทศเป็นอย่างมาก เพราะคู่กรณีพิพาทมีความมั่นใจในความสะดวกและความรวดเร็วในกระบวนการพิจารณา และมั่นใจในความรู้และความสามารถของผู้ทำหน้าที่อนุญาโตตุลาการในแต่ละสาขาอาชีพ

ข้อพิพาทที่เกิดระหว่างนักท่องเที่ยวกับคนชาติ สปป.ลาว เป็นข้อพิพาทอีกลักษณะหนึ่งซึ่งสมควรได้รับการเอาใจใส่และดูแลจากรัฐ ข้อพิพาทประเภทนี้มีลักษณะพิเศษเนื่องจากต้องใช้ความรวดเร็วในการดำเนินกระบวนการพิจารณา การพิพาทและการบังคับคดีเนื่องจากนักท่องเที่ยวมีระยะเวลาพักอาศัยอยู่ใน สปป.ลาวจำกัด ข้อพิพาทประเภทนี้ เช่น ข้อพิพาทเกี่ยวกับการลวงขายสินค้า การขายสินค้าคุณภาพต่ำกว่าที่โฆษณา การขายสินค้าและบริการในราคาสูงเกินสมควร การหลอกลวงและการฉ้อโกง ฯลฯ ในประเด็นนี้ จึงควรเพิ่มอำนาจหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น อทช. หรือตำรวจท่องเที่ยว ให้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนชี้ขาดข้อพิพาท และบังคับคดีได้โดยไม่ต้องดำเนินกระบวนการทางศาลตามปกติ อย่างไรก็ตาม การเพิ่มอำนาจตุลาการเช่นนี้ทั้งข้อดีและข้อเสียในตัวเอง เพราะอาจเป็นช่องทางให้ผู้ทุจริตหรือผู้ขาดคุณธรรม ใช้อำนาจหน้าที่ในทางที่ไม่ถูกต้องเพื่อประโยชน์ของตนเองหรือพรรคพวกได้ ดังนั้น การเพิ่มอำนาจตุลาการแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจึงควรเป็นไปภายใต้เงื่อนไขที่รัดกุมเท่านั้น

1.8.5 เสียงสะท้อนจากนักลงทุน

นักลงทุน ซึ่งได้รับสัมปทานเพื่อดำเนินกิจการโรงแรมที่เมืองปากเซ แขวงจำปาสัก ได้ให้ความเห็นในเรื่องปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนใน สปป.ลาว ดังนี้

(1) การส่งเสริมการลงทุน ไม่ต้องเสียภาษีในการนำวัสดุอุปกรณ์เข้าไปใน สปป.ลาว แต่ต้องเสียค่าธรรมเนียมของวัสดุอุปกรณ์ของมูลค่า จำนวน 5% รัฐบาลควรจะยกเลิกการเสียค่าธรรมเนียมของวัสดุอุปกรณ์ที่นักลงทุนนำไปเข้าไปใช้ในกิจการนั้น ๆ เพราะได้รับการยกเว้นภาษีแล้ว

(2) การออกกฎระเบียบ ข้อกำหนดระเบียบการต่างๆ ของรัฐยังไม่มีลักษณะชัดเจน มีการแก้กฎระเบียบใหม่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในแต่ละหน่วยงานมีระเบียบของตนเอง โดยที่ยังไม่มีการประสานงานกัน

(3) การเข้าออกของนักลงทุน นักท่องเที่ยวตามชายแดน ยังมีปัญหาที่ยุ่งยาก สับสน ขั้นตอนล่าช้า ขาดความเป็นระเบียบ เช่น การเก็บเงินค่าเข้า-ออก เกินอัตราที่กำหนด สูงกว่าเกินกำหนด

(4) ระบบเส้นทางคมนาคม ยังกำลังก่อสร้างปรับปรุง และระบบสื่อสารอยู่ใน สภาพขาดการติดต่อ ทั้งภายในแขวงและต่างประเทศ โดยเฉพาะในเขตภาคใต้

(5) ขั้นตอนในการติดต่อดำเนินธุรกิจยังไม่ชัดเจน และมีลักษณะสับสน เนื่องจากการกำหนดกฎระเบียบของแต่ละหน่วยงานนั้น ยังไม่สมบูรณ์

1.9 นโยบายและแผนการพัฒนา

1.9.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม สปป.ลาว ปี พ.ศ. 2536-2543

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ปี พ.ศ. 2543 นี้ ได้รับการรับรองจากสภาผู้แทนแห่งชาติ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2536 แผนฯ นี้จึงเริ่มการปฏิบัติตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2536 เป็นต้นไป สาระสำคัญของแผนดังกล่าวพอสรุปได้ดังนี้

(1) วัตถุประสงค์

- เพื่อยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ของประชากรทั้งด้านวัตถุ และวัฒนธรรม โดยเฉพาะประชาชนที่อยู่ตามคอกและชนบท จะได้รับความสนใจเป็นพิเศษ รวมทั้งยกระดับเงินเดือนข้าราชการให้สอดคล้องกับการเพิ่มขึ้นของรายได้แห่งชาติ ตลอดจนรับประกันเสถียรภาพทางด้านการเมืองและสังคมในประเทศ การป้องกันชาติและป้องกันความไม่สงบต่าง ๆ
- เพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเศรษฐกิจทางด้านการกสิกรรม และป่าไม้ให้สอดคล้องกับอุตสาหกรรม บริการ และการขนส่ง โดยเน้นส่งเสริมให้ประชาชนมีความเข้มแข็งสามารถประกอบอาชีพได้ด้วยตนเอง มีเงินตราใช้เป็นของตนเอง และให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

(2) เป้าหมาย

- ให้เศรษฐกิจของชาติขยายตัวอย่างต่อเนื่องในระดับเฉลี่ย 8% ต่อปี
- รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ การเงิน อัตราแลกเปลี่ยนและควบคุมเงินเฟ้อให้อยู่ในระดับไม่เกิน 10%
- สามารถระดมเงินทุนและส่งเสริมการลงทุนในแขนงต่าง ๆ ให้ได้ 15% ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ

(3) แนวทางการปฏิบัติ

- ยกกระดับประสิทธิภาพการผลิตสินค้าภาคกสิกรรม ให้ความสำคัญต่อการก่อสร้างไฟฟ้าพลังน้ำ การขยายภาคอุตสาหกรรมให้มีขนาดเหมาะสม สอดคล้องกับการกสิกรรมที่เป็นพื้นฐานของเศรษฐกิจ เพื่อส่งเสริมให้การผลิตเติบโตอย่างเข้มแข็ง ตลอดจนการเปลี่ยนเศรษฐกิจธรรมชาติให้เป็นเศรษฐกิจเพื่อการค้า ควบคู่กับการรักษาสิ่งแวดล้อมไปพร้อม ๆ กันด้วย

- ส่งเสริมเศรษฐกิจสินค้าที่มีหลายรูปแบบกรรมสิทธิ์ และหลายรูปแบบการจัดตั้ง โดยให้เน้นเศรษฐกิจครอบครัวการผลิตของเกษตรกร เป็นพื้นฐาน
- สร้างโครงประกอบเศรษฐกิจตามเขตแขวง โดยแบ่งการพัฒนาเป็นเขตภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ เพื่อสร้างเงื่อนไขให้มีการพัฒนาที่ผสมกลมกลืนกันระหว่างเขตแขวงภายในประเทศ และเขตแขวงของประเทศใกล้เคียง
- ให้ความสำคัญกับประชาชนในชนบทและคนด้อยที่ทำอะไร เลื่อนลอย ให้ได้ประกอบอาชีพที่แน่นอน มั่นคง และรักษาทรัพยากรธรรมชาติให้คงสภาพเดิมไว้มากที่สุด
- ปรับปรุงกลไกเศรษฐกิจให้มั่นคง โดยรัฐจะลดขั้นตอนที่ยุงยากซับซ้อนในระบบเศรษฐกิจแบบรวมศูนย์
- พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง เพื่อคุ้มครองและแนะนำการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในภาคเอกชนและภาครัฐ ตลอดจนการสร้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ มีคุณธรรมอันดีและจงรักภักดีต่อประเทศชาติ
- เปิดกว้างความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับต่างประเทศ เพื่อเพิ่มรายได้ประชาชาติและสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจให้มั่นคง

(4) แนวทางการพัฒนาภาคใต้

ภาคใต้ของ สปป.ลาว ประกอบด้วย 6 แขวงด้วยกันคือ แขวงคำม่วน สาละวัน อັตปือ สะหวันนะเขต เขกอง และจำปาสัก ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ได้เน้นการพัฒนา ด้านกิจกรรมและการท่องเที่ยวเป็นหลัก โดยให้มีการพัฒนาแบบค่อยเป็นค่อยไป มีความสมดุลระหว่างสาขาเศรษฐกิจ

พื้นที่ภาคใต้นี้ มีศักยภาพในการพัฒนาหลายประการด้วยกัน กล่าวคือ

- ด้านพลังงาน สามารถที่จะพัฒนาการผลิตไฟฟ้าพลังน้ำได้ เช่น น้ำเทิน 1-2-3 ในแขวงคำม่วน ห้วยเหาะ ในแขวงจำปาสัก เขเสด ในแขวงเขกอง เป็นต้น
- ด้านอุตสาหกรรม ทำเลที่เหมาะสมคือ คำม่วน โดยเฉพาะเมืองนากาย ซึ่งลาวกำหนดให้เป็นเขตอุตสาหกรรม เนื่องจากอยู่ใกล้ท่าเรือจุไลและฮอนลาของเวียดนาม ระยะทางเพียง 100 กิโลเมตรเศษเท่านั้น และลาวได้ทำสัญญาเช่าใช้ท่าเรือกับเวียดนามไว้แล้ว
- ด้านการค้า แขวงสะหวันนะเขตและจำปาสัก นับว่าเหมาะสมด้านทำเลที่ตั้ง โดยสามารถที่จะไหลเวียนสินค้าเชื่อมต่อกันได้ทั้ง 4 ประเทศ คือ เวียดนาม (ดานัง รอยจินห์) กัมพูชา (พนมเปญ สะตึงเตรง) ไทย (อุบลราชธานี มุกดาหาร อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ ยโสธร) และลาว (สะหวันนะเขต จำปาสัก) ในกรณีนี้ ลาวจะเป็นศูนย์กลางการค้าที่สำคัญในการส่งสินค้าจากประเทศหนึ่งส่งต่อไปอีกประเทศหนึ่งได้

จากศักยภาพดังกล่าว แผนพัฒนาฯ จึงได้กำหนดแนวทางการพัฒนาภาคใต้ ดังนี้

- การพัฒนาพื้นที่ ให้คำม่วน เป็นแหล่งอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก และ สะหวันนะเขต เป็นเขตการค้าเสรีและการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ และจำบาสัก เป็นศูนย์กลางการค้าและการท่องเที่ยว โดยจะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว มีศูนย์ประชุมนานาชาติ ส่งเสริมการลงทุนและเป็นศูนย์กลางการค้า 4 ประเทศ
- การพัฒนารายสาขาเศรษฐกิจ เน้นการพัฒนาสาธารณูปโภค สาธารณูปการ โดยเฉพาะการปรับปรุงถนน สะพาน ไฟฟ้า ประปา การสื่อสาร และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ให้รองรับกับการพัฒนาเศรษฐกิจเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจเสรีให้มากขึ้น

การดำเนินงานพัฒนานั้น รัฐบาล สปป.ลาว ได้รับความช่วยเหลือจากรธนาคารพัฒนาแห่งเอเชีย (ADB) รัฐบาลญี่ปุ่น และรัฐบาลออสเตรเลีย ส่วนหนึ่งด้วย

(5) การพัฒนาการท่องเที่ยว

จากถ้อยแถลงของ ๗ หน่วยงานคำฟูย แก้วบุรพา รองนายกรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจ ในการแถลงนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของ สปป.ลาว ในช่วงปี พ.ศ. 2536-2543 เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2536 สามารถสรุปแนวนโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ได้ดังนี้

(5.1) บทบาทของการท่องเที่ยว

- ส่งเสริมผลผลิตหัตถกรรมพื้นบ้าน
- สร้างงาน
- เพิ่มรายได้ของประชากร
- เพิ่มรายได้ของประเทศ

(5.2) จุดขายของการท่องเที่ยว คือ วัฒนธรรม และ ธรรมชาติ (ในการนี้พิจารณาได้ว่า วัฒนธรรม มีความหมายรวมถึง วิถีชีวิต การดำรงชีพของประชาชน ประเพณีต่าง ๆ โบราณสถาน โบราณวัตถุ และเรื่องราวแหล่งประวัติศาสตร์)

(5.3) การดำเนินการ

- พัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว
- พัฒนาศูนย์บริการด้านการท่องเที่ยว
- พัฒนารัฐกิจการท่องเที่ยว (= บริการและการลงทุน)
- พัฒนาองค์กรด้านการท่องเที่ยว

1.9.2 แผนการพัฒนาเศรษฐกิจ-วัฒนธรรมสังคม ปี พ.ศ. 2536-2543 ของแขวงจำปาสัก

แขวงจำปาสัก ได้ยกร่างแผนฯ ดังกล่าว เป็นภาคทิศทาง ประกอบด้วย 9 แผนการด้วยกัน ได้แก่ แผนยุทธศาสตร์การผลิต การก่อสร้างโครงสร้างเศรษฐกิจ การพัฒนาสังคมและทรัพยากรมนุษย์ การพัฒนาและรักษาสภาพแวดล้อม การพัฒนาชนบทและชนเผ่า การก่อสร้างพื้นฐานของรัฐ การเศรษฐกิจและแผนการ การพัฒนาปรับปรุงการปกครองและการบริหาร และการจัดตั้งปฏิบัติแผนการ

แต่ละแผนการ ได้กล่าวถึง จุดประสงค์ เป้าหมายต่าง ๆ และยุทธศาสตร์ที่จะบรรลุถึงเป้าหมายที่กำหนดไว้ นั้น โดยอาศัยกรอบแนวทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติ เป็นแนวทางในการกำหนดเป้าหมาย ยุทธศาสตร์และแนวทางปฏิบัติต่าง ๆ

1.9.3 ทิศทางการพัฒนาในภูมิภาคอินโดจีนลุ่มแม่น้ำโขง

1) โครงการร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภาคลุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศ

โครงการร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภาคลุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศ หรือที่เรียกกันว่า โครงการหกเหลี่ยมเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบด้วยประเทศ ลาว กัมพูชา เวียดนาม จีน พม่า และไทย ได้จัดให้มีการประชุมครั้งที่ 3 ขึ้นที่กรุงฮานอย ประเทศเวียดนาม ระหว่างวันที่ 20-23 เมษายน 2537 เพื่อประเมินความก้าวหน้าของโครงการและพิจารณาผลการศึกษาค้นคว้า ของบริษัทที่ปรึกษา ผลการประชุม ผู้แทนของประเทศสมาชิก ได้ตกลงในโครงการต่าง ๆ หลายด้าน สำหรับข้อตกลงที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ สปป.ลาว โดยเฉพาะโครงการศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุนฯ นี้ สรุปได้ดังนี้

ด้านการขนส่ง

- โครงการเส้นทางหมายเลข 1 จากกรุงเทพฯ-พนมเปญ-โฮจิมินห์-วังเตา ระยะทางประมาณ 526 กิโลเมตร
- โครงการถนนสายตะวันออก-ตะวันตก ได้แก่ เส้นทางจากนครพนม-คำม่วน-เส้นทางหมายเลข 8-เส้นทางหมายเลข 12-ท่าเรือจูลี-เมืองวินท์ และเส้นทางมุกดาหาร-สะหวันนะเขต-เส้นทางหมายเลข 9-ดำนัง
- ศึกษาการพัฒนาการขนส่งทางน้ำเชื่อมระหว่างทางตอนใต้ของลาว สู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของกัมพูชา
- การพัฒนาท่าเรือในประเทศลุ่มแม่น้ำโขง ให้ศึกษาเพิ่มเติมในแนวทางการ

พัฒนาท่าเรือชายฝั่ง เป็นท่าเรือหลักของทั้งภูมิภาค

ด้านพลังงาน

และ เวียดนาม
ประเทศทั้งสาม

- การพัฒนาเขื่อนในลุ่มน้ำลำเซ โงง และชีซาน ในประเทศ ลาว กัมพูชา

โดยให้ทำการศึกษาความเป็นไปได้ในการก่อสร้างสายส่งไฟฟ้าเชื่อมระหว่าง

- โครงการเขื่อนน้ำทาในลาว และโครงการเขื่อนในลุ่มน้ำทิน

ด้านสิ่งแวดล้อม

ของเสียจากอุตสาหกรรม

- โครงการระบบข้อมูลเพื่อการติดตามสิ่งแวดล้อมในอนุภูมิภาค
- โครงการฝึกอบรมด้านสิ่งแวดล้อม
- โครงการวางแผนเพื่อป้องกันปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากน้ำมันรั่วไหล และ

ด้านการค้าและการลงทุน

ปัญหาระบบศุลกากร ภาวะเบียดการค้าชายแดน แนวทางป้องกันการลักลอบขนสินค้าหนีภาษี และการสร้างกลไกในการชำระเงิน

- จัดฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมการค้าและการส่งออก การจัดงานแสดงสินค้า

ด้านการสื่อสาร

ขยายตัวในอนาคต

- ดำเนินการศึกษาการสื่อสารในประเทศลุ่มแม่น้ำโขง จากศักยภาพและการ

ด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

โรงเรียน ด้านภาษี คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ งานอาชีพ และสาธารณสุขพื้นฐาน

- โครงการฝึกอบรมด้านต่าง ๆ : การจัดการบุคลากร การศึกษานอก

ด้านการท่องเที่ยว

ทรัพยากรแม่น้ำโขงไปในด้านต่าง ๆ มาก ทั้งด้านพลังงาน การคมนาคม จึงควรมีการศึกษา และวางแผนร่วมกับการใช้แม่น้ำโขงในด้านต่าง ๆ

- พัฒนาการท่องเที่ยวในประเศลุ่มแม่น้ำโขงในแบบธรรมชาติ
- ศึกษาเพิ่มเติมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในแม่น้ำโขง

2) แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างไทยและอินโดจีน

จากผลการศึกษา แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างไทยและอินโดจีน โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้มีข้อเสนอแนะการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวทางบกไว้ดังนี้

- (1) เส้นทางท่องเที่ยวสู่सानอย จากกรุงเทพฯ-เลย-อุดรธานี-หนองคาย-เวียงจันทน์-सानอย
- (2) เส้นทางนครพนม-ท่าแขก-สกลนคร
- (3) การเชื่อมต่อกับทะเลจีนใต้ จากกรุงเทพฯ-อุบลราชธานี-โขงเจียม-จำปาสัก-ดานัง-เว้
- (4) เส้นทางวัฒนธรรมเขมร จากกรุงเทพฯ-นครนายก-ปราจีนบุรี-อรัญประเทศ-เสียมราฐ-ศรีสะเกษ-สุรินทร์-บุรีรัมย์-นครราชสีมา
- (5) เส้นทางกรุงเทพฯ-พนมเปญ จากกรุงเทพฯ-นครนายก-ปราจีนบุรี-อรัญประเทศ-เสียมราฐ-พนมเปญ
- (6) เส้นทางสู่ปากแม่น้ำโขง จากกรุงเทพฯ-อุบลราชธานี-โขงเจียม-จำปาสัก-โศงจิมินท์-คุดิ-เวงเตา
- (7) เส้นทางเวียงจันทน์-หนองคาย จากกรุงเทพฯ-เวียงจันทน์-หนองคาย โดยใช้สะพานมิตรภาพไทย-ลาว และทางเครื่องบิน

แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย-อินโดจีน มีข้อเสนอ ดังนี้

- (1) ควรมีการผ่อนคลายนโยบายต่างๆ ในการผ่านแดน โดยเฉพาะในด้านความมั่นคงต่างๆ โดยการเจรจาฉันมิตร และโดยการผ่อนปรนให้คนต่างด้าว ผู้อพยพชาวอินโดจีน เดินทางเข้า-ออก ไทยไปยังอินโดจีนได้สะดวกขึ้น
- (2) เสริมสร้างความสะดวกต่อการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว โดยให้มีการร่วมมือพัฒนาและปรับปรุงการคมนาคมทางบก ทางน้ำ รถไฟ และทำอากาศยาน ตลอดจนเสริมทักษะด้านการจัดการดูแลโครงสร้างพื้นฐานแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้อง
- (3) ร่วมพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อรักษาสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ และวัฒนธรรมไว้ให้ยั่งยืน
- (4) ร่วมพัฒนาการลงทุน เพื่อยกระดับ รูปแบบและการบริการโรงแรม ร้านอาหาร ของที่ระลึก ความสะอาด การบริหารและการจัดการ
- (5) การสร้างระบบเครือข่าย การออกประทับตราหนังสือเดินทางเพื่อขออนุญาตไปยังประเทศอินโดจีน ที่สะดวกมากกว่าปัจจุบัน โดยไม่ต้องขอประทับตราหลาย ๆ ครั้ง

ในแต่ละครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลงการเดินทาง เพื่อส่งเสริมนักท่องเที่ยวประเภทคนลาให้มากขึ้น

(6) ในด้านการตลาด ควรรวมตลาดการท่องเที่ยว ไทย อินโดจีน ให้เป็นเอกภาพ

3) โครงการวงกลมเศรษฐกิจ

โครงการวงกลมเศรษฐกิจเพื่อพัฒนาอีสานใต้นี้ กลุ่มหอการค้าจังหวัดเขต 14 ซึ่งประกอบด้วย จังหวัดสุรินทร์ ศรีสะเกษ ยโสธร มุกดาหาร อำนาจเจริญ และอุบลราชธานี ได้ร่วมกันเสนอแนวความคิดในการพัฒนาเศรษฐกิจอีสานใต้ เชื่อมโยงกับภูมิภาคตอนล่างลุ่มแม่น้ำโขง 3 ประเทศ คือ ลาว กัมพูชาและเวียดนาม โดยเสนอให้พัฒนาอุบลราชธานีเป็นศูนย์กลางในการพัฒนา เริ่มจากอุบลราชธานี-อำนาจเจริญ-มุกดาหาร-สะหวันนะเขต (ลาว)-ดำนลาวขาว (ชายแดนลาว-เวียดนาม)-ดำนัง (เวียดนาม)-โฮจิมินห์ (เวียดนาม)-พนมเปญ (กัมพูชา)-สะตึงเตรง (กัมพูชา)-จำปาสัก (ลาว)-ช่องเม็ก (ชายแดนไทย-ลาว)-อุบลราชธานี ประตูเข้า-ออกของโครงข่ายเชื่อมโยง อันเป็นจุดผ่านแดน 2 จุด ได้แก่ มุกดาหาร (=ประตูขวา) และช่องเม็ก (=ประตูซ้าย)

แนวทางในการดำเนินงานพัฒนาให้เป็นไปได้ในทิศทางดังกล่าว ได้มีข้อเสนอธุรกิจที่กำหนดให้เป็นสาขานำทางในการพัฒนาเศรษฐกิจดังกล่าวและการพัฒนาต่าง ๆ ได้แก่

(1) การท่องเที่ยว โดยจะส่งเสริมการท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวของลาว (แก่งคอนพะเพ็ง หลี่ผี วัดพู ชนเผ่าต่าง ๆ แหล่งธรรมชาติ) และเวียดนาม (เว้ ดำนัง โฮจิมินห์)

(2) การค้าชายแดน ซึ่งปัจจุบันมีการค้ากันอย่างเป็นปกติอยู่แล้วระหว่างคนไทย-ลาว แต่จะมุ่งเน้นการค้าที่เป็นมาตรฐานและเป็นธุรกิจมากขึ้น โดยจะส่งเสริมให้มีการเปิดโรงตั้งเก็บกักสินค้า การหาข้อตกลงระหว่างอุบลราชธานี-จำปาสัก และ มุกดาหาร-สะหวันนะเขต ในการแลกเปลี่ยนพาณิชย์การค้าระหว่างกัน และจะเปิดจุดผ่านแดนมากขึ้นเช่นที่ เขมราฐ รางเจียม เป็นต้น

(3) การลงทุน จะส่งเสริมให้มีการลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ สำหรับในประเทศ จะเน้นการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมในอุบลราชธานีและจังหวัดในพื้นที่โครงการ รวมทั้งการลงทุนในกิจการด้านบริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวต่าง ๆ ส่วนในต่างประเทศ จะส่งเสริมการรวมตัวกันของนักธุรกิจท้องถิ่น เข้าไปลงทุนในกลุ่มอินโดจีน โดยอาศัยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนสาขาอุบลราชธานี ที่จะจัดตั้งขึ้น

(4) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จะสนับสนุนความสำเร็จของวงกลมเศรษฐกิจ ตามข้อเสนอดังกล่าว ได้แก่

- การสร้างสะพานมิตรภาพแห่งที่ 2 (มีข้อเสนอให้สร้างที่ มุกดาหาร)
- การก่อสร้างทางรถไฟ นครราชสีมา-มุกดาหาร
- การขยายถนนเป็น 4 ช่องทาง จากอุบลราชธานี-ช่องเม็ก
- การก่อสร้างทางรถไฟ จากอุบลราชธานี-ช่องเม็ก
- การก่อสร้างสนามบิน (ปรับปรุง) ที่มุกดาหาร
- ก่อสร้างถนน 4 ช่องทางจาก ท่าเรือแหลมฉบัง (ESB)-อ.สระแก้ว-อ.ปะคำ-อ.นางรอง-จ.บุรีรัมย์-อ.สุวรรณภูมิ-จ.ยโสธร-อ.เลิงนกทา-จ.มุกดาหาร

ในส่วนการดำเนินการของรัฐนั้น รัฐบาลไทยได้กำหนดแผนพัฒนาเป็นเขตเศรษฐกิจ พิเศษอย่างเร่งด่วน กำหนดบทบาทและโครงการพัฒนา 2 โครงการสนับสนุน กล่าวคือ

(1) ให้มุกดาหาร เป็นประตูนำเข้า-ส่งออกผ่านที่สำคัญ ให้มีทางหลวง 4 ช่องทางตัดจากท่าเรือแหลมฉบังสู่มุกดาหาร ตามแนวเส้นทางที่กล่าวข้างต้น

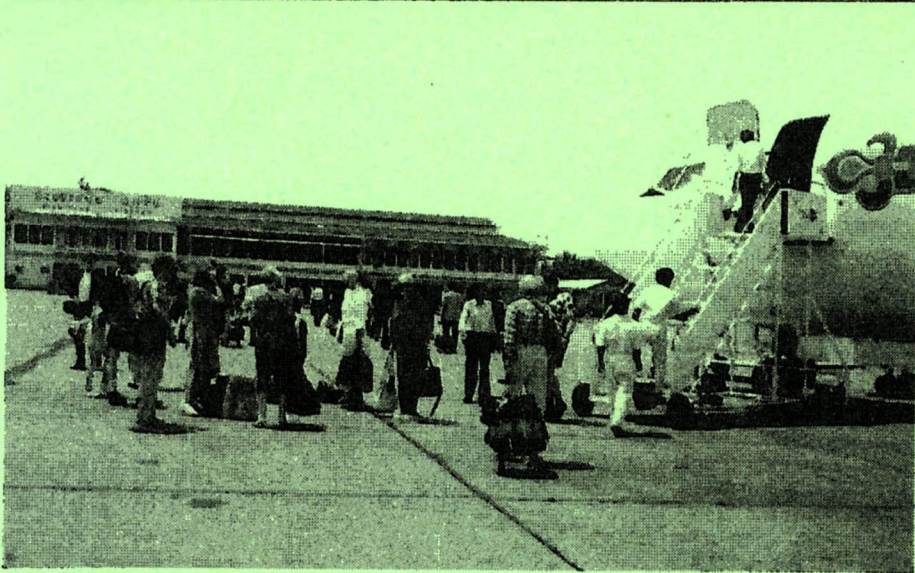
(2) ส่วนช่องเม็ก เป็นประตูการค้าและการท่องเที่ยวเกี่ยวกับกลุ่มประเทศอินโดจีน ได้มีโครงการพัฒนาด้านช่องเม็ก โดยจัดทำผังเมืองรวมชุมชนช่องเม็ก การพัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการและสิ่งแวดล้อม พัฒนาระบบบริหารราชการให้มีการบริการเบ็ดเสร็จในจุดเดียว และการพัฒนาระบบการปกครองให้มีการจัดระเบียบชุมชนด้านช่องเม็ก เพื่อให้เป็นแหล่งชุมชนและตลาดการค้าและศูนย์ธุรกิจในอนาคต

รายละเอียดของการพัฒนาด้านช่องเม็ก ประกอบด้วย 25 โครงการ ได้แก่

- โครงการผังเมืองชุมชนช่องเม็ก - สำนักผังเมือง
- ก่อสร้างถนน ทางเท้า
- ก่อสร้างท่อ ระบบบำบัดน้ำเสีย - กรมโยธาธิการ
- รื้อ ย้าย ก่อสร้างชุมชนที่อยู่อาศัย - การเคหะแห่งชาติ
- พัฒนาระบบประปา - การประปาส่วนภูมิภาค
- ขยายเขตไฟฟ้า - การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค
- ก่อสร้างอาคารด้านศุลกากรรวม - กรมศุลกากร
- สร้างบ้านพักข้าราชการและหน่วยปราบปรามยาเสพติด - กรมตำรวจ
- ปรับปรุงทางหลวงหมายเลข 217 เป็น 4 ช่องจราจร - กรมทางหลวง
- ขยายเขตโทรศัพท์ - องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย
- ก่อสร้างสถานีตำรวจภูธรช่องเม็กใหม่ - กรมตำรวจ

- จัดสร้างศูนย์ประชาสัมพันธ์และการท่องเที่ยว-การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- สร้างด่านกักกันสัตว์ พืช ระหว่างประเทศ-กรมปศุสัตว์/กรมวิชาการเกษตร
- ก่อสร้างที่ทำการไปรษณีย์โทรเลข - การสื่อสารแห่งประเทศไทย
- จัดตั้งสุขาภิบาล - กรมการปกครอง/สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย
- ยกกระดับสถานีอนามัยเป็นโรงพยาบาล - กระทรวงสาธารณสุข
- ยกระดับบ้านเหล่าอินทร์ ให้เป็นอุทยานฯทางการศึกษา-กระทรวงศึกษาธิการ
- พัฒนาสถานศึกษาเด็กอ่อนก่อนวัยเรียน
- จัดหาสถานที่กำจัดขยะและเตาเผาขยะรวม
- ก่อสร้างสำนักงานตำรวจท่องเที่ยว
- จัดสร้างสถานีด้านตรวจสัตว์ - กรมป่าไม้
- ปฏิรูประบบการบริหารด้านศุลกากรช่องเม็กให้เป็นด่านสากล

ทั้ง 25 โครงการดังกล่าว มีหน่วยงานรับผิดชอบ 19 หน่วยงาน ใช้งบประมาณรวม 575.37 ล้านบาท แยกเป็น งบฯกลางปี 2537 รวม 79.65 ล้านบาท งบฯปกติ ปี 2538 รวม 345.12 ล้านบาท และงบฯปกติ ปี 2539 อีก 148.6 ล้านบาท

ส่วนที่ 2

ทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

สารบัญเรื่อง

	หน้า
สารบัญเรื่อง	- 1 -
สารบัญตาราง	- 3 -
สารบัญรูป	- 4 -

ส่วนที่ 2 : ทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยว แขวงจำปาสัก

2.1	สรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับพื้นที่ศึกษา : แขวงจำปาสัก	2-1
2.1.1	สภาพทางกายภาพและทรัพยากรตามธรรมชาติ	2-1
	1) ที่ตั้งขนาดและอาณาเขต	2-2
	2) การปกครอง	2-2
	3) ลักษณะภูมิประเทศ	2-2
	4) ภูมิอากาศ	2-3
	5) ดิน	2-3
	6) ทรัพยากรน้ำ	2-4
2.1.2	สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม	2-4
	1) เศรษฐกิจ	2-4
	2) ประชากร	2-4
2.1.3	โครงสร้างพื้นฐาน	2-7
2.1.4	สภาพการท่องเที่ยว	2-9
	1) ตลาดการท่องเที่ยว	2-14
	2) แหล่งท่องเที่ยว	2-16
	3) นโยบาย และแผนการพัฒนา	2-23
2.1.5	โอกาสและข้อจำกัดในการพัฒนาการท่องเที่ยว	2-24
	1) โอกาส	2-24
	2) ข้อจำกัด	2-24

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

	หน้า
2.2 แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงจำปาสัก	2-25
2.2.1 วัตถุประสงค์การพัฒนา	2-25
2.2.2 นโยบายการพัฒนา	2-25
2.2.3 เป้าหมายการพัฒนา	2-25
2.2.4 แผนการพัฒนา	2-25
1) เขตพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว	2-26
2) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	2-27
3) โครงข่ายการท่องเที่ยว	2-35
4) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	2-41
5) การพัฒนาบริการท่องเที่ยว	2-44
6) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน	2-47
7) การส่งเสริมการตลาด	2-51
8) การจัดการสิ่งแวดล้อม	2-52
9) การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว	2-53
10) การพัฒนาอาชีพที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยว	2-54
11) แผนการดำเนินงานพัฒนา	2-55

สารบัญตาราง (ส่วนที่ 2)

		หน้า
ตารางที่	2.1-1 การฉายภาพจำนวนประชากรของแขวงจำปาสัก ระหว่างปี 1994-2005	2-8
"	2.1-2 การพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ระหว่างปี 2538-2557	2-15
"	2.1-3 สรุปลักษณะแหล่งท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก	2-19
"	2.2-1 การพยากรณ์ความต้องการห้องพักของนักท่องเที่ยว แขวงจำปาสัก	2-45

สารบัญรูป (ส่วนที่ 2)

	หน้า	
รูปที่ 2.1-1	โครงสร้างถนนของแขวงจำปาสัก	2-11
" 2.1-2	ที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก	2-17
" 2.2-1	เขตพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว	2-29
" 2.2-2	โครงสร้างเชื่อมโยงของแหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์	2-31
" 2.2-3	แนวทางการขยายโครงสร้างการbinตามภูมิภาค	2-36
" 2.2-4	แนวทางการขยายโครงสร้างทางบกระดับภูมิภาค	2-37
" 2.2-5	ข้อเสนอโครงสร้างการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก	2-39
" 2.2-6	การพยากรณ์ความต้องการห้องพักของแขวงจำปาสัก	2-46

ส่วนที่ 2

ทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยว

แขวงจำปาสัก

2.1 สรุปประเด็นสำคัญเกี่ยวกับพื้นที่ศึกษา : แขวงจำปาสัก

2.1.1 สภาพทางกายภาพและทรัพยากรธรรมชาติ

1) ที่ตั้ง ขนาดและอาณาเขต

แขวงจำปาสักเป็น 1 ใน 17 แขวงของ สปป.ลาว ตั้งอยู่ทางภาคใต้สุดของประเทศ ห่างจากนครเวียงจันทน์ประมาณ 610 กม. มีเนื้อที่ประมาณ 1.541,000 เฮกตาร์ หรือ 15,410 ตารางกิโลเมตร อาณาเขตด้านทิศเหนือและทิศตะวันออกติดต่อกับแขวงสาละวัน แขวงเซกองและแขวงอัตปือ ด้านทิศใต้ติดต่อกับประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย และทิศตะวันตกติดต่อกับประเทศไทย

2) การปกครอง

แขวงจำปาสัก แบ่งการปกครองออกเป็น 10 เมือง แต่ละเมืองประกอบด้วยหมู่บ้าน ซึ่งทั้งเขตแขวงมีจำนวนรวม 896 หมู่บ้าน ประชากรรวม 514,236 คน บทบาททางด้านเศรษฐกิจของแต่ละเมือง เป็นดังนี้

<u>ชื่อเมือง</u>	<u>จำนวนหมู่บ้าน</u>	<u>ประชากร (คน)</u>	<u>บทบาท</u>
1. ปากเซ	53	61,907	ศูนย์กลางการค้าและธุรกิจท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก และแขวงโดยรอบ ได้แก่ แขวงอัตปือ แขวงเซกอง และแขวงสาละวัน

<u>ชื่อเมือง</u>	<u>จำนวนหมู่บ้าน</u>	<u>ประชากร (คน)</u>	<u>บทบาท</u>
2. จำปาสัก	92	53,925	ปลูกข้าว เลี้ยงสัตว์ แหล่ง ท่องเที่ยว
3. ชะนะสมบูน	83	55,706	ปลูกข้าว พืชไร่
4. บาเจียงจจะเรินสุข	96	30,763	ปลูกข้าว เลี้ยงสัตว์ จับสัตว์น้ำ แหล่งท่องเที่ยว
5. ปะทุมพอน	95	43,667	ปลูกข้าว กาแฟ หมากแฉง ไม้แปรรูปแหล่งท่องเที่ยว
6. โพนทอง	117	74,872	ปลูกข้าว เลี้ยงสัตว์ แหล่ง ท่องเที่ยว
7. ปากของ	107	47,375	ปลูกกาแฟ พืชเมืองหนาว หมากแฉง เลี้ยงสัตว์
8. สุขุม	60	38,900	ปลูกข้าว เลี้ยงสัตว์
9. มุลละปะริมก	65	30,052	ปลูกข้าว พืชไร่
10. เมืองโขง	131	97,069	ปลูกข้าว เลี้ยงสัตว์ จับ สัตว์น้ำ แหล่งท่องเที่ยว

3) ลักษณะภูมิประเทศ

พื้นที่ของแขวงจำปาสักแบ่งออกเป็น 2 ส่วน โดยมีแม่น้ำโขงไหลผ่านตอนกลางเป็นระยะทางประมาณ 200 กม. จากความยาวทั้งหมด 4,220 กม. สัดส่วนพื้นที่ฝั่งตะวันออกหรือฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขงต่อฝั่งตะวันตก หรือฝั่งขวาของแม่น้ำโขง เท่ากับ 60:40 โดยประมาณ สภาพของผิวพื้นแบ่งออกได้เป็น 5 ประเภท ได้แก่

- (1) เขตที่ราบ เป็นบริเวณสองฝั่งของแม่น้ำโขงและลำเขาโค่น ซึ่งอยู่ตอนกลางของแขวง ความสูงเฉลี่ยประมาณ 200 เมตร จาก MSL มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 55
- (2) เขตที่ราบสูง ทางด้านทิศตะวันออก เป็นส่วนของที่ราบสูง Boloven ที่เกิดจากการยกตัวของเปลือกโลก ความสูงเฉลี่ยประมาณ 700-800 เมตร จากเขตที่ราบอากาศหนาวเย็น บริเวณนี้มีเขาเทวดาซึ่งเป็นภูเขาไฟที่ดับแล้วอยู่ด้วย ปล่องภูเขาไฟเป็นอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ โดยรอบเป็นดินที่เกิดจากลาวา มีความเหมาะสมสำหรับการเพาะปลูก

(3) เขตที่ราบริมฝั่งแม่น้ำเซกอง แชกัมโรพ และเซเบียน มีความสูงประมาณ 200 ม. จาก MSL เป็นสัดส่วนร้อยละ 12.0

(4) เขตภูเขาด้านทิศใต้ อยู่ติดชายแดนกับประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย ลักษณะเป็นกลุ่มภูเขา มีพหุมุมสูง 844 เมตร จาก MSL

(5) เขตภูเขาด้านตะวันตก เป็นแนวเทือกเขาวางตัวในแนวเหนือ-ใต้ กั้นระหว่างลาวและไทย ระดับความสูงอยู่ในช่วง 200-600 เมตร จาก MSL จุดสูงสุด ได้แก่ พูล่มเกล้า สูง 654 เมตร จาก MSL

4) ภูมิอากาศ

บริเวณที่ราบริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งมีเมืองปากเซเป็นเมืองหลัก สภาพอากาศโดยทั่วไป มีปริมาณน้ำฝนรวมเฉลี่ย 1,590.5 มม./ปี จำนวนวันที่ฝนตก 138 วัน/ปี เดือนสิงหาคม เป็นเดือนที่มีฝนตกชุกที่สุด 521.8 มม. ช่วงฤดูฝนกินเวลาประมาณ 6 เดือน ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนตุลาคม อุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปี 27.1° ซ เดือนเมษายนเป็นเดือนที่ร้อนที่สุด อุณหภูมิเฉลี่ย 30.1° ซ และเดือนธันวาคมอากาศหนาวเย็น 24.3° ซ ความชื้นสัมพัทธ์เฉลี่ย 71 เปอร์เซ็นต์

สำหรับที่ราบสูงบริเวณเมืองปากของ ปริมาณน้ำฝนรวมเฉลี่ยต่อปีสูงถึง 3,247.1 มม. จำนวนวันฝนตก 169 วัน/ปี เดือนสิงหาคมมีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยสูงสุด 807.5 มม. ช่วงฤดูฝนยาวนานประมาณ 7 เดือน ระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนตุลาคม อุณหภูมิเฉลี่ยต่อปี 19.6° ซ เดือนเมษายนเป็นเดือนที่ร้อนที่สุด อุณหภูมิเฉลี่ย 22.0° ซ และเดือนธันวาคม มีความหนาวเย็นที่สุด อุณหภูมิเฉลี่ย 16.2° ซ ความชื้นสัมพัทธ์เฉลี่ย 80 เปอร์เซ็นต์

5) ดิน

ลักษณะของดินในแขวงจำปาสัก แบ่งออกได้เป็น 5 ประเภท ตามสภาพการไร่ ไร่ประโยชน์ดังนี้

ประเภทที่ 1 เหมาะในการปลูกข้าว ครอบคลุมพื้นที่ร้อยละ 16.35 พบอยู่บริเวณ 2 ฝั่งของแม่น้ำโขงตลาดสายในเขตแขวงนี้

ประเภทที่ 2 เหมาะสำหรับปลูกพืชอุตสาหกรรม มีเนื้อที่ร้อยละ 22.26 พบอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำโขง ในภูมิภาคที่เป็นที่ราบสูง ที่ลูกคลื่นลอนลาด และที่เชิงเขา

ประเภทที่ 3 ที่เป็นป่า มีเนื้อที่ร้อยละ 26.09 พบเป็นหย่อม ๆ บริเวณตอนกลางของแขวง ด้านทิศตะวันตกและทิศตะวันออกเฉียงใต้ และทิศตะวันออก

ประเภทที่ 4 เป็นทุ่งหญ้า เหมาะสำหรับการเลี้ยงสัตว์ มีเนื้อที่ร้อยละ 24.92 พบเป็นพื้นที่ใหญ่ ด้านฝั่งตะวันตกของแม่น้ำโขง ตั้งแต่บริเวณตอนกลางจนถึงบริเวณตอนล่าง

ประเภทที่ 5 พื้นที่อื่น ๆ ประมาณร้อยละ 10.38 ได้แก่ ที่กร้าง แหล่งน้ำต่าง ๆ ชุมชนเมือง ถนน เป็นต้น

6) ทรัพยากรน้ำ

แขวงจำปาสัก มีแหล่งน้ำที่สำคัญ คือ แม่น้ำโขง ที่ไหลผ่านพื้นที่ตอนกลางของแขวงโดยตลอดนับตั้งแต่ตอนเหนือจดตอนใต้ เป็นแม่น้ำนานาชาติ ที่อยู่ในเขตพื้นที่ของ สปป.ลาว ตลอดช่วงความยาว 200 กิโลเมตร ซึ่งก่อประโยชน์ต่อการดำรงชีพของประชาชนส่วนใหญ่ในเขตแขวงนี้ และคาดว่าจะสามารถพัฒนาเพื่อใช้ประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่นได้อีกมาก

นอกจากนี้แล้ว ยังมีลำน้ำสาขาของแม่น้ำโขงอีกหลายสาย ได้แก่

พื้นที่ฝั่งตะวันออก

- เซโคน มี ห้วยจำปี เป็นสาขา
- ห้วยบางเลียง (Bangliang)
- ห้วยเตย (Touay)

ฝั่งตะวันตก

- ห้วยผาลิ่ง (Phaling)
- ห้วยกะมวน (Khamouan)

2.1.2 สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม

1) เศรษฐกิจ

แขวงจำปาสักประกอบด้วยเมืองต่าง ๆ 10 เมือง มีเมืองปากเซเป็นศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจ การค้า และการท่องเที่ยว และยังเป็นศูนย์กลางด้านธุรกิจการค้าของแขวงใกล้เคียง คือ แขวงอัตปือ เขกอง และสาละวัน ซึ่งมีธุรกิจการค้าเชื่อมโยงกับประเทศไทย อีกด้วย ส่วนเมืองอื่น ๆ มีบทบาทเป็นแหล่งผลิตพืชผลทางการเกษตร ซึ่งจะแตกต่างกันออกไปตามลักษณะของภูมิประเทศ ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพทางการเกษตร พืชเศรษฐกิจหลักที่สำคัญคือ ข้าวและกาแฟ ข้าวที่ปลูกเป็นข้าวเหนียว มีผลผลิตปริมาณเพียงพอต่อการบริโภคภายในแขวง และสามารถส่งเป็นสินค้าออกไปจำหน่ายในแขวงใกล้เคียง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย

ส่วนกาแฟนั้นเป็นสินค้าออกที่สำคัญของแขวงจำปาสัก มีแหล่งปลูกที่สำคัญคือ เมืองปากซอง และ ปะทุมพอน กาแฟเกือบทั้งหมดที่ผลิตได้ ส่งออกมาขายยังประเทศไทย พืชส่งออกอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญคือ หนากแงง เป็นพืชสมุนไพรชนิดหนึ่งที่สกัดทำยารักษาโรคประเภทยาแก้ปวดท้อง ยาคุม และยาบำรุง นอกจากนี้ยังมีจำพวกพืชไร่จำพวกถั่วประเภทต่าง ๆ ถั่วเขียวและมะละกอ ซึ่งมีพื้นที่เพาะปลูกกระจายอยู่ตามเมืองต่าง ๆ

การส่งออกของแขวงจำปาสักปี 2536 มีมูลค่ารวมทั้งสิ้น 15,180,760 ดอลลาร์สหรัฐ โดยจำแนกเป็นสินค้าภายในแขวงที่ส่งออก 7,489,999 ดอลลาร์สหรัฐและสินค้าภายนอกส่งออก 7,690,711 ดอลลาร์สหรัฐ สินค้าภายนอกส่งออกเป็นสินค้าจากแขวงใกล้เคียงและประเทศกัมพูชาที่ผ่านมาเพื่อส่งออก สินค้าส่งออกที่สำคัญได้แก่ กาแฟ หนากแงง ที่ผลิตในแขวงจำปาสัก และไม้ จากประเทศกัมพูชา ส่วนสินค้าเข้าได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค วัสดุก่อสร้าง รถจักรยาน และรถจักรยานยนต์ ซึ่งนำเข้าจากประเทศไทย นอกจากนี้ยังมีการนำเข้าวัสดุก่อสร้างจากประเทศเวียดนาม คือ เหล็กก่อสร้าง ปูนซีเมนต์ และหินอ่อน เพราะมีราคาถูกกว่าประเทศไทย มูลค่าสินค้านำเข้ามีมูลค่าทั้งสิ้นประมาณ 16 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งสูงกว่ามูลค่าสินค้าออกเล็กน้อย

สถานะเศรษฐกิจของแขวงจำปาสักนั้น ก่อนที่จะประกาศยกเลิกการทำสัมปทานป่าไม้ในปี 2537 ฐานะทางเศรษฐกิจของแขวงจำปาสักค่อนข้างดี เนื่องจากมีรายได้จากการทำป่าไม้ซึ่งมีมูลค่าสูง แต่ปัจจุบันเศรษฐกิจต้องซบถลงเพราะขาดรายได้ในส่วนนี้ไป อย่างไรก็ตาม รัฐบาล สปป.ลาว ก็ได้มีนโยบายที่จะส่งเสริมการท่องเที่ยวในภาคใต้ ซึ่งแขวงจำปาสักเอง มีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สมบูรณ์ หากมีการพัฒนามาได้อย่างเหมาะสมก็จะสามารถทำรายได้ทดแทนรายได้เดิมจากการทำป่าไม้ และจะส่งผลให้เศรษฐกิจเติบโตก้าวหน้าต่อไปได้

สำหรับเศรษฐกิจอุตสาหกรรมนั้น ปากเซ นับเป็นเมืองหลักในภาคใต้ของ สปป.ลาว ซึ่งมีแนวโน้มเป็นเมืองศูนย์กลางการค้า บริการ และอุตสาหกรรมของภาคใต้นอนาคต ถึงแม้ว่าในปัจจุบันการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมยังมีไม่มากนัก สถานภาพของอุตสาหกรรมและหัตถกรรมของเมืองปากเซ แขวงจำปาสักในปัจจุบัน สรุปได้ดังต่อไปนี้

1.1) โรงงานอุตสาหกรรม

(1) การผลิตไฟฟ้า ผู้รับผิดชอบคือ รัฐบาล สปป.ลาว ในการพัฒนาเขื่อนและโครงข่ายสายส่งเพื่อการขาย มีบริษัทจากเวียงจันทน์รับดำเนินงาน ปัจจุบันมีแหล่งผลิตโดยเขื่อนพลังน้ำ 2 แห่งคือ เขลละบ่า กำลังผลิต 3,000 Kwhr และ เขเส็ด ซึ่งผลิตกระแส

ไฟฟ้า ในฤดูแล้ง 15,000 Kwhr และฤดูฝน 45,000 Kwhr พลังงานไฟฟ้าที่ผลิตได้ ส่วนใหญ่ ขยายให้ไทยโดยส่งไปยังเขื่อนสิรินธร ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.-ราคาขาย US\$0.099/Kwhr) ส่งไปแขวงสาละวัน 3 MW ใช้ในเมือง 1200 - 1400 Kw

ส่วนการก่อสร้าง/ขยายในอนาคตนั้น มีโครงการจะสร้างเพิ่ม แต่ยังไม่มียุติลงทุน โครงการกำลังดำเนินการและ/หรือมีการสำรวจเบื้องต้นไว้แล้ว ได้แก่

- เขื่อนห้วยเหาะ กำลังดำเนินการก่อสร้าง โดยบริษัท DAEWOO ของเกาหลี ตั้งอยู่ที่ กม.70 จากเมืองปากของ กำลังผลิต 150 MW

- เขื่อนห้วยมักแงว ที่บาเจียงจะเรินสุข มีความเป็นไปได้ 2 ระดับ คือ

- ขนาดกำลังผลิต 666,280 Kwhr/ปี
- ขนาดกำลังผลิต 293,760 Kwhr/ปี
- ห้วยต่ำซ่าง ที่ปากของ ความเป็นไปได้ 2 ระดับ คือ
- กำลังผลิตขนาด 2,422,800 Kwhr/ปี หรือ
- กำลังผลิตขนาด 1,047,000 Kwhr/ปี
- ห้วยหัวซ่าง ที่ปากของ
- กำลังผลิตขนาด 414,000 Kwhr/ปี หรือ
- กำลังผลิตขนาด 3,801,600 Kwhr/ปี
- ตาดห้วยโตะมิยะ ที่เมืองปะทุมพอน กำลังผลิต 680,400

Kwhr/ปี

- ห้วยจำปี ที่บาเจียงจะเรินสุข กำลังผลิต 30-60 Kwhr/ปี
- ห้วยน้ำทาด ที่ตาดรท (Tad To) กำลังผลิต 10-30

Kwhr/ปี

(2) โรงงานปรุ้งแตง ประเภทไม่มี 8 แห่ง ผลิตเพอร์ริเจอร์ ประเภทหวาย 1 แห่ง ไข้วัตถุดิบ 50,000 กิโลกรัม/ปี รมเสด 1 แห่ง เครื่องสูบน้ำ 1 แห่ง เต่าเผาอิฐ 12 แห่ง

(3) โรงเกลือ มี 16 โรง กระจายตัวอยู่ในปากเซ 8 โรง นอกนั้นอยู่ในเมืองปากของ รพทอง กิโลเมตรที่ 48 ปะทุมพอน ชะนะสมบูน บาเจียงจะเรินสุข เมืองโขง มุละปะโหมก และจำปาสัก เมืองละ 1 โรง

(4) โรงสีข้าว มีจำนวน 1,080 แห่ง ใน 10 ตัวเมืองของ จำปาสัก กำลังผลิต : โรงใหญ่ 15 ตัน/วัน โรงเล็ก 1 ตัน/วัน เฉลี่ย 3.5 ตัน/ปี/โรง

(5) โรงน้ำแข็ง ปากเซ 1 แห่ง กำลังผลิต 5 ล้านกิโลกรัม/ปี

และจำปาสัก 1 แห่ง กำลังผลิต 1.68 ล้านกิโลกรัม/ปี และการทำน้ำแข็งก้อน จัดเป็น
อุตสาหกรรมในครอบครัว มีจำนวน 43 แห่ง กำลังผลิตเฉลี่ย 300 กก./วัน/แห่ง

(6) โรงงานทำน้ำปลา น้ำกลั่น น้ำกรด ประเภทละ 1 แห่ง

(7) โรงงานสุรา ลงทุนโดยนักลงทุนไทยคือ กลุ่มบริษัทสุราทิพย์
จำกัด มีพื้นที่ 1,000 ไร่ ตั้งอยู่ที่บางเขาะ ห่างจากตัวเมืองปากเซไปทางใต้ ประมาณ 3
กิโลเมตร จะเปิดเดินเครื่องผลิตได้ประมาณเดือนสิงหาคม 2537

(8) การตัดเย็บ (Garment) มี 1 แห่ง อยู่ในขั้นตอนลงไม้ทราบ
กำลังการผลิต

1.2) การทำเหมืองแร่/น้ำมัน ปัจจุบันไม่มีการทำเหมืองแร่เนื่องจากไม่มีผู้
ลงทุน ทรัพยากรแร่ธาตุที่มี เช่น เงิน ทอง ทองแดง ถ่านหิน แก้ว และน้ำมัน ซึ่งพบว่ามีอยู่ใน 4
แขวงภาคใต้

(1) โรงงานเครื่องเงิน มีอยู่ 2 แห่ง กำลังผลิต 75-100
กรัม/วัน

(2) โรงงานแก้ว (นางฟาน) ดำเนินการโดยบริษัท Champion
Wood Investment Lao PDR โครงการนี้หยุดไปชั่วคราวเนื่องจากไม่คุ้มทางด้านเศรษฐกิจ

จะเห็นได้ว่า โรงงานอุตสาหกรรมที่มีอยู่ เป็นโรงงานที่มีฐานการผลิต
โดยอาศัยทรัพยากรธรรมชาติพื้นฐานของแขวงเป็นสำคัญ ซึ่งลักษณะการผลิต เป็นโรงงานขนาด
เล็กถึงขนาดกลาง ทำการผลิตสินค้าเพื่อการบริโภคในประเทศ (ท้องถิ่น) เป็นหลัก อย่างไรก็ตาม
ตาม ฐานทรัพยากรของพื้นที่ นับว่ามีศักยภาพต่อการพัฒนาเป็นอย่างสูง

2) ประชากร

ประชากรของแขวงจำปาสักประกอบด้วย 2 ชนชาติ คือ ลาวเทิง และลาวลุ่ม
ลาวเทิงมีประมาณ 13 เผ่าชน ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางการเกษตร เช่น ทำนา
ทำไร่ ทำสวน ปลูกพืชอุตสาหกรรม (กาแฟ ชา ไม้ผลต่าง ๆ) นอกจากนี้ก็มีการเลี้ยงสัตว์
เช่น วัว ควาย หมู และสัตว์ปีก ลักษณะการประกอบอาชีพเศรษฐกิจเป็นในลักษณะครอบครัวมากกว่า
การค้า

จำนวนประชากรของแขวง 514,236 คน (ปี 2537) คิดเป็นร้อยละ 13.53
ของประชากรทั้งประเทศ จำนวนหมู่บ้าน 896 หมู่บ้าน 76,668 หลังคาเรือน 92,627 ครอบครัว

อัตราเพิ่มของประชากรเฉลี่ย 2.6% ต่อปี ถ้าหากอัตราเพิ่มนี้ยังคงที่ ตลอด 5 ปีข้างหน้า และอัตราเพิ่มลดลงเป็น 2.5% ในช่วง 5 ปีถัดไป ประชากรของแขวงจำปาสักจะมีจำนวน 599,850 คน ในปี 2000 และ 678,680 คน ในปี 2005 ดังแสดงในตารางที่ 2.1-1

ลักษณะทางประชากรที่สำคัญของแขวงจำปาสัก ประกอบด้วย

- ขนาดครอบครัว เฉลี่ย 5.5 คน/ครอบครัว
- เพศ สัดส่วนระหว่าง เพศชาย : เพศหญิง = 48:52
- โครงสร้างอายุ มีแรงงาน 198,510 คน หรือร้อยละ 39.6 ของประชากรทั้งแขวง เป็นหญิง 107,125 คน และชาย 91,385 คน

- การศึกษา ปัจจุบันผู้ที่อยู่ในวัยเรียน ถึงร้อยละ 95 กระจุกตัวอยู่ในระดับสามัญชั้นต้น ซึ่งรัฐจะต้องเร่งรัดการขยายระดับการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นรองรับ โดยเฉพาะการศึกษาสายอาชีพ

- สุขภาพอนามัย แขวงจำปาสักมีสถานพยาบาล 90 แห่ง จำนวนเตียงรวม 821 เตียง เป็นโรงพยาบาลแขวง 1 แห่ง 245 เตียง โรงพยาบาลเมือง 10 แห่ง 280 เตียง และสุขศาลา 79 แห่ง 296 เตียง สัดส่วนของแพทย์และพยาบาลต่อประชากรโดยเฉลี่ย เป็น 1:2,735 โรคที่เจ็บป่วยกันมากคือ มาลาเรีย และโรคทางเดินอาหาร (ท้องร่วง บิด)

ตารางที่ 2.1-1 การฉายภาพจำนวนประชากรของแขวงจำปาสักระหว่างปี 1994-2005

ปี	จำนวน (คน)	อัตราเพิ่ม (%/ปี)
1994	514,236	-
1995	527,600	2.6
1996	541,320	2.6
1997	555,390	2.6
1998	569,830	2.6
1999	584,650	2.6
2000	599,850	2.5
2001	614,850	2.5
2002	630,220	2.5
2003	645,980	2.5
2004	662,130	2.5
2005	678,680	2.5

2.1.3 โครงสร้างพื้นฐาน

การคมนาคมขนส่งทางถนนของแขวงจำปาสัก มีโครงข่ายเส้นทางดังแสดงในรูปที่ 2.1-1 ซึ่งสามารถเชื่อมโยงทั้งระหว่างแขวง ต่างประเทศใกล้เคียงและภายในแขวง ดังนี้

(1) ทางหลวงหมายเลข 13 เป็นถนนสายหลักของประเทศ จากเวียงจันทน์ ผ่านแขวงต่าง ๆ ลงมาทางใต้ จนถึงแขวงจำปาสัก สิ้นสุดที่ชายแดนต่อกับประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย ความยาวของถนนในแขวงจำปาสักประมาณ 204 กม. ผิวทางชำรุดเป็นลูกรัง มีการบูรณะเป็นช่วง ๆ จัดเป็นสายทางหลักของการเดินทางท่องเที่ยวในเขตนี้ ที่จะช่วยกระจายนักท่องเที่ยวไปยังจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ ของแขวงฯ

(2) ทางหลวงหมายเลข 10 ช่องเม็ก-ปากเซ ระยะทาง 40 กิโลเมตร ลาดยางตลอดสาย เป็นสายทางนำนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปจากประเทศไทยผ่านจังหวัดอุบลราชธานีเข้าสู่แขวงจำปาสัก

(3) ทางหลวงหมายเลข 23 แยกจากสาย 13 บริเวณที่ห่างจากปากเซประมาณ 7 กิโลเมตร - ปากซอง - สุดเขตแขวงจำปาสักต่อเขตกับแขวงเซกอง ผิวทางลาดยางถึงปากซอง ระยะทาง 50 กิโลเมตร

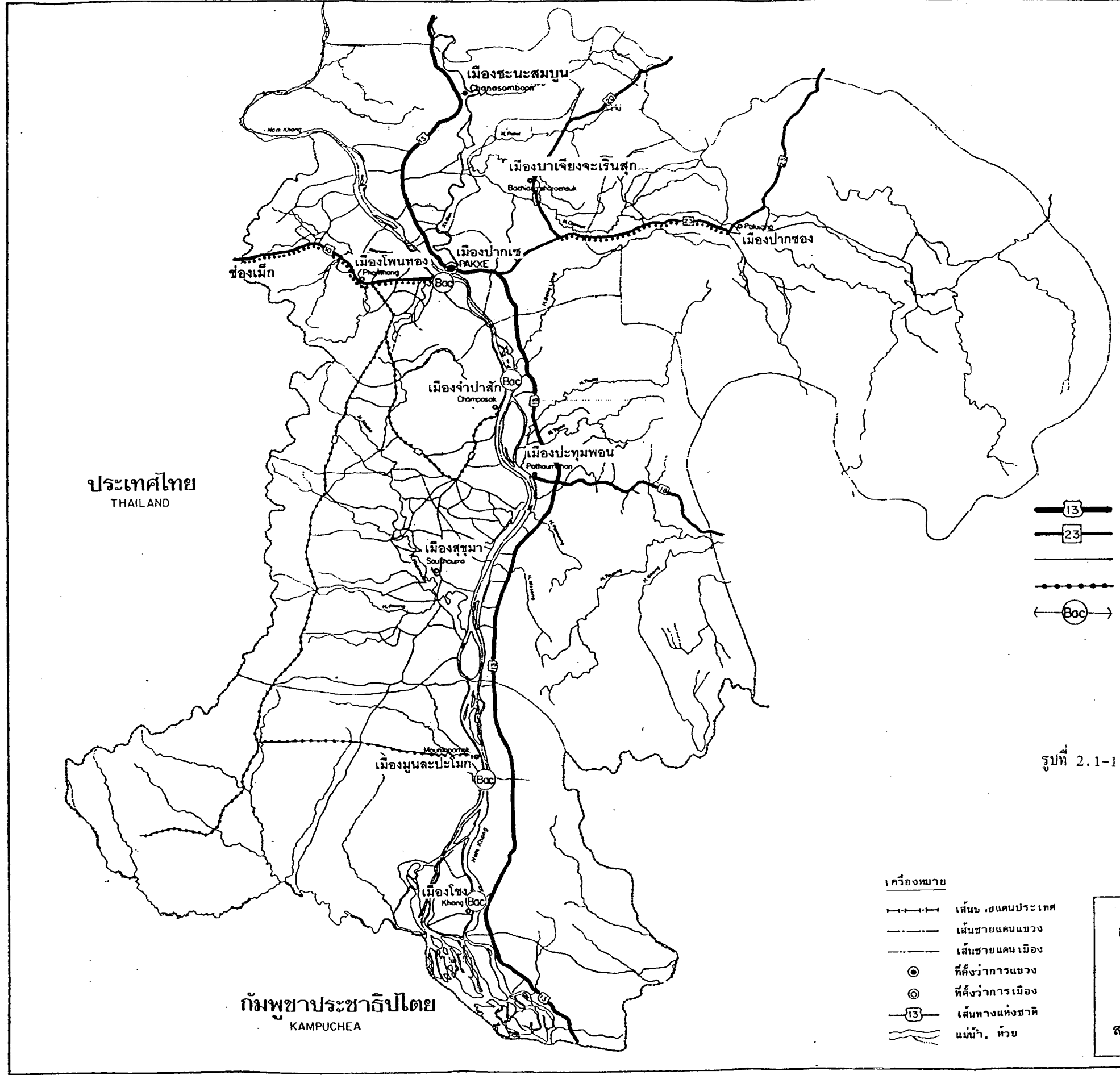
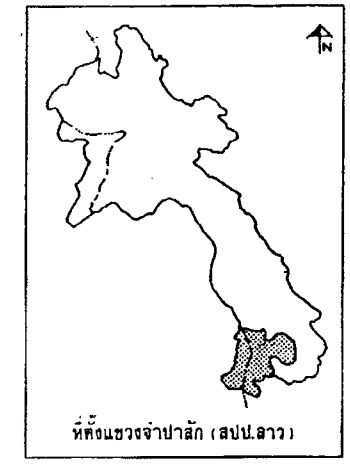
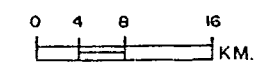
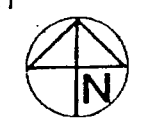
(4) ทางหลวงหมายเลข 20 แยกจากสาย 23 บริเวณบ้านห้วยแร่ ระยะทาง 21 กิโลเมตร จากปากเซ - เมืองเลางาม แขวงสาละวัน ระยะทาง 80 กิโลเมตร ลาดยางตลอดสาย

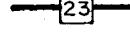
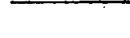

(5) ทางหลวงหมายเลข 18 เป็นสายแยกจากสาย 13 ที่บ้านทางแบง กิโลเมตรที่ 48 ไปทางทิศตะวันออก - บ้านพรมมะณี ต่อเขตของแขวงอัตปือ ระยะทาง 32 กิโลเมตร ผิวทางลาดยาง จากเส้นทางนี้ มีทางแยกเข้าพูอสา (บ้านเขียดรัง) และบ้านพะโพ

(6) ถนนเลียยมืองปากเซ ระยะทาง 3.5 กิโลเมตร ผิวลาดยาง asphalt

การคมนาคมขนส่งผู้โดยสารและสินค้า ระหว่างแขวงจำปาสักกับแขวงอื่น ๆ นั้น มีการเดินรถโดยสารระหว่างแขวงจำปาสักกับเวียงจันทน์ และแขวงโดยรอบ คือ สะหวันนะเขต สาละวัน เซกอง และอัตปือ โดยมีรถโดยสารวิ่งระหว่างแขวงทุกวัน ๆ ละ 1-2 เที่ยว

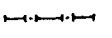
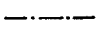
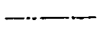

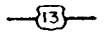

ภายในแขวงจำปาสัก ซึ่งมีเมืองปากเซเป็นศูนย์กลาง กับเมืองต่าง ๆ ภายในเขตแขวงนั้น มีรถโดยสารวิ่งระหว่างเมืองทุกวัน ๆ ละ 1-8 เที่ยว ขึ้นอยู่กับปริมาณผู้โดยสารและสินค้า ในตัวเมืองปากเซ มีบริการรถโดยสารขนาดเล็กหลายประเภท เช่น สามล้อ สามล้อเครื่อง ตุ๊กตุ๊ก สกายแลป (คล้ายสามล้อเครื่อง) และรถบรรทุกเล็ก 4 ล้อ

- เส้นทางระหว่างชาติ
- เส้นทางระหว่าง เมือง
- เส้นทางระหว่างแขวง
- โครงการก่อสร้าง / ขยายทาง
- ท่าแพขนานยนต์

รูปที่ 2.1-1 โครงข่ายถนนของแขวงจำปาสัก

เครื่องหมาย

- เส้นเขตแดนประเทศ
- เส้นชายแดนแขวง
- เส้นชายแดน เมือง
- ที่ตั้งว่าการแขวง
- ที่ตั้งว่าการเมือง
- เส้นทางแห่งชาติ
- แม่น้ำ, หนอง

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ประเทศไทย
THAILAND

กัมพูชาประชาธิปไตย
KAMPUCHEA

การคมนาคมขนส่งทางน้ำ มีท่าเทียบเรือ (ท่าบก) ที่มีแพขนานยนต์ (เฟอร์รี่) รับส่งผู้โดยสาร ยานพาหนะ และสินค้า ระหว่างสองฝั่งแม่น้ำโขง 4 แห่งคือ

- (1) ปากเซ-เมืองเก่า (โพนทอง) จำนวน 4 ลำ น้ำหนักบรรทุก 60ton/2+40/2
- (2) เมืองจำปาสัก - บ้านม่วง จำนวน 1 ลำ น้ำหนักบรรทุก 20ton/1
- (3) เมืองมุลละปะโรมก - ท่าโพ จำนวน 1 ลำ น้ำหนักบรรทุก 20ton/1
- (4) เมืองโขง-หาดทรายคูณ จำนวน 1 ลำ น้ำหนักบรรทุก 20ton/1

สำหรับเรือขนส่ง-โดยสาร ใช้เรือหางยาว บรรทุกได้ประมาณ 20 คน รับผู้โดยสารและสินค้า แวะตามชุมชนต่าง ๆ ที่อยู่ริมฝั่งแม่น้ำ มีโครงข่ายเส้นทางดังนี้

- (1) เมืองโขง - ปากเซ 2 ลำ
- (2) ปากเซ - บ้านใหม่ 3 ลำ - โพนทอง
- ชายแดนไทย-ลาว
- (3) ปากเซ - จำปาสัก 2 ลำ
- (4) มุลละปะโรมก - ปากเซ 2 ลำ
- (5) สุขุมมา - ปากเซ 2 ลำ

นอกจากนี้ ตามชุมชนริมน้ำ โดยเฉพาะที่มีถนนเชื่อมโยงกับทางหลวงสายหลักและเป็นจุดหมายปลายทาง หรือเป็นชุมชนที่ทำหน้าที่กระจายผู้คนและสินค้า เช่น บ้านนาเกสัง บ้านหาดทรายคูณ จะมีเรือหางยาว รับผู้โดยสารได้ 4-8 คน ประมาณ 20 ลำต่อชุมชน ไว้คอยบริการคิดค่าโดยสารแบบเหมาลำ (ประมาณ 300 กีบต่อเที่ยว)

ด้านการคมนาคมทางอากาศ แขวงจำปาสัก มีสนามบินพาณิชย์ที่ใช้งานอยู่ 1 แห่ง คือสนามบินปากเซ สามารถรับเครื่อง ATR ขนาด 50 ที่นั่ง นอกนั้นยังมีแนวของสนามบินเก่าอีก 4 แห่ง ที่ดอนโขง ปากของ จำปาสัก และโพนทอง มีโครงข่ายการเชื่อมโยง เวียงจันทน์-ปากเซ 1 เที่ยวบิน/วัน เวียงจันทน์-สะหวันนะเขต-ปากเซ-พนมเปญ จำนวน 2 เที่ยวบิน/สัปดาห์ นอกจากนี้ ยังมีเที่ยวบินจากที่อื่น ๆ เช่น จากเวียงคานาม จีน มาลงสนามบินปากเซ เป็นครั้งคราว

ด้านการสื่อสาร มีบริการด้านโทรเลขที่สามารถส่งข่าวสารได้ถึงระดับหมู่บ้าน ส่วนโทรศัพท์ มีบริการเฉพาะในเมืองปากเซ จำนวน 217 เลขหมาย (คู่สาย) ในจำนวนนี้มี 1 คู่สายที่ใช้ติดต่อผ่าน operator ติดต่อกับต่างแขวงและต่างประเทศ กำลังดำเนินการปรับเปลี่ยนเป็นระบบอัตโนมัติ 6 เลขหมาย ต่อไปจะขยายเป็น 10,000 เลขหมาย โดยจะดำเนินการไปครั้งละ 1,000 เลขหมาย ตามความต้องการ ให้บริการเฉพาะเมืองปากเซ สามารถติดต่อกับต่างแขวง-ต่างประเทศ โดยระบบอัตโนมัติ 50 คู่สาย รวมทั้งขยายบริการโทรสาร โทรศัพท์

ในเมืองปากเซ มีบริการน้ำประปา ดำเนินการโดย บริษัทน้ำประปา ซึ่งเป็นวิสาหกิจของรัฐ มีกำลังผลิตในปัจจุบัน 10,000 ลบ.ม./วัน อยู่ในระหว่างการก่อสร้างขยายกำลังผลิตอีก 7,500 ลบ.ม./วัน ซึ่งจะทำให้สามารถจ่ายน้ำได้ 17,500 ลบ.ม./วัน ประมาณกลางปี 1996 โดยเป็นโครงการประปา 4 แขวง สำหรับ อัตราการใช้น้ำ เฉลี่ย 150 ลิตร/คน/วัน

กล่าวโดยสรุป ด้านโครงสร้างพื้นฐานกำลังอยู่ระหว่างดำเนินการก่อสร้างและปรับปรุงด้านคุณภาพ ซึ่งจะเป็นการเตรียมพื้นฐานการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อไป

2.1.4 สภาพการท่องเที่ยว

1) ตลาดการท่องเที่ยว

ในปี 2536 นักท่องเที่ยวที่มาเยือนแขวงจำปาสักมีจำนวนรวม 1,829 คน คิดเป็นร้อยละ 1.78 ของนักท่องเที่ยวทั้งประเทศ แหล่งที่มาของนักท่องเที่ยว จากยุโรปร้อยละ 52.5 ประเทศเพื่อนบ้าน ร้อยละ 23.95 กลุ่มประเทศอเมริกา ร้อยละ 12.28 และกลุ่มประเทศเอเชียแปซิฟิก ร้อยละ 11.29 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเทศพบว่า เป็นผู้มาเยือนชาวฝรั่งเศสมากที่สุด รองลงมาคือ ไทย สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น เยอรมัน ออสเตรเลีย เนเธอร์แลนด์ เบลเยียม และสวิตเซอร์แลนด์ ตามลำดับ

การขยายตัวของตลาดการท่องเที่ยวแขวงจำปาสักนั้น พบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจาก 1,168 คน ในปี 2535 เป็น 1,829 คน ในปี 2536 หรือมีอัตราเพิ่มถึง 56.59% เมื่อพิจารณาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการท่องเที่ยวแล้ว ประมาณได้ว่า ปี 2537 แขวงจำปาสัก จะมีนักท่องเที่ยว 39,630 คน การพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวของแขวงในอีก 20 ปีข้างหน้า พิจารณารูปแบบตลาดการท่องเที่ยวชาวต่างประเทศของประเทศไทยในอดีตเป็นแนวทางในการพยากรณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และสร้างสมการถดถอยของตัวแบบสมการเส้นตรง (Linear model) ดังผลในตารางที่ 2.1-2 แต่สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทยใช้อัตราเพิ่มของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติเฉลี่ยต่อคน ในการพยากรณ์อัตราการเพิ่มของนักท่องเที่ยวที่พยากรณ์มีการเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลงจากร้อยละ 71.14 ในปี 2538 ได้ลดลงเหลือร้อยละ 5.38 ในปี 2557 ซึ่งเป็นที่สุดท้ายของการพยากรณ์ นอกจากนี้ ยังได้พยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวของโครงการคอนพะเพ็งที่เริ่มในช่วงปี 2540 ซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจากแนวโน้มปกติ ประมาณว่าจะมีนักท่องเที่ยวทั้งหมดถึง 1,829,427 คน ในปี 2557

ตารางที่ 2.1-2 การพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ปี 2538-2557

พ.ศ.	นักท่องเที่ยว ชาวต่างประเทศ	นักท่องเที่ยว ชาวไทย	รวม	นักท่องเที่ยว คอนพะเพ็ง	รวม
2538	56,738	11,087	67,825	-	67,825
2542	165,731	15,843	181,573	320,000	501,573
2547	301,971	24,753	326,724	614,745	941,469
2552	438,212	38,675	476,886	897,281	1,374,167
2557	574,452	60,426	634,878	1,194,549	1,829,427

หมายเหตุ : จากตัวเลขตามตารางที่ 1.6-11

ช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก มีระยะเวลาประมาณ 8 เดือน โดยแบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงฤดูหนาวถึงฤดูร้อนระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงเมษายน รวมประมาณ 6 เดือน และช่วงเวลาฤดูฝนระหว่างเดือนกรกฎาคม-สิงหาคม อีกประมาณ 2 เดือน ซึ่งคาดว่าเป็นระยะที่ฝนทิ้งช่วง ช่วงเวลาดังกล่าวนี้ นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้รับความสะดวกกว่าช่วงอื่น ๆ

ลักษณะของนักท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก ประกอบด้วย นักทัศนอาจร (มาเข้า-กลับเย็น) ร้อยละ 11.1 จำนวนที่เหลือร้อยละ 88.9 เป็นประเภทพักร้อน ซึ่งในจำนวนนี้ ร้อยละ 51.9 ใช้เวลา 3 วัน 2 คืน รองลงมาร้อยละ 20.8 ใช้เวลา 2 วัน 1 คืน ร้อยละ 5.9 ใช้เวลา 5 วัน 4 คืน ร้อยละ 4.8 ใช้เวลา 4 วัน 3 คืน ที่เหลือมีวันพักยาวนานกว่าที่กล่าวไว้สำหรับวันพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวพักร้อนเท่ากับ 2.96 วัน

ในด้านบริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว แขวงจำปาสักมีสถานที่พัก 8 แห่ง จำนวนห้องพัก 161 ห้อง ในจำนวนนี้ 6 แห่งอยู่ในปากเซ อีก 2 แห่งอยู่ที่เมืองจำปาสักและเมืองโขง มีร้านอาหาร 3 ร้าน ร้านอาหารที่มีดนตรี 6 แห่ง โรงภาพยนตร์ 2 แห่ง โดยตั้งอยู่ในเมืองปากเซทั้งหมด สำหรับการนำเที่ยว ซึ่งนักท่องเที่ยวต้องติดต่อกับบริษัทท่องเที่ยวของแขวงๆ ก่อน มี 3 บริษัทที่จะให้บริการนำเที่ยว และติดต่อประสานงานต่าง ๆ ทั้งการเข้าเมือง ที่พัก อาหาร ฯลฯ แก่นักท่องเที่ยว

2) แหล่งท่องเที่ยว

แหล่งท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก มีจำนวน 40 แห่ง จัดแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

(1) แหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ	จำนวน 9 แห่ง
(2) แหล่งท่องเที่ยวประเภทวัฒนธรรมและหัตถกรรม	จำนวน 17 แห่ง
(3) แหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ ศาสนา และสถาปัตยกรรม	จำนวน 14 แห่ง

แหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้ กระจายตัวอยู่ในพื้นที่ต่าง ๆ ของแขวงจำปาสัก ดังรูปที่ 2.1-2 สำคัญของแต่ละแหล่งท่องเที่ยว สรุปไว้ในตารางที่ 2.1-3 จะเห็นได้ว่า แขวงจำปาสัก มีแหล่งท่องเที่ยวหลากหลาย ที่มีศักยภาพพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวของภูมิภาคนี้ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้แล้ว คาดว่าจะมีแหล่งท่องเที่ยวที่ยังไม่ได้รับการสำรวจอีกจำนวนมาก สำหรับแหล่งท่องเที่ยวที่นำใช้ในปัจจุบัน สามารถจัดกลุ่มตามพื้นที่ (ที่ตั้งและโครงข่ายเชื่อมโยง) ได้ 5 กลุ่ม ดังนี้คือ

(1) กลุ่มเมืองปากเซ ประกอบด้วย อาคารราชการ วัดโพธิ์ต้นศาสดาราม วัดพระบาท สะพานฝรั่งเศสข้ามเขรโดน วังเจ้าบุญอุ้ม ตลาดเช้า ตลาดแดง บ้านหลักสิบแก้ว ตาดถายี ตาดหลักแปด และบ้านสะพาย

(2) กลุ่มเมืองจำปาสัก ประกอบด้วย ปราสาทหินวัดพู ลิงคบรรพต เมืองโบริมแซงเขษฐุประ วัดธาตุ บ้านเรือนเจ้าบุญอุ้มและเครือญาติ และคอนแดง

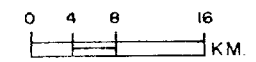
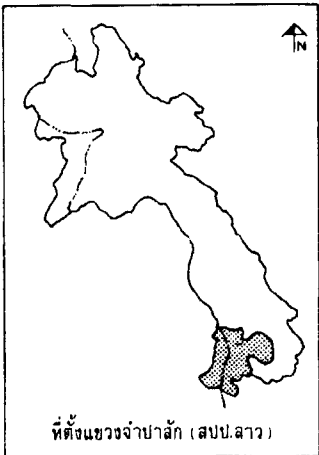
(3) กลุ่มพูอาสา ประกอบด้วย ปราสาทวัดอุโมง วัดพูอาสา บ้านเขี้ยวโจ่ง และบ้านพะโพ

(4) กลุ่มสี่พันดอน ประกอบด้วย 2 กลุ่มย่อย

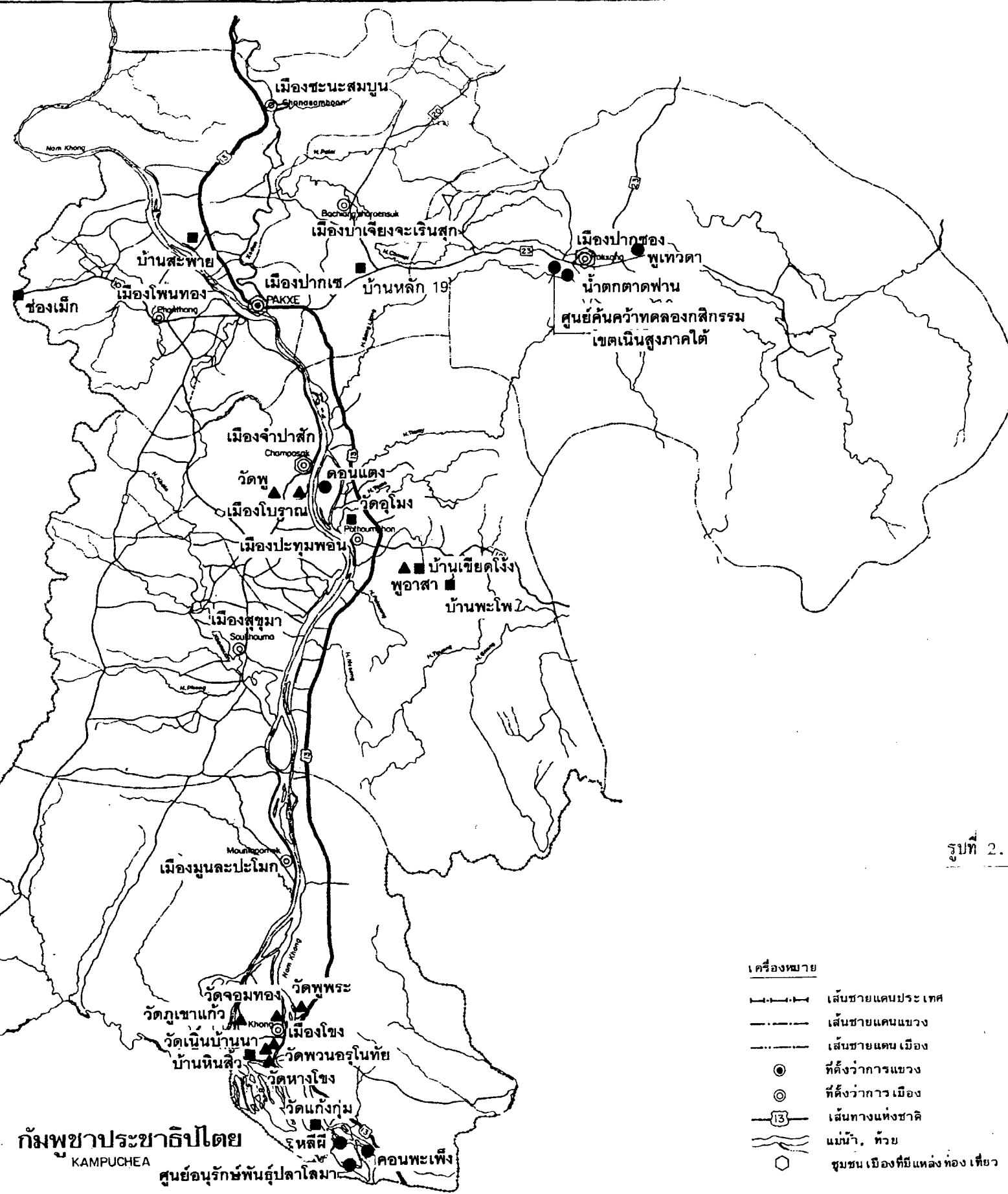
- เมืองวัง ประกอบด้วย วัดพูเขาแก้ว วัดพวนแก้วรุโณทัย วัดจอมทอง วัดเนินบ้านนา หางวัง ชุมชนเมืองวัง และบ้านหินลิ้ว

- คอนพะเพ็ง ประกอบด้วย น้ำตกคอนพะเพ็ง น้ำตกหลี่ผี ท่าขนถ่ายสินค้า บ้านคอนเหนือ เส้นทางรถไฟ วัดคอนใต้ แหล่งอนุรักษ์พันธุ์ปลาโลมาหัวบาตร

(5) กลุ่มเมืองปากของ ประกอบด้วย บ้านห้วยหุน เมืองปากของ อนุสรณ์สถานสงคราม น้ำตกตาดพาน ศูนย์พัฒนาเกษตรกรรมเขตนินสูง และ พูเทวดา

ประเทศไทย
THAILAND

แหล่งท่องเที่ยวในเมือง

- เมืองปากเซ
 - วัดโพธิ์รัตนศาสดาราม
 - วัดพระบาท
 - สะพานฝรั่งเศส
 - วังเจ้าบุญอุ้ม (จำปาสักพาเลข)
 - ตลาดเช้า
 - ตลาดแดง
- เมืองปากซ่อง
 - อุบลสรณ์สถาน
 - โรงไฟฟ้าพลังน้ำ
 - สุสานชาวเขา
 - ตลาด
 - เนินเขา บ้านรับรอง
- เมืองจำปาสัก
 - ฉางเก็บวัดอุโบราณ
 - วังเจ้าบุญอุ้ม (ก่อสร้างไม่เสร็จ)
- ▲ แหล่งท่องเที่ยว ประวัติศาสตร์ ศาสนสถาน
- แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ
- แหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรม

รูปที่ 2.1-2 แสดงที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

เครื่องหมาย

- — — — — เส้นชายแดนประเทศ
- — — — — เส้นชายแดนแขวง
- — — — — เส้นชายแดนเมือง
- ที่ตั้งว่าการแขวง
- ◎ ที่ตั้งว่าการเมือง
- 13 — — — เส้นทางแห่งชาติ
- — — — — แม่น้ำ, หนอง
- ชุมชน เมืองที่มีแหล่งท่องเที่ยว

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

กัมพูชาประชาธิปไตย
KAMPUCHEA

ตารางที่ 2.1-3 สรุปลักษณะแหล่งท่องเที่ยว แขวงจำปาสัก

กลุ่ม	แหล่งท่องเที่ยว	ประเภท	ที่ตั้ง	ลักษณะเด่น	การเข้าถึง	สื่ออำนวยความสะดวก	ความนิยม	ศักยภาพ
กลุ่มปากเซ	1 วัดโพธิ์รัตนศาสดาราม	ศาสนา	ชุมชนปากเซ	สถาปัตยกรรมวัดลาว	สะดวก	ดี	พอควร	ปานกลาง
	2 วัดพระบาท	ศาสนา	ชุมชนปากเซ	รอยพระพุทธรูปบาท	สะดวก	ดี	น้อย	ต่ำ
	3 สะพานฝรั่งเศส	ประวัติศาสตร์	ชุมชนปากเซ	สะพานเหล็กข้ามเขื่อน	สะดวก	ดี	พอควร	ปานกลาง
	4 วัดเจ้าบุญชุ่ม	สถาปัตยกรรม	ชุมชนปากเซ	อาคารใหญ่ 5 ชั้น	สะดวก	ดี	มาก	สูง
	5 ตลาดเช้า	วัฒนธรรม	ชุมชนปากเซ	วังเก่า ปรับเป็นโรงแรม	สะดวก	ดี	พอควร	ปานกลาง
	6 ตลาดแลง	วัฒนธรรม	ชุมชนปากเซ	วิถีชีวิต ลีนค้ำพื้นเมือง	สะดวก	ดี	พอควร	ปานกลาง
	7 บ้านสะพาย	วัฒนธรรม	ชุมชนปากเซ	วิถีชีวิต ลีนค้ำ สัตว์ป่า	สะดวก	ดี	ปานกลาง	สูง
	8 วัดโพธิ์	ประวัติศาสตร์	ชุมชนปากเซ	หมู่บ้านหอมผ้า	สะดวก	ดี	น้อย	ต่ำ
	9 บ้านหลักสิบแก้ว	วัฒนธรรม	ถนนสาย 20 หลัก กิโลเมตรที่ 19	เคยเป็นปราสาท มีบาราย หมู่บ้านที่มีต	สะดวก	ไม่มี	พอควร	ต่ำ
กลุ่มจำปาสัก	10 วัดพู	ประวัติศาสตร์	เชิงเขาพูเกล้า จากจำปาสัก 11 กม. จากจำปาสัก 5 กม.	โบราณสถาน ขอม	สะดวก	ไม่มี	มาก	สูง
	11 เมืองโบราณ	ประวัติศาสตร์	ยอดพูเกล้า	ร่องรอยชุมชนโบราณ เชษฐาปุระ	สะดวก	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
	12 ลิงคบรรพต	ธรรมชาติ	ยอดพูเกล้า	ความเชื่อว่าเป็นควิลิงท์ ธรรมชาติสร้าง	ไม่สะดวก เดินเท้าผ่าน	ดี ไม่มี	น้อย	ต่ำ

ตารางที่ 2.1-3 (ต่อ)

กลุ่ม	แหล่งท่องเที่ยว	ประเภท	ที่ตั้ง	ลักษณะเด่น	ทางเข้าถึง	สิ่งอำนวยความสะดวก	ความนิยม	ศักยภาพ
13	วัดเจ้าบุญอุ้ม	สถาปัตยกรรม	จำปาสัก	อาคารก่อสร้างไม่เสร็จ	สะดวก	ไม่มี	ไม่มี	สูง
14	บ้านเรือนเจ้าบุญอุ้ม	สถาปัตยกรรม	จำปาสัก	บ้านแบบฝรั่งเศส เก็บโบราณวัตถุ	สะดวก	ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง
15	ดอนแดง	ธรรมชาติ	ตรงข้ามจำปาสัก	เกาะ ชายหาด	เรือ	ไม่มี	น้อย	ปานกลาง
<u>กลุ่มพวน</u>								
16	วัดอุโมง	ประวัติศาสตร์	ปากห้วยโตะโมะ ปะทุมพอน	โบราณสถานขอม	แยก 4 กม. จากสาย 13	ไม่มี	ปานกลาง	สูง
17	บ้านเขียดไช้	วัฒนธรรม	จากปะทุมพอน 12 กม.	หมู่บ้านเลี้ยงช้าง มีบึงใหญ่	ไม่สะดวก	ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง
18	พวนสา	ประวัติศาสตร์	บ้านเขียดไช้	โบราณสถาน ป้อม	ถนนไม่ดี และ เดินเท้า	ไม่มี	ปานกลาง	สูง
19	บ้านพะโพ	วัฒนธรรม	เดินเท้า 30 นาที จากปะทุมพอน 19 กม.	หมู่บ้านเลี้ยงช้าง	ไม่สะดวก	ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง

ตารางที่ 2.1-3 (ต่อ)

กลุ่ม	แหล่งท่องเที่ยว	ประเภท	ที่ตั้ง	ลักษณะเด่น	การเข้าถึง	สิ่งอำนวยความสะดวก	ความนิยม	ศักยภาพ
กลุ่มสี่พันดอน	เมืองไชย							
	20 ชุมชนเมืองไชย	วัฒนธรรม	จากปากเซ 131 กม.	เมืองเก่า ชุมชนสงบ สถาปัตยกรรมฝรั่งเศส	สะดวก	ที่พัก ร้านอาหาร	มาก	สูง
21	วัดภูเขาแก้ว	ประวัติศาสตร์	ฝั่งตะวันตกตอนไชย 12 กม. จาก ศก.	วัดเก่า บนเนินหิน ริมแม่น้ำไชย	ถนนลูกรัง	ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง
22	วัดพวนอรุโณทัย	ศาสนสถาน	ชุมชนเมืองไชย	วัดหลวง สถาปัตยกรรม โรงพยาบาลสมุนไพรว	สะดวก	ไม่มี	ปานกลาง	ต่ำ
23	วัดจอมทอง	สถาปัตยกรรม	เหนือชุมชน 1.5 กม.	วัดเก่า สถาปัตยกรรมลาว สวยงาม แปลก	สะดวก	ไม่มี	ปานกลาง	สูง
24	วัดเนินบ้านนา	ศาสนสถาน	ใต้ชุมชน 2 กม.	สถาปัตยกรรม	สะดวก	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
25	วัดหาญไชย	ศาสนสถาน	ใต้ชุมชน 6 กม.	วัดริมน้ำ โบสถ์มี โคมฝรั่งเศส	สะดวก	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
26	บ้านหินสัว	วัฒนธรรม	ใต้ชุมชน 7 กม.	หมู่บ้านหน้าตาโดดเด่น	ถนนไม่ดี	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
27	วัดพุทธะ	ศาสนสถาน	ถนนสาย 13 ก่อนแยก ไปตอนไชย	พระพุทธรูปบนเขาตั้ง	สะดวก	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
28	คอนพะเพ็ง	ธรรมชาติ	จากปากเซ 153 กม.	แก่งน้ำตก กว้าง สวย มีชื่อเสียง	สะดวก	ศาลา สุขา	มาก	สูง

ตารางที่ 2.1-3 (ต่อ)

กลุ่ม	แหล่งท่องเที่ยว	ประเภท	ที่ตั้ง	ลักษณะเด่น	การเข้าถึง	สิ่งอำนวยความสะดวก	ความนิยม	ศักยภาพ
29	หลั้วน้ำตกสมพะมิตร	ธรรมชาติ	บ้านคอนไต้ 6 กม. จากบ้านนากะสัง ทางเรือ จากปากเซ 153 กม.	น้ำตกสูงใหญ่ สวยงาม	สะดวกน้อย รถ เรือ เต็น	ไม่มี	มาก	สูง
30	น้ำชนถ้ำยสินคำ	ประวัติศาสตร์	บ้านหัวตอมเดช	โครงสร้าง เคน	เรือก่อนไปหลั้ว	ไม่มี	น้อย	ปานกลาง
31	บ้านคอนเหนือ	วัฒนธรรม	จากนากะสัง 2 กม.	สมัยฝรั่งเศส	เรือ	โรงแรม ร้านค้า	น้อย	ปานกลาง
32	วัดคอนไต้	ศาสนสถาน	ก่อน หลั้ว 1 กม.	ชุมชน อาคารฝรั่งเศส ทางรถไฟ สะพาน สุสาน สถาปัตยกรรมท้องถิ่น	เดินเท้า	ไม่มี	ปานกลาง	ต่ำ
33	อนุสรณ์สถานสงคราม	สถาปัตยกรรม	ชุมชนปากช่อง	อนุสาวรีย์คล้ายเจดีย์ 2 องค์ ลาว เวียดนาม	สะดวกพอควร	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
34	ค่ายทหาร	ประวัติศาสตร์	ชุมชนปากช่อง	ซากปรักหักพังสมัยสงครามอินโดจีน	สะดวกพอควร	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
35	โรงไฟฟ้าพลังน้ำ	วัฒนธรรม	ชุมชนปากช่อง	อ่างเก็บน้ำ ฝาย โรงไฟฟ้าพลังงาน	สะดวกพอควร	ไม่มี	น้อย	ต่ำ
36	สุสานชาวเขา	วัฒนธรรม	ชุมชนปากช่อง	สุสานทำเป็นอาคาร หลากหลาย	สะดวกพอควร	ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง
37	พวนดา	ธรรมชาติ	จากชุมชนปากช่อง 2 กม.	ยอดภูเขาไฟสูง 1,426 เมตร ป่าสมบูรณ์	ยาก เดินเท้า	ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง
38	น้ำตกตาพาน	ธรรมชาติ	แยกหลัก 37 สาย 13B อีก 1 กม.	น้ำตก 2 สาย สูง 200 ม. ตกลงในหินเขาลึกและกว้าง	สะดวกพอใช้	ศาลาที่พัก	มาก	สูง
39	ศูนย์ค้นคว้าทดลองกลีกรวมเซตเนนสูง	ธรรมชาติ	แยกบ้านอีตู๋ สาย 13B อีก 2 กม.	สถานีทดลองปลูกกาแฟ วิมพูเอซา ชมวิวทัศน์ น้ำตก ป่าไม้ สวยงาม	สะดวกพอใช้	ไม่มี	ปานกลาง	ปานกลาง

3) นโยบายและแผนการพัฒนา

ตั้งนี้

แนวนโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว สรุปรประเด็นสำคัญได้

(1) บทบาทของการท่องเที่ยว

- ส่งเสริมผลผลิตหัตถกรรมพื้นบ้าน
- สร้างงาน
- เพิ่มรายได้ของประชากร
- เพิ่มรายได้ของประเทศ

(2) จุดขายของการท่องเที่ยว คือ วัฒนธรรม และธรรมชาติ (ในการนี้พิจารณาได้ว่า วัฒนธรรม มีความหมายรวมถึง วิถีชีวิต การดำรงชีพของประชาชน ประเพณีต่าง ๆ โบราณสถาน โบราณวัตถุ และเรื่องราวแหล่งประวัติศาสตร์)

(3) การดำเนินการ

- พัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว
- พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว
- พัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยว
- พัฒนาองค์กรด้านการท่องเที่ยว

สำหรับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวบริเวณแขวงจำปาสักนั้น สปป.ลาว ได้ให้สัมปทานแก่นักลงทุนจากต่างประเทศ ในการดำเนินโครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวบริเวณคอนพะเพ็ง เมืองโขง ในลักษณะโครงการลงทุนขนาดใหญ่ ประกอบด้วย โรงแรมระดับสามดาว สี่ดาว และห้าดาว ภัตตาคาร ในที่ลับ บ้านพักตากอากาศ สนามกอล์ฟ 18 หลุมตามมาตรฐานสากล ร้านค้าปลอดภาษี ศูนย์และอาคารการค้า ธุรกิจสายการบิน รวมทั้งธุรกิจอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยรัฐบาลจะสนับสนุนด้านการจัดสร้างสาธารณูปโภคหลัก เช่น สนามบิน เขื่อนไฟฟ้าพลังน้ำขนาดเล็ก (ไม่ต่ำกว่า 10 MW) ระบบประปา และถนนบางส่วน

2.1.5 โอกาสและข้อจำกัดในการพัฒนาการท่องเที่ยว

1) โอกาส

แขวงจำปาสัก มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการพัฒนา ดังนี้

- (1) เป็นแหล่งท่องเที่ยวใหม่ของภูมิภาคอินโดจีนทางลุ่มแม่น้ำโขงตอนใต้และอยู่ในโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวของภูมิภาคนี้
- (2) มีแหล่งท่องเที่ยวหลากหลายที่มีศักยภาพพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยว สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ที่มีรายได้ระดับปานกลางขึ้นไป
- (3) มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในระดับนานาชาติอยู่บ้างแล้ว ซึ่งสามารถสร้างแรงดึงดูดใจได้ง่าย
- (4) รัฐพร้อมให้การส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาและการลงทุน ตลอดจนการลงทุนจากต่างประเทศ และความช่วยเหลือจากต่างประเทศ
- (5) การท่องเที่ยวในพื้นที่นี้ ยังอยู่ในระยะเริ่มต้น มีระดับการพัฒนาต่ำ ไม่ซับซ้อน จึงสามารถที่จะกำหนดกรอบ รูปแบบการพัฒนาที่เหมาะสมได้ โดยเฉพาะการพัฒนาเชิงอนุรักษ์ตามนโยบายของรัฐ
- (6) ภาครัฐของ สปป.ลาว โดยเฉพาะแขวงจำปาสัก เป็นพื้นที่หนึ่งที่อยู่ในความสนใจ ให้ความช่วยเหลือจากต่างประเทศ ทางด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

2) ข้อจำกัด

แหล่งท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก มีข้อจำกัดในการพัฒนา ดังนี้

- (1) ยังขาดแคลนบริการและโครงสร้างพื้นฐาน ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ การบริการที่เป็นอยู่ มีลักษณะเกือบผูกขาด ทำให้ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวค่อนข้างสูง
- (2) แหล่งท่องเที่ยวในปัจจุบัน มีลักษณะค่อนข้างกระจัดกระจาย และยากต่อการเข้าถึง การพัฒนาโครงการท่องเที่ยวจึงค่อนข้างยากและต้องลงทุนสูง
- (3) แหล่งท่องเที่ยวหลักของพื้นที่ คือ ธรรมชาติและประวัติศาสตร์ ซึ่งมีความอ่อนไหวต่อการนำมาใช้ประโยชน์ หากขาดความระมัดระวัง จะส่งผลเสียหายได้โดยง่าย
- (4) ขาดองค์การระดับท้องถิ่นที่จะดูแลรับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเต็มรูปแบบ
- (5) กฎหมาย ระเบียบ วิธีการ และเงื่อนไข ข้อกำหนดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ยังขาดความชัดเจน แน่นนอน ในแนวปฏิบัติ ทำให้ลคบรรยากาที่ดำเนินการท่องเที่ยว

2.2 แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก

2.2.1 วัตถุประสงค์การพัฒนา

การพัฒนาการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก มีวัตถุประสงค์ดังนี้

- (1) เพื่อให้การท่องเที่ยวเป็นสาขาที่จะกระตุ้นการพัฒนา เศรษฐกิจ-สังคม บริการ และโครงสร้างพื้นฐานของแขวงจำปาสักและกระจายความเจริญสู่ท้องถิ่น
- (2) เพื่อให้การท่องเที่ยวนำมาซึ่งเงินตราต่างประเทศ สำหรับเป็นทุนพัฒนา
- (3) เพื่อให้การท่องเที่ยว เป็นช่องทางในการกระจายข่าวสารภาพพจน์ที่ดีของประเทศสู่นานาชาติ
- (4) เพื่อกระตุ้นให้เกิดความหวงแหนทรัพยากรและส่งเสริมการพัฒนาเชิงอนุรักษ์ อันจะเป็นแบบอย่างและนำมาซึ่งการพัฒนาที่ยั่งยืน

2.2.2 นโยบายการพัฒนา

- (1) ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ให้ความสำคัญกับแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เป็นสิ่งดึงดูดใจ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อเป็นจุดขาย
- (2) ส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบผสมผสาน ทั้งธรรมชาติ วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ และปรับปรุงความดึงดูดใจของแหล่งให้มากขึ้น
- (3) พัฒนาการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก ให้มีบทบาท สัมพันธ์ เชื่อมโยงกับโครงการท่องเที่ยวระดับภูมิภาคอินโดจีนทางลุ่มแม่น้ำโขงตอนใต้
- (4) เพิ่มขีดความสามารถของท้องถิ่น ทั้งภาครัฐ เอกชนและประชาชน ในการจัดการงานพัฒนาและมีส่วนร่วมในการพัฒนา
- (5) ส่งเสริมการลงทุนพัฒนาการท่องเที่ยว และจัดปัญหา เงื่อนไข ที่เป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยว

2.2.3 เป้าหมายการพัฒนา

- (1) พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ที่มีรายได้ระดับปานกลางขึ้นไป
- (2) พัฒนาและปรับปรุงโครงการท่องเที่ยว และส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยผู้ใช้ประโยชน์จากแม่น้ำโขงให้มากขึ้น ทั้งนี้ โดยให้ประสานเชื่อมโยงกับการใช้ประโยชน์ด้านอื่นด้วย
- (3) ขยายและยกระดับบริการที่พัก และบริการทางการท่องเที่ยวอื่น ๆ ให้เหมาะสม

กับตลาดการท่องเที่ยว

(4) พัฒนา ปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพ ระบบโครงสร้างพื้นฐาน ที่รองรับการ พัฒนาการท่องเที่ยว โดยเฉพาะโครงข่ายถนน สนามบิน ท่าเรือ การสื่อสาร น้ำประปา การ ผังเมือง และการจัดการของเสียต่าง ๆ

(5) ให้การพัฒนากการท่องเที่ยวมีบทบาทอย่างสำคัญต่อการสร้างงาน การเพิ่มรายได้ และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนท้องถิ่น

(6) สำรวจแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ เพื่อจัดเตรียมการพัฒนาเสริมแหล่งท่องเที่ยว ปัจจุบัน

(7) จัดระบบการจัดการงานพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว ให้สมบูรณ์ สอดคล้อง กับนโยบายและแผนการพัฒนา

(8) พัฒนาบุคลากรและองค์กรด้านการท่องเที่ยว ทั้งในภาครัฐและเอกชน

2.2.4 แผนการพัฒนา

1) เขตพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว

เขตพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว กำหนดขึ้นเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็น ระบบ ให้เกิดการพัฒนารวมโดยจับบทบาท หน้าที่ การควบคุม และการป้องกันผลกระทบการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อม ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก ได้จัดแบ่งพื้นที่ออกเป็น 4 ประเภท คือ เขตเมืองท่องเที่ยว เขตพื้นที่ท่องเที่ยว เขตพัฒนาการท่องเที่ยว และเขตอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว ดังนี้คือ

(1) **เขตเมืองท่องเที่ยว** หมายถึง ชุมชนที่กำหนดให้มีบทบาทต่อการพัฒนา การท่องเที่ยว ซึ่งจะเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาเพื่อรองรับการท่องเที่ยวในด้านการบริการพื้นฐาน ที่พักและการคมนาคมขนส่ง ในการพัฒนา นอกจากจะให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแล้ว ในขณะเดียวกัน การพัฒนาจะต้องเอื้ออำนวยต่อการลงทุน และรักษาเอกลักษณ์ ตลอดจนสภาพแวดล้อมของชุมชน ด้วย ชุมชนที่กำหนดให้เป็นเมืองท่องเที่ยว ประกอบด้วย

- เมืองปากเซ จะเป็นเมืองศูนย์กลางหลักของการพัฒนาการท่องเที่ยว ทั้งทางด้านการบริหาร การบริการพื้นฐาน ที่พัก และการคมนาคมขนส่ง

- เมืองโขง จะเป็นเมืองศูนย์กลางรอง มีบทบาทด้านการท่องเที่ยว ในการพัฒนาการท่องเที่ยวพื้นที่ตอนล่างของแขวงจำปาสัก

- เมืองปากซอ จะเป็นเมืองศูนย์กลางรอง มีบทบาทด้านการท่องเที่ยวในการพัฒนาการท่องเที่ยวพื้นที่ของแหล่งท่องเที่ยวด้านตะวันออกของแขวงจำปาสัก

(2) **เขตพื้นที่ท่องเที่ยว** หมายถึง ขอบเขตพื้นที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวตามกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว ในการพัฒนาการท่องเที่ยวพื้นที่เหล่านี้จะได้รับผลกระทบโดยตรงต่อการพัฒนา จึงจัดให้เป็นพื้นที่ที่ต้องให้ความสำคัญต่อการเฝ้าติดตามและมีระบบการจัดการอย่างใกล้ชิด ในขณะที่เดียวกัน จะเป็นเขตพื้นที่ที่มีศักยภาพต่อการส่งเสริมการลงทุนในโครงการเอกชน ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก จัดเขตพื้นที่ท่องเที่ยวออกเป็น 5 เขต ดังนี้

- เขตพื้นที่ท่องเที่ยวสีพันดอน
- เขตพื้นที่ท่องเที่ยวพูอาสา
- เขตพื้นที่ท่องเที่ยวจำปาสัก
- เขตพื้นที่ท่องเที่ยวปากเซ
- เขตพื้นที่ท่องเที่ยวปากซอ

(3) **เขตพัฒนาการท่องเที่ยว** หมายถึง พื้นที่ที่มีศักยภาพต่อการให้มีโครงการพัฒนาการท่องเที่ยว จึงยอมให้มีการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยวิธีการลงทุนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ ภายใต้การควบคุม ดูแลอย่างใกล้ชิดของรัฐ เขตนี้จะอยู่ในขอบเขตพื้นที่ท่องเที่ยว

(4) **เขตอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว** หมายถึง บริเวณที่กำหนดเพื่อคุ้มครองรักษาสภาพธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่เป็นจุดสนใจ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว โดยไม่ควรมีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ดังนั้น เขตพื้นที่นี้จะหมายรวมถึงตัวแหล่งท่องเที่ยว และอาจรวมถึงพื้นที่โดยรอบที่จะมีผลกระทบต่อการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว

เขตพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยวดังแสดงในรูปที่ 2.2-1

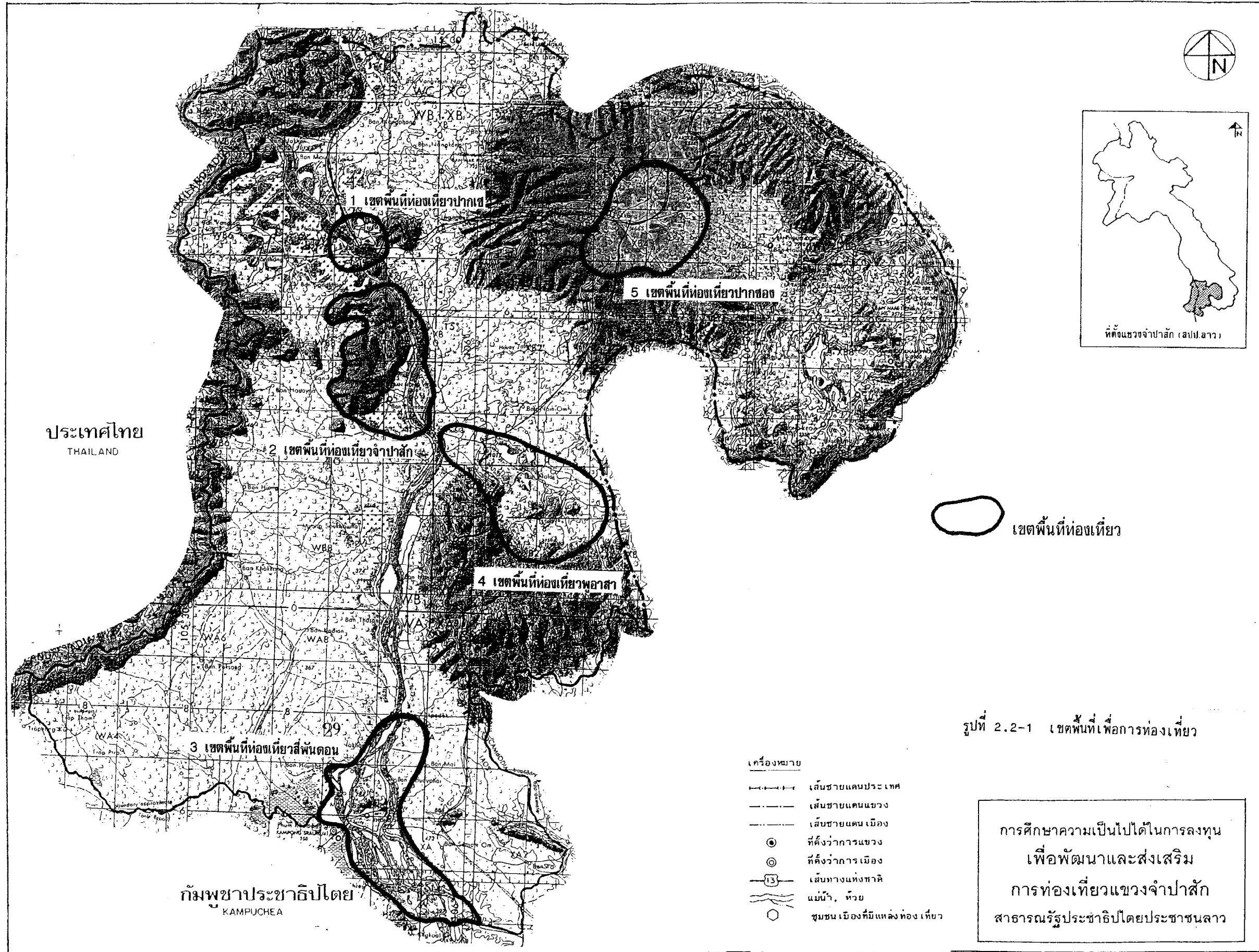
2) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

2.1) ภาพรวมของการพัฒนาการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

แขวงจำปาสัก จะมีบทบาทการพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางตอนใต้ เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ และธรรมชาติศึกษา

(1) ด้านประวัติศาสตร์ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงกับโบราณสถานขอมที่นครวัด นครธมในกัมพูชา กับปราสาทหินพนมรุ้งและพิมายในประเทศไทย ดังรูปที่ 2.2-2

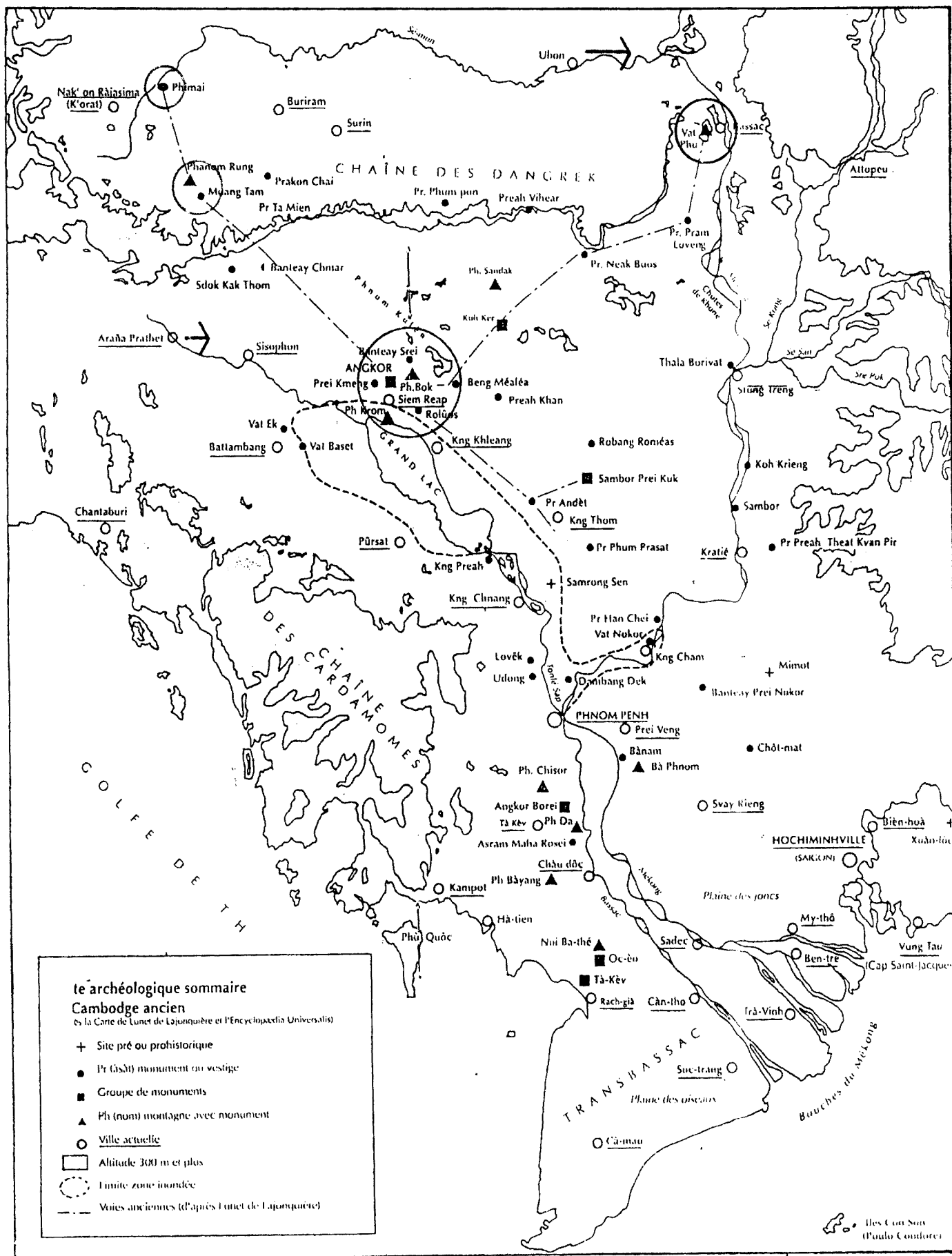
(2) ด้านธรรมชาติศึกษา ตามเส้นทางแม่น้ำโขง จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติศึกษาของลำน้ำโขง ส่วนพื้นที่ด้านตะวันออกแถบเนินโปลเวงลงไปทางใต้ จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติศึกษาของป่าเขา และน้ำตก

○ เขตพื้นที่ทองเหียว

รูปที่ 2.2-1 เขตพื้นที่เพื่อการทองเหียว

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การทองเหียวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาชนิปไตยประชาชนลาว

รูปที่ 2.2-2 โครงข่ายความเชื่อมโยงของแหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์

สำหรับกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวภายในเขตแขวงที่จัดกลุ่มเป็น 5 กลุ่ม นั้น แต่ละกลุ่ม ควรมีบทบาทเฉพาะตัว ดังนี้

(1) กลุ่มเมืองปากเซ มีบทบาทเป็นศูนย์กลางหลักของการพัฒนาการท่องเที่ยว ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางการบริหาร คมนาคม และบริการแก่กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ตลอดจน เป็นศูนย์กลางการติดต่อกันทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ

(2) กลุ่มเมืองปากของ (รวมห้วยเหาะ) เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนและพักผ่อน เน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบพักผ่อน เป็นฐานการติดต่อกับแขวงสาละวัน เขกอง และอัตปือ ต่อเนื่องไปยังเวียตนาม

(3) กลุ่มเมืองจำปาสัก เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวโบราณสถาน มีบทบาทด้านการศึกษาการพัฒนาการท่องเที่ยว

(4) กลุ่มพูอาสา เป็นกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวพิเศษแบบธรรมชาติ และสังคมวิทยา (Socio-ecological tourism) ที่มีการเดินป่า นั่งช้าง และศึกษาวัฒนธรรมประเพณีของชาวบ้าน

(5) กลุ่มสี่พันดอน เป็นศูนย์กลางย่อย รองรับบริการขยายตัวของการท่องเที่ยวทางตอนล่าง เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวธรรมชาติของแม่น้ำโขง ทั้งทางด้านธรรมชาติและวัฒนธรรม

ส่วนชุมชนเมืองศูนย์กลางต่าง ๆ ให้มีบทบาทดังนี้

(1) ชุมชนเมืองปากเซ เป็นศูนย์กลางของภาคใต้และแขวงจำปาสัก

(2) ชุมชนเมืองโขง เมืองปากของ และโครงการพัฒนาคอนพะเพ็ง เป็นศูนย์กลางย่อย โดยมีการพัฒนาด้านที่พัก แต่พอสมควร

(3) ช่องเม็ก (ต่อเขตแดนไทย) และปลายสุดถนนสาย 13 (เขตต่อแดนกัมพูชา) เป็นพื้นที่พัฒนาย่านการค้าชายแดน

2.2) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

กลยุทธ์นี้ จะเป็นการนำแนวความคิดของการได้เปรียบในเชิงเปรียบเทียบ (Comparative Advantage) ระหว่างแขวงจำปาสักกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ใน สปป. ลาว ประเทศไทย และกลุ่มประเทศอินโดจีน ว่าเมื่อเปรียบเทียบระหว่างแหล่งท่องเที่ยวด้วยกัน แหล่งท่องเที่ยวในแขวงจำปาสักจะมีจุดขายของการท่องเที่ยวอะไร ที่ไหนบ้าง ที่สามารถจะพัฒนาให้เด่นขึ้นมาได้มากกว่าแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้เคียงอย่างไรบ้าง ทั้งในแง่ของจุดเด่นที่สามารถให้นักท่องเที่ยวสนใจเดินทางมาท่องเที่ยวอย่างเฉพาะเจาะจง และแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถจะใช้เป็นทางเลือกเพิ่มเติมจากการเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง

ดังที่กล่าวมาแล้ว แขวงจำปาสักจะมีจุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นแหล่งธรรมชาติ เช่นแม่น้ำโขง ป่าไม้ แหล่งโบราณสถาน อารยธรรม และวัฒนธรรมความเป็นอยู่ที่ล้วนแต่ใช้เป็นจุดดึงดูดใจของการท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในจำปาสัก ซึ่งเปรียบเสมือนสินค้าในด้านการท่องเที่ยวที่จะต้องส่งเสริมการตลาด เกิดทิศทางที่ชัดเจน และเป็นชุดของการท่องเที่ยวที่ให้มีแนวความคิดของการพัฒนาที่ชัดเจน จึงได้กำหนดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักออกเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

(1) กลุ่มเมืองปากเซ ประกอบด้วย อาคารถาการ วัดโพธิ์ตัน ศาสดาราม สะพานฝรั่งเศสข้ามเซดอน วังเจ้าบุญอุ้ม ตลาดเช้า ตลาดแลง วัดพระบาท บ้านหลักสิบเก้า ตาดถายี ตาดหลักแปด และบ้านสะพาย รวมทั้งช่องเม็กซึ่งเป็นประตูด้านชายแดน

กลยุทธ์ : ให้เมืองปากเซ มีภาพลักษณ์ ความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจและเป็นจุดหมายการเดินทาง โดยทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางหลักในด้านการบริการทางการท่องเที่ยว และการกระจายนักท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักและของภาคใต้ของประเทศ เป็นสถานที่พักผ่อนที่มีบริการต่าง ๆ สมบูรณ์ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้ดึงดูดใจในด้านสถานที่ทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม (สินค้าของที่ระลึก) และสถาปัตยกรรม รวมทั้งการบันเทิงยามค่ำคืนตามสมควร โดยใช้ตำนาน "เผ่าบาเจียงและนางมะโลง" และงานประเพณี เป็นจุดดึงดูดใจ

สำหรับช่องเม็กนั้นจะให้ด้านนี้เป็นด้านสากลและเป็นประตูสู่อินโดจีน เป็นที่ต้อนรับนักท่องเที่ยวแบบ "ชะโรงทัวร์" หรือนักทัศนาจร (Excursionists) ที่ต้องการโอกาสข้ามไปเยือน สปป.ลาว ในฐานะต่างประเทศ แม้เพียงช่วงระยะเวลาสั้น ๆ (น้อยกว่า 24 ชั่วโมง ไม่ค้างคืน)

กลุ่มผู้มาเยือนระยะสั้นเหล่านี้ มีความสำคัญกับเศรษฐกิจ สปป.ลาว ในแง่การจับจ่ายใช้สอย ชื้อของที่ระลึกจากร้านค้าปลอดภาษี และการแลกเปลี่ยนสินค้า ในสภาวะที่ระบบสาธารณสุขภาคพื้นฐานในแขวงจำปาสักยังไม่ได้มาตรฐาน การเข้ามาเที่ยวในระยะสั้นจึงมีความเหมาะสมกับสภาวะปัจจุบันและยังสามารถนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ สปป.ลาว ทั้งในรูปการค้าขาย ภาษีอากร และค่าผ่านแดน อันนำไปสู่ผลทางด้านการจ้างงาน และกระจายรายได้แก่ประชาชนท้องถิ่นเป็นอย่างดี

(2) กลุ่มเมืองจำปาสัก ประกอบด้วย ปราสาทวัดพู ลึงคบรรพต เมืองโบราณเชษฐปุระ วัดธาตุ บ้านเรือนเจ้าบุญอุ้มและเครือญาติ และคอนแดง

กลยุทธ์ : ให้เมืองจำปาสัก มีภาพลักษณ์เป็นอุทยานประวัติศาสตร์ เป็นแหล่งอารยธรรมที่ควรอนุรักษ์ไว้ ควบคู่กับการพัฒนากิจกรรมทางด้านรูปแบบและสาระของอารยธรรมศึกษา โดยจัดสร้างพิพิธภัณฑ์ พิพิธภัณฑ์เมืองโบราณ จัดตั้งสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา

จัดทำผังเมืองรวม ผังเฉพาะ กำหนดมาตรการควบคุมอาคารเพื่ออนุรักษ์ย่านเมืองเก่า พัฒนาการเดินทางทั้งทางบกและทางน้ำเข้าสู่พื้นที่

(3) กลุ่มพญาสา ประกอบด้วย ปราสาทวัดอุ้มง วัดพญาสา บ้านพะโพน และบ้านเขียดโจ้ง

กลยุทธ์ : ให้ความสำคัญของการท่องเที่ยวป่าเขตร้อน เป็นแหล่งท่องเที่ยวด้วยธรรมชาติตามเส้นทางเดินป่า ให้ความสำคัญคุ้มครองพื้นที่ป่าไม้และอนุรักษ์ช้างโดยกฎหมาย ส่งเสริมการพัฒนาที่พักแรมแบบธรรมชาติ เสริมด้วยเป็นจุดท่องเที่ยวทางด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม

(4) กลุ่มสี่พันดอน ให้ความสำคัญของธรรมชาติแม่น้ำโขง (Mae Khong World) ซึ่งมีธรรมชาติของลำน้ำและวัฒนธรรมของมนุษย์ริมแม่น้ำโขง ประกอบด้วย 2 กลุ่มย่อย

(4.1) เมืองโขง ประกอบด้วย วัดพูเขาแก้ว วัดพวนแก้วอรุณทัย วัดจอมทอง วัดเนินบ้านนา หางโขง ชุมชนเมืองโขง และบ้านหินสั่ว

กลยุทธ์ : ให้ชุมชนเมืองโขง เป็นศูนย์บริการที่พักรองและสาขา การบริการการท่องเที่ยว โดยยกระดับการเชื่อมโยงกับปากเซและจำปาสัก ด้วยถนนสาย 13 ปรับปรุงและพัฒนาการคมนาคมขนส่งทางน้ำตามลำแม่น้ำโขง เสริมสร้างความเด่นของจุดท่องเที่ยวในบริเวณเมืองโขง ซึ่งเป็นสถานที่ประวัติศาสตร์ ศาสนา และวัฒนธรรมของชุมชนเมืองโขง

(4.2) คอนพะเพ็ง ประกอบด้วย น้ำตกคอนพะเพ็ง น้ำตกหลี่ผี ท่าขนถ่ายสินค้า บ้านคอนเหนือ เส้นทางรถไฟ วัดคอนใต้ แหล่งอนุรักษ์พันธุ์ปลาโลมา

กลยุทธ์ : โครงการคอนพะเพ็ง ซึ่งได้รับอนุมัติจาก สปป.ลาว มีเป้าหมายจะสร้างที่พักหลายระดับ สนามกอล์ฟ สวนสัตว์เปิด ฯลฯ และโครงสร้างพื้นฐาน เช่น สนามบิน สถานีผลิตกระแสไฟฟ้า การตั้งชุมชนใหม่ จะส่งผลให้มีการขยายตัวของการพัฒนาในพื้นที่นี้สูงมาก จึงควรเน้นการคุ้มครองสภาพแวดล้อมธรรมชาติ โดยยกระดับให้เป็น International Park เสริมด้วย การพัฒนาแหล่งประวัติศาสตร์ ศาสนา และการเดินทางทางน้ำตามลำแม่น้ำโขง เข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวการพัฒนาโครงการสวนสัตว์น้ำและพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ

(5) กลุ่มเมืองปากของ ประกอบด้วย บ้านห้วยทูน เมืองปากของ พูเทวดา อนุสรณ์สถานสงคราม น้ำตกตาดพาน ศูนย์ทดลองกลีกรรรมเขตนินสูง

กลยุทธ์ : ให้ความสำคัญของความหลากหลายของชนเผ่า ให้เมืองปากของเป็นศูนย์บริการย่อย ซึ่งมีโอกาสพัฒนายกระดับสูงขึ้นในอนาคต ให้รองรับการท่องเที่ยว

เที่ยวที่เชื่อมโยงกับแขวงสาละวันและเซกอง โดยมีเขื่อนห้วยเหาะ น้ำตก เป็นจุดท่องเที่ยวใน
อนาคตที่มีความพร้อมสำหรับการพักผ่อนและพักผ่อน ส่งเสริมให้มีการพัฒนาผสมผสานระหว่างกา
เกษตรกับการท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น

3) โครงการท่องเที่ยว

โครงการท่องเที่ยว เป็นการจักระบบการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวกระจาย
ตัวไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ อย่างทั่วถึง เพื่อสร้างความประทับใจ เมื่อได้พบเห็น สัมผัส กับ
แหล่งท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ อย่างหลากหลาย ไม่กระจุกตัวอยู่ในแหล่งใดแห่งหนึ่งมากเกินไป
ไป นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างโอกาสให้นักท่องเที่ยวใช้เวลาอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ยาว
นานขึ้น

โครงการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก แบ่งออกได้เป็น 3 ระดับ คือ

(1) โครงการระดับภูมิภาค เพื่อให้จำปาสักมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับประเทศ
เพื่อนบ้านและยกระดับเป็นแหล่งท่องเที่ยวของภูมิภาคอินโดจีนลุ่มแม่น้ำโขงตอนใต้ โครงการนี้
ประกอบด้วย (รูปที่ 2.2-3 และ รูปที่ 2.2-4)

(1.1) การเชื่อมโยงโดยการคมนาคมทางอากาศ

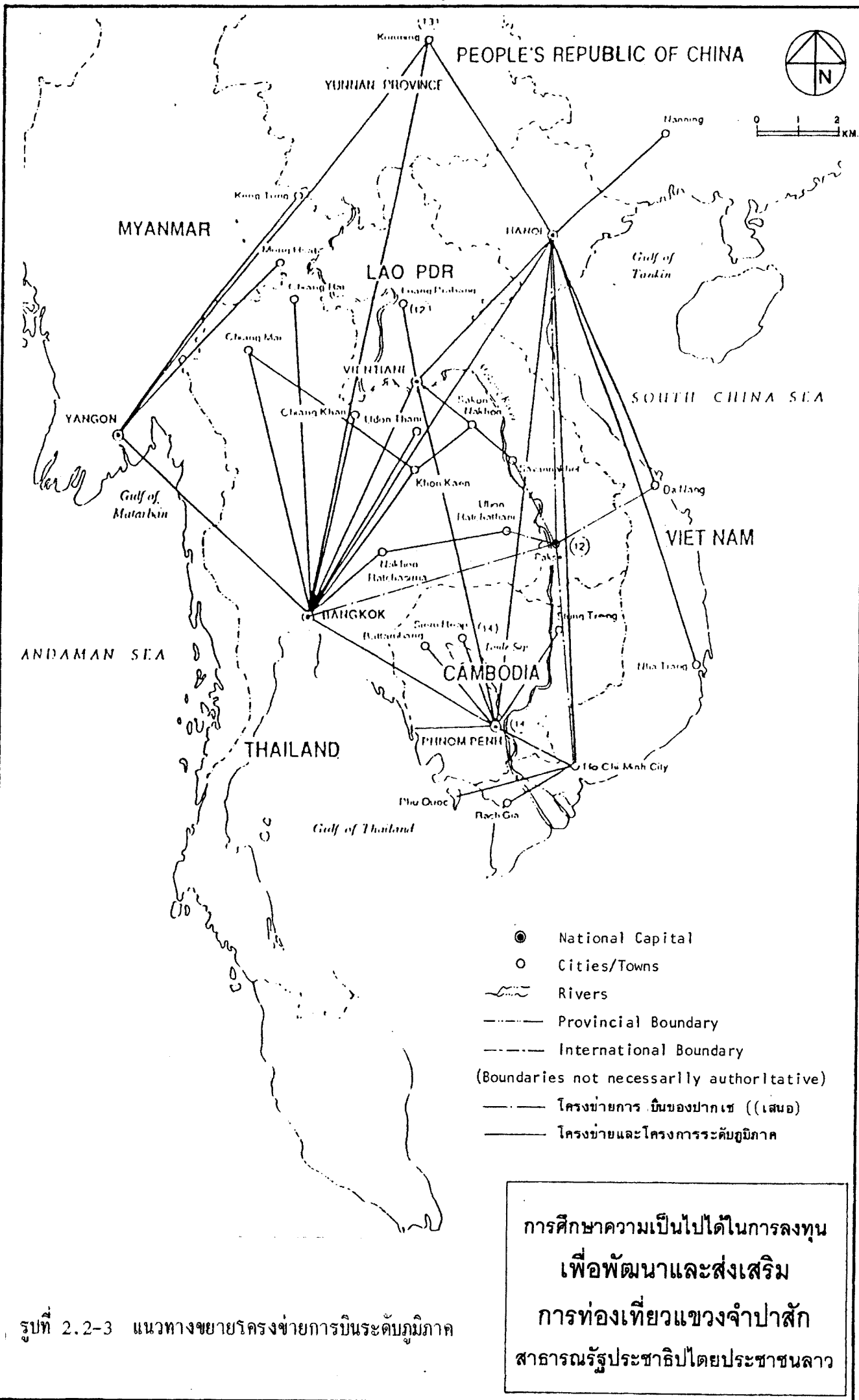
- ขยายเส้นทางบินระหว่าง กรุงเทพฯ - อุบลราชธานี -
ปากเซ/เมืองโขง
- ปากเซ - สะหวันนะเขต - เวียงจันทน์
- ปากเซ - พนมเปญ
- ปากเซ - ไซจิมินท์/ดานัง/ฮานอย
- คอนพะเพ็ง - กรุงเทพฯ - สิงคโปร์

(1.2) การเชื่อมโยงทางบก

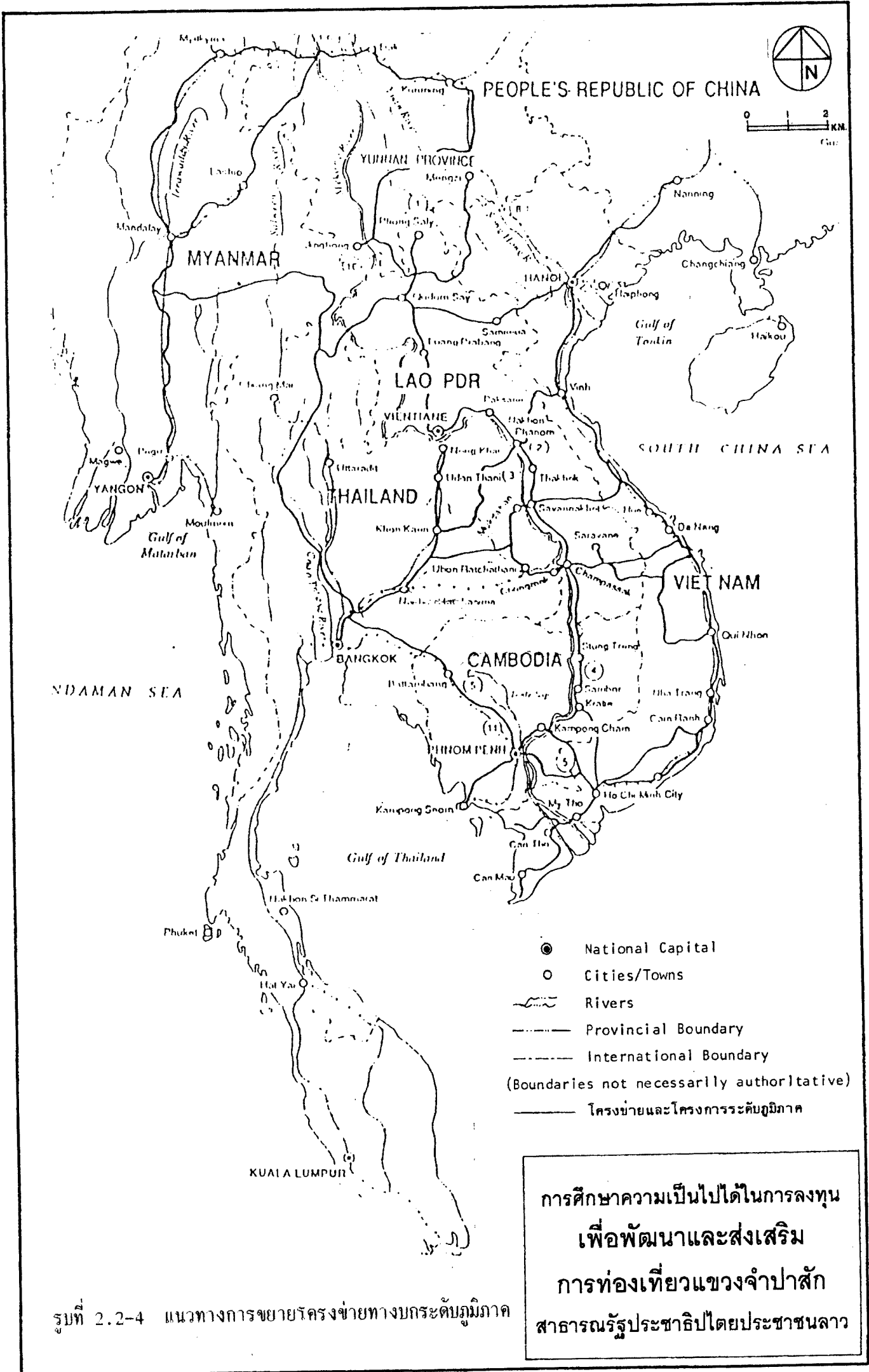
- ปากเซ - สะหวันนะเขต - มุกดาหาร/วินท์-ดานัง
- ปากเซ - ช่องเม็ก - อุบลราชธานี
- ปากเซ - ปากซอง - (สาละวัน) - ดานัง/Qui Nhon
- ปากเซ - สะตึงเตี๋ย - เสียมเรียบ - สระแก้ว/บุรีรัมย์

(1.3) การเชื่อมโยงทางน้ำ

- อุบลราชธานี - โขงเจียม - แม่น้ำโขง - ปากเซ - จำปาสัก

รูปที่ 2.2-3 แนวทางขยายโครงข่ายการบินระดับภูมิภาค

รูปที่ 2.2-4 แนวทางการขยายโครงข่ายทางบกระดับภูมิภาค

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

(2) โครงการภายในแขวงจำปาสัก ระหว่างกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ

(2.1) Day-trip Excursion

- ปากเซ - จำปาสัก
- ปากเซ - ปากซอง
- ปากเซ - คอนพะเพ็ง/หลี่ผี

(2.2) Route Trip

- ล่องเรือสำราญ ปากเซ - แม่น้ำโขง - เมืองโขง
- ปากเซ - หมู่บ้านชาวเขา/น้ำตกตาดเลาะ (เลางาม) - ปากซอง
- ปากเซ - จำปาสัก - พูอสา (บ้านพะโพ)
- ปากเซ-คอนพะเพ็ง-เมืองโขง

(3) โครงการภายในกลุ่ม

การท่องเที่ยวในอนาคตจะมีความเชื่อมโยงกันมากขึ้น เนื่องจากการพัฒนาเส้นทางคมนาคมสายหลักระหว่างเมืองต่าง ๆ ประกอบโครงการพัฒนาและการปรับปรุงโครงการท่องเที่ยว โครงการท่องเที่ยวในอนาคตควรพัฒนา ดังนี้ (รูปที่ 2.2-5)

(3.1) กลุ่มปากเซ โครงการท่องเที่ยวจะเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวภายในทุกแห่งได้ โดยมีการท่องเที่ยวนอกชุมชนคือปากเซ บ้านสะพาย และโขงเจียม-บ้านสะพาย-ปากเซ เส้นทางท่องเที่ยวที่ควรพัฒนา มีดังนี้

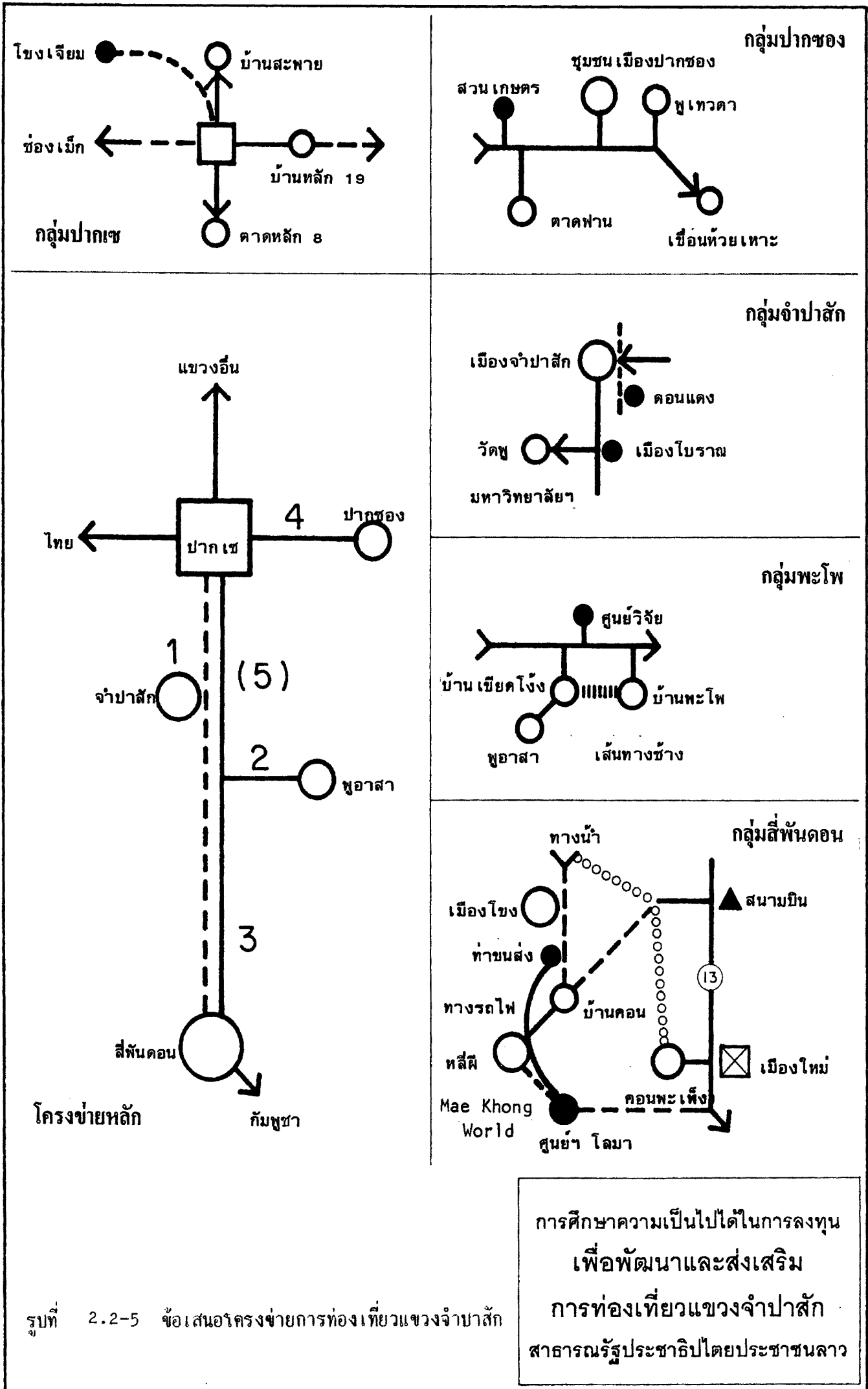
- ช่องเม็ก-ปากเซ-รอบเมืองปากเซ-บ้านสะพาย
- โขงเจียม-บ้านสะพาย-ปากเซ-รอบเมืองปากเซ

(3.2) กลุ่มจำปาสัก พื้นที่พัฒนาเพิ่มขึ้นตามแผน คือ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ วัดพู ดอนแดง มหาวิทยาลัยเซษฐะปุระโครงการท่องเที่ยวภายในมีเส้นทางดังนี้

- จำปาสัก-วัดพู-วัดธาตุ-โสงนางสีดา
- จำปาสัก-วัดพู-สิ่งคบรรพต
- จำปาสัก-ดอนแดง

(จำปาสัก = ที่พัก, พิพิธภัณฑสถาน, ตลาด-ชุมชน, บ้าน, วังเจ้าบุญอุ้ม)

(3.3) กลุ่มพะโพ เป็นกลุ่มท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติที่จะได้รับการพัฒนาในระดับพอสมควร การพัฒนาโครงการภายในจะมีสถานที่พักแบบธรรมชาติท้องถิ่นบริเวณบึงเจียด

โรง เป็นศูนย์กลางศูนย์วิจัยวัดพุทธาสาหมู่บ้านเขียดโรง หมู่บ้านช้างพะโพน เป็นจุดสนใจหลัก
เส้นทางท่องเที่ยวมีดังนี้

- วัดอุโมงค์ศูนย์วิจัย - เขียดโรง
- เขียดโรง - วัดพุทธาสา - (เส้นทางช้าง) พะโพน
- เขียดโรง

(3.4) กลุ่มสี่พันดอน เป็นกลุ่มใหญ่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวมาก พื้นที่กว้าง
นอกจากนี้ยังมีโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ (คอนพะเพ็ง) และโครงการที่เสนอที่สำคัญคือ พัฒนา
เส้นทางขนส่งของฝรั่งเศส แม้รัชเวิลด์ เส้นทางท่องเที่ยวในอนาคต มีดังนี้

- เมืองโขง - บ้านคอน - สมพะมิต
- สาย 13 - นากะสัง - บ้านคอน - สมพะมิต
- เครนฝรั่งเศส - ทางรถไฟฝรั่งเศส - สมพะมิต - ศูนย์
ปลาโลมา (Mae Khong World)
- สาย 13 - คอนพะเพ็ง - โครงการฯ
- คอนพะเพ็ง - ชายแดนกัมพูชา - วังปลาโลมา - เส้น
ทางรถไฟ - สมพะมิต - บ้านคอน - นากะสัง - สาย 13

(3.5) กลุ่มปากของ เมื่อเส้นทางสาย 13A ได้รับการพัฒนาการเดินทาง
ทางไปปากของจะสะดวกขึ้น สามารถไปกลับปากเขาได้ภายในวันเดียว ดังนั้นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
เสริมจะช่วยให้นักท่องเที่ยวแวะพักปากของนานวันได้ โครงการที่จะเกิดขึ้น ได้แก่ การ
พัฒนา/เปิดน้ำตกหลายแห่ง ปรับปรุงเส้นทางขึ้นเขาเทวดา เขื่อนห้วยเหาะ เมืองจำลองชนเผ่า
และสวนเกษตร เส้นทางท่องเที่ยวในอนาคต มีดังนี้

- ตาดพาน - สวนเกษตร - เมืองจำลองชนเผ่า - ปากของ
- เขาเทวดา
- ปากของ - น้ำตก/รีสอร์ต - ห้วยเหาะ

(4) ระยะเวลาการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวในแขวงจำบาสัก สามารถท่องเที่ยวได้ตั้งแต่ 1 วัน ไป
จนถึงสัปดาห์ ซึ่งอาจจัดระยะเวลาได้ดังนี้

- วันเดียว - ช่องเม็ก - ปากเขา
- (ค้างคืน/ - ช่องเม็ก - ปากเขา - จำบาสัก
- ไม่ค้างคืน) - สนามบินปากเขา - ปากเขา - จำบาสัก
- สนามบินคอนพะเพ็ง - คอนพะเพ็ง

- สองวัน - เพิ่ม ปากของ
 - เพิ่มพะโพ
 - เพิ่มคอนพะเพ็ง
- สามวัน ท่องเที่ยวได้โดยการเพิ่มกลุ่มอื่น ๆ หรือพักค้างแรมนานวัน
 ท่องเที่ยวแบบเจาะลึก หรือพักผ่อน

4) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

4.1) กลุ่มอาคารเก่าภายในเมือง

- (1) สำรวจและคัดเลือกอาคารที่ควรอนุรักษ์ขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถาน
- (2) ออกข้อกำหนดในการใช้ประโยชน์ ดัดแปลง รื้อถอน อาคารที่ขึ้นทะเบียน
- (3) ส่งเสริมการใช้ประโยชน์อาคารเพื่อสาธารณะและอนุรักษ์
- (4) จัดทำแผนที่เส้นทางท่องเที่ยวอาคารอนุรักษ์ พร้อมคำอธิบาย
- (5) จัดทำป้ายสื่อความหมายอาคารอนุรักษ์
- (6) ปรับปรุงภูมิทัศน์ของถนนทางเท้า ทางรถจักรยาน ภายในเมืองปากเซ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ส่วนที่อยู่ในเส้นทางท่องเที่ยว

4.2) วัดโพธิ์รัตนศาสดาราม

- (1) ศึกษา บูรณะลักษณะสถาปัตยกรรมภายในวัด
- (2) ปรับปรุงภูมิสถาปัตยกรรมภายในวัด
- (3) จัดทำป้ายสื่อความหมายที่มีรูปแบบ ขนาด และที่ตั้งให้เหมาะสม

4.3) สะพานฝรั่งเศสข้ามเขตรอน

- (1) สำรวจและปรับปรุงรักษาสภาพสะพาน
- (2) จัดทำป้ายประวัติ และอธิบายโครงสร้าง
- (3) สำรวจแนวก่อสร้างสะพานคู่ขนานภายในเมือง

4.4) วัดพู

- (1) กำหนดเขตอนุรักษ์ ห้ามก่อสร้างใด ๆ โดยรอบโบราณสถาน ในระยะห่างจากโบราณสถานไม่เกิน 200 เมตร ห้ามก่อสร้างหรือเปลี่ยนแปลงสภาพภูเขาพูกเกล้า ห้ามตัดแปลงเพิ่มเติมที่มีอยู่เดิม ในรัศมี 200 เมตรที่กำหนด
- (2) รื้อถอนศาลาใบเดิม และก่อสร้างอาคารบริการใหม่ ในพื้นที่ตอนใต้

บารายใหญ่ (ริมทางเข้า) ห่างจุ่มรับเสด็จไม่น้อยกว่า 50 เมตร โดยให้เป็นส่วนยกเว้นจาก (1) สถานบริการประกอบด้วย สำนักงาน ส่วนต้อนรับ ห้องน้ำ-ห้องส้วม ที่ฝากของ เป็นต้น

(3) รื้อถอน อาคาร ศาลา กุฏิ ที่ชำรุดภายในบริเวณรอบปราสาท
ปรับปรุง อาคารที่คงเหลือให้เรียบร้อย ตกแต่งภูมิทัศน์โดยรอบแต่พองาม

(4) สำรองตกแต่งอาคารโบราณสถาน ตามหลักวิชาการเท่าที่จำเป็น

(5) จัดทำป้ายสื่อความหมาย อธิบาย องค์ประกอบต่าง ๆ โดยมีขนาด
รูปแบบ ไม่ทำลายลักษณะและมุมมองเดิม

4.5) เมืองจำปาสัก

(1) สำรองและขึ้นทะเบียนอาคารเก่า ที่มีลักษณะสถาปัตยกรรมสวยงาม และมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ ให้เป็นอาคารอนุรักษ์

(2) บูรณะปรับปรุงอาคารอนุรักษ์ และเส้นทางท่องเที่ยวในเมือง

(3) ปรับปรุงภูมิทัศน์ของถนนภายในเมือง

(4) ส่งเสริมให้เอกชนดำเนินการปรับปรุง จากเก็บวัตถุโบราณปัจจุบัน

เป็นโรงแรม

(5) ตรวจสอบโครงสร้างวังเจ้าบุญอุ้ม ออกแบบก่อสร้างเพิ่มเติมเป็น
อาคาร 3 ชั้น โดยให้มีลักษณะและรูปแบบเป็นเอกลักษณ์ และปรับปรุงอาคารทั้งหมดเป็นพิพิธภัณฑ์
สถานแห่งชาติจำปาสัก

4.6) วัดอุโมง

(1) สำรองศึกษาและปรับปรุงบริเวณเพื่อการอนุรักษ์

(2) ประกาศเขตอนุรักษ์โดยรอบรัศมี 200 เมตร ห้ามเปลี่ยนแปลงสภาพ
ป่าและก่อสร้างอาคาร ยกเว้นอาคารบริการ

(3) จัดเส้นทางถนน และทางเดินเท้า เข้าสู่แหล่งพร้อมทั้งสร้างอาคาร
บริการ บริเวณทางเข้าเขตอนุรักษ์

(4) สร้างท่าเทียบเรือขนาดเล็กภายในห้วยโตะโม่ก่อนเข้าสู่เขตอนุรักษ์

(5) จัดทำป้ายสื่อความหมายอาคาร และธรรมชาติในบริเวณในลักษณะ
และรูปแบบไม่ทำลายทัศนียภาพ

4.7) พูอสา

(1) กำหนดเขตพูอสาทั้งหมดเป็นเขตอนุรักษ์

(2) สำรอง บูรณะอาคารเก่า ให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม พร้อมทั้งปรับ
ปรุงภูมิทัศน์ ทางเดินเท้า และจุดชมวิว

(3) จัดทำป้ายสื่อความหมาย

4.8) บ้านเขียดวัง-พะโพ

- (1) กำหนดเขตโดยรอบบึงเขียดวังเป็นพื้นที่อนุรักษ์ ห้ามก่อสร้างอาคารก่อนได้รับอนุญาต
- (2) จัดทำผังการใช้ที่ดิน ชุมชนเขียดวังและพะโพ รวมถึงเส้นทางเดินเชื่อมชุมชนทั้งสอง
- (3) กำหนดจำนวน รูปแบบ ขนาด และที่ตั้งของอาคารบริการที่พัก ให้มีลักษณะพื้นดิน ตั้งอยู่นอกชุมชนห่างจากบึงไม่น้อยกว่า 20 เมตร เป็นต้น
- (4) สืบตรวจสอบสภาพธรรมชาติโดยรอบ เพื่อจัดเส้นทางเดินป่า เส้นทางเดินช้าง รวมทั้งการจัดสื่อความหมายธรรมชาติ

4.9) วัดจอมทอง

- (1) สืบตรวจสอบและบูรณะ อาคาร วิหารศาลา และหอพระภายในวัด โดยรักษารูปแบบรายละเอียดดั้งเดิมไว้ทั้งหมด
- (2) สืบค้นประวัติและจัดทำป้าย/เอกสาร บรรยายงานสถาปัตยกรรมและศิลปกรรม
- (3) ห้ามและงดเว้นการตกแต่งปรับปรุง โดยใช้รูปแบบและศิลปสมัยใหม่
- (4) แนวทางดังกล่าว ให้นำไปปรับใช้กับวัดเก่าทุกแห่งในเขตเมืองรอง

4.10) น้ำตกสมพะมิตร

- (1) ปรับปรุงภูมิทัศน์พื้นที่ริมน้ำตก โดยจัดพื้นที่เป็นที่พักผ่อน จุดชมวิวก่อสร้าง เส้นทางเดินเท้า จุดแวะชม (เช่น สะพานเก่า ผายเก่า เป็นต้น)
- (2) บล็อกไม้ท้องถิ่นเพิ่มเติม
- (3) จัดทำป้ายสื่อความหมายธรรมชาติ
- (4) จัดทำหอชมวิวกองตอมไม้ของน้ำตกสมพะมิตร ระยะห่างไม่น้อยกว่า 100 เมตร เป็นหอสูงประมาณ 15 เมตร ในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นทิวทัศน์ได้อย่างชัดเจน
- (5) จัดทำเส้นทางเดินจากบ้านคอนเหนือ-บ้านคอนใต้ โดยมีจุดแวะชมอาคารอนุรักษ์ในพื้นที่ อาคารอนุรักษ์ควรได้รับการบูรณะ และมีกิจกรรมที่สามารถรักษาอาคารไว้ได้

4.11) สุสานชาวเขาปากช่อง

- (1) กำหนดเขตสุสาน และพื้นที่โดยรอบให้เป็นเขตอนุรักษ์ ในรัศมีไม่

น้อยกว่า 50 เมตร

- (2) จัดทำป้ายสื่อความหมาย และชี้แนะต่าง ๆ

4.12) พุททวดา

- (1) สํารวจและศึกษาสภาพธรรมชาติของพุททวดา
- (2) ปรับปรุงทางเดินเท้าขึ้นพุททวดา
- (3) จัดสร้างจุดพักผ่อน ชมวิว 2-3 จุด
- (4) จัดทำป้ายบอกทางและป้ายสื่อความหมายธรรมชาติ

4.13) น้ำตกตาดพาน

- (1) สํารวจเส้นทางเดินป่าและศึกษาธรรมชาติต้นน้ำตก
- (2) จัดทำเส้นทางเดินป่าพร้อมป้ายบอกทาง ป้ายสื่อความหมายธรรมชาติ
- (3) ปรับปรุงศาลาชมวิวกว้างกันตก และป้ายอธิบายสภาพธรรมชาติ
- (4) จัดบริเวณที่จอดรถและพักผ่อน ให้อยู่บริเวณก่อนทางเข้าจุดชมวิวกว้าง

5) การพัฒนาบริการท่องเที่ยว

5.1) สถานที่พัก

สถานที่พัก นับเป็นบริการพื้นฐานที่สำคัญต่อการท่องเที่ยว ปัจจุบัน แขวงจำปาสักมีจำนวนห้องพักรวม 160 ห้อง จากการพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักในระยะ 20 ปีข้างหน้า ประเมินได้ว่า จะมีความต้องการห้องพัก 3,796 ห้องในปี 2547 และ 7,377 ห้อง ในปี 2557 ดังตารางที่ 2.2-1 และรูปที่ 2.2-6 ห้องพักเหล่านี้จะเพิ่มขึ้นทั้งในปากเซและจุดปลายทางแห่งอื่น ๆ เช่น เมืองโขง ปากช่อง และจำปาสัก เป็นต้น การพัฒนาบริการที่พักในช่วงระยะ 10 ปีแรก มีแนวทางดังนี้

- (1) ขยายจำนวนห้องพักในชุมชนเมืองปากเซ เป็นประมาณ 1,450 ห้องในปี 2547 ซึ่งควรเป็นห้องพักระดับสี่ดาว ห้าดาว เป็นส่วนใหญ่ จำนวน 2-3 แห่ง บริการที่ควรจะมีเสริมสำหรับห้องพักได้แก่ ห้องประชุม จัดเลี้ยง และสถานบันเทิง ตามสมควรด้วย
- (2) ปรับปรุงตึกแถวด้านหลังห้องการปกครองเมืองจำปาสัก ให้เป็นโรงแรมและสนับสนุนการลงทุนที่พักแห่งอื่นอีกบริเวณมหาวิทยาลัย รวมเป็นห้องพักประมาณ 300 ห้อง ในปี 2557 มีบริการประกอบคือ ภัตตาคาร ล็อบบี้บาร์
- (3) สนับสนุนการจัดบริการที่พักประเภทบังกะโลว์ รีสอร์ท และสัมปทานเรือนรับรองเมืองให้เพิ่มขึ้น รวมจำนวนห้องประมาณ 100 ห้อง ในชุมชนเมืองโขง

ตารางที่ 2.2-1 การพยากรณ์ความต้องการห้องพักของนักท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

พ.ศ.	ความต้องการห้องพักของแขวงจำปาสัก
2538	273
2542	2,022
2547	3,796
2552	5,541
2557	7,377

(4) พัฒนาที่พักประเภทเรือนรับรองของเมือง และโรงแรมของเอกชน ในชุมชนเมืองปากของตามโครงการเมืองจำลองชนเผ่า ให้มีห้องพักประมาณ 500 ห้อง พัฒนาสถานที่พักตากอากาศในแหล่งท่องเที่ยวเขื่อนห้วยเหาะและบริเวณใกล้เคียง ให้มีห้องพักรวมประมาณ 1,300 ห้อง ในปี 2557 โดยให้มีมาตรการควบคุมมลพิษสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไปด้วย

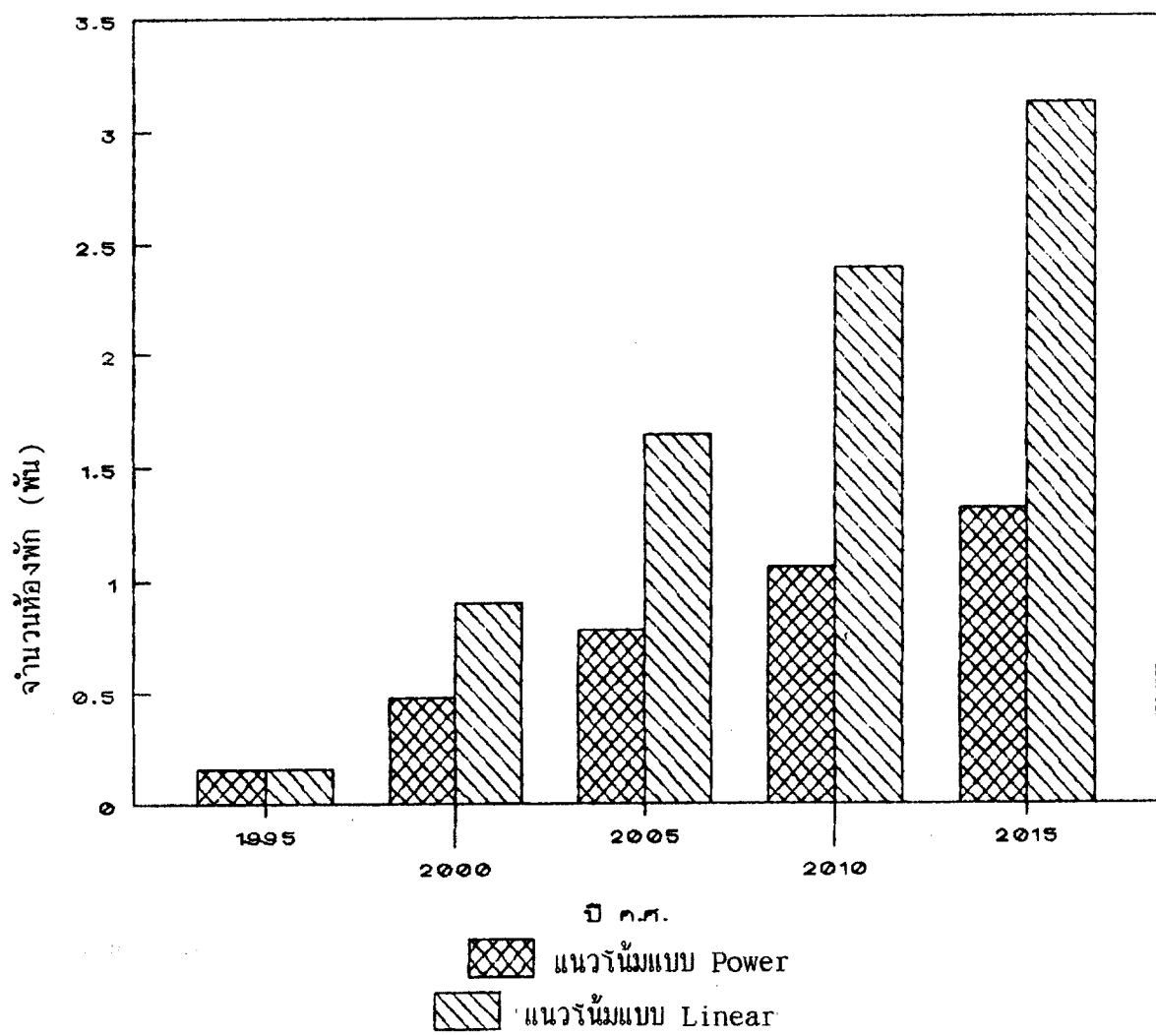
(5) การพัฒนาโครงการคอนพะเพ็ง คาดว่า จะทำให้มีจำนวนห้องพักเพิ่มขึ้นถึง 4,300 ห้อง นักท่องเที่ยวที่พักแรมเป็นกลุ่มเฉพาะ ซึ่งจะไม่รวมอยู่ในกลุ่มที่พยากรณ์ไว้

(6) จัดสร้างบริการที่พักแบบบรรยากาศท้องถิ่น รองรับนักท่องเที่ยวที่ขอการผจญภัย เช่น เดินป่า หรือกลุ่มสนใจเฉพาะด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติในพื้นที่อนุรักษ์ แหล่งท่องเที่ยวพะโพ พูอสา ให้มีความสามารถรับรองนักท่องเที่ยวได้ครั้งละ 30-50 คน-วัน/วัน ให้มีห้องพักประมาณ 200 ห้อง ในปี 2557

(7) การส่งเสริมให้จัดที่พักแบบ Camping ในพื้นที่นอกศูนย์กลางในลักษณะ Camping รวมทั้งบริเวณช่องเม็กซึ่งสามารถพัฒนาเป็นที่พักบริเวณพื้นที่ต่อแดน

5.2) บริการอาหาร เครื่องดื่ม

นอกจากบริการที่เป็นส่วนประกอบในบริการที่พักแล้ว ควรส่งเสริมให้มีการลงทุนเกี่ยวกับภัตตาคาร ร้านอาหารนานาชาติ ขึ้นในชุมชนเมืองต่าง ๆ เพื่อตอบสนองต่อนักท่องเที่ยวต่างประเทศ โดยเฉพาะร้านอาหารไทย ยุโรป จีน และญี่ปุ่น ตลอดจนร้านอาหารท้องถิ่นหรือพื้นเมือง ที่มีศักยภาพที่จะลงทุนได้

รูปที่ 2.2-6 การพยากรณ์ความต้องการห้องพักของแขวงจำปาสัก

5.3) สถานบันเทิง

สถานบันเทิงแบบทันสมัย (ดิสโก้เทค ฟับ อาบอบนวด คาสิโน ฯลฯ) บางประเภท อาจขัดแย้งกับข้อบังคับ กฎระเบียบ หรือไม่เหมาะสมต่อพื้นฐานทางวัฒนธรรม ประเพณีทางสังคมของประเทศ ดังนั้น จึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบในการส่งเสริม โดยเฉพาะ การจำกัดประเภท ขนาด และจำนวนของสถานบริการที่พิก เพื่อให้บริการเฉพาะนักท่องเที่ยว ชาวต่างประเทศ และมีได้ในสถานบริการที่พิกขนาดใหญ่เท่านั้น

5.4) สถาบันการเงิน

ควรส่งเสริมให้มีสถาบันการเงินซึ่งจะอำนวยความสะดวกในการลงทุน และการใช้บริการแลกเปลี่ยนเงินตราสกุลต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยว

6) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

6.1) การคมนาคมขนส่งทางบก

(1) โครงข่ายถนน

(1.1) พัฒนา ปรับปรุง เส้นทางสายหลัก ที่เชื่อมโยงกับโครงข่ายระดับภูมิภาคและที่ไปยังแหล่งท่องเที่ยว ดังนี้

- ถนนหมายเลข 13 ตลอดสาย ตั้งแต่เมืองชะนะสมบุน ถึงเขตต่อแดนกับกัมพูชาประชาธิปไตย (มีโครงการแล้ว)
- ถนนหมายเลข 13 จากชะนะสมบุน - แขวงสะหวันนะเขต
- ถนนหมายเลข 10 จากช่องเม็ก - เมืองเก่า และสะพานข้ามแม่น้ำโขงที่ปากเซ (มีโครงการแล้ว)
- เส้นทางเชื่อมโยง เมืองปากซอง - เมืองเลางาม แขวงสาละวัน
- ถนนหมายเลข 18 ไปยังแขวงอัตปือ
- ถนนหมายเลข 23 (13A) - โครงการเชื่อมหัวเหาะ

- เส้นทาง เมืองเก่า - เมืองจำปาสัก - เมืองสุขุมมา
- เส้นทาง โพนทอง - เมืองมุลละปะโรมก - แยกไปสามเหลี่ยมมรกต

(1.2) ปรับปรุง ก่อสร้าง เส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว

- ถนนสาย 18 - บ้านเจียดร้อง
- ถนนสาย 18 - บ้านพะโพ
- ถนนสาย 13 - บ้านหาดทรายคูณ
- ถนนสาย 13 - บ้านสะพาย
- ถนนสาย 13 - น้ำตกหลักแปด
- ถนนสาย 23 (13A) - พูเทวดา

(2) การขนส่ง

- การขนส่งโดยรถประจำทางเชื่อมโยงกับประเทศไทย หรือ อุตสาหกรรมนี้ ผ่านทางช่องเม็ก (บริษัท ขนส่ง จำกัด ประเทศไทย)
- ปรับปรุงสถานีขนส่งเมืองปากเซ

(3) ทางรถไฟ

- ศึกษาความเหมาะสมการขยายเส้นทางรถไฟจากอุบลราชธานี - ช่องเม็ก - ปากเซ
- ศึกษาความเหมาะสมในการพัฒนาการคมนาคมขนส่งทางรถไฟ ในเขตแขวงจำปาสัก และความเชื่อมโยกับแขวงอื่น ๆ ในประเทศ หรือโครงข่ายระดับภูมิภาค โดยเฉพาะโครงข่ายในแนวเหนือ-ใต้ (เช่น เวียงจันทน์ - สูดเขตต่อแดนกัมพูชา) และตะวันออก-ตะวันตก (เช่น มุกดาหาร - สะหวันนะเขต (+ ปากเซ) - ดานัง/วินท์)

6.2) การคมนาคมขนส่งทางน้ำ

- (1) ส่งเสริมการเดินทางเรือโดยสารและท่องเที่ยวในแม่น้ำโขง
 - ปากเซ - จำปาสัก
 - ปากเซ - จำปาสัก - เมืองโขง - หลี่ผี/คอนพะเพ็ง
 - ปากเซ - บ้านสะพาย - โขงเจียม
 - พิจารณาส่งเสริม Road - Boat Link ในโครงข่ายข้างต้น
- (2) เตรียมการเปิดด่านโขงเจียม รองรับการเดินทางเรือในอนาคต

(3) ปรับปรุง ก่อสร้าง ทำเทียบเรือ ในจุดแวะพัก เช่น ปากเซ จำปาสัก ปะทุมพอน เมืองโขง บ้านนากะสัง และบ้านสะพาย รวมทั้งทำเทียบเรือด่านโขงเจียม (ฝั่งจำปาสัก)

6.3) การคมนาคมทางอากาศ

- (1) ปรับปรุงสนามบินปากเซให้เป็นสนามบินนานาชาติ
- (2) เพิ่มเที่ยวบินและส่งเสริมโครงการบิน
 - ปากเซ - สะหวันนะเขต - เวียงจันทน์
 - ปากเซ - กรุงเทพฯ
 - อุบลราชธานี
 - พนมเปญ
 - โสจิมินท์/ดานัง/ฮานอย

6.4) การสื่อสาร

- (1) ปรับปรุงระบบการสื่อสารโทรคมนาคม ในชุมชนเมืองศูนย์กลาง บริการท่องเที่ยว อันได้แก่ ปากเซ จำปาสัก เมืองโขง และปากช่อง โดยเฉพาะโทรศัพท์
- (2) ปรับปรุงและขยายบริการไปรษณีย์โทรเลข ในชุมชนเมืองศูนย์กลาง

6.5) การประปา

- (1) จัดสร้าง ขยายระบบประปา เพื่อจัดบริการน้ำสะอาดถูกสุขลักษณะ ให้เพียงพอต่อความต้องการใช้ ทั้งประชากรท้องถิ่น และในสถานบริการทางการท่องเที่ยว โดยเฉพาะในชุมชนเมืองศูนย์กลางบริการ คือ ปากเซ จำปาสัก เมืองโขง และปากช่อง
- (2) ส่งเสริม สนับสนุนการจัดสร้างประปาหมู่บ้าน ในชุมชนเมืองต่าง ๆ โดยเฉพาะชุมชนที่อยู่ริมแม่น้ำโขง

6.6) ระบบการจัดการของเสีย

- (1) ระบบระบายน้ำฝนและระบบบำบัดน้ำเสีย
 - สำรวจ ศึกษา ออกแบบระบบระบายน้ำฝนและระบบบำบัด

น้ำเสีย ชุมชนเมืองปากเซ

- ศึกษา กำหนดแผนหลัก ระบบระบายและบำบัดน้ำเสียชุมชน เมืองจำปาสัก เมืองโขง เมืองปากซอ และชุมชนเมืองอื่น ๆ ที่มีแนวโน้มขยายตัวสูง เพื่อจัดเตรียมระบบรวบรวมและสถานที่ตั้งระบบบำบัดน้ำเสีย

(2) การจัดการมูลฝอย

- ปากเซ
- ศึกษา ออกแบบระบบการจัดการมูลฝอยในชุมชนเมือง
 - ศึกษา กำหนดแผนหลักการจัดการมูลฝอยในชุมชนเมืองจำปาสัก เมืองโขง เมืองปากซอ และเมืองที่มีแนวโน้มการขยายตัวสูง
 - ศึกษา กำหนดแนวทางการจัดการมูลฝอยในชุมชนเมืองต่าง ๆ และแหล่งท่องเที่ยวที่ห่างไกลชุมชน ซึ่งครอบคลุมเกี่ยวกับ
 - การจัดหาภาชนะรองรับที่เหมาะสมในแต่ละพื้นที่ หรือแหล่งท่องเที่ยวเช่น เกาะ น้ำตก ถ้ำ วัด สถานที่ทางประวัติศาสตร์ เป็นต้น
 - อุปกรณ์ในการเก็บขนมูลฝอย และสถานที่พักมูลฝอย
 - ระบบการกำจัดที่เหมาะสม เช่น เตาเผา เตาหรือฝังกบ
 - การจัดเตรียมบุคลากร
 - จัดระบบการจัดการมูลฝอย โดยเฉพาะ การเก็บขนรวบรวมและวิธีการกำจัด ในแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ วัดพู คอนพะเพ็ง หลี่ผี วัดอุโมง บ้านสะพาย ฯลฯ

6.7) การผังเมือง

(1) จัดทำผังเมืองรวมชุมชนเมืองปากเซ จำปาสัก ปากซอ และเมืองโขง เป็นกลุ่มแรก ส่วนชุมชนเมืองอื่นดำเนินการเป็นลำดับไป โดยเน้นการรักษาโครงสร้างของชุมชนเดิมไว้ให้มากที่สุด ควบคู่กับการปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้ดีขึ้น พร้อมกันนี้ ให้กำหนดพื้นที่สำหรับการพัฒนาสิ่งปลูกสร้างใหม่ ๆ นอกพื้นที่ชุมชนเดิมและให้มีการจัดวางผังเมืองที่ถูกต้องหลักวิชาการด้วย

(2) ตรวจสอบ ศึกษา ชุมชนในเส้นทางหมายเลข 13 ที่มีศักยภาพในการก่อตัวเป็นชุมชนใหญ่ในอนาคต จากการขยายตัวของเศรษฐกิจการค้า-การลงทุน-ธุรกิจ-บริการ เช่น

- บริเวณบ้านม่วง บ้านหลัก 31 - เป็นท่าข้ามไปเมืองจำปาสัก
- บริเวณบ้านหัวแก้ง - เป็นท่าข้ามไปเมืองโขง
- บ้านนากะสัง - เป็นจุดกระจายนักท่องเที่ยวไปคอนพะเพ็ง

ทั้งนี้ เพื่อเตรียมการจัดวางผังชุมชน ระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการต่าง ๆ รวมทั้งมาตรการด้านการจัดการป้องกันภัยพิบัติสิ่งแวดล้อม

(3) กำหนดนโยบายด้านการตั้งถิ่นฐานชุมชน โดยเฉพาะ การกำหนดแผนการใช้ที่ดินเพื่อการตั้งชุมชน โดยให้ผังเมืองรวม ผังเมืองเฉพาะและการควบคุมอาคาร เป็นเครื่องมือในการจัดวางผังชุมชน ให้มีระยะถอยร่นจากแนวถนนสายหลักไม่น้อยกว่า 30 เมตร และตามแนวริมฝั่งแม่น้ำโขง บริเวณที่เป็นชุมชน ไม่ควรให้มีการปลูกสร้างอาคาร ให้มีระยะถอยร่น 50 - 100 เมตร

(4) การจัดตั้งชุมชนใหม่ เช่น ด้านต่อแดนไทยที่ช่องเม็ก ด้านต่อแดนกัมพูชา ชุมชนใหม่คอนพะเพ็ง ฯลฯ ต้องมีการจัดวางผังชุมชนที่ถูกต้องหลักวิชาการ โดยคำนึงถึงการรักษาสภาพแวดล้อมธรรมชาติและ การป้องกันภัยพิบัติสิ่งแวดล้อม

7) การส่งเสริมการตลาด

7.1) การผลิตสื่อเพื่อการโฆษณา ประชาสัมพันธ์

(1) ดำเนินการผลิตสื่อต่าง ๆ เช่น โบสเตอร์ แผ่นพับ แผ่นปลิว สไลด์ วีดิโอ สมุดภาพ แผนที่ท่องเที่ยว วารสารการท่องเที่ยว ฯลฯ สำหรับใช้ในการเผยแพร่โฆษณา ประชาสัมพันธ์ แนะนำแหล่งท่องเที่ยว และกระตุ้น ชักนำ ดึงดูด นักท่องเที่ยว

(2) จัดทำและติดตั้ง เครื่องหมาย ป้าย ที่บ่งบอกเส้นทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว และซื้อแนะนำ คำเตือน ในแหล่งท่องเที่ยว

7.2) จัดตั้งสำนักงานส่งเสริมการท่องเที่ยว

(1) ดำเนินการ จัดตั้งสำนักงานส่งเสริมการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก ขึ้น (อพช.สาขา) เพื่อทำหน้าที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวและทำหน้าที่ในการประสานงานพัฒนาการท่องเที่ยวในภาคนี้

(2) จัดตั้งสำนักงานประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยวขึ้น ในสถานทูตของ สปป.ลาว ที่ประจำประเทศต่าง ๆ ตลอดจนการจัดตั้งตัวแทนส่งเสริมการท่องเที่ยวในตลาดเป้าหมาย

(3) จัดตั้งหน่วยประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว ตามจุดผ่านแดน หรือจุดเข้า-ออกเมืองต่าง ๆ และชุมชนเมืองศูนย์กลางบริการ เช่น ที่ด่านช่องเม็ก สนามบินปากเซ ชุมชนเมือง ศูนย์กลางของกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว

7.3) กำหนดกลยุทธ์การส่งเสริมการตลาดที่แตกต่างกันในตลาดเป้าหมาย

- (1) ตลาดยุโรปและอเมริกา เน้นด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชนเผ่า
หลักฐานทางประวัติศาสตร์ยุคโบราณ และยุคฝรั่งเศส พร้อมทั้งสินค้าของที่ระลึกพื้นเมือง
- (2) ตลาดประเทศเพื่อนบ้าน เน้นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ และ
ศาสนสถาน
- (3) ตลาดเอเชีย-แปซิฟิก เน้นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ วัฒนธรรม
ประเพณี หัตถกรรม และแหล่งบันเทิงต่าง ๆ

7.4) ส่งเสริมงานเทศกาล ประเพณี

ส่งเสริมการจัดงานเทศกาล งานประเพณี ของประชาชนชาวลาวและ
ชนเผ่าต่าง ๆ ที่แสดงออกถึงศิลปะ วิถีชีวิต ความเชื่อ พิธีกรรม ในช่วงฤดูกาลต่าง ๆ ให้
เป็นงานประจำปี หรือฤดูกาลที่แน่นอน เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว

8) การจัดการสิ่งแวดล้อม

การจัดการสิ่งแวดล้อมนี้ กำหนดขึ้นเพื่อให้เป็นมาตรการหนุนเสริมการพัฒนาการ
ท่องเที่ยวในประเด็นต่างๆ ที่เสนอไว้ โดยมีแนวทางดังนี้

- (1) การเตรียมการเพื่อนำระบบวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (Environ-
mental Impact Assessment : EIA) มาใช้เป็นมิติหนึ่งในการพิจารณาความเหมาะสม
ของโครงการพัฒนาต่าง ๆ ตั้งแต่ในระยะแรกเริ่มของการพัฒนาโครงการ เพื่อเป็นมาตรการหนึ่ง
ในการป้องกันผลเสียหายต่อทรัพยากรสิ่งแวดล้อม
- (2) การกำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม เช่น มาตรฐานคุณภาพน้ำใน
แหล่งน้ำ มาตรฐานน้ำทิ้งจากกิจกรรมต่าง ๆ การควบคุมอาคาร ฯลฯ
- (3) การอนุรักษ์ระบบนิเวศ เช่น ชุมชนเมืองเก่า ป่าไม้ สัตว์ป่า แหล่งน้ำ
สัตว์น้ำ แหล่งธรรมชาติที่มีความสวยงาม มีเอกลักษณ์ มีเรื่องราวเกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรมชุมชน
 ฯลฯ โดยการศึกษา จัดทำแผนแม่บทการจัดการอนุรักษ์
- (4) การจัดทำระบบข้อมูลทรัพยากรสิ่งแวดล้อม (กายภาพ ชีวภาพ การใช้
ประโยชน์ทรัพยากร และเศรษฐกิจ สังคม) ของพื้นที่แขวงจำปาสัก โดยใช้ข้อมูลจากดาว
เทียมสำรวจทรัพยากร ตลอดจนการประมวลผลข้อมูลจากการสำรวจ ศึกษาที่ผ่านมา เช่น งานของ
คณะกรรมการลุ่มแม่น้ำโขง การสำรวจเพื่อกำหนดแผนพัฒนาเขื่อนผลิตไฟฟ้าพลังน้ำ เป็นต้น

(5) การสำรวจ ศึกษา ออกแบบระบบจัดการบำบัดของเสีย โดยเฉพาะน้ำเสียชุมชน มูลฝอยในแหล่งชุมชนเมืองต่าง ๆ

(6) สำรวจ วางแผน กำหนดแนวทางการใช้ประโยชน์ที่ดินของแขวงจำบาสัก โดยอาจจำแนกพื้นที่ออกเป็น 3 ประเภท คือ

- **พื้นที่สงวน** (preserved zone) เป็นบริเวณพื้นที่ที่มีความอ่อนไหวง่ายต่อความเสื่อมโทรม เสียหาย ยากที่จะฟื้นฟูให้คืนสภาพได้โดยง่าย เช่น เขตต้นน้ำลำธาร เขตป่าสมบูรณ์ที่มีความหลากหลายของพันธุ์กรรมทั้งพืชและสัตว์ป่า เป็นต้น ในกรณีนี้ หมายรวมถึงพื้นที่ขนาดเล็กที่เป็นแหล่งโบราณสถาน และแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว กิจกรรมที่เป็น การฟื้นฟู บูรณะ ให้พื้นที่สงวนนี้มีความสมบูรณ์ดั้งเดิม สามารถกระทำได้

- **พื้นที่อนุรักษ์** (conserved zone) เป็นพื้นที่ที่มีความอ่อนไหวต่อความเสียหายจากการนำใช้ประโยชน์น้อยกว่าพื้นที่สงวน แต่การนำใช้ต้องมีมาตรการในการป้องกันความเสียหาย เสื่อมโทรม ได้ประโยชน์เต็มที่ มีการสูญเสียเบาลง ควบคู่กับการบูรณะ ฟื้นฟูให้อยู่ในสภาพที่สามารถอำนวยประโยชน์ได้ยั่งยืน เช่น พื้นที่ดินอุดมสมบูรณ์ เหมาะสมต่อการ กสิกรรม และ/หรือมีการพัฒนาชลประทานแล้ว พื้นที่ป่าไม้ที่เบิดการทำไม้ แหล่งน้ำต่าง ๆ ชุมชนเมืองเก่า เป็นต้น

- **พื้นที่พัฒนา** (development zone) เป็นพื้นที่นอกเขตพื้นที่ดังกล่าวข้างต้น ในการนำใช้ประโยชน์ หรือการพัฒนา จำเป็นต้องมีแผนการที่ชัดเจน เช่น มีการจัดทำแผนแม่บท ออกแบบทางสถาปัตยกรรม ระบบทางวิศวกรรมต่าง ๆ รวมทั้งการพิจารณาผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการ ควบคู่กับการพิจารณาประเด็นอื่น ๆ

(7) ดำเนินการสำรวจ และจัดทำบัญชีแหล่งธรรมชาติ โบราณสถาน โบราณวัตถุ แหล่งท่องเที่ยว ฯลฯ ที่เห็นว่ามีสำคัญต่อท้องถิ่น มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ เป็นที่เชิดชู มีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของชุมชน ฯลฯ โดยกำหนดให้ทุกเมืองภายในเขตแขวง เป็นผู้ดำเนินการ เพื่อพิจารณาไปใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวหรือกำหนดมาตรการอนุรักษ์อย่างใดอย่างหนึ่งต่อไป

9) การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว

การพัฒนาบุคลากร นับเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งต่อความสำเร็จของการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะเป็นการวางรากฐานการจัดการงานพัฒนาที่ต่อเนื่องในระยะยาว อีกทั้งจะเป็นการระดมความร่วมมือ การมีส่วนร่วม จากผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการพัฒนา ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชน แนวทางการดำเนินการ ได้แก่

- (1) จัดการฝึกอบรมด้านการจัดการและบริหารธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งเน้นในส่วนกิจกรรมของภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับบริการ เช่น มัคคุเทศก์ พนักงานต้อนรับ ฯลฯ
- (2) จัดการศึกษา ฝึกอบรม ดูงาน ด้านการสำรวจ วางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเน้นบุคลากรในส่วนของภาครัฐ
- (3) จัดการศึกษาและดูงานด้านการพัฒนา และส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งสามารถ ครอบคลุมบุคลากรในทุกส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชน
- (4) จัดการสัมมนาระหว่างองค์กรที่เกี่ยวข้อง ทั้งระหว่างภาครัฐและรัฐร่วม เอกชน เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร การประสานงาน ช่วยเหลือ สนับสนุนกันและกัน ในการดำเนินงานพัฒนา
- (5) ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาบุคลากรของภาคเอกชน โดยเฉพาะบริษัทนำเที่ยว มัคคุเทศก์ สถานที่พัก ร้านอาหาร ฯลฯ เพื่อยกระดับมาตรฐานการบริการให้เป็นสากล และมีคุณภาพสูง
- (6) จัดตั้งสถาบันเพิ่ม ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาระดับอาชีวศึกษาให้มีการเรียน การสอนสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
- (7) จัดให้มีโครงการความร่วมมือระหว่าง อทช. กับองค์กรท่องเที่ยวต่างประเทศ ทั้งในภูมิภาคเดียวกันและภูมิภาคอื่น ๆ เพื่อการแลกเปลี่ยนความรู้ ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว การสำรวจแหล่งท่องเที่ยว การวางแผนพัฒนา การพัฒนาบุคลากร และอื่น ๆ

10) การพัฒนาอาชีพที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยว

ดำเนินการส่งเสริมการพัฒนาอาชีพของประชาชนที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยว โดยการส่งเสริมการพัฒนาการกสิกรรม และอุตสาหกรรม-หัตถกรรม ดังนี้

- (1) กสิกรรม เน้นการผลิตสินค้าป้อนตลาดบริการด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ โรงแรม ภัตตาคาร และร้านอาหาร ผลผลิตที่คาดว่าจะมีความต้องการของตลาดคือ
 - พืช เช่น ข้าว พืชผักต่าง ๆ ผลไม้ (สับปะรด มะละกอ ไม้ผลเมืองหนาว ฯลฯ) เครื่องเทศสำหรับปรุงอาหาร
 - เนื้อสัตว์ เช่น หมู วัว ไก่ เป็ด รวมทั้งไข่ของสัตว์ปีกเหล่านี้
 - สัตว์น้ำ เช่น ปลาต่าง ๆ โดยส่งเสริมเพาะเลี้ยงในกระชัง ซึ่งสามารถที่จะใช้ประโยชน์จากแม่น้ำโขงเพื่อการนี้ได้

โดยเน้นส่งเสริมการขายการผลิตให้เพียงพอต่อความต้องการของตลาดควบคู่กับการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตให้ได้ผลผลิตต่อเนื้อที่สูงขึ้น ทั้งนี้โดยอาศัยเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัยมากขึ้น และการพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการผลิต

- (2) อุตสาหกรรม-หัตถกรรม เน้นการผลิตสินค้าบ่อนตลาดบริการท่องเที่ยว เช่นเดียวกับกิจกรรม และรวมถึงสินค้าที่เป็นของที่ระลึก เครื่องประดับต่าง ๆ
- สินค้าอุตสาหกรรม เช่น ข้าว แป้ง น้ำแข็ง น้ำแข็งก้อน ฯลฯ โดยเน้นส่งเสริมการปรับปรุงคุณภาพผลผลิตให้สูงขึ้น ลดต้นทุนการผลิต
 - สินค้าของที่ระลึก เช่น เครื่องเงิน ผ้าทอมือ เครื่องจักรสาน ฯลฯ โดยเน้นส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน การปรับปรุงคุณภาพผลิตภัณฑ์ให้มีความสวยงามหลากหลายรูปแบบและมีมาตรฐานสูงขึ้น

11) แผนการดำเนินงานพัฒนา

11.1) ขั้นตอน

การพัฒนาการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก ตามแนวทางที่เสนอไว้ นั้น ควรจัดแบ่งระยะการพัฒนาเป็น 3 ระยะ กล่าวคือ

- (1) ระยะเร่งด่วน ในช่วง 1-3 ปีแรก โดยเน้นกิจกรรมเกี่ยวกับการเตรียมการต่าง ๆ ควบคู่กับการวางรากฐานการพัฒนาในระยะต่อไป ได้แก่
- การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะโครงการข่ายการคมนาคมที่จะเชื่อมโยงกับโครงข่ายระดับภูมิภาค และส่งเสริมการพัฒนาบริการต่างๆ ให้มีมาตรฐานสูงขึ้น
 - จัดเงินเอนไซที่เป็นอุปสรรคต่อการเดินทางท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดบรรยากาศการท่องเที่ยวที่ดี และเสริมมากขึ้น
 - จัดเตรียม วางกฎ ระเบียบ และมาตรการต่างๆ ที่เป็นการป้องกันควบคุมปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม และผลกระทบทางด้านสังคมจากการพัฒนา
 - ให้การศึกษาแก่ประชาชน และผู้ประกอบการถึงความจำเป็นและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ตลอดจนมาตรการต่างๆ ที่จำเป็นในการปกป้องรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีไว้ให้อำนวยประโยชน์อย่างยั่งยืน
 - พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ในกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหลัก
 - จัดเตรียม วางแผนงานด้านการส่งเสริมการตลาด แต่ยังไม่เร่งรัดการสร้างตลาด เพื่อให้รัฐมีความพร้อม และสามารถจัดเตรียมกรอบและแนวทางการขยายตัวของการพัฒนาอย่างมีระบบ
 - เตรียมการด้านองค์กร บุคลากร กฎหมาย และมาตรการต่างๆ ในการพัฒนาการท่องเที่ยว ตลอดจนการอนุรักษ์ทรัพยากรสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่องกัน

- ส่งเสริมการลงทุนพัฒนา ระดมทุนและลดเงินไขข้อจำกัดที่

เป็นอุปสรรค

(2) ระยะปานกลาง เป็นช่วงปีที่ 4-10 ต่อจากระยะเตรียมการ จะมีการดำเนินกิจกรรมการพัฒนาอย่างเข้มข้น มีรูปแบบที่เด่นชัด ควบคู่กับการขยายตัวของตลาด ที่เป็นไปตามธรรมชาติและการส่งเสริมบ้าง การพัฒนาในระยะนี้มีสาระสำคัญ ๆ ดังนี้

- โครงสร้างพื้นฐานและบริการต่างๆ ที่ควรเริ่มพัฒนาอย่างจริงจัง เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ ทั้งปริมาณและคุณภาพและจะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อประชาชนท้องถิ่นด้วย

- พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง เน้นโครงข่ายการท่องเที่ยวที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ควบคู่กับการเตรียมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่เพื่อเสริมแหล่งเดิม

- ดำเนินมาตรการด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรสิ่งแวดล้อม และการป้องกัน ควบคุมผลกระทบสิ่งแวดล้อม ที่จะเกิดจากการพัฒนาอย่างเข้มงวด และรอบคอบ

- ดำเนินการส่งเสริมการตลาด โดยเน้นตลาดเป้าหมายที่มีคุณภาพตามที่ต้องการอย่างต่อเนื่อง

- พัฒนาสินค้าของที่ระลึก เร่งรัดการส่งเสริมการผลิตสินค้าพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาคุณภาพชีวิต และรายได้ของประชาชนท้องถิ่น

(3) ระยะยาว เป็นระยะตั้งแต่ปีที่ 10 เป็นต้นไป ซึ่งในระหว่างนี้ ควรจะได้มีการทบทวนตรวจสอบ ทั้งแนวทางการพัฒนาและผลของการพัฒนาที่เกิดขึ้นเป็นเบื้องต้นก่อน เพื่อปรับโครงสร้างการพัฒนาให้เข้าสู่ทิศทางที่เหมาะสม ก่อนที่จะดำเนินการพัฒนาอย่างต่อเนื่องต่อไป ซึ่งจะทวีความเข้มข้น และหลากหลายรูปแบบมากยิ่งขึ้น

11.2) องค์กรที่เกี่ยวข้องในการพัฒนา

ในกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ประกอบด้วย การกำหนดแนวคิด และทิศทาง การศึกษาและวางแผน การดำเนินการตามแผน และการติดตาม ประเมินผล นั้น จะมีองค์กรที่มีส่วนร่วมในการดำเนินการแต่ละขั้นตอนหลายองค์กรด้วยกัน เพื่อให้บรรลุผลของการพัฒนาตามที่คาดหวัง การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาสาสมัคร จะมีองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานพัฒนา ดังนี้

(1) องค์กรท่องเที่ยวแห่งชาติ สปป.ลาว (อทช.) ซึ่งโดยหลักการ จะเป็นผู้รับผิดชอบหลักในการดำเนินงานพัฒนาตามขั้นตอนทั้งหมด แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากข้อจำกัดในด้านขอบข่ายของอำนาจหน้าที่ที่รัฐกำหนด และกำลังคน อทช. จำเป็นต้องอาศัยการประสานการดำเนินงานกับองค์กรอื่น ๆ โดยเฉพาะในระยะแรกของการพัฒนานี้ ควบคู่กับการเร่งรัดการพัฒนาองค์กร ทั้งด้านกำลังคนและขีดความสามารถในการวางแผน และจัดการงานพัฒนาการท่องเที่ยว พร้อมทั้งการจัดตั้งสำนักงานสาขาในเขตแขวงจำปาสัก เพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการประสานการดำเนินงาน

(2) ห้องกรต่าง ๆ ของแขวงจำปาสัก โดยเฉพาะการคมนาคมขนส่ง สื่อสารก่อสร้าง พังเมือง แผนการ กลไกกรม-ป่าไม้ อุตสาหกรรม-หัตถกรรม เป็นต้น ซึ่งจำเป็นต้องให้การสนับสนุนการดำเนินงานของ อทช. ทั้งนี้ โดยใช้แผนการพัฒนาเป็นเครื่องมือในการประสานการดำเนินงาน

(3) วิสาหกิจ และธุรกิจเอกชนที่เกี่ยวข้องในการให้บริการ และการพัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ การจัดบริการต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการท่องเที่ยว โดยการปรับปรุงระบบบริการ ขยายหรือพัฒนาบริการให้เพียงพอ ทัวถึง และได้มาตรฐานสากล

(4) รัฐบาล ในฐานะเป็นผู้กำหนดทิศทางและนโยบายการพัฒนาประเทศ ตลอดจนการกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไขต่าง ๆ ในการดำเนินงานพัฒนา และโดยการใช้อำนาจบริหารผ่านกระทรวง และทบวงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับทราบ ให้การยอมรับ และกำหนดหน่วยงานนำใช้ในการจัดตั้งปฏิบัติที่จริงจังต่อไป

(5) การจัดตั้งองค์กรรับผิดชอบโดยตรงตามข้อเสนอของการศึกษานี้ ในรูปคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยตัวแทนห้องกรต่าง ๆ รวมทั้ง อทช. และจัดให้มีองค์กรรองรับเพื่อการจัดการพื้นที่ท่องเที่ยว

11.3) แนวทางการนำสู่การปฏิบัติ

(1) ข้อเสนอแนวทางการพัฒนานี้ จำเป็นต้องได้รับการพิจารณา ทบทวนจากองค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งระบบ เพื่อปรับปรุง แก้ไข จัดความสอดคล้องระหว่างแนวทางต่าง ๆ รวมทั้งการจัดทำรายละเอียดของแนวทางในบางเรื่องให้กระชับ ชัดเจน ยิ่งขึ้น

(2) นำผลการดำเนินการในข้อ 11.3) (1) เสนอต่อรัฐบาล เพื่อให้รับทราบ และอนุมัติให้ปฏิบัติโดยองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ อาจบรรจุไว้เป็นรายละเอียดในแผนการพัฒนาของประเทศหรือแขวง การนำเสนอเป็นโครงการพัฒนาในแต่ละปีของห้องกรต่าง ๆ ของแขวง ฯลฯ ตลอดทั้งการประสานงานกับแขวง เพื่อถ่ายทอดให้เป็นหน่วยงานรับผิดชอบหลักในการดำเนินงาน

ส่วนที่ 3

การลงทุนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว

สารบัญเรื่อง

	หน้า
สารบัญเรื่อง	- 1 -
สารบัญตาราง	- 5 -
สารบัญรูป	- 6 -
ส่วนที่ 3 : การลงทุนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว	
3.1 สภาพการลงทุนในปัจจุบัน	3-1
3.2 แนวโน้มการลงทุนด้านการท่องเที่ยว	3-6
3.2.1 ด้านการท่องเที่ยวโดยตรง	3-6
3.2.2 ด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	3-8
3.2.3 สรุปภาพแนวโน้มการลงทุนเกี่ยวกับท่องเที่ยว	3-9
3.3 ศักยภาพของการลงทุนด้านการท่องเที่ยว	3-9
3.3.1 จุดแข็งของการท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก (Tourism Strengths)	3-9
1) แหล่งท่องเที่ยว	3-9
2) ความต้องการของรัฐบาลท้องถิ่น	3-10
3) ความสนใจของนักลงทุนต่างชาติ	3-10
4) การพัฒนาการท่องเที่ยวและโครงสร้างพื้นฐานของจังหวัดอุบลราชธานี ให้เป็นศูนย์กลางของอีสานตอนล่าง	3-10
3.3.2 จุดอ่อนของการท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก (Tourism Weakness)	3-11
1) ขาดความพร้อมในด้านต่างๆ ทั้งในด้านทรัพยากรและการบริการ	3-11

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

	หน้า
2) สถานที่ท่องเที่ยวยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลาย ของนักท่องเที่ยว	3-11
3) ขาดการกำหนดแนวทางที่ชัดเจนในการพัฒนา ตลาดการท่องเที่ยว	3-12
3.3.3 โอกาสของการพัฒนาทางการท่องเที่ยว	3-12
1) โอกาสทางเศรษฐกิจ	3-12
2) โอกาสทางความใหม่ของทรัพยากรและ แหล่งท่องเที่ยวใน สปป.ลาว โดยรวม (Resources Opportunitis)	3-15
3) โอกาสทางการเมืองและนโยบายของรัฐ (Politic Opportunitis)	3-15
4) โอกาสทางด้านสังคม วัฒนธรรม ประเพณี (Culture Opportunitis)	3-16
3.3.4 อุปสรรคในการลงทุน (Tourism Threats)	3-16
1) อุปสรรคทางเศรษฐกิจ	3-16
2) กฎหมายและนโยบายของรัฐ	3-17
3) ด้านประชากร	3-18
4) ด้านสังคมและวัฒนธรรม	3-18
5) เทคโนโลยี	3-18
3.4 แนวทางการลงทุน	3-19
3.5 โครงการการลงทุน	3-21
3.5-1 กลุ่มโครงการลงทุนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	3-21
1) โครงการลงทุนปรับปรุงตลาดเช้า	3-21
2) โครงการลงทุนที่พัก เมืองปากเซ	3-23
3) โครงการลงทุนหมู่บ้านผลิตของที่ระลึก	3-25
4) โครงการลงทุนร้านอาหาร	3-27
5) โครงการลงทุนสวนบริการนักท่องเที่ยว	3-29

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

	หน้า
6) โครงการพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติจำปาสัก	3-31
7) โครงการมหาวิทยาลัยเขมรบูรณะ	3-33
8) โครงการคอนพะเพ็ง	3-35
9) โครงการฟื้นฟูเส้นทางรถไฟเก่า	3-35
10) โครงการพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ "Mea Khong World"	3-37
11) โครงการบริการท่องเที่ยวทางน้ำ	3-39
12) โครงการศูนย์วัฒนธรรมคอนโขง	3-41
13) โครงการศูนย์บริการนักท่องเที่ยวบ้านหัวแก่ง	3-43
14) โครงการศูนย์บริการท่องเที่ยว (บ้านเขียดจิ้ง)	3-45
15) โครงการเมืองจำลองชนเผ่า	3-47
16) โครงการสวนเกษตรท่องเที่ยว	3-49
17) โครงการศูนย์ธุรกิจและการท่องเที่ยว	3-57
3.5.2 กลุ่มโครงการลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน	3-53
1) โครงการปรับปรุงสถานีขนส่งและการเดินรถ	3-53
2) โครงการเดินเรือในแม่น้ำโขง	3-55
3) โครงการก่อสร้างปรับปรุงท่าเทียบเรือ	3-57
4) โครงการจัดหาพื้นที่ก่อสร้างระบบ บำบัดน้ำเสียส่วนกลาง	3-59
5) โครงการจัดหาพื้นที่ก่อสร้างระบบกำจัดมูลฝอย	3-60
3.5.3 กลุ่มโครงการบริหาร	3-61
1) โครงการความร่วมมือพัฒนาการท่องเที่ยว พื้นที่ต่อแดนลาว-ไทย-กัมพูชา	3-61
2) โครงการจัดตั้งสำนักงาน อทช. แขวงจำปาสัก	3-63
3) โครงการจัดตั้งสำนักงานจัดการพื้นที่ท่องเที่ยว	3-64
4) โครงการสัมมนาการลงทุนการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก	3-67
5) โครงการจัดตั้งสำนักงานข่าวสารการลงทุน	3-68

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

	หน้า
3.6 เงินลงทุน	3-69
3.7 แผนการลงทุน	3-76
3.7.1 กลยุทธ์การส่งเสริมการลงทุนด้านการท่องเที่ยว	3-76
1) การแบ่งระยะและขั้นตอน	3-76
2) กลุ่มนักลงทุนเป้าหมาย	3-77
3) การใช้กลไกตลาดเพื่อจูงใจนักลงทุน	3-77
3.7.2 ตลาดนักลงทุนด้านการท่องเที่ยว	3-78
1) อุปสงค์ของการลงทุน	3-78
2) อุปทานของนักลงทุน	3-79
3.7.3 ตลาดเงินทุน	3-81

สารบัญตาราง (ส่วนที่ 3)

	หน้า
ตารางที่ 3.6-1 เงินลงทุนของโครงการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว แขวงจำปาสัก	3-70
" 3.6-2 สรุปแผนงานโครงการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว แขวงจำปาสัก	3-71
" 3.6-3 ความต้องการเงินลงทุนในแต่ละปีของโครงการและ ส่งเสริมการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก	3-74

สารบัญรูป (ส่วนที่ 3)

	หน้า
รูปที่ 3.5-1	ที่ตั้งโครงการลงทุน 3-20/1
" 3.5-2	การลงทุนปรับปรุงตลาดเช้า 3-22
" 3.5-3	โครงการลงทุนที่พักเมืองปากเซ 3-24
" 3.5-4	การปรับปรุงหมู่บ้านสะพาย เป็นแหล่งผลิตสินค้าที่ระลึก 3-26
" 3.5-5	การลงทุนร้านอาหาร เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว 3-28
" 3.5-6	บริเวณโครงการลงทุนสวนบริการนักท่องเที่ยว 3-30
" 3.5-7	การปรับปรุงอาคารเก่า เพื่อให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว 3-32
" 3.5-8	บริเวณที่เสนอเป็นที่ตั้งโครงการ 3-34
" 3.5-9	การอนุรักษ์สิ่งสำคัญทางประวัติศาสตร์ 3-36
" 3.5-10	โครงการพิพิธภัณฑสถาน 3-38
" 3.5-11	โครงการบริการท่องเที่ยวทางน้ำด้วยเรือนำเที่ยวประเภทต่างๆ 3-40
" 3.5-12	บรรยากาศทางวัฒนธรรมและการจัดสร้างทางท่องเที่ยว ของโครงการศูนย์วัฒนธรรมดอนโจง 3-42
" 3.5-13	การจัดบริการแก่นักท่องเที่ยวระหว่างเส้นทางท่องเที่ยวกับบ้านหัวแก่ง 3-44
" 3.5-14	โครงการสวนบริการท่องเที่ยวบ้านเขียดโจ่งวางขอบเขตที่ตั้งไว้ เฉพาะบริเวณบ้านเขียดโจ่งใกล้บึงธรรมชาติ 3-46
" 3.5-15	วัฒนธรรมของเมืองปากซองเป็นโครงการพัฒนาการท่องเที่ยว ในเชิงอนุรักษ์ 3-48
" 3.5-16	ที่ตั้งโครงการสวนเกษตรการท่องเที่ยว ควรมีการศึกษาพื้นที่ ที่เหมาะสมต่อการส่งเสริม เนื่องจากบริเวณนี้เป็นป่าเขา และต้นน้ำลำธาร 3-50
" 3.5-17	การปรับปรุงยกระดับบริเวณช่องเม็กเป็นศูนย์ธุรกิจ และการท่องเที่ยวชายหาด 3-52
" 3.5-18	จัดหาสถานที่เหมาะสมเพื่อการก่อสร้างสถานีขนส่งและปรับปรุง พื้นที่เดิมเป็นตลาดการค้าของเมือง 3-54
" 3.5-19	เส้นทางท่องเที่ยวตามลำแม่น้ำโขง 3-56
" 3.5-20	สภาพท่าเทียบเรือในปัจจุบันควรปรับปรุงให้มีความสะดวก และปลอดภัยแก่การเดินทาง 3-58

สารบัญรูป (ต่อ)

รูปที่	3.5-21	พื้นที่สามเหลี่ยมมรกต ลาว-ไทย-กัมพูชา ควรมีการพัฒนา การท่องเที่ยวร่วมกัน	3-62
"	3.5-22	การจัดตั้งองค์กรพื้นที่ท่องเที่ยวทั้ง 5 เขต	3-65
"	3.6-1	ความต้องการเงินลงทุนในแต่ละปีโครงการ	3-75

ส่วนที่ 3

การลงทุนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว

ในการวางแผนการลงทุนด้านการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก นั้น เป็นการวางแผนการลงทุนที่กำหนดขึ้นมาเป็นแผนแม่บทสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยว ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนทั้งของรัฐและเอกชนไปพร้อม ๆ กัน โดยจะครอบคลุมระยะเวลาของการพัฒนาการท่องเที่ยวของจำปาสักในระยะตั้งแต่ 1 ปี ขึ้นไป โดยกำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) ของการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักไว้ดังนี้ คือ

แขวงจำปาสักมีศักยภาพในด้านการท่องเที่ยวสูง ซึ่งเป็นไปตามศักยภาพของแขวงที่มีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ และพัฒนาเขตติดต่อกับประเทศข้างเคียง รวมทั้งด้านการค้าซึ่งอาจพัฒนาเป็นศูนย์การค้าชายแดนได้ ดังนั้นกรอบการพัฒนาการท่องเที่ยวจึงอยู่บนพื้นฐานของการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ โดยมีการดำเนินการที่ประกอบด้วย การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไปพร้อมกับพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และพยายามสนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาให้มากที่สุด

จากวิสัยทัศน์ที่ต้องการจะให้เกิดผลของการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักดังกล่าวข้างต้น ในแผนการลงทุนการท่องเที่ยวของจำปาสัก จึงได้กำหนดวัตถุประสงค์ของแผน ไว้ดังนี้คือ

- (1) เพื่อให้เกิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นธรรมชาติ และอารยธรรมของแขวงจำปาสักให้เป็นจุดสนใจของนักท่องเที่ยวเป้าหมาย
- (2) เพื่อให้เกิดความสนใจสำหรับนักลงทุนในประเทศ ประเทศไทย และประเทศอื่น ๆ ที่สนใจเข้ามาลงทุนเพื่อการท่องเที่ยวให้มากขึ้น

3.1 สภาพการลงทุนในปัจจุบัน

สถานการณ์การลงทุนใน สปป.ลาว ในปัจจุบัน กล่าวได้ว่า มีการเปิดกว้างและจูงใจนักลงทุนทั้งในและต่างประเทศมากขึ้น ทั้งนี้ผลมาจากการปรับปรุงกฎหมายการส่งเสริมการลงทุนให้สอดคล้องกับระบบเศรษฐกิจเสรี การเปิดกว้างทางนโยบายเช่นนี้ ทำให้ สปป.ลาว กลายเป็นแหล่งลงทุนที่ได้รับความสนใจเป็นอย่างมากจากนักธุรกิจต่างชาติ โดยเฉพาะในด้านการท่องเที่ยว เพราะ สปป.ลาว มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมจำนวนมากที่มีศักยภาพในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวในระดับโลกได้

แขวงจำปาสัก เป็นแขวงหนึ่งที่มีศักยภาพที่จะพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี ซึ่งตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 4 (พ.ศ.2539-2543) ของ สปป.ลาว ได้กำหนดให้จำปาสักเป็นศูนย์กลางการค้า และการท่องเที่ยวเชื่อมต่อกับ 3 ประเทศ คือ ไทย เวียดนาม และกัมพูชา อันเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดวงกลมเศรษฐกิจตอนใต้ อย่างไรก็ตาม การพัฒนาและการส่งเสริมการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักนั้น จำเป็นจะต้องมีการลงทุนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่อีกมาก เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวมีรูปแบบที่พึงปรารถนาพร้อม ๆ กับการลงทุนที่มีทิศทางเหมาะสมกับการพัฒนาประเทศ และประสบผลสำเร็จ

ในการวางแผนการลงทุนนั้น จำเป็นจะต้องศึกษาถึงสถานการณ์ในปัจจุบันของการลงทุน ตลอดจนความสำเร็จของโครงการการลงทุนต่าง ๆ ของนักลงทุนในท้องถิ่น และต่างประเทศที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต โดยทำการสำรวจ และสอบถามนักลงทุนหรือนักธุรกิจในท้องถิ่นและชาวไทยที่มีโครงการจะเข้าไปลงทุนด้านการท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก นำข้อมูลที่ได้มาทั้งหมด มาวิเคราะห์ถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ของการลงทุนไม่ว่าจะเป็นโอกาส ข้อจำกัดหรืออุปสรรค จุดอ่อน และจุดแข็ง กำหนดวัตถุประสงค์หลักของความต้องการการลงทุนด้านการท่องเที่ยว กรอบของการกำหนดแผนและเงื่อนไขที่จำเป็นต่อความสำเร็จของแผนลงทุนการท่องเที่ยวนี้ และเสนอแผน

สถานการณ์การลงทุนด้านการท่องเที่ยวนี้ สามารถแบ่งเป็นการลงทุนเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยตรง และการบริการพื้นฐานที่มีส่วนส่งเสริมการท่องเที่ยว กล่าวคือ

(1) ด้านการท่องเที่ยวโดยตรง

(1.1) ที่พักแรม จากเอกสารสรุปการดำเนินการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแขวงจำปาสัก ปรากฏว่ามีธุรกิจโรงแรมจดทะเบียน 8 แห่ง เพิ่มขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 17.3 ห้องพักทั้งสิ้น 160 ห้อง โดยส่วนใหญ่อยู่ในปากเซ 6 แห่ง โรงแรมอื่น ยกเว้นโรงแรมจำปาสักพาเลซ ซึ่งเป็นโรงแรมขนาดใหญ่ (ตึก 4 ชั้น 42 ห้อง) มีลักษณะเป็นโรงแรม หรือ เรือนรับรอง

จากการสำรวจพบว่า อุปสงค์ด้านที่พักของนักท่องเที่ยวในปากเซมีอยู่สูงถึงแม้จะเป็นฤดูฝนซึ่งไม่ใช่ฤดูท่องเที่ยว ปรากฏว่า มีอัตราเข้าพักร้อยละ 70-100 ผู้มาใช้บริการส่วนใหญ่เป็นคณะสำรวจ คณะทำงาน ของทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงนักธุรกิจ นักลงทุนในและต่างประเทศที่มาดูแลกิจการลงทุน ประกอบกิจการในจำปาสักและแขวงใกล้เคียงประมาณร้อยละ 90 ของผู้เข้าพักจะเป็นชาวต่างชาติ ซึ่งต้องการความสะดวกสบายในการพักอาศัยพอสมควร ในระดับราคาห้องละ 600 บาท/คืน ขึ้นไป

ในเมืองปากเซนอกจากโรงแรมจำปาสักพา เลข ซึ่งนักลงทุนไทยที่ได้ รับสัมปทานจากรัฐบาล สปป.ลาว ในการปรับปรุงวังเก่าของเจ้าบุญอุ้มเป็นที่พักริม ริม โดยเป็น การลงทุนเพียงผู้เดียว และมีแผนที่จะเปิดส่วนบริการบันเทิงอย่างครบครันในโรงแรม โรงแรมอื่น เป็นการลงทุนโดยนักลงทุนท้องถิ่น หรือเปิดเป็นสาขาการท่องเที่ยวจากเวียงจันทน์ ธุรกิจนี้จะต่อ เนื่องับบริการนำเที่ยวโดยมีข้อผูกพันระหว่างบริษัทนำเที่ยว (ทั้งในและต่างประเทศ) กับโรงแรม ที่จะจัดส่งแขกเข้าพักหรือใช้บริการอื่น ๆ ในธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงฤดูกาลท่องเที่ยว ที่มีผู้ให้บริการเกินขีดการรองรับทางธุรกิจบนเครื่องบินหรือเป็นคำขอร้องของผู้ใช้บริการ จะมีการจัดส่ง นักท่องเที่ยวไปใช้บริการในเครื่องบิน

เมืองจำปาสักนั้น นักท่องเที่ยวที่แวะพักกว่าร้อยละ 80 มาจากฝรั่งเศส นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่คือ ผู้สนใจเข้าชมความอลังการของโบราณสถาน วัดพุทธ และร่องรอยเมือง เก่า แต่เนื่องจากขาดสิ่งดึงดูดความสนใจอื่นอีก ร้อยละ 95 ของนักท่องเที่ยวจะพักเพียงคืน เดียว แล้วเดินทางกลับปากเซ (52%) หรือเดินทางต่อไปเมืองโขง (37%) ที่พักริมในเมือง จำปาสักและเมืองโขงต่างอยู่ในเครือของบริษัทท่องเที่ยวในปากเซ ซึ่งเป็นการร่วมทุนระหว่าง นักลงทุนลาวและต่างประเทศ จากการสำรวจพบว่า เส้นทางลงใต้สู่แหล่งท่องเที่ยว เช่น คอนพะเพ็ง หลี่ผี จะได้รับความนิยมอย่างสูง ผู้พักริมที่คอนโขงเพื่อเดินทางต่อนั้นจะมีจำนวน มากโดยเฉพาะฤดูท่องเที่ยว ในขณะที่ทำการสำรวจครั้งที่ 2 นี้ได้มีนักลงทุนท้องถิ่นเตรียมการ ก่อสร้างที่พักนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอีก 2 แห่ง

นอกจากนี้ยังมีเมืองปากเซเป็นอีกเมืองหนึ่งที่มีศักยภาพในการลงทุน เรื่องที่พัก และยังมีจุดที่น่าสนใจ เช่น น้ำตกตาดพาน น้ำตกตาดรัตน น้ำตกบ้านคุด ด่านสินชัย ห้วยเหาะ หมู่บ้านชาวเขา และป่าไม้ที่ราบสูงที่มีอากาศเย็นสบายตลอดปี สถานีค้นคว้าทดลอง พืชบนที่ราบสูง ซึ่งที่ห้วยเหาะนี้บริษัทแดงของประเทศเกาหลีได้ ได้มีการลงทุนสร้างอ่างเก็บน้ำ เพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าพลังน้ำ

อย่างไรก็ตาม ในขณะนี้เมืองปากเซยังไม่มีโรงแรมที่พักไว้บริการ นักท่องเที่ยว มีแต่เรือนรับรองแบบท้องถิ่นของทางรัฐบาล มี 8 ห้องพัก โดยใช้ห้องนี้ารวมสำหรับ แยกของทางการ ซึ่งสามารถเปิดรับรองผู้เดินทางได้ในราคาประมาณ 150-200 บาท/ห้อง/คืน

(1.2) ร้านอาหาร-เครื่องดื่ม จากเอกสารสรุปแผนการฯ ของจำปาสัก ที่ ว่าเพียงช่วง 6 เดือนแรกของปี 2537 ร้านอาหารเครื่องดื่มได้เพิ่มถึงร้อยละ 17 เทียบกับปีก่อน นั้น เป็นดัชนีบ่งชี้การขยายตัวของนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น และสภาพคล่องของเงินตราที่สะพัดใน แวงงจำปาสัก เนื่องจากราคาอาหารต่อหน่วยตามร้านอาหารทั่วไปนั้นมีราคาสูง ในขณะที่ ข้าราชการ หรือพนักงานบริษัททั่วไปของลาวมีรายได้ค่อนข้างต่ำ และนิยมบริโภคสิ่งทีปลูกเลี้ยงใน ครัวเรือน เพื่อประหยัดรายจ่าย

นักท่องเที่ยวที่ใช้บริการร้านอาหาร-เครื่องดื่ม ยามค่ำคืน จะเป็นคน ไทยหรือคนลาวที่มาจากแวงอื่นเป็นหลัก เชื่อว่าจะมีการเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วตามอัตราการ

เดินทางเข้าของนักท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก ซึ่งมีลักษณะเป็น Exponential Growth แม้จะยังไม่มีการประชาสัมพันธ์ไปทั่วโลกตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยว

(1.3) ร้านขายของที่ระลึก ที่เด่นชัด ได้แก่ร้านค้าปลอดภาษี 1 แห่ง ที่ด่านช่องเม็ก ตลาดเช้าในเมืองปากเซ และที่บ้านสะพาย ซึ่งยังมีขนาดการลงทุนไม่สูง

(1.4) การเดินทางและขนส่ง ส่วนใหญ่ยังเป็นการลงทุนโดยรัฐบาล เนื่องจากเป็นธุรกิจที่ต้องลงทุนสูง ส่วนที่เป็นการลงทุนของประชาชนในท้องถิ่น เช่น การเดินเรือในแม่น้ำโขง เรือนำเที่ยว เป็นต้น

(1.5) ตัวแทนการท่องเที่ยว ขณะนี้มีบริษัทท่องเที่ยวที่เป็นสาขาจากเวียงจันทน์ 5 บริษัท ต้องใช้เงินค้ำประกันในการทำธุรกิจสูง โดยมีลักษณะกึ่งผูกขาดที่ทางรัฐบาล สปป.ลาว ส่งวนให้แก่นักลงทุนท้องถิ่น ทำให้มีการนำส่งลูกทัวร์มาท่องเที่ยวในลักษณะแพคเกจเป็นหลัก และเนื่องจากมีขั้นตอนเพิ่มขึ้นในการเดินทางระหว่างแขวง ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจึงสูงลักษณะดังกล่าว นโยบายราคาจะทำหน้าที่กรองนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ปานกลางถึงสูงให้เข้ามาใช้บริการ

(1.6) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กล่าวได้ว่า นักลงทุนมีความสนใจที่จะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในมุมแคบหรือมีการปฏิบัติการแบบเฉพาะกิจ เฉพาะที่มากกว่าการหวังผลในมุมกว้าง โดยนักลงทุนภาคเอกชนจะมุ่งหวังกำไรของกิจการของตนที่จุดสูงสุด เช่น การพัฒนาวังเจ้าบุญอุ้มเป็นโรงแรมจำปาสักพาลา (โดยนักลงทุนไทย) สถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติ เป็นสถานตากอากาศและบันเทิงธุรกิจ เช่น คอนพะเพ็ง (โดยนักลงทุนไทย) ห้วยเหาะ (โดยนักลงทุนเกาหลี) เป็นต้น แต่บทบาทการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และสาธารณูปโภคพื้นฐานสำหรับการอำนวยความสะดวกแก่บุคคลทั่วไปจะเป็นของรัฐบาล และเนื่องจากรัฐบาลมีงบประมาณจำกัด การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจึงทำได้เพียงเพื่อโอกาสพิเศษ เช่น ศาลาชมวิว และห้องน้ำรับรอง เพื่อรับเสด็จการชมคอนพะเพ็งของสมเด็จพระเทพฯ และสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ จากไทย

แหล่งท่องเที่ยวสำคัญของจำปาสัก ส่วนใหญ่จะถูกปล่อยตามธรรมชาติ ขาดการวางแผน จะเห็นว่า การเตรียมสถานที่เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวทั้งจุดชมวิว ห้องน้ำ ที่รองรับสิ่งปฏิบัติ ร้านขายของ แหล่งให้ความรู้เพิ่มเติม (ในกรณีโบราณสถาน) ยังขาดการกำหนดรูปแบบ และความเหมาะสมที่ชัดเจน

(1.7) การพัฒนาแหล่งบันเทิง นอกจากร้านบันเทิงกินดื่มที่จัดเป็นสถานบันเทิงเรีงรมย์ยามค่ำคืนจนถึงเวลา 23.00 น. และมีแขกใช้บริการอย่างหนาแน่นในช่วงเทศกาลแล้ว ยังมีโรงภาพยนตร์ท้องถิ่นขนาดเล็กอีก 2 โรง เป็นการลงทุนโดยนักลงทุนท้องถิ่นทั้งสิ้น

(2) ด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

(2.1) สนามบิน ถนน และท่าเทียบเรือ ในปัจจุบันโครงสร้างพื้นฐานเหล่านี้ยังไม่เพียงพอที่จะอำนวยความสะดวกในการนำนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ราคา ค่าเดินทางสูงเมื่อเทียบกับค่าครองชีพของคนลาว การลงทุนที่มีอยู่เป็นการจัดการโดยภาครัฐบาล และได้รับความร่วมมือช่วยเหลือจากต่างประเทศ

(2.2) การคมนาคม สื่อสาร แขวงจำปาสักปรับปรุงระบบสัญญาณโทรศัพท์ โดยรัฐให้สัมปทานแก่บริษัทเอกชนต่างประเทศ (Ericsons) ในการวางระบบคู่สายใหม่ จะแล้วเสร็จในเดือนตุลาคม 2537 ซึ่งจะให้บริการโทรศัพท์และโทรสารได้ ส่วนการติดต่อสื่อสารระหว่างแขวงหรือต่างประเทศนั้นใช้ จดหมาย โทรเลข และวิทยุสื่อสาร

(2.3) ไฟฟ้า น้ำประปา แขวงจำปาสักสามารถผลิตและส่งออกกระแสไฟฟ้ามายังไทยได้ แต่ระบบไฟฟ้าของจำปาสักยังไม่สามารถกระจายได้อย่างทั่วถึง ที่มีอยู่ในปากเซยังเป็นปัญหาแก่นักธุรกิจในแง่กระแสไฟไม่สม่ำเสมอ ตกและดับบ่อย ซึ่งจะสร้างปัญหาแก่ระบบอำนวยความสะดวก เช่น ลิฟท์ คอมพิวเตอร์ ในที่พักแรมที่เมืองโขงซึ่งเป็นที่พักหลักของผู้เดินทางท่องเที่ยวทางใต้ ไฟฟ้าของเมืองจะเปิดให้ใช้ในช่วงหัวค่ำ ทางโรงแรมจะเปิดใช้เครื่องปั่นไฟโดยน้ำมันจนถึงเวลา 23.00 น. ส่วนในฤดูร้อนที่อากาศอบอ้าวโรงแรมต้องเปิดเครื่องปั่นไฟ

น้ำประปาที่มีบริการในเขตเทศบาลปากเซนั้น มีเสียงสะท้อนจากนักลงทุนว่า คุณภาพน้ำยังไม่ได้มาตรฐาน มีสีขุ่นแดง ธุรกิจที่พักจึงต้องมีการจัดหาบ่อน้ำบาดาล และมีการจัดเก็บสำรองให้เพียงพอเพื่อการอุปโภค บริโภคของแขกที่เข้าพัก

(2.4) ทรัพยากรมนุษย์ แม้ว่าทางการลาวได้มีนโยบายส่งเสริมการศึกษาอย่างทั่วถึงและสูงขึ้นกว่าเดิม แต่ในแง่การค้าเน้นธุรกิจบริการนับว่ายังขาดบุคลากรที่มีความพร้อมต้นตัว ที่จะพบปะบริการชาวต่างชาติ เพื่อแข่งขันกับการท่องเที่ยวชาติอื่นๆ

(3) สรุปภาพการลงทุนเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในปัจจุบัน

ในปัจจุบันตลาดการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักเริ่มมีบทบาทที่เด่นชัดขึ้น หากเทียบกับแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงเดิม เช่น เวียงจันทน์ และหลวงพระบางแล้ว จำปาสักยังมีช่องว่างให้นักลงทุนท้องถิ่นและต่างประเทศได้เข้ามาลงทุนในรูปแบบต่างๆ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวได้อีกมาก เพราะอุปสงค์ในการเยี่ยมชมพื้นที่ในลักษณะผู้บุกเบิกที่ได้รับความสะดวกสบายพอสมควรมีสูงขึ้นกว่าเดิม และยิ่งสูงกว่าอุปทานที่มีอยู่ในขณะนี้ การทำธุรกิจท่องเที่ยวในระยะบุกเบิกนี้ การร่วมลงทุนระหว่างนักลงทุนท้องถิ่นกับคนต่างชาตินั้น จัดเป็นการเกื้อกูลกันทางธุรกิจที่เหมาะสม เพราะในขณะที่นักท่องเที่ยวมีความคุ้นเคยกับขั้นตอนปฏิบัติ ยังมีความสามารถระดมทุนต่างประเทศจำนวนมากไปหมุนเวียนในกิจการ อย่างไรก็ตามการร่วมลงทุนในระยะแรกที่ขาดหลัก

ประกันทางกฎหมายเท่าที่ควร ความไว้วางใจและเชื่อมั่นโดยส่วนตัวสามารถใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจระหว่างกันได้ระดับหนึ่ง

3.2 แนวโน้มการลงทุนด้านการท่องเที่ยว

3.2.1. ด้านการท่องเที่ยวโดยตรง

(1) ที่พักแรม จากการสำรวจพบว่าการลงทุนด้านที่พักแรมจะขยายตัวส่วนใหญ่โดยนักลงทุนท้องถิ่น ในลักษณะปรับปรุงอาคารเก่าที่มีอยู่เป็นโรงแรมหรือสร้างขึ้นมาใหม่เป็นเหมือนเรือนรับรอง เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวที่ต้องการบรรยากาศแบบกันเอง ซึ่งเป็นบรรยากาศที่มีเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ในปากเซ โรงแรมขนาดใหญ่ในระดับโรงแรมจำปาสัก-พาลาหรือใหญ่กว่า คงยังต้องรอนักลงทุนต่างชาติ และที่สำคัญคือต้องรอรระบบสาธารณูปโภคและระดับการท่องเที่ยวที่พักแรมที่จะอยู่ในจุดคุ้มทุน

ส่วนโรงแรมที่เมืองจำปาสักและดอนโขง จำนวนห้องของที่พักไม่เพียงพอที่จะรองรับนักท่องเที่ยวตามฤดูกาล เป็นเหตุให้ผู้มาเยือนหลายคนต้องอาศัยนอนตามศาลาวัดแทน ขณะนี้ที่ดอนโขงนักลงทุนท้องถิ่น 1 ราย ได้จัดสร้างโรงแรมใหม่ พร้อมเปิดบริการตั้งแต่วันที่กันยายน 2537 เป็นต้นไป และเป็นที่ยกคาคหมายว่าจะมีอีก 1 โรงแรมเปิดบริการในปี 2538

นอกจากนักลงทุนรายใหญ่จากไทย ที่มีการลงนามในสัญญากับรัฐบาล สปป.ลาว เพื่อสร้างรีสอร์ทขนาดใหญ่มูลค่ารวม 7,500 ล้านบาท ในพื้นที่บริเวณดอนพะเพ็ง และดอนสะคำ ครอบคลุมถึงคาสีริน สนามกอล์ฟ สนามบิลเลียดและแหล่งบันเทิงครบวงจร ยังมีนักลงทุนไทยอื่น ที่มองเห็นช่องทางในการปรับปรุงตึกเก่าในบริเวณ ตำบลบ้านจันทน์ เป็นโรงแรม ให้นักท่องเที่ยวที่มาดอนพะเพ็ง หลี่ผี ได้พักแรม ซึ่งคาดว่าถ้ามีการบูรณะพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยววัดพู เมืองโบราณ และบริเวณใกล้เคียง เมืองจำปาสักจะเป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวให้แวะชม แวะพักมากขึ้นและนานขึ้น ซึ่งขณะนี้ที่นักลงทุนไทยกำลังมองช่องทางสร้างที่พักขึ้นที่บ้านพะโพอีกด้วย

เมืองปากซอง เป็นอีกแหล่งท่องเที่ยวหนึ่งที่นำเสนอในการลงทุนที่นักลงทุนไทยและชาติอื่น ๆ มองเห็นช่องทางที่จะสร้างที่พัก ลักษณะสถานที่ตากอากาศ ในขณะที่นักลงทุนท้องถิ่นยังรื้อการพัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐานจากรัฐบาลก่อน เพราะการลงทุนสร้างที่พักห่างจากปากเซเพียง 70 กิโลเมตร สามารถเดินทางไป-กลับทางรถยนต์ภายในวันเดียว นักท่องเที่ยวที่พอใจความสะดวกสบายจะเดินทางกลับมานอนที่ปากเซ อย่างไรก็ตาม ที่ห้วยเหาะ เมืองปากซองนี้ มีแนวโน้มว่าบริษัทเอกชนของประเทศเกาหลีใต้ จะก่อสร้างสถานตากอากาศเพื่อประโยชน์จากสัมปทานอย่างเต็มประสิทธิภาพ

(2) ร้านอาหาร-เครื่องดื่ม ร้านอาหารเครื่องดื่มได้มีเพิ่มถึงร้อยละ 17 เทียบกับปีก่อนนั้น เป็นดัชนีบ่งการขยายตัวมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น การขยายตัวของธุรกิจด้านนี้ เกิดจากสิ่งจูงใจเรื่องราคา เนื่องจากแขวงจำปาสักมีราคาค่าอาหารสูง และธุรกิจร้านอาหารในอนาคตจะขยายตัวตามการเติบโตของธุรกิจที่พัก

(3) ร้านขายของที่ระลึก นอกจากร้านปลอดภาษี 1 แห่งที่ด่านช่องเม็ก และร้านค้าตามชายแดนลาวแล้ว นักลงทุนลาวมีแผนการที่จะเปิดร้านปลอดภาษีเพิ่มขึ้นอีก 1 แห่ง ถ้าไม่รวมตลาดเช้าของเมืองปากเซ ซึ่งพ่อค้า-แม่ค้าท้องถิ่นจัดขายแก่คนท้องถิ่นเป็นหลัก และมีศักยภาพที่จะพัฒนาเป็นร้านขายของที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยวทันทีแล้ว แขวงจำปาสักยังมีศักยภาพที่จะพัฒนาด้านของที่ระลึกการท่องเที่ยวอย่างหลากหลายรูปแบบในทีเดียวกัน ตามสถานที่ท่องเที่ยวอื่น เช่น ปากของ วัดพู คอนพะเพ็ง หลี่ผี ศูนย์ปลาโกลมา ฯลฯ ในจุดเหล่านี้สามารถให้บริการในการกระจายรายได้สู่ประชาชนชนบทได้ โดยการสนับสนุนให้มีการผลิตสินค้าที่ระลึก แต่ในขณะเดียวกัน ลาวเองก็ต้องการนักลงทุนที่มีความสามารถมองหาตลาดสินค้าและมีการพัฒนาสินค้าขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว จนถึงขณะนี้ยังไม่มีนักลงทุนรายใดแสดงความสนใจที่จะลงทุนในกิจการร้านขายของที่ระลึก นอกจากจะพุ่งไปกับธุรกิจที่พัก

(4) การเดินทางและขนส่ง ได้มีนักลงทุนทั้งลาวและต่างชาติให้ความสนใจที่จะทำธุรกิจเพื่อขนส่งนักท่องเที่ยวไปสู่จุดต่าง ๆ ทั้งทางบก เรือ อากาศ เพิ่มขึ้นจากเดิม แต่ทั้งนี้นักธุรกิจเอกชน ได้คาดหวังสาธารณูปโภคเพื่อการคมนาคมจากทางรัฐบาล

การที่รัฐบาล สปป. ลาว ขาดเงินลงทุนเพื่อใช้พัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐานนั้น รัฐบาล/องค์กรระหว่างประเทศได้เสนอความช่วยเหลือเพื่อจัดสร้างขึ้น เชื่อว่าภายใน 3 ปี ระบบสาธารณูปโภคที่อำนวยความสะดวกแก่การท่องเที่ยวจะพัฒนาขึ้นมา ส่งผลให้ต้นทุนการเดินทางขนส่งนักท่องเที่ยวลดต่ำลง

(5) ตัวแทนการท่องเที่ยว นักลงทุนลาวได้เริ่มขยายฐานจากเวียงจันทน์ และหลวงพระบางมาตั้งสาขาที่จำปาสัก เพื่อความสะดวกในการติดต่อและนำเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว ตัวแทนเหล่านี้มีความผูกพันกับบริษัทแม่เพื่อที่จะต้อนรับบุคคลที่บริษัทแม่ส่งมาให้ นักลงทุนท้องถิ่นเองก็ได้วางแผนเปิดกิจการตัวแทนท่องเที่ยวควบคู่กับธุรกิจที่พักด้วย ในอนาคตหากรัฐบาล สปป. ลาว เปิดโอกาสให้นักลงทุนจากต่างประเทศประกอบธุรกิจนี้ คาดว่าจะมีการลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งจะเป็นการรองรับนักท่องเที่ยวจากประเทศต่าง ๆ

(6) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาเหล่านี้มีแนวโน้มว่ารัฐบาลจะเป็นผู้ลงทุน โดยได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินและคำแนะนำจากองค์กรระหว่างประเทศ เช่น การบูรณะปฏิสังขรณ์วัดพู ยกเว้นสถานตากอากาศที่คอนพะเพ็งที่นักท่องเที่ยวจะเข้าไปลงทุน

(7) การพัฒนาแหล่งบันเทิง นอกจากที่มีการลงทุนในร้านอาหารบันเทิงที่มีอยู่แล้ว นักลงทุนไทย 2 ราย มีแผนงานที่จะขยายแหล่งบันเทิงด้านคาสีโรน ดิสโก้เทค คาราโอเกะ และบาร์ในเมืองปากเซเพิ่มอีกเพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวที่เข้าพักในจำปาสัก

การลงทุนในลักษณะนี้ สะท้อนให้เห็นถึงการตอบสนองอุปสงค์ของนักท่องเที่ยวแบบ "เปลี่ยนที่ดื่ม ที่กิน ที่หาความสำราญ" เป็นหลัก การเติบโตโดยขาดการวางแผนควบคุมที่ดีจะนำมาซึ่งปัญหาทั้งทางสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมในระยะยาว ซึ่งอาจแก้ไขให้กลับคืนสู่บรรยากาศแบบเดิมได้ยากและใช้ต้นทุนสูง มาตรการการควบคุมการลงทุนและรูปแบบ ธุรกิจขึ้นอยู่กับนโยบายของ สปป. ลาว

3.2.2 ด้านโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

เนื่องจากการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค เป็นการลงทุนเพื่อสวัสดิการสังคมแก่ประชาชนในประเทศ เป็นการลงทุนที่สูงและมีผลตอบแทนทางด้านเศรษฐกิจในระยะยาว นักลงทุนท้องถิ่นของ สปป. ลาว มีทุนน้อยและต้องการผลตอบแทนในระยะเวลานั้น การระดมทุนภายในประเทศเป็นเรื่องยาก เพราะแม้แต่รัฐบาลเองก็ขาดงบประมาณ จากข้อมูลที่น่าเชื่อถือ สามารถชี้แนวโน้มการลงทุนในกิจการเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ดังนี้

(1) สนามบิน ถนน และท่าเทียบเรือ การตั้งสมาคมรถโดยสาร การย้ายสถานีขนส่งรถโดยสารภายในแขวงออกไปสู่นอกเมือง การปรับปรุงท่าเทียบเรือใหญ่ที่มีอยู่ ขยายเส้นทางเดินรถ และเพิ่มจำนวนรถโดยสารให้เพียงพอแก่ผู้ใช้บริการท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวที่จะขยายตัวเพิ่มขึ้นในอนาคต และขยายทางวิ่งสนามบินปากเซให้ได้มาตรฐาน

(2) การคมนาคม สื่อสาร ระบบโทรศัพท์อัตโนมัติ 6 เลขหมาย จะสามารถให้บริการภายในปี 2537 นี้ และกำลังดำเนินการขยายบริการเป็น 10,000 เลขหมาย รวมทั้งให้บริการติดต่อกับต่างแขวง ต่างประเทศ โดยระบบอัตโนมัติ 50 คู่สายเฉพาะเมืองปากเซ และขยายบริการโทรสาร โทรพิมพ์ นอกจากนี้ทุกเมืองจะมีโทรศัพท์ไขและติดต่อกับต่างประเทศได้ ภายในปี 2538 และจะมีการแยกหน่วยงานไปรษณีย์และโทรคมนาคม

(3) ไฟฟ้า น้ำประปา โครงการก่อสร้างน้ำประปาที่เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่เดือนธันวาคม 2535 ตามโครงการจะแล้วเสร็จปี 2539 จะมีทั้งการปรับปรุงพัฒนาแหล่งน้ำปรับปรุงโรงงานผลิตน้ำเดิม สร้างโรงงานผลิตน้ำใหม่ และปรับปรุง-สร้างระบบท่อจ่ายน้ำ

(4) ทรัพยากรมนุษย์ รัฐบาล สปป. ลาวโดยการสนับสนุนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นผู้ให้การส่งเสริมอบรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยว โดยเฉพาะมัคคุเทศก์ แต่บุคลากรเหล่านี้ยังมีไม่เพียงพอ นอกจากนั้นยังขาดบุคลากรทางด้านโรงแรมและการจัดการการท่องเที่ยว การจัดตั้งโรงเรียนสอนในด้านธุรกิจบริการก็นับเป็นโอกาสลงทุนที่ดี ในด้านนี้ประเทศไทยจะเป็นตัวอย่างที่ดีในการเปิดสถานฝึกอบรมการบริการท่องเที่ยวแก่ผู้สนใจ

3.2.3 สรุปภาพแนวโน้มการลงทุนเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ภาพรวมของแนวโน้มการลงทุนท่องเที่ยว จะมีลักษณะการลงทุนด้านโรงแรมที่พักให้กระจายตัวออกสู่แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในแขวงมากขึ้น มีความเป็นไปได้สูงที่จะใช้อาคารที่สวยงามเก่า ๆ ดัดแปลงเป็นโรงแรมขนาดกลางแล้วสร้างเพิ่มเติมขึ้นเมื่อธุรกิจดำเนินไปด้วยดี การลงทุนนี้จะเชื่อมโยงไปสู่การลงทุนเป็นตัวแทนการท่องเที่ยว หรือในทางกลับกัน เพราะเป็นธุรกิจที่เกี่ยวพันกัน

การดำเนินการธุรกิจขนาดเล็กลงถึงกลางจะเป็นการลงทุนของนักธุรกิจลาว ส่วนขนาดใหญ่จะเป็นของนักลงทุนภาคเอกชนไทยเป็นหลัก การเปิดโครงการที่คอนพะเพ็งเป็นโอกาสที่ธุรกิจรายแรกเข้าไปรับประโยชน์ทางอ้อมจากการพัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐานเพื่อใช้ในการท่องเที่ยว

3.3 ศักยภาพของการลงทุนด้านการท่องเที่ยว

การวิเคราะห์ศักยภาพการลงทุนการท่องเที่ยวนั้น จะวิเคราะห์จากสภาพแวดล้อมของธุรกิจซึ่งประกอบด้วย การวิเคราะห์สิ่งแวดล้อมภายนอก เพื่อพิจารณาถึงโอกาสและอุปสรรคของการพัฒนาการท่องเที่ยว ส่วนการวิเคราะห์สิ่งแวดล้อมภายในเพื่อพิจารณาจุดแข็งและจุดอ่อนของธุรกิจทั้งในปัจจุบันและอนาคต โดยใช้วิธีวิเคราะห์แบบ SWOT Analysis

3.3.1 จุดแข็งของการท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก (Tourism Strengths)

1) แหล่งท่องเที่ยว

แขวงจำปาสักมีความใหม่-สดในแง่การท่องเที่ยว การบริการทางสังคม ทั้งบริการความปลอดภัยและบริการด้านศาสนา ค่อนข้างดี เนื่องจากมีระบบการรักษาความปลอดภัยทางสังคมอย่างกระชับทุกระดับ คดีอุกฉกรรจ์ประเภทต่าง ๆ มีน้อย อย่างไรก็ตาม ระบบการรักษาความปลอดภัยที่กระชับจนเกินไป อาจมีผลต่ออิสระการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

2) ความต้องการของรัฐบาลท้องถิ่น

หลังจากเปิดการติดต่อกับโลกเสรีแล้ว สปป. ลาว ได้ค้นพบว่ายังล้าหลังทาง วัสดุอยู่มาก ในขณะที่เดียวกัน สปป. ลาว ยังต้องพึ่งพาสินค้าทุน และสินค้าอุปโภคบริโภคจากไทย และประเทศอื่น ทั้งที่ สปป. ลาว เองมีทรัพยากรที่รอการพัฒนาอยู่มากมาย ด้วยเหตุนี้จึงมีความ กระจือร้อนที่จะ เปิดกว้างรับการลงทุนจากต่างประเทศทั้งทางท้องถิ่นระดับแขวงจนถึงหมู่บ้าน นอกจากนี้จะรับฟังแนวนโยบายจากส่วนกลางด้านส่งเสริมการท่องเที่ยวแล้ว ประชาชนในชนบทก็ ตระหนักถึงการกระจายรายได้ที่มาจากนักท่องเที่ยวต่างถิ่น

3) ความสนใจของนักลงทุนต่างชาติ

นักลงทุนจากทั่วโลก โดยเฉพาะจากไทยได้ให้ความสนใจและเข้ามาตรวจสอบดูทาง เป็นจำนวนมาก จากการตรวจสอบพบว่า มีหลายตัวเมืองที่ได้ขยายตัวทางด้านธุรกิจการค้า อย่างรวดเร็ว ซึ่งได้มีการจดทะเบียนเพิ่มขึ้นเกินกว่าร้อยละ 35-45 เช่น เมืองปากซอง เมือง ไซง และเมืองปะทุมพอน ซึ่งเป็นเครื่องชี้ถึงการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่รองรับความเปลี่ยนแปลง ที่เกิดขึ้น เพื่อรองรับการลงทุนด้านต่าง ๆ ในอนาคต โดยเฉพาะด้านการท่องเที่ยว

4) การพัฒนาการท่องเที่ยวและโครงสร้างพื้นฐานของจังหวัดอุบลราชธานี ให้เป็น ศูนย์กลางของอีสานตอนล่าง

จังหวัดอุบลราชธานีเป็นจังหวัดเก่าแก่มากกว่า 200 ปี เคยเป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ที่ มากที่สุดในประเทศไทย ในด้านการท่องเที่ยว จังหวัดนี้มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวสูง ทั้งด้าน โบราณคดี ธรรมชาติ ประเพณีและวัฒนธรรม อีกทั้งยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เพื่อรองรับ นักท่องเที่ยวซึ่งสามารถเดินทางเข้ามาได้โดยรถไฟ รถบัส และเครื่องบินที่สนามบินนานาชาติ ซึ่ง ในเรื่องการพัฒนาการท่องเที่ยว และโครงสร้างพื้นฐานของจังหวัดอุบลราชธานี เพื่อให้เป็นศูนย์ กลางอีสานตอนล่างนั้น ทางรัฐบาลไทยโดย กรอ. ได้ร่วมมือกับภาคเอกชนที่จะพัฒนาสิ่งเหล่านี้ ขึ้นมาเพื่อเชื่อมโยงกับ สปป. ลาว เนื่องจากจังหวัดอุบลราชธานี สามารถติดต่อกับ สปป. ลาว ได้ทางบก ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างการพัฒนาการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักที่เป็นพื้นที่ต่อแดนด้วย

3.3.2 จุดอ่อนของการท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก (Tourism Weakness)

1) ขาดความพร้อมในด้านต่าง ๆ ทั้งในด้านทรัพยากรและการบริการ

จากผลการสรุปตามแผนงานพัฒนาของแขวงจำปาสัก ได้พบจุดอ่อนของการพัฒนาการท่องเที่ยว ดังนี้

(1) การคมนาคมขนส่งไปรษณีย์และก่อสร้าง ในการก่อสร้างและซ่อมแซมถนนหลายแห่ง ไม่สามารถเสร็จตามสัญญาเนื่องจากเงื่อนไขทางด้านการขาดแคลนพาหนะ เงินทุนเทคนิคของผู้รับเหมา ส่งผลกระทบบั้คุณภาพของการก่อสร้างไม่ได้มาตรฐานและสิ้นเปลืองงบประมาณรัฐ

(2) ด้านการทำนุบำรุงและรักษาถนนหนทาง เส้นทางคมนาคม ยังขาดการเอาใจใส่ดูแลเท่าที่ควร

(3) การขนส่งทางน้ำยังประสบอุปสรรคมากมาย เนื่องจากการสำรวจระบบการเดินทางทางน้ำยังไม่ได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง การคุ้มครองพาหนะทางน้ำยังขาดการตรวจตราและติดตามจนไม่สามารถรวบรวมข้อมูลการขยายตัวทางด้านนี้ได้

(4) ทางด้านน้ำอุปโภคและบริโภคแก่ประชาชนในเมืองปากเซ แม้ว่าจะได้มีการแก้ไขปรับปรุงในหลายด้านแต่ก็ไม่สามารถบริการให้แก่ประชาชนอย่างเพียงพอ

(5) ในการปฏิบัติงานยังขาดความพร้อมเนื่องจากระเบียบการต่างๆ ที่จ้ะรองรับการค้าในธุรกิจต่างประเทศ ยังไม่ครบถ้วนชัดเจน การฝึกอบรมบุคลากรเพื่อประสานงานอย่างมีคุณภาพยังไม่พอเพียง ครงสร้างบริการพื้นฐานยังอยู่ในระดับต่ำ การสำรวจเพื่อจะได้มีการอนุญาตให้มีการลงทุนจากต่างประเทศ ยังไม่มีความชัดเจนเท่าที่ควร

2) สถานที่ท่องเที่ยวยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลายของนักท่องเที่ยว

การดำเนินการด้านการตลาดท่องเที่ยวนี้ การจัดการทางด้านแหล่งท่องเที่ยวและบริการนับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพื่อที่จะให้สอดคล้องหรือตรงกับความต้องการของผู้ท่องเที่ยวมากที่สุด ตามวัฏจักรสินค้าแล้ว การท่องเที่ยวแขวงจำปาสักจัดเป็นสินค้าใหม่ การสร้างสินค้าใหม่ทางการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นรูปของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ หรือการเปิดบริการสิ่งอำนวยความสะดวกใหม่ ๆ การเปิดเส้นทางของสายการบินใหม่ การเปิดกิจการบริษัทนำเที่ยวใหม่เหล่านี้ ถือว่าเป็นการเสนอขายสินค้าใหม่ทั้งสิ้น สินค้าเหล่านี้จะเป็นสินค้าที่อยู่ในระดับแนะนำในช่วง product life cycle ดังนั้น วัตถุประสงค์ของการดำเนินงานจึงเป็นการสร้างความรู้จัก สร้างความจดจำ หรือสร้างภาพพจน์ของสินค้าให้แก่ผู้บริโภค การหวังผลกำไรในช่วงนี้ จึงเป็นไปได้อาก

ด้วยเหตุดังกล่าว ประเทศ สปป. ลาว ซึ่งมีงบประมาณอันจำกัด แต่คาดหวัง การได้รับผลตอบแทนโดยเร็ว จึงขาดการประชาสัมพันธ์เท่าที่ควร ดังนั้น การรู้จักสถานที่ ท่องเที่ยวในจำปาสักจะเป็นในวงแคบของนักท่องเที่ยวบางกลุ่ม บางประเทศเท่านั้น

3) ขาดการ กำหนดแนวทางที่ชัดเจนในการพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว

จากผลการสรุปตามแผนงานพัฒนาของแขวงจำปาสัก ได้พบจุดอ่อนของการพัฒนา คือ ในการปฏิบัติในด้านการลงทุนทุกด้าน มีระดับความเอาใจใส่ในการรวบรวมสถิติข่าวสารเพื่อ ใช้เป็นเครื่องมือในการปฏิบัติไม่ละเอียดชัดเจน การเก็บรวบรวมข้อมูลที่เด่นชัดในตลอดระยะเวลา ของงาน เพื่อนำไปสู่กลไกการคุ้มครองใหม่ยังไม่ได้ทำอย่างจริงจัง เมื่อเทียบกับระดับความ คาดหมายของแผนการดำเนินงาน

เนื่องจาก สปป. ลาว. ยังมีระบบการเมืองแบบสังคมนิยมที่มีการรวมศูนย์ที่ส่วน กลาง การที่รัฐบาล สปป. ลาว ขาดการกำหนดเป้าหมายตลาดท่องเที่ยวที่ชัดเจน โดยเฉพาะ กลุ่มเป้าหมายและรูปแบบของการท่องเที่ยว ทั้ง ๆ ที่ สปป. ลาว ต้องการเงินตราต่างประเทศ การลงทุนจึงมักประสบปัญหาในขั้นปฏิบัติการอยู่ตลอดเวลา เพราะเมื่อมีการอนุมัติในการดำเนิน ธุรกิจเพื่อตอบสนองตลาดแบบหนึ่ง อาจขัดแย้งกับแนวทางหลัก ทำให้โครงการถูกระงับ จึงเหมือน ว่านโยบายรัฐไม่ชัดเจน และกฎระเบียบขาดความแน่นอน

3.3.3 โอกาสของการพัฒนาทางการท่องเที่ยว

(Tourism Development Opportunities)

1) โอกาสทางเศรษฐกิจ (Economic Opportunities)

1.1) ความตื่นตัวของนักท่องเที่ยวของภูมิภาคอินโดจีนในระดับโลก ปัจจุบัน ได้มีการตื่นตัวของนักท่องเที่ยวในภูมิภาคอินโดจีนมากขึ้น ทั้งจากการส่งเสริมการท่องเที่ยวของ ประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคนี้ เพื่อเป็นการนำรายได้จากการท่องเที่ยวเข้ามาพัฒนาเศรษฐกิจของ ประเทศตนเอง ความสงบเรียบร้อยจากภาวะสงคราม ความแปลกใหม่ของแหล่งท่องเที่ยว และ ความแตกต่างทางวัฒนธรรม ทำให้เกิดความน่าสนใจ และความสนใจแก่นักท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้ และนักเดินทางทั่วโลกให้ เดินทางเข้ามาเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

1.2) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภาคอีสานตอนล่างของประเทศไทย ได้ มีการพัฒนาทางด้านโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้ออำนวยให้เกิดผลกระทบในด้านการท่องเที่ยว และการ

เดินทางมาท่องเที่ยวในแขวงจำปาสักได้สะดวกขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาด้านถนน สนามบินของ จังหวัดอุบลราชธานี โทรคมนาคม การเดินทาง และการขนส่งในรูปแบบต่างๆ

สำหรับช่องเม็ก อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี หรือที่เรียกอีกอย่างว่า "ประตูสู่อินโดจีนด้านขวา" นับเป็นด่านถาวรเพียงแห่งเดียวที่เชื่อมไทย-สปป.ลาว โดยมีแผ่นดินเชื่อมต่อกับ สปป.ลาว ที่เมืองโพนทอง แขวงจำปาสัก เป็นด่านที่มีความสะดวกในการติดต่อค้าขายมากกว่าแห่งอื่นที่มีแม่น้ำกั้นกลาง แต่เนื่องจากด่านแห่งนี้ยังไม่เหมาะสมควรคือ ห่างจากเมือง หรือย่านการค้าทั้งของไทย (ห่างอำเภอพิบูลมังสาหารถึง 48 กิโลเมตร) และ สปป.ลาว (ห่างจากเมืองปากเซถึง 40 กิโลเมตร) ด่านแห่งนี้จึงเป็นเพียงชุมชนเล็กเกิดขึ้นเพื่อทำการค้าเท่านั้น แต่แม้ว่าในช่วงหลังที่ สปป.ลาว มีการติดต่อกับไทยมากขึ้น ศูนย์กลางธุรกิจยังคงเป็นของ อำเภอพิบูลมังสาหาร เนื่องจากว่าอำเภอสิรินธร พึ่งแยกการปกครองออกมา

สำหรับโครงการพัฒนาด้านช่องเม็ก เป็นการพัฒนาให้ภาคตะวันออก เจริญเหนือ เป็นประตูการค้าและการท่องเที่ยวเกี่ยวกับประเทศในกลุ่มอินโดจีน อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาโครงข่ายระบบคมนาคมขนส่ง เพื่อเชื่อมโยงกับพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก มีมูลค่าสินค้าผ่านเข้าออกหลายร้อยล้านบาทต่อปีและมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ คณะรัฐมนตรีของประเทศไทยมีมติเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2536 เห็นชอบในหลักการโครงการพัฒนาด้านช่องเม็กในวงเงินประมาณ 21.53 ล้านบาท ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงมหาดไทย

โครงการพัฒนาพื้นที่บริเวณด้านชายแดนช่องเม็กนั้น จะพัฒนาให้เป็นชุมชนช่องเม็กมีพื้นที่ประมาณ 33 ตารางกิโลเมตร ครอบคลุมพื้นที่บางส่วนของตำบลช่องเม็ก โดยมีขอบเขตดังนี้ ทิศเหนือจดป่าสงวนแห่งชาติช่องเม็กและห้วยหลวง ทิศตะวันออกจดเขตอำเภอสิรินธร ทิศใต้จดป่าสงวนแห่งชาติห้วยยอดมน และทิศตะวันตกจดระยะ 500 เมตร ขนานกับชายฝั่งลำโดมน้อย พื้นที่ที่จะนำมาใช้ในโครงการนี้ ประกอบด้วยที่ดินบริเวณป่าสงวนแห่งชาติป่าห้วยยอดมน จำนวน 1,992 ไร่ (รวมทั้งบริเวณชุมชนดงาม) ซึ่งปัจจุบันกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้เพิกถอนพื้นที่ป่าบริเวณดังกล่าว และให้กระทรวงมหาดไทยใช้พื้นที่เพื่อประโยชน์เกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ

การวางผังในโครงการนี้ กำหนดบริเวณพื้นที่การใช้ประโยชน์ที่ดินในเรื่องสำคัญที่ต้องพัฒนาเร่งด่วน ดังนี้ ประการแรก เป็นบริเวณศูนย์ราชการ ซึ่งประกอบด้วยส่วนราชการที่สามารถรวมอยู่ในอาคารเดียว เพื่อให้มีการบริการเบ็ดเสร็จในจุดเดียวกัน ได้แก่ ศาลากลาง ด่านตรวจคนเข้าเมือง และหน่วยตำรวจยาเสพติดส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งเป็นส่วน

ราชการและส่วนรัฐวิสาหกิจที่มีอาคารรวมเช่น ด้านแรงงาน ด้านกักพืช ด้านกักสัตว์ระหว่างประเทศ สำนักงานตำรวจท่องเที่ยว สำนักงานท่องเที่ยว ด้านตรวจสัตว์ป่าช่องเม็ก สำนักงานประปา สำนักงานการไฟฟ้า ที่ทำการสุขาภิบาล สถานีขนส่ง สถานีตำรวจภูธรช่องเม็ก ที่ทำการองค์การโทรศัพท์ สวานือนามัย และคลังสินค้า สำหรับส่วนราชการ และรัฐวิสาหกิจ ซึ่งกำหนดที่ตั้งอยู่ในบริเวณพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติป่าช่องเม็ก ซึ่งยังไม่มีการเพิกถอนป่าสงวน ได้แก่ ด้านกักพืช ด้านกักสัตว์ระหว่างประเทศ ที่ทำการสุขาภิบาล คลังสินค้า สำนักงานการประปา และสำนักงานการไฟฟ้า

นอกจากที่ช่องเม็กแล้ว ทางอีสานตอนใต้ นักลงทุนเอกชนได้มีความตื่นตัวที่จะรองรับการเปิดการค้าติดต่อกับ สปป. ลาว และใช้ประโยชน์ให้เป็นศูนย์กลางการค้าแห่งหนึ่งของอินโดจีน

ทางด้าน สปป.ลาว เองมีโครงการต่าง ๆ เพื่อปรับปรุงถนนจากช่องเม็ก-เมืองเก่า (ท่าข้ามปากเซ) 40 กิโลเมตร ในเขตเทศบาลอีก 10 กิโลเมตร ตามงบประมาณจะดำเนินการได้ประมาณปี 1995 นี้ นอกจากนั้นยังได้ทุนจาก ADB เพื่อสร้างถนนจากปากเซ-เวียดนาม (โศจิมินท์) ส่วนสะพานข้ามโขง (เมืองเก่า-ปากเซ) ขณะนี้ทางญี่ปุ่นและออสเตรเลีย จะให้ความช่วยเหลือ ซึ่งจะมีการประชุมตกลงกันครั้งสุดท้ายในปี 1995 นี้

1.3) การส่งเสริมและแนวรั้งนักท่องเที่ยวในประเทศไทยและประเทศข้างเคียง ประเทศไทยในปัจจุบันมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นตลอดเวลา และมีอัตราการขยายตัวที่มีแนวโน้มที่ดี จากจำนวน 2,438,270 คน ในปี 2528 เป็น 5,760,533 คนในปี 2536 และคาดว่าจะเพิ่มเป็น 6,300,000 คน ในปี 2537 ซึ่งจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นของประเทศไทยตลอดจนประเทศข้างเคียง ถ้าหากมีการส่งเสริมที่ดีจะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวส่วนหนึ่งจากกลุ่มนี้ นอกเหนือจากคนไทยที่เป็นตลาดใหญ่ให้มาเที่ยวเพิ่มขึ้นได้

1.4) การเชื่อมต่อวงกลมเศรษฐกิจของแม่น้ำโขง "โครงการพัฒนาวงกลมเศรษฐกิจ" อันมีจุดเริ่มต้นจากนักธุรกิจภาคอีสานของไทย (หอการค้าเขต 14 ได้แก่ หอการค้าจังหวัดอุบลราชธานี มุกดาหาร อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ และ ยโสธร) ในการที่จะใช้ศักยภาพของช่องทางติดต่อระหว่างประเทศที่มีเส้นทางเชื่อมโยงกันระหว่าง ไทย-สปป.ลาว-กัมพูชา-เวียดนาม ให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจ การค้าและการลงทุนโดยเริ่มจากจังหวัดอุบลราชธานี-อำนาจเจริญ-มุกดาหาร-สะหวันนะเขต (ลาว)-ด่านลาวขาว(ชายแดนลาว-เวียดนาม)-กวางตรี (เวียดนาม)-ดานัง (เวียดนาม)-โศจิมินท์ (เวียดนาม)-พนมเปญ(กัมพูชา)-สะเตริงตริง (กัมพูชา)-จำปาสัก(ลาว)-ช่องเม็ก(ชายแดนไทยลาว)-อุบลราชธานี

ในส่วนของไทยจะมี 2 ประตูเข้า-ออก โดยประตูขาเข้าคือ มุกดาหาร และขาออกคือ ช่องเม็ก และสองจุดผ่านแดน รัฐบาลมีการวางแผนพัฒนาเป็นเศรษฐกิจอย่างเร่งด่วนแล้ว โดยทางมุกดาหาร รัฐบาลมุ่งหวังให้เป็นประตูส่งเข้า-ส่งออกผ่านที่สำคัญ โดยมีถนนไฮเวย์ 4 เลน ตัดจากแหลมฉบังมุ่งสู่มุกดาหาร ขณะนี้มีการวางแผนจัดผังเมืองใหม่ เพื่อให้เป็นแหล่งชุมชนและตลาดการค้าและศูนย์ธุรกิจในอนาคต งบประมาณเกือบ 500 ล้านบาท เพื่อเตรียมการพัฒนาในด้านสาธารณูปโภคต่าง ๆ ให้สมบูรณ์ ซึ่งประมาณเดือนกันยายน 2537 คงแล้วเสร็จสามารถดำเนินการได้

2) โอกาสทางความใหม่ของทรัพยากรและแหล่งท่องเที่ยวใน สปป. ลาว โดยรวม (Resources Opportunities)

สปป. ลาว โดยรวม มีจุดเด่นที่นักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศให้ความสนใจที่จะเดินทางมาอยู่หลายประการคือ ความเป็นประเทศที่มีระบบการปกครองแบบสังคมนิยมที่ปรับเปลี่ยนนโยบายในการเปิดประเทศมากขึ้นจากเดิม ซึ่งทำให้เกิดความสนใจที่จะเดินทางมาชมหรือมาท่องเที่ยวสำหรับผู้ที่ยังไม่มีโอกาสในการเดินทางมา ความใหม่ต่อความรู้สึกของนักท่องเที่ยวประกอบกับจำนวนประชากรที่ไม่มากนัก จึงทำให้ สปป.ลาว สามารถที่จะรักษาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมไว้ได้มาก เหล่านี้ล้วนแต่เป็นจุดเด่นของการจูงใจนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวให้มาท่องเที่ยวใน สปป. ลาว มากขึ้น จึงนับเป็นโอกาสที่ดีสำหรับแขวงจำปาสักที่จะส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวได้ใช้โอกาสจากการเดินทางเข้า สปป.ลาว ให้มาเที่ยวแขวงจำปาสักได้มากขึ้นเช่นเดียวกัน

3) โอกาสทางด้านการเมืองและนโยบายของรัฐ (Politic Opportunities)

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถนำรายได้เข้าสู่ประเทศได้มาก ช่วยลดการขาดดุลการค้าได้ ตลอดจนเป็นแหล่งสร้างงานเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะภาคบริการ นอกจากนี้ยังมีส่วนในการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ของประเทศ และยังส่งผลต่ออุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องทั้งทางตรงและทางอ้อมอีกเป็นจำนวนมาก รัฐบาล สปป. ลาว เองก็ตระหนักในประโยชน์ของการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว จึงได้กำหนดนโยบายที่ค่อนข้างจะชัดเจนที่จะสนับสนุนอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้เกิดขึ้นใน สปป. ลาว อย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นด้านนโยบาย การเมือง หรือการแก้กฎหมายต่าง ๆ ที่เอื้ออำนวยให้เกิดการพัฒนา ซึ่งจะทำให้เกิดผลกระทบที่ดีขึ้นในด้านภาพพจน์ของการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยว และนักธุรกิจที่จะเข้ามาลงทุน ตัวอย่างได้แก่ การลดขั้นตอนการติดต่อนักท่องเที่ยวเข้า สปป.ลาว การลดขั้นตอนการติดต่อ รวมทั้งภาษีจากผลกำไร

4) โอกาสทางด้านสังคม วัฒนธรรม ประเพณี (Culture Opportunities)

เนื่องจากชนชาติลาวเป็นชนชาติที่เก่าแก่ ดำรงความเป็นแคว้นแคว้นสืบต่อกันมา นานนับพันปี ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีของชาวลาวในจำปาสัก จึงมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ตัวตั้งมีหลักฐานปรากฏอยู่ทั่วไป เช่น ปราสาทหินวัดพู ศิลปการประดิษฐ์เครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องประดับและการทอผ้า อีกทั้งยังมีรูปแบบที่หลากหลาย อันเป็นผลจากการที่จำปาสักประกอบด้วยชนเผ่าต่าง ๆ อยู่ถึง 13 ชนเผ่า และมีประเพณีความเชื่อถือในการปฏิบัติที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิงทั้งทางศาสนาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำหมู่บ้าน สิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นเสน่ห์ของจำปาสักที่เรียกร้องให้คนจากถิ่นอื่นได้เข้าไปพบเห็น เป็นความแตกต่างจากแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ

3.3.4 อุปสรรคในการลงทุน (Tourism Threats)

1) อุปสรรคทางเศรษฐกิจ

1.1) โครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค

การขาดแคลนสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะ ระบบโทรคมนาคม โทรศัพท์และถนน ทำให้การขนส่งและกระจายสินค้าออกไปนอกเมืองใหญ่เป็นไปได้ไม่กว้างและลำบาก

1.2) การพึ่งพานักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ

ตลาดนักท่องเที่ยวจากลาวมีขนาดเล็ก และขาดกำลังซื้อ จำนวนประชากรของ สปป. ลาว มีน้อย ส่วนใหญ่มีฐานะยากจน นอกจากในเมืองใหญ่แล้ว ประชากรกระจายอยู่ในพื้นที่ห่างไกลความเจริญ การสื่อสาร ประชาสัมพันธ์ทำได้ยาก ต้นทุนสูง จึงยังต้องพึ่งนักท่องเที่ยวจากประเทศไทย และประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก ซึ่งจะมีความผันผวนตามภาวะเศรษฐกิจและการเมืองของประเทศนั้น ๆ ตามไปด้วย

1.3) เงินทุน

ธนาคารยังไม่สามารถปฏิบัติตามนโยบายระดมเงินฝาก วางมาตรการ และวิธีการอย่างสอดคล้องและปล่อยสินเชื่อ เพื่อให้การผลิตขยายตัวได้อย่างมีประสิทธิภาพ การปล่อยสินเชื่อที่ผ่านมานี้ไม่สัมพันธ์กับการผลิต ขาดการติดตามการปฏิบัติในขั้นพื้นฐาน แบบแผนวิธีการ

ปล่อยสินเชื่อก็มีความล่าช้า สินเปลืองสูง ไม่สัมพันธ์กับแผนเศรษฐกิจที่วางไว้ ขาดการติดตามหนี้สินที่ปล่อยออกไปแล้ว

การระดมทุนภายในเพื่อการหมุนเวียนเงินในธุรกิจขนาดใหญ่ ประสบอุปสรรค เป็นต้นว่า การไร้ที่ดินเป็นหลักประกันในการจำนองนั้นทำไม่ได้ เนื่องจากมีกฎหมายที่ดินที่กำหนดว่าที่ดินทั้งสิ้นเป็นกรรมสิทธิ์ของรัฐ และไม่ให้สิทธิ์ขาดแก่บุคคลหรือองค์กรใดทำการซื้อขาย ซึ่งต่างจากการทำธุรกิจในไทยที่นักลงทุนจะทำการจำนองที่ดินนำมาใช้หมุนเวียนในกิจการ

1.4) ผู้ประกอบการ

สปป. ลาว ยังขาดการพัฒนาบุคลากรที่จำเป็นสำหรับธุรกิจการค้า ขาดนักธุรกิจที่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจการค้ากับต่างประเทศ ทำให้เกิดมีกรณีพิพาทกับคู่ค้าหรือผู้ร่วมลงทุนบ่อยครั้ง เนื่องจากมีความเข้าใจไม่ตรงกัน อีกประการหนึ่ง ผู้คนส่วนใหญ่ยังขาดความกระตือรือร้น ไม่คุ้นเคยกับการทำงานแบบธุรกิจอุตสาหกรรม ยังใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย

2) กฎหมายและนโยบายของรัฐ

แม้ว่านโยบายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของ สปป.ลาว จะส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยว แต่ในทางปฏิบัติพบว่า การลงทุนนั้นมีความยุ่งยากระเบียบมาก ขั้นตอนซับซ้อนในการขออนุญาตเข้าประเทศ นโยบายของรัฐยังมีความไม่แน่นอน และขาดความชัดเจน ทั้งในเรื่องสิ่งแวดล้อม การลงทุน ฯลฯ แม้ว่า สปป.ลาว จะออกกฎหมายและระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ สำหรับการลงทุนจากต่างประเทศ แต่ในการปฏิบัติแล้ว ยังมีความคลุมเครือไม่มีความแน่นอน และเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดความสับสน ภัยไม่สามารถรู้ล่วงหน้าได้ ทำให้ผู้นำเข้าเกิดความเสียหาย

กระบวนการพิจารณาคดีความของศาลใน สปป.ลาว เกี่ยวกับคดีแพ่งและพาณิชย์มีความล่าช้า เนื่องจากขาดกลไกกฎหมายเฉพาะรองรับการดำเนินคดีความ และขาดบุคลากรที่มีประสบการณ์ และความรู้ความชำนาญ แม้กฎหมายการลงทุนจากต่างประเทศจะอนุญาตให้ใช้องค์กรกลางตัดสินข้อพิพาทได้ แต่ในทางปฏิบัติคดีความต่าง ๆ มักนำขึ้นสู่ศาล สปป.ลาว ก่อน

นักลงทุนมักเกิดปัญหาในการติดต่อกับหน่วยงานราชการ เจ้าหน้าที่ของรัฐขาดความรู้และความเข้าใจในการติดต่อธุรกิจกับชาวต่างชาติ และปัญหาการตั้งอำนาจในระหว่างส่วนกลางและแขวง ทำให้การติดต่อราชการเป็นไปด้วยความยุ่งยากและล่าช้า

3) ด้านประชากร

ประชากรในประเทศมีจำนวนน้อยทำให้ขาดแคลนบุคลากร ในขั้นตอนและวงจรต่าง ๆ ของการพัฒนาการท่องเที่ยว รวมทั้งทำให้มีนักท่องเที่ยวในประเทศ ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวชนบท มีวิถีชีวิตแบบชาวชนบททั่วไป ยังมีประชากรจำนวนหนึ่งอยู่ในภาวะการไม่รู้หนังสือและประชากรวัยเรียนส่วนใหญ่จะเรียนอยู่ในระดับภาคบังคับ การสื่อความประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยผ่านขบวนการทางหนังสือหรือเอกสาร จึงทำได้ในขอบเขตที่จำกัด

การสื่อความกับประชาชนโดยผ่านสื่อสารอื่น เช่น วิทยุและโทรทัศน์ก็มีขอบเขตจำกัด เนื่องจากระบบสื่อสารดังกล่าวยังขาดแคลนและยังมิได้พัฒนาให้เพียงพอ ประชากรส่วนใหญ่ยังรับข่าวสารที่สื่อสารประเภทนี้จากต่างประเทศ เช่น ไทย เวียดนาม และรัสเซีย

4) ด้านสังคมและวัฒนธรรม

แม้ว่าสังคมและวัฒนธรรมของคน สปป. ลาว จะไม่ขัดแย้งกับการต้อนรับคนแปลกหน้า แต่ทางรัฐบาลและผู้อาวุโสในท้องถิ่นจะมีความระแวดระวังเป็นพิเศษ ในการที่สังคมท้องถิ่นจะรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาเร็วเกินไป การเสนอโครงการใด ๆ เพื่อการลงทุนใน สปป. ลาว จะต้องคำนึงถึงภาพพจน์ของโครงการที่อาจขัดต่อวัฒนธรรมของ สปป. ลาว ได้

5) เทคโนโลยี

การก่อสร้างกิจการอุตสาหกรรมและหัตถกรรมส่วนใหญ่ เป็นกิจการขนาดเล็กแบบครอบครัว ซึ่งส่งผลกระทบต่ออันการคุ้มครองการจัดตั้งและการผลิตประสบบัญหาในการป้องกันสภาพแวดล้อม น้ำเสีย ฝุ่นและเสียง ทางด้านวัตถุดิบ อุปกรณ์ เครื่องมือประกอบการผลิตต้องสั่งจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ต้นทุนการผลิตสูง เทคโนโลยีที่ซ้ียงต่ำอยู่ส่งผลให้คุณภาพการผลิตไม่ได้มาตรฐาน และยังมีราคาเท่ากับสินค้านำเข้า บางกิจการถึงกับต้องปิดลงเพราะไม่สามารถแข่งขันกับสินค้าต่างประเทศได้

นอกจากเทคโนโลยีที่ซ้ียงในการผลิตต่ำแล้ว เทคโนโลยีที่ซ้ียงในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งเป็นหัวใจของการดำเนินธุรกิจก็ต่ำด้วย ทำให้เป็นอุปสรรคในการติดต่อให้ข้อมูลข่าวสารทั้งภายในและภายนอกประเทศ

3.4 แนวทางการลงทุน

ในการลงทุนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก ได้จัดระบบการบ่งชี้การลงทุนออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

(1) การลงทุนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เป็นการลงทุนเพื่อพัฒนาโครงการ ซึ่งส่วนใหญ่จะจัดให้เป็นการลงทุนโดยเอกชน โดยรัฐสนับสนุนจูงใจให้เกิดการลงทุน ในขณะที่เดียวกันจะเป็นโครงการลงทุนในทุก ๆ ด้าน เพื่อก่อให้เกิดการท่องเที่ยว รวมทั้งผู้ลงทุนจะต้องจัดหาตลาดที่ชัดเจน ตัวอย่างการลงทุนโดยเอกชนกรณีวังเจ้าบุญอุ้ม เป็นการลงทุนดำเนินโครงการ โครงการคอนพะเพ็ง เป็นการลงทุนพัฒนาโครงการ ซึ่งประการหลังนี้จะมีนักลงทุนรายใหม่เข้ามาลงทุนก่อสร้างและดำเนินโครงการอีกทอดหนึ่ง

ดังนั้น โดยแนวคิดการลงทุนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่จะเสนอให้มีขึ้นใหม่ เพื่อให้มีผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยว จะเป็นการลงทุนพัฒนาโครงการโดยพัฒนาระบบแหล่งท่องเที่ยวขึ้นมาใหม่เพื่อรองรับ โดยใช้แหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เป็นจุดดึงดูดใจ ตามแนวคิดนี้

จุดดึงดูดใจ -----> การลงทุน -----> จุดขาย

(2) การลงทุนประสานการพัฒนาทั้งสาขาทางเศรษฐกิจ ในการลงทุนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก สามารถจัดให้มีการลงทุนผสมผสานระหว่างวัตถุประสงค์เพื่อการท่องเที่ยวและวัตถุประสงค์การพัฒนาในสาขาทางเศรษฐกิจอื่น ๆ เช่น การเกษตรกับการท่องเที่ยวมีความเป็นไปได้สูงในพื้นที่ปากของ ซึ่งนอกจากจะให้ผลผลิตการเกษตรเพื่อการส่งออกแล้ว ยังเป็นแหล่งดึงดูดใจของนักท่องเที่ยว การพัฒนาอุตสาหกรรมสินค้าที่ระลึกในระดับหมู่บ้านซึ่งจะเป็นแหล่งดึงดูดใจของนักท่องเที่ยวด้วยในขณะเดียวกัน

(3) การลงทุนพัฒนาที่ต่อเนื่อง เป็นแนวทางส่งเสริมการลงทุนในการผลิตสินค้าบริการที่เกิดจากอุปสงค์ที่ต่อเนื่องจากการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเฉพาะสินค้าเกษตร รวมทั้งการพัฒนาทางด้านการศึกษา เพื่อประสานกับความต้องการจากการพัฒนาการท่องเที่ยว

(4) การลงทุนในระบบท่องเที่ยว ได้แก่ การลงทุนปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้รองรับกิจกรรมท่องเที่ยว การลงทุนด้านบริการ โครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการส่งเสริมการตลาดเพื่อให้เกิดอุปสงค์การพัฒนาการท่องเที่ยว การลงทุนในส่วนนี้บางกิจการมีความเป็นไปได้ทั้งโดยรัฐและเอกชน

3.5 โครงการลงทุน

โครงการลงทุนที่นำเสนอเป็นโครงการที่มีศักยภาพในเชิงธุรกิจ และมีความเหมาะสม สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว โครงการเหล่านี้ส่วนใหญ่สามารถส่งเสริมให้เอกชนเข้าดำเนินการ โดยรัฐให้ความสนับสนุน สำหรับการลงทุนในระบบการท่องเที่ยว ซึ่งรัฐจะต้องลงทุนเอง เพื่อให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวได้นำเสนอไว้ในแผนการพัฒนาแต่ละด้าน ในตอนต้นแล้ว การลงทุนที่นำมาจัดทำเป็นโครงการลงทุนต่างๆ แยกตามแหล่งท่องเที่ยว ดังนี้

(1) กลุ่มปากเซ

- การปรับปรุงตลาดเช้า เพื่อส่งเสริมการขายของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง
- ด้านที่พัก
- บริการขนส่งนักท่องเที่ยว
- การผลิตสินค้าที่ระลึก
- การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว
- ร้านอาหาร เครื่องดื่ม

(2) กลุ่มจำปาสัก

- การตั้งสถาบันผลิตบุคลากรโดยให้การฝึกอบรมความรู้ด้านการท่องเที่ยว
- สถาปัตยกรรม โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรมและท่องเที่ยว ที่วัดพู
- การบูรณะและพัฒนาพิพิธภัณฑ์โบราณสถานจำปาสัก
 - การจำลองและบูรณะสถาปัตยกรรมของวัดพู และแหล่งท่องเที่ยว
 - ที่พักของนักท่องเที่ยว

(3) กลุ่มสี่พันดอน

- การปรับปรุงเส้นทางรถไฟให้อยู่ในสภาพดี
- การลงทุนการท่องเที่ยวทางน้ำและบริการขนส่งทางน้ำ
- พิพิธภัณฑ์ทางชีววิทยาของสัตว์น้ำในแม่น้ำโขง

(4) กลุ่มพวนสา

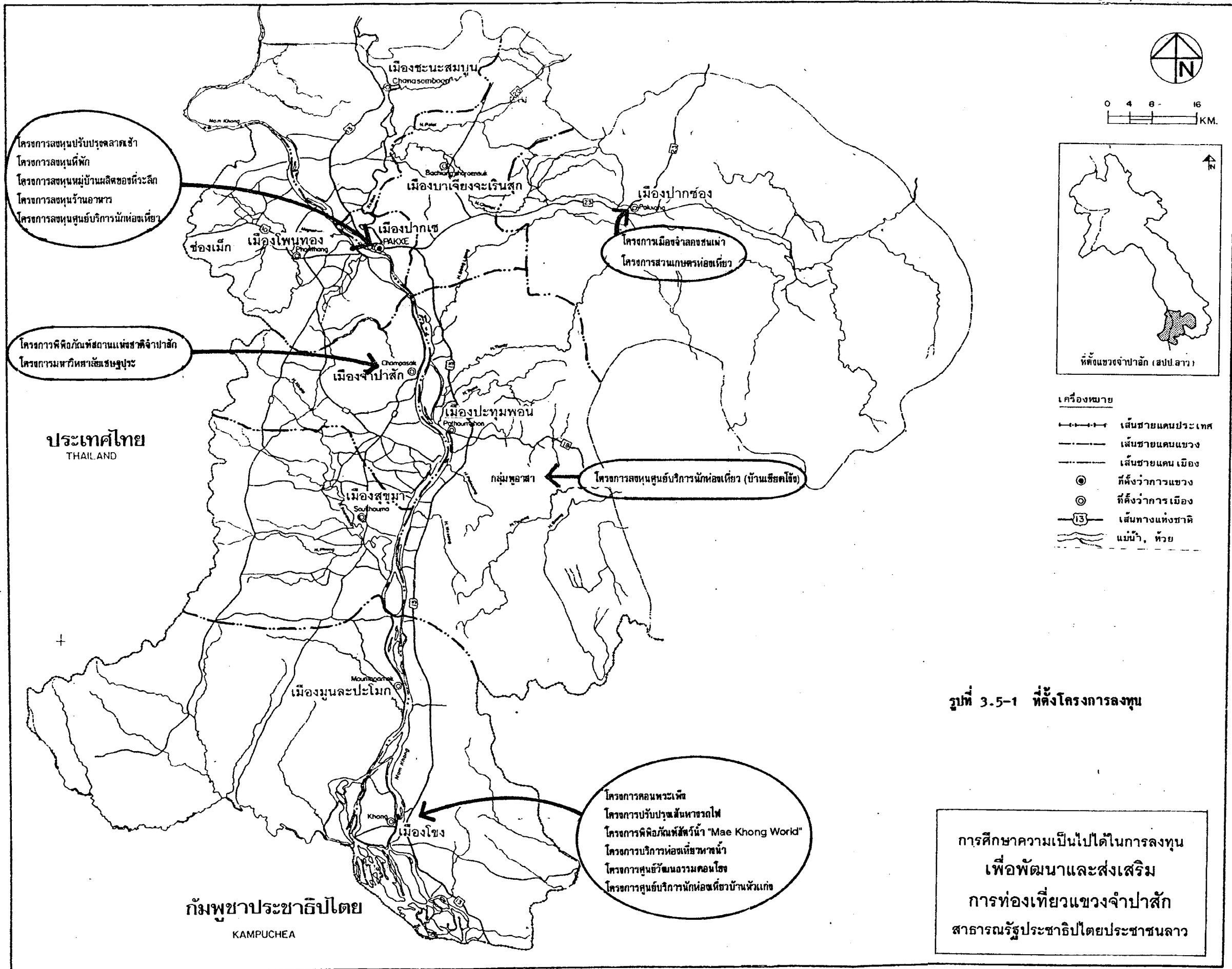
- บริการนำเที่ยวเดินป่า โดยช้าง, การขี่ม้า, ล่องแพ
- การท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรกรรม

(5) กลุ่มปากซอ

- เมืองจำลองชาวเขา และชนเผ่า
- การพัฒนาโครงการประสานระหว่างการท่องเที่ยว และการผลิตทาง

เกษตร เช่น ไร่กาแฟ ชา, ไม้ดอกไม้ประดับ และสินค้าหัตถกรรม

ชื่อแฉะที่ตั้งของโครงการลงทุนที่เสนอ ดังแสดงในรูปที่ 3.5-1

3.5.1 กลุ่มโครงการลงทุนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

1) โครงการลงทุนปรับปรุงตลาดเช้า

1.1) พื้นที่

ตลาดเช้าเมืองปากเซ

1.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวในการซื้อของที่ระลึกและสิ่งอำนวยความสะดวก
- เพื่อสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว
- เพื่อส่งเสริมการผลิตสินค้าหัตถกรรม

1.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-2) บริเวณตลาดเช้าสภาพปัจจุบันภายในอาคารมีสินค้าหลากหลายชนิดวางจำหน่ายรวมทั้งของที่ระลึก ส่วนด้านหน้าอาคารควรปรับปรุงภูมิสถาปัตยกรรม ดังนี้

- ปรับปรุงบริเวณตลาดเช้าให้มีที่จอดรถ จัดร้านค้าให้เป็นสัดส่วนตลอดทั้งจัดให้มีบริการห้องน้ำ และการรักษาความสะอาด
- เน้นเป็นตลาดของที่ระลึกโดยเฉพาะคือเครื่องเงิน ทอง เป็นหลัก เพื่อเป็นจุดเด่นของตลาด สินค้ารองลงไปเช่น ผ้าทอ เครื่องจักรสาน
- ควรให้เอกชนเข้าลงทุนดำเนินการโดยวางข้อกำหนดการจัดให้มีที่จอดรถให้เพียงพอ ปรับปรุงอาคารให้ทันสมัย และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ รวมทั้งการรักษาความสะอาด

1.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่ช่วยเสริมความดึงดูดใจนักท่องเที่ยว การกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นในการผลิตสินค้าหัตถกรรม การจัดงาน

สภาพภายในตลาดเช้า ควรปรับปรุงให้มีชื่อเสียง
เป็นตลาดขายของที่ระลึกอย่างแท้จริง

โครงการลงทุนปรับปรุงตลาดเช้า

สภาพบริเวณด้านหน้าอาคารตลาดเช้า ควรปรับปรุง
บริเวณที่จอดรถ และการรักษาความสะอาด

รูปที่ 3.5-2 การลงทุนปรับปรุงตลาดเช้า

2) โครงการลงทุนที่พักเมืองปากเซ

2.1) พื้นที่

เมืองปากเซ

2.2) วัตถุประสงค์

- เพิ่มจำนวนห้องพักเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว
- ปรับปรุงคุณภาพห้องพัก

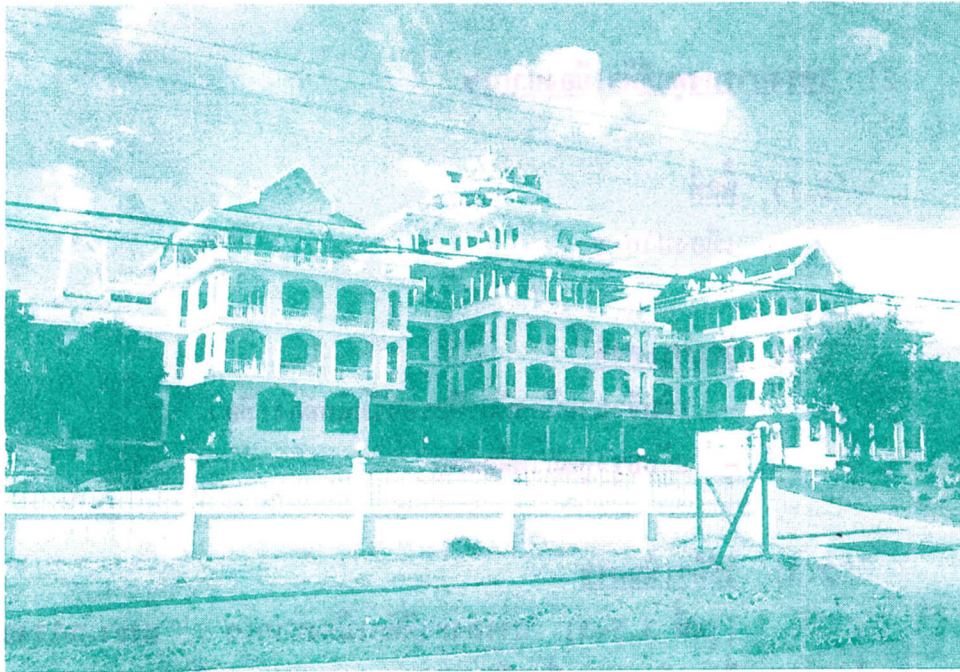
2.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-3) การลงทุนที่พักเมืองปากเซ ประเภทโรงแรมสภาพปัจจุบันประกอบด้วยอาคารที่ก่อสร้าง เพื่อเป็นโรงแรมโดยตรง และตัดแปลงอาคาร ในการปรับปรุงควรเน้นที่คุณภาพของโรงแรมที่มีอยู่แล้ว และการลงทุนเพิ่มขึ้น มีแนวทางดังนี้

- ส่งเสริมให้เอกชนลงทุนก่อสร้างที่พัก โดยจัดเป็นโครงการประเภทการส่งเสริมการลงทุนของรัฐ
 - ปรับปรุงอาคารเก่าเป็นที่พัก โดยไม่ตัดแปลง
 - วางข้อกำหนดให้สถานที่พักทุกแห่ง ต้องมีระบบกำจัดมูลฝอยและน้ำเสีย

2.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่มีศักยภาพในการลงทุน เนื่องจากเมืองปากเซ มีที่พักไม่เพียงพอกับความต้องการ โดยเฉพาะโรงแรมที่ได้มาตรฐาน

โรงแรมจำปาพาเลสในเมืองปากเซเป็นการดัดแปลงอาคารเก่าให้เป็นที่พัก

โครงการลงทุนที่พัก

การก่อสร้างที่พักให้เพียงพอกับความต้องการของนักท่องเที่ยว

รูปที่ 3.5-3 โครงการลงทุนที่พักเมืองปากเซ

3) โครงการลงทุนหมู่บ้านผลิตของที่ระลึก

3.1) พื้นที่

หมู่บ้านสะพาย

3.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อปรับปรุงการผลิตของที่ระลึกโดยเน้นการทอผ้า และการผลิตเครื่องเงินเครื่องทอง ส่วนหนึ่งส่งไปจำหน่ายตลาดเช้า
- เพื่อจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยว

3.3) วิธีดำเนินการ

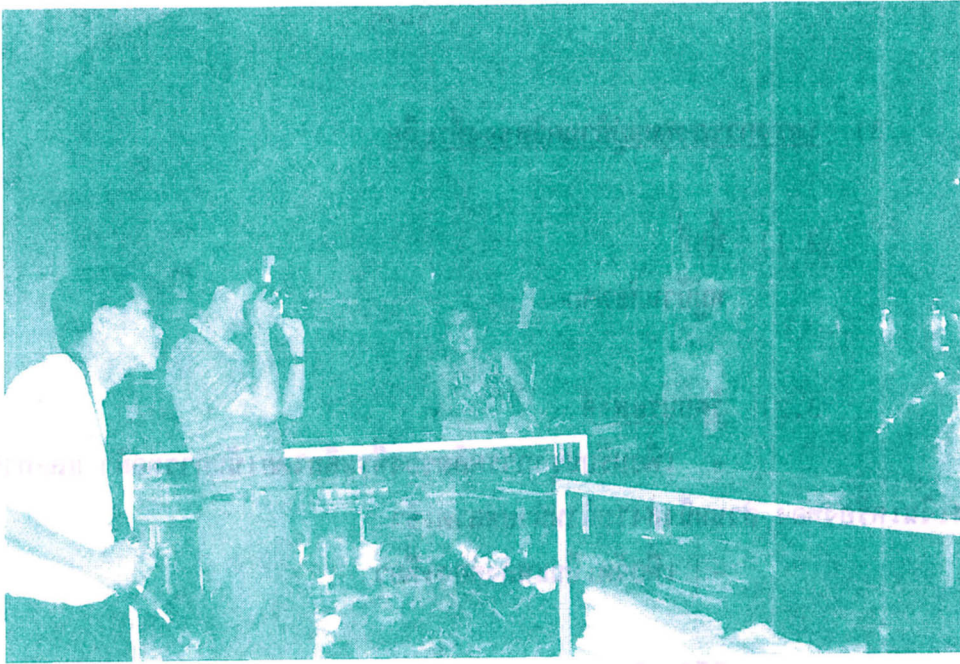
(รูปที่ 3.5-4) การปรับปรุงหมู่บ้านเป็นแหล่งผลิตสินค้าที่ระลึก เสนอให้พัฒนาหมู่บ้านสะพายเป็นกรณีตัวอย่าง เพื่อเป็นแนวทางการส่งเสริมหมู่บ้านอื่น ๆ ดังนี้

- แนะนำชาวบ้านหมู่บ้านสะพายเพื่อผลิตของที่ระลึก โดยจัดฝึกอบรมพัฒนาฝีมือ จัดหาวัตถุดิบ และเงินลงทุน
- จัดให้มีบริการร้านอาหาร เครื่องดื่ม และบริการข้อมูลข่าวสาร
- จัดให้มีศูนย์สินค้าของที่ระลึก เป็นที่จำหน่าย ฝึกอบรม และศูนย์

กลางการให้บริการแก่สมาชิกในโครงการ

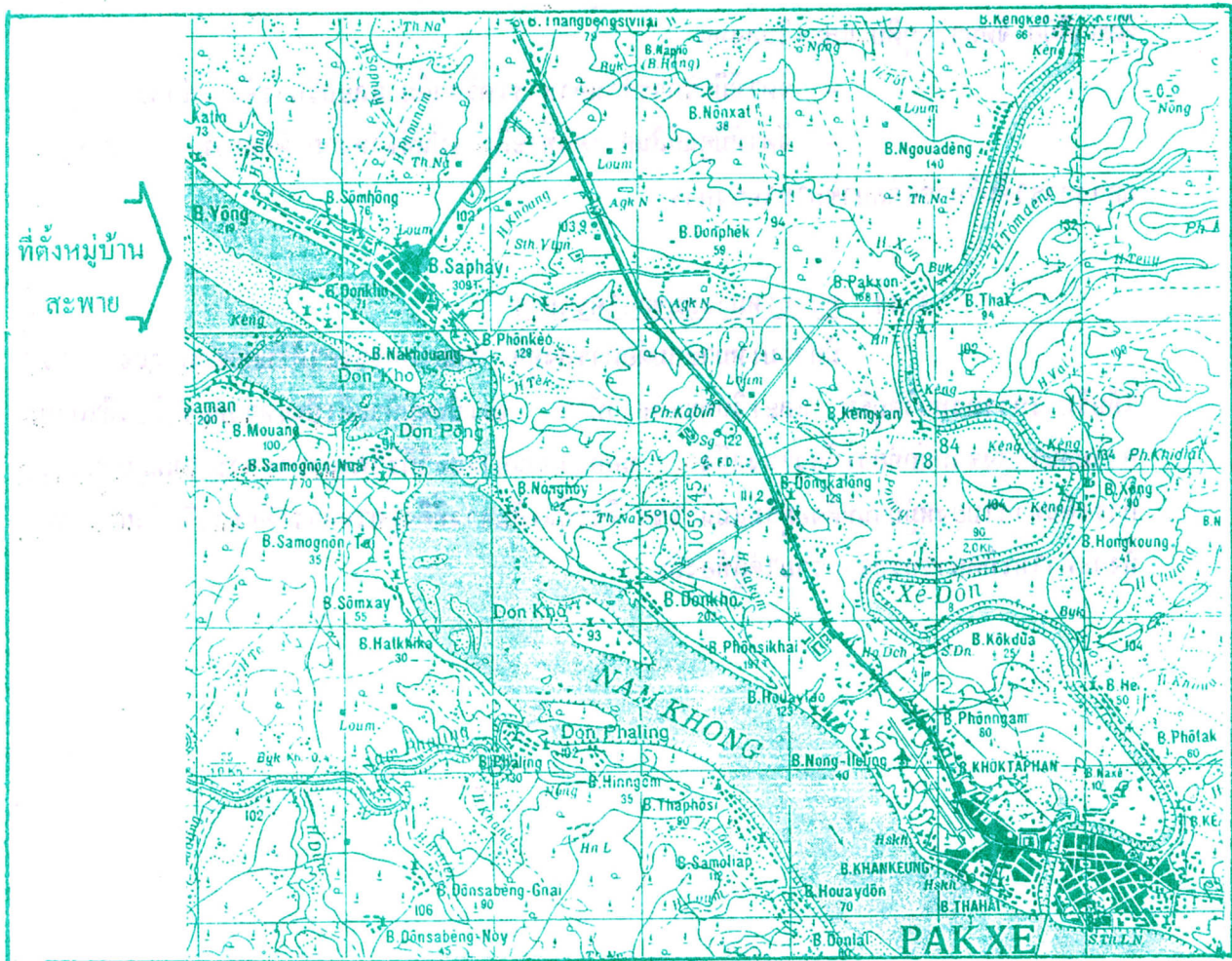
3.4) ความเหมาะสมของโครงการ

มีความเหมาะสมต่อการลงทุน โดยเอกชนจะได้รับผลตอบแทนจากการให้บริการการลงทุนวัตถุดิบ และเงินทุนแก่ชาวบ้าน จะเป็นหมู่บ้านที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับ ความสนใจสูงจากนักท่องเที่ยวแห่งหนึ่ง นอกจากสินค้าและวิถีชีวิตของประชาชนในหมู่บ้านแล้ว การเดินทางไปยังหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำโขง จึงเป็นเส้นทางที่ดึงดูดใจการเดินทางอีกด้วย รวมทั้งจะทำให้เกิดการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น

ร้านค้าของที่ระลึก

โครงการหมู่บ้านบริการของที่ระลึก

รูปที่ 3.5-4 การปรับปรุงหมู่บ้านสะพานเป็นแหล่งผลิตสินค้าที่ระลึก และแหล่งท่องเที่ยว

4) โครงการลงทุนร้านอาหาร4.1) พื้นที่

เมืองปากเซ

4.2) วัตถุประสงค์

- จัดให้มีบริการร้านอาหารที่เพียงพอ เพื่อรองรับกับการขยายตัวของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวเป็นคณะ
- ปรับปรุงการให้บริการ รวมทั้งการจัดประเภทอาหารตามลูกค้า รวมทั้งการพัฒนาอาหารท้องถิ่นให้บริการนักท่องเที่ยว

4.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-5) การลงทุนร้านอาหารเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ให้มีคุณภาพและจำนวนเพียงพอ โดยพัฒนาร้านอาหารควบคู่กับการให้บริการโรงแรม/ที่พัก ในการส่งเสริมให้มีโครงการลงทุนร้านอาหาร เป็นการสร้างชื่อเสียงด้านอาหารของเมืองปากเซด้วย โดยเฉพาะสัตว์น้ำจากแม่น้ำโขง สามารถปรับปรุงอาคารเก่าที่มีอยู่จำนวนมาก เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดี และจะเป็นการอนุรักษ์อาคารเก่าด้วยวิธีหนึ่ง

4.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่มีความเหมาะสมต่อการลงทุนโดยเอกชน และจะเป็นโครงการที่สร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว รวมทั้งผลต่อการจ้างงาน และการใช้สินค้าเกษตร โดยเฉพาะปลาในแม่น้ำโขงมาผลิตเป็นอาหาร

อาคารเก่าควรปรับปรุงเป็นพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติจำปาสัก

โครงการลงทุนร้านอาหาร

สภาพการขายอาหารแก่นักท่องเที่ยว

รูปที่ 3.5-5 การลงทุนร้านอาหารเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว

5) โครงการลงทุนส่วนบริการนักท่องเที่ยว

5.1) พื้นที่

เมืองปากเซ

5.2) วัตถุประสงค์

เพื่อให้บริการในด้านต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยว ดังนี้

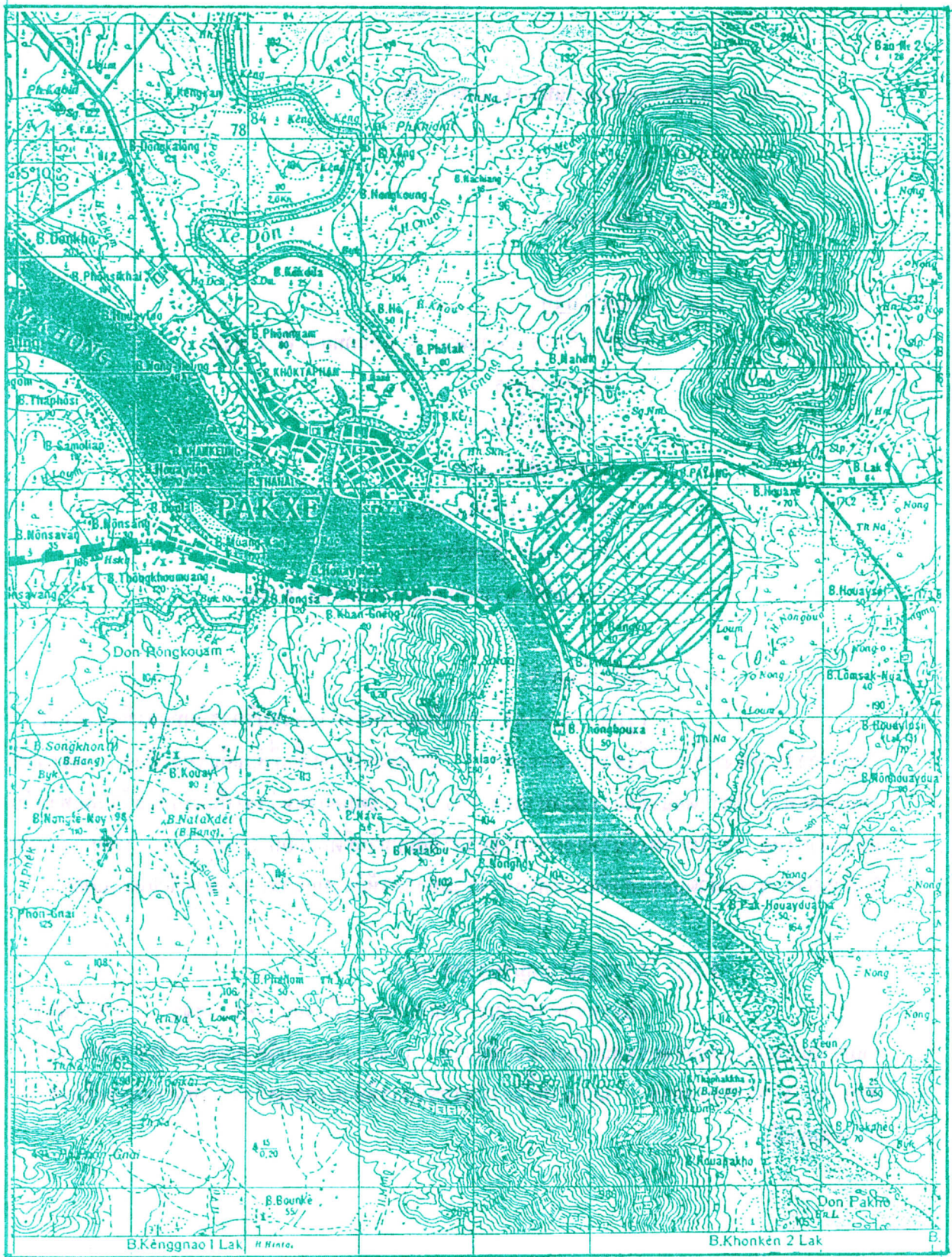
- ข้อมูลข่าวสาร
- การติดต่อสื่อสาร
- การให้เช่าพาหนะ
- การจ้ครายการนำเที่ยว
- ร้านอาหาร ของที่ระลึก
- การจัดที่พักแรมแบบแคมป์ในสวนสาธารณะ

5.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-6) การพัฒนาโครงการส่วนบริการนักท่องเที่ยวจะเป็นเขตบริการนักท่องเที่ยว ซึ่งรวมกิจกรรมต่างๆ มีให้ผลกระทบต่อพื้นที่ส่วนอื่นของเมือง บริเวณที่เหมาะสมควรอยู่ทางตอนใต้ของเมืองปากเซ บริเวณจุดเชื่อมต่อระหว่างเส้นทางก่อสร้างสะพานกับถนนหมายเลข 13 โดยจัดเป็นโครงการที่รัฐบาลให้สัมปทานที่ดินเพื่อการลงทุน เพื่อการลงทุนในด้านต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ของโครงการรวมทั้งจัดให้มีระบบการกำจัดน้ำเสียและมูลฝอย

5.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างครบวงจร ซึ่งมีความเหมาะสมในการลงทุนโดยรัฐสนับสนุนจัดหาที่ดินให้ ในขณะที่ผู้ลงทุนจะได้รับค่าบริการจากส่วนต่าง ๆ ของโครงการ นอกจากนี้จะเป็นโครงการที่ช่วยเสริมสร้างระบบการท่องเที่ยวให้มีความสมบูรณ์

รูปที่ 3.5-6 บริเวณโครงการลงทุนสวนบริการนักท่องเที่ยว

6) โครงการพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติจำปาสัก

6.1) พื้นที่

วังเจ้าบุญอุ้มเมืองจำปาสัก

6.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อการอนุรักษ์โบราณวัตถุของเมืองจำปาสัก
- เพื่อการเผยแพร่วัฒนธรรมให้กับนักท่องเที่ยว

6.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-7) โครงการลงทุนพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติจำปาสัก โดยจัดให้มีการปรับปรุงอาคารวังเจ้าบุญอุ้มเมืองจำปาสัก ซึ่งก่อสร้างไม่สมบูรณ์ จัดเป็นอาคารพิพิธภัณฑ์เพื่อรวบรวมวัตถุโบราณที่ยังไม่มีสถานที่จัดเก็บ ปรับปรุงบริเวณพื้นที่รอบอาคารเพื่อจัดให้มีบริการที่ครบถ้วน รวมทั้งการจัดการบริหาร ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่จะจัดให้มีหน่วยงานของรัฐและองค์กรเอกชนเข้ามาดำเนินการ อย่างไรก็ตามควรมีการเก็บค่าผ่านประตูสำหรับการเข้าชมและให้บริการไกด์นำชมเมืองจำปาสัก และโบราณวัตถุตามอาคารเก่าซึ่งอนุรักษ์ไว้ในลักษณะพิพิธภัณฑ์กลางแจ้ง เพื่อเป็นรายได้ไว้ใช้จ่ายในโครงการ นอกจากนี้โครงการฯ ควรจะได้มีการส่งเสริมให้มีการค้นคว้าวิจัยทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี รวมทั้งการผลิตงานวรรณกรรม ซึ่งสามารถจำหน่ายให้นักท่องเที่ยวได้ส่วนหนึ่ง

6.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวแห่งหนึ่ง และให้ผลทางด้าน การเผยแพร่วัฒนธรรม และมีความเป็นไปได้ในการลงทุนเชิงธุรกิจ โดยให้ประชาชนในท้องถิ่นเข้าดำเนินการ เป็นแหล่งศึกษาวิจัยด้วยส่วนหนึ่ง ซึ่งจะทำให้เกิดการหวงแหนศิลปวัฒนธรรมของชาติ

อาคารเก่าควรปรับปรุงเป็นพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติจำปาสัก

โครงการพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติจำปาสัก

อาคารเก่าและ โบราณวัตถุที่ควรอนุรักษ์ไว้ในลักษณะพิพิธภัณฑ์กลางแจ้ง

รูปที่ 3.5-7 การปรับปรุงอาคารเก่าเพื่อให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว

7) โครงการมหาวิทยาลัยเขษุมุข7.1) พื้นที่ เมืองจำปาสัก พื้นที่ติดกับวัดพู7.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อเป็นสถาบันทางการศึกษา
- เพื่อการอนุรักษ์สถาปัตยกรรมวัดพู และโบราณสถานที่สำคัญ
- เพื่อการส่งเสริมต่อการท่องเที่ยว

7.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-8) บริเวณที่เสนอจัดตั้งโครงการโดย จัดเตรียมที่ดินที่มีขอบเขตตั้งแต่วัดพูเมืองโบราณ และที่เพิ่มเติมอีก 2,000 ไร่ เพื่อพัฒนาเป็นพื้นที่สถาบันการศึกษา ศูนย์กลางเมืองใหม่ภายใต้ระบบบริหารเดียวกัน โดยจัดให้มีองค์ประกอบของโครงการดังนี้

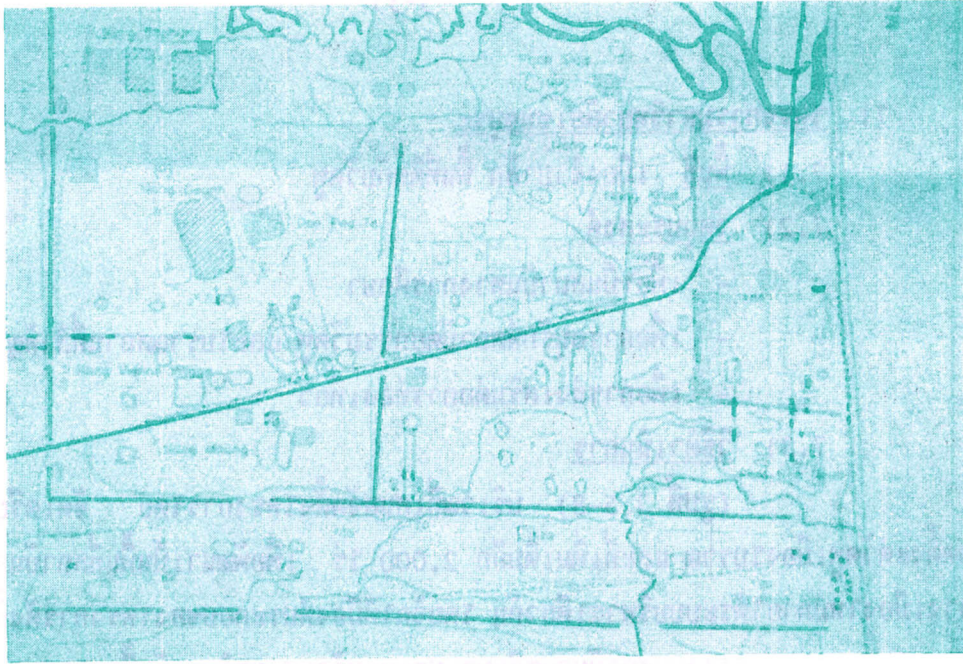
(1) สถาบันการศึกษา ประกอบด้วยสาขาวิชา ดังนี้

- โบราณคดี
- สถาปัตยกรรม
- อักษรศาสตร์
- เทคโนโลยี
- วิทยาการท่องเที่ยว
- ศูนย์กลางธุรกิจ
- บริการที่พัก
- ร้านอาหาร
- การผลิตของที่ระลึก
- บริการท่องเที่ยว

(2) ระบบโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค รวมทั้งระบบบำบัดน้ำเสียและการกำจัดมูลฝอย การก่อสร้างสถาบันการศึกษาโดยจำลองสถาปัตยกรรมของวัดพูเป็นอาคารเรียนและที่ทำการของมหาวิทยาลัย ส่วนวัดพูควรอนุรักษ์ไว้มีการบูรณะเท่าที่จำเป็น ตัวเมืองจำปาสักควบคุมมิให้เติบโตไปจากเดิม คงเป็นที่ศูนย์ราชการ ซึ่งจะเป็นการอนุรักษ์เมืองไว้ให้มีบรรยากาศเป็นอุทยานประวัติศาสตร์ ส่วนด้านธุรกิจต่างๆ ย้ายมารวมอยู่บริเวณเดียวกับมหาวิทยาลัย

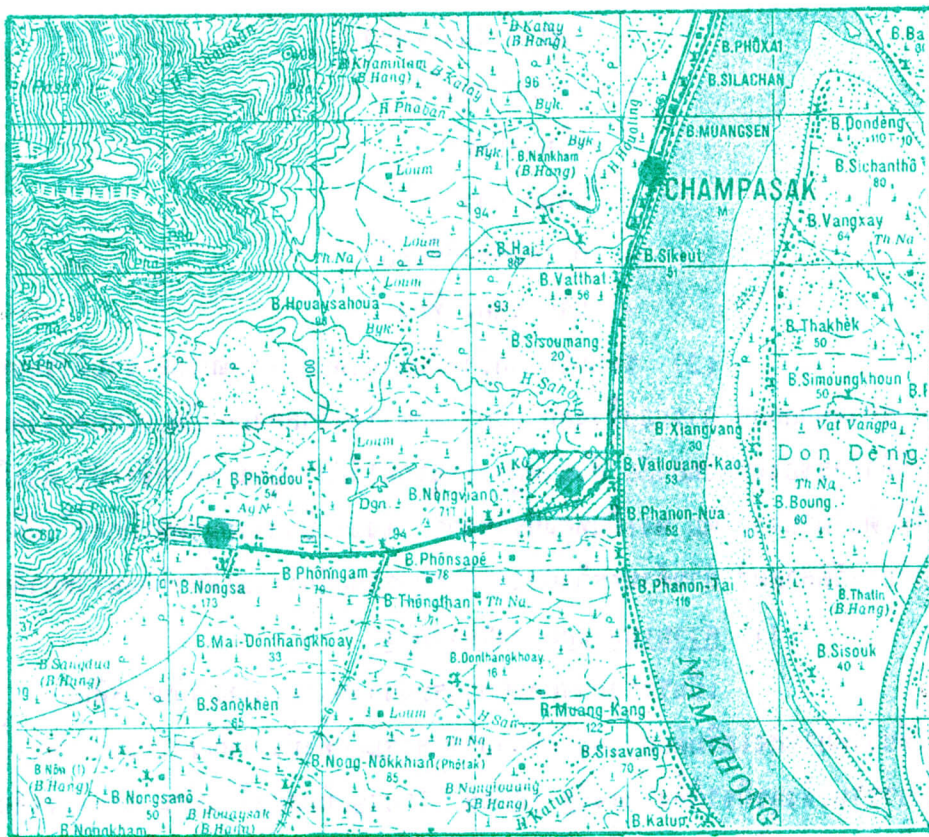
7.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการผสมผสานระหว่างการท่องเที่ยวกับการศึกษา มุ่งพัฒนาการท่องเที่ยวโดยให้ส่งเสริมต่อการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ทั้งนี้จะเห็นว่าโครงการจะเอื้ออำนวยต่อการจัดการในเชิงธุรกิจได้ทั้งในแง่รัฐ เอกชน โดยรัฐสนับสนุนด้านที่ดิน และวางเงื่อนไขการดูแลรักษาวัดพู และเมืองโบราณเพื่อสร้างรายได้ให้แก่โครงการส่วนหนึ่ง นอกจากนี้โครงการมีรายได้จากการจัดการศูนย์กลางธุรกิจของเมือง ค่าเข้าชม อาคารสถาปัตยกรรม ค่าใช้อาคารทางวิชาการ เช่น ศูนย์วิชาการอารยธรรม ไทย-ลาว-กัมพูชา สมัยวัดพู เป็นต้น

ผังเมืองโบราณเชษฐปุระ

โครงการมหาวิทยาลัยเชษฐปุระ

บริเวณที่เสนอจัดตั้งมหาวิทยาลัยเชษฐปุระ และศูนย์กลางชุมชนใหม่
เพื่ออนุรักษ์เมืองจำปาสักไว้เป็นศูนย์ราชการ และเมืองเก่า

รูปที่ 3.5-8 บริเวณที่เสนอเป็นที่ตั้งโครงการ

8) โครงการคอนพะเพ็ง

เป็นโครงการที่เสนอเพื่อพัฒนาโครงการโดยเอกชน นักลงทุนไทย ซึ่งได้รับการอนุมัติจาก สปป. ลาวแล้ว ก่อนโครงการศึกษาฯ นี้ (รายละเอียดดังแสดงในภาคผนวกที่ 1)

9) โครงการฟื้นฟูเส้นทางรถไฟเก่า9.1) พื้นที่

เขตพื้นที่ท่องเที่ยวสี่พันดอน

9.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อฟื้นฟูเส้นทางรถไฟเก่าเป็นเส้นทางท่องเที่ยว
- เพื่อให้มีการอนุรักษ์เส้นทาง อาคาร สิ่งก่อสร้างที่อยู่ในยุคสมัยเดียวกัน

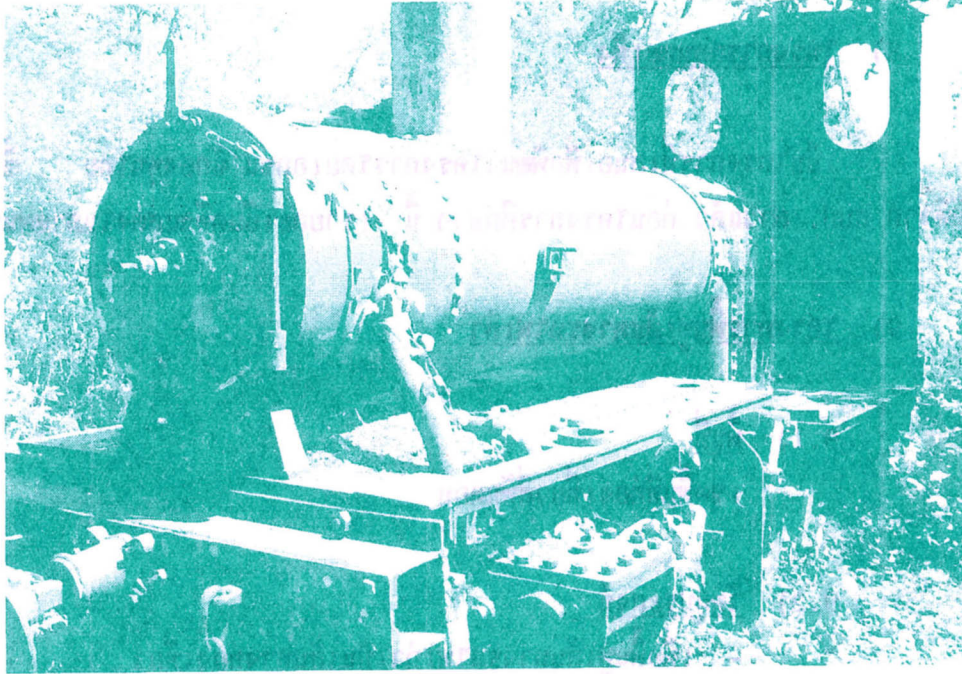
9.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-9) การฟื้นฟูเส้นทางรถไฟเก่า โดยมีแนวทางดังนี้

- จัดเส้นทางรถไฟเก่าเป็นเส้นทางท่องเที่ยวแห่งหนึ่งที่เชื่อมต่อกับเส้นทางน้ำ-คอนพะเพ็ง-Mea Khong World-หลี่ผี-เกาะต่าง ๆ
- ให้ออกชนได้สัมปทานเข้าดำเนินการ โดยอาจจะผนวกเข้ากับโครงการ Mea Khong World
- เส้นทางรถไฟจะเป็นเส้นทางเดินทางโดยรถไฟจริงที่จำลองมาจากยุคสมัยเก่า

9.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่ส่งเสริมต่อการอนุรักษ์ และฟื้นฟูสิ่งสำคัญทางประวัติศาสตร์ ช่วยเสริมสร้างและดึงดูดใจนักท่องเที่ยว รวมทั้งเป็นโครงการที่สามารถดำเนินการได้โดยระบบเอกชน

หัวรถจักรเก่าที่ควอรุณรัชไว้

โครงการปรับปรุงเส้นทางรถไฟเก่า

ท่าขนถ่ายสินค้าโบราณ

รูปที่ 3.5-9 การอนุรักษ์สิ่งสำคัญทางประวัติศาสตร์

10) โครงการพิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำ "Mea Khong World"

10.1) พื้นที่

พื้นที่ท่องเที่ยวสี่พันดอน ใกล้แหล่งอนุรักษ์พันธุ์ปลาลาโงมา

10.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อเป็นที่รวบรวมสัตว์น้ำ และระบบนิเวศของแม่น้ำโขง สำหรับให้ความรู้ทางการศึกษา
- เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว
- เพื่อเป็นที่ศึกษาวิจัยและค้นคว้าเกี่ยวกับชีววิทยาของแม่น้ำโขงในการนำความรู้ไปใช้ในการจัดการอนุรักษ์

10.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-10) ข้อเสนอบริเวณที่ตั้งโครงการพิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำ โดยจัดเป็นองค์การสถาบันของรัฐ เพื่อดำเนินโครงการโดยขอความร่วมมือจากองค์กรระหว่างประเทศด้านวิชาการและเงินทุนเป็นสำหรับการก่อสร้างโครงการ และกันพื้นที่บางส่วนสำหรับการลงทุนของเอกชน โดยแบ่งรายได้ให้กับโครงการ องค์ประกอบของโครงการประกอบด้วย

- อาคารพิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำในแม่น้ำโขง
- ศูนย์วิจัยทางชีววิทยา
- ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว
- ศูนย์ส่งเสริมเกี่ยวกับการประมงในแม่น้ำโขง
- ระบบสาธารณูปโภคต่างๆ รวมทั้งระบบกำจัดน้ำเสียและมูลฝอย

10.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่เป็นแหล่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวแห่งหนึ่งเป็นจุดท่องเที่ยวที่จะเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในพื้นที่สี่พันดอน นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งผลิตความรู้ในการจัดการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติของแม่น้ำโขง

หน่วยอนุรักษ์พันธุ์ปลาโลมา

MAE KHONG WORLD PROJECT

รูปที่ 3.5-10 โครงการพิพิธภัณฑสัตว์น้ำ

11) โครงการบริการท่องเที่ยวทางน้ำ

11.1) พื้นที่

พื้นที่ท่องเที่ยวสี่พันดอน

11.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อจัดทำมีระบบการให้บริการท่องเที่ยวทางน้ำในแม่น้ำโขง
- เพื่อปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับท่องเที่ยวทางน้ำ

11.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-11) สภาพเรือนำเที่ยวในปัจจุบัน ควรปรับปรุงให้มีระบบความปลอดภัย และจัดทำมีการควบคุมเอง โดยเสนอแนวทางดังนี้

- จัดให้ผู้ให้บริการนักท่องเที่ยวรายย่อยในแม่น้ำโขง รวมตัวเป็นองค์กรจดทะเบียนต่อทางการ

- รัฐจัดสร้างท่าเทียบเรือนำเที่ยวตามจุดต่าง ๆ
- เก็บค่าบริการการใช้ท่าเรือ
- ผู้ประกอบอาชีพการให้บริการต้องจดทะเบียนต่อองค์กรที่จัดตั้ง
- วางมาตรการ และมาตรฐานการให้บริการ เพื่อการรักษาความปลอดภัย เส้นทางท่องเที่ยว ระบบสื่อสาร และการพัฒนาความชำนาญในการเดินเรือ
- จัดอบรมด้านภาษาและวัฒนธรรมแก่ผู้ให้บริการ
- จัดให้มีระบบรักษาความสะอาดและสภาพแวดล้อม

11.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เนื่องจากการเดินทางท่องเที่ยวในแม่น้ำโขงจะมีนักท่องเที่ยวใช้บริการมากขึ้นในอนาคต จึงควรสงวนอาชีพการประกอบกรไว้ให้กับประชาชนในท้องถิ่น โดยพัฒนาองค์กรขึ้นมารองรับ ในขณะที่เดียวกันมีความจำเป็นต้องวางมาตรการด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ตลอดจนควบคุมมิให้มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมธรรมชาติของแม่น้ำโขง รวมทั้งให้การท่องเที่ยวอยู่ในระบบโครงข่ายที่วางไว้

เรื่อนำเที่ยวแบบเรือหางยาวในแม่น้ำโขง

โครงการบริการท่องเที่ยวทางน้ำ

เรื่อนำเที่ยวแบบมีค้ำกันในแม่น้ำโขง

รูปที่ 3.5-11 โครงการบริการท่องเที่ยวทางน้ำด้วยเรื่อนำเที่ยวประเภทต่างๆ

12) โครงการศูนย์วัฒนธรรมคอนโขง

12.1) พื้นที่

คอนโขง เมืองโขง

12.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อจัดให้มีการรวบรวมสื่อแสดงทางวัฒนธรรมของเมืองโขง
- เพื่อเป็นแหล่งถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรม
- เพื่อเป็นศูนย์กลางการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว
- เพื่อกระตุ้นให้เกิดการจัดการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของเมืองโขง

12.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-12) แนวทางการจัดโครงการศูนย์วัฒนธรรมคอนโขง โดย รัชชาสถาปัตยกรรม และจัดการท่องเที่ยวให้กลมกลืนกับวิถีชีวิตของประชาชน เสนอแนวทางดังนี้

- องค์ประกอบของโครงการประกอบด้วย 4 ส่วนหลัก คือ อาคารพิพิธภัณฑ์ ศูนย์แสดงทางศิลปวัฒนธรรม ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวซึ่งจะมีทั้งที่พัก ร้านอาหาร บริการข้อมูลข่าวสาร การให้บริการนำเที่ยว บริการเช่าจักรยานเดินทางบนเกาะ การบริหารศูนย์ ซึ่งควรจัดตั้งในรูปแบบกรรมการที่มาจากภาคราชการ ประชาชนท้องถิ่น กลุ่มอนุรักษ์
- ศึกษาออกแบบการก่อสร้างโครงการ
- จัดให้เอกชนร่วมลงทุนในส่วนของบริการและการจัดแสดงทางวัฒนธรรม
- จัดให้มีระบบป้องกันและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะเรื่องมลพิษและน้ำเสีย

12.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่จะสร้างภาพลักษณ์การท่องเที่ยวในพื้นที่สี่พันดอนตอนบนในด้านศิลปวัฒนธรรม และเป็นแหล่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวแห่งหนึ่ง และจะช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ของการท่องเที่ยวบริเวณสี่พันดอนให้เด่นทางด้านศิลปวัฒนธรรมในพื้นที่ลุ่มแม่น้ำโขงตอนใต้ การเดินทางท่องเที่ยวบนเกาะ ควรเน้นการเดินทางและจักรยานเป็นหลัก

สถาปัตยกรรมบนคอนโขงมีกระจายอยู่ทั่วไป ครัวอนุรักษ์เป็นพิพิธภัณฑ์กลางแจ้ง

โครงการศูนย์วัฒนธรรมคอนโขง

ทางเดินเท้าและทางจักรยาน ครัวอนุรักษ์ไว้เป็นเส้นทางท่องเที่ยว
บนเกาะคอนโขง โดยให้ศูนย์วัฒนธรรมจัดสร้างเป็นศูนย์กลาง

รูปที่ 3.5-12 บรรยากาศทางวัฒนธรรมและการจัดสร้างทางท่องเที่ยว
ของโครงการศูนย์วัฒนธรรมคอนโขง

13) โครงการศูนย์บริการนักท่องเที่ยวบ้านหัวแก่ง

13.1) พื้นที่

บ้านหัวแก่งเมืองปะทุมพอน

13.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อจัดให้มีระบบการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวระหว่างเส้นทาง
- เพื่อการส่งเสริมการประกอบอาชีพของประชาชนในท้องถิ่น

13.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-13) การปรับปรุงระบบการให้บริการนักท่องเที่ยว ตามเส้นทางท่องเที่ยว เสนอโครงการบ้านหัวแก่งเป็นกรณีตัวอย่าง มีแนวทางดังนี้

- ศึกษาออกแบบการก่อสร้างโครงการ โดยจัดวางผังและจัดให้มีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้
 - บริการที่จอดรถ
 - แผงขายสินค้าที่ระลึก
 - ตลาดสินค้าเกษตร
 - ร้านอาหาร
 - สถานีจำหน่ายน้ำมัน
 - บริการข้อมูลข่าวสาร
 - ระบบป้องกันและรักษาสภาพแวดล้อมโดยเฉพาะการจัดมูลฝอยและน้ำเสีย
 - โครงการนี้สามารถดำเนินการโดยเอกชน รัฐสนับสนุนที่ดิน โดยวางเงื่อนไขการให้ประชาชนท้องถิ่นเข้าประกอบอาชีพในศูนย์ฯ

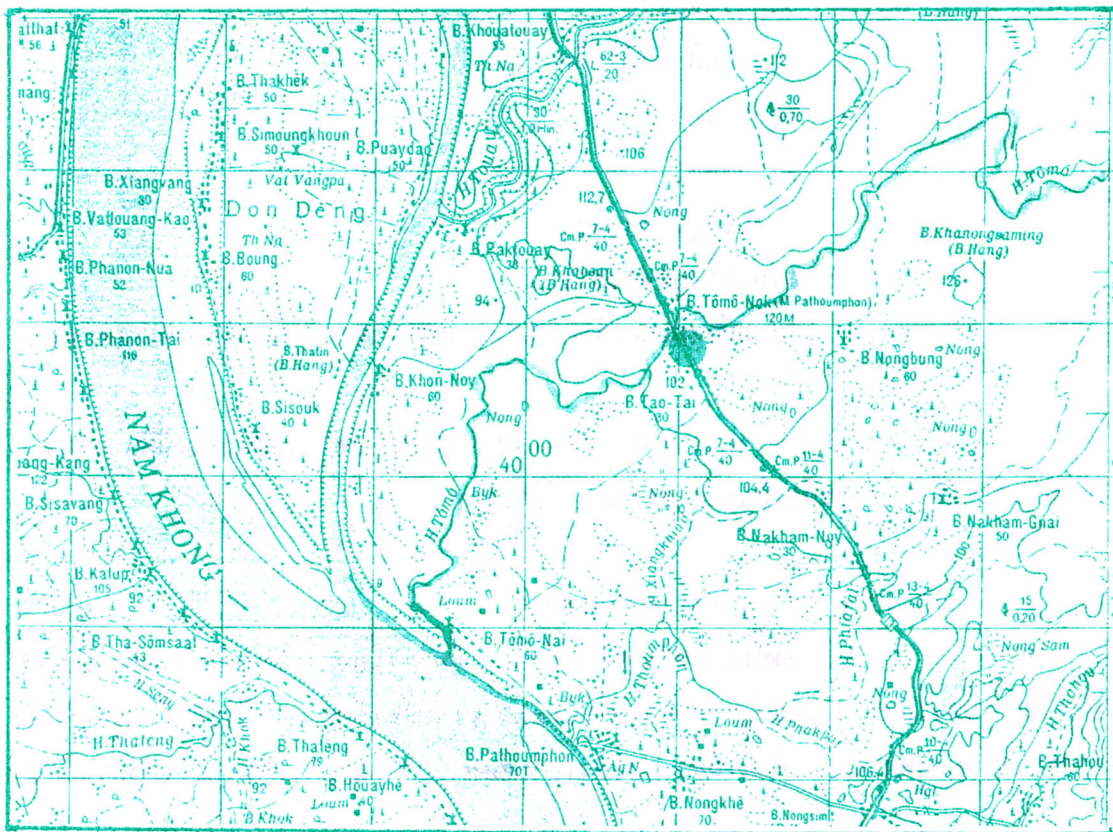
13.4) ความเหมาะสมของโครงการ

บริเวณนี้เป็นจุดสนใจของนักท่องเที่ยว เนื่องจากประชาชนในท้องถิ่นนิยมนำสินค้า และอาหารมาขาย แต่มีปัญหาการจอดรถและความเป็นระเบียบ เมื่อได้ปรับปรุงให้ดีขึ้น จะช่วยสร้างความพึงพอใจแก่นักท่องเที่ยว และส่งเสริมต่อการประกอบอาชีพของประชาชนในท้องถิ่น

สภาพการให้บริการแก่ผู้เดินทางในปัจจุบัน

โครงการลงทุนศูนย์บริการนักท่องเที่ยว(บ้านหัวแก่ง)

ที่ตั้งโครงการลงทุนศูนย์บริการนักท่องเที่ยว (บ้านหัวแก่ง)

ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างปากเซกับดอนไซ

รูปที่ 3.5-13 การจัดบริการแก่นักท่องเที่ยวระหว่างเส้นทางท่องเที่ยว
กับบ้านหัวแก่ง

14) โครงการศูนย์บริการท่องเที่ยว (บ้านเขียดวัง)

14.1) พื้นที่

บ้านเขียดวัง (พื้นที่ท่องเที่ยวพญาสา)

14.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อจัดให้มีระบบการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว
- เพื่อการจัดการท่องเที่ยวให้อยู่ในกรอบทิศทางพัฒนาที่กำหนด

14.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-14) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ที่มีความสำคัญทางนิเวศวิทยา ควรวางขอบเขตพื้นที่บริการไว้ให้ชัดเจน เพื่อมิให้มีการขยายตัว มีแนวทางดังนี้

- (1) ศึกษาการก่อสร้างโครงการ
- (2) เป็นโครงการที่ควรได้รับความสนับสนุนที่ดินจากรัฐ ลงทุนโดยเอกชน
- (3) โครงการ ประกอบด้วย
 - ที่พัก
 - จัดที่สำหรับ Camping
 - บริการรถบลา
 - ร้านอาหาร
 - บริการเดินป่า
 - ข้อมูลข่าวสาร
 - ศูนย์แสดงสัตว์ป่า
 - ศูนย์ฝึกอบรมบุคลากร ที่ให้บริการนักท่องเที่ยวในพื้นที่
 - ที่จอดรถ
 - สถานีวิจัย ป่าไม้ สัตว์ป่า
 - ระบบสาธารณสุขโรคภัย เฉพาะการจัดการมูลฝอยและน้ำเสีย

14.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่ตั้งอยู่ในพื้นที่การท่องเที่ยวแบบป่าเขา เพื่อรองรับการขยายตัวของการท่องเที่ยวแถบนี้ ซึ่งจะจัดให้มีระบบการจัดการท่องเที่ยวที่ดี และเป็นโครงการที่สามารถลงทุนโดยเอกชน โดยมีข้อกำหนดการจ้างงานประชาชนในท้องถิ่นให้มากที่สุด

15) โครงการเมืองจำลองชนเผ่า15.1) พื้นที่ เมืองปากช่อง15.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น
- เพื่อจัดให้มีระบบบริการการท่องเที่ยว
- เพื่อการส่งเสริมการผลิตสินค้าของที่ระลึก

15.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-15) การจำลองทางวัฒนธรรมของชนเผ่าต่าง ๆ ไว้ในบริเวณเดียวกัน เพื่อเป็นสิ่งแสดงแก่นักท่องเที่ยว มีแนวทางดังนี้

(1) เป็นโครงการที่จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว ของแหล่งท่องเที่ยวพื้นที่ท่องเที่ยวปากช่อง

(2) ศึกษาการก่อสร้างโครงการ โดยเสนอให้เป็นโครงการลงทุนพัฒนาโครงการโดยเอกชน รัฐจะให้ความสนับสนุนที่ดินก่อสร้างโครงการ

(3) การจำลองวัฒนธรรมของชนเผ่าต้องผ่านการศึกษาถึงวิถีชีวิตและศิลปวัฒนธรรม โดยเน้นสถาบันกรรมการก่อสร้างที่อยู่อาศัย เครื่องมือเครื่องใช้ การดำรงชีวิต

(4) การพัฒนาโครงการโดยวางกรอบให้เอกชน สามารถเข้าลงทุนในส่วนต่าง ๆ ของโครงการได้โดยไม่เป็นการผูกขาด องค์ประกอบของโครงการได้แก่

- หมู่บ้านชนเผ่าต่าง ๆ
- ศูนย์แสดงศิลปวัฒนธรรม
- ศูนย์จำหน่ายสินค้าชาวเขา
- สวนไม้ดอก/ไม้ผล เมืองหนาว
- ที่พัก และร้านอาหาร
- ตลาดกลางสินค้าเกษตร
- ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว
- ศูนย์วิจัยและพัฒนาสินค้าชาวเขา
- ระบบสาธารณูปโภค โดยเฉพาะการจัดการน้ำเสียและมูลฝอย

15.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่จะพัฒนาขึ้นเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวปากช่อง ซึ่งจะเป็นจุดเชื่อมแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ บริเวณนี้ ในขณะเดียวกันจะมีส่วนช่วยในการส่งเสริมการผลิตสินค้าหัตถกรรม/เกษตร นอกจากนี้จะเป็นโครงการที่ป้องกันการท่องเที่ยวมิให้มีผลกระทบต่อวิถีชีวิตประชาชนโดยตรง กล่าวคือ เป็นการป้องกันมิให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปยังหมู่บ้านชาวเขาโดยไม่จำเป็น ส่วนแหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตกก็เช่นเดียวกัน กำหนดให้เป็นจุดท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวต้องเดินทางกลับมาพักบริเวณโครงการ

หมู่บ้านชาวเขาซึ่งเป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยว

โครงการเมืองจำลองชนเผ่า

บริเวณใกล้อนุรักษสถานสงคราม เป็นสถานที่พิจารณาความเหมาะสมที่ตั้งโครงการ

รูปที่ 3.5-15 วัฒนธรรมของเมืองปากช่องเป็นโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์

16) โครงการสวนเกษตรท่องเที่ยว

16.1) พื้นที่

เมืองปากของ

16.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวประเภท มนุษย์สร้างขึ้น
- เพื่อการผสมผสานระหว่างการพัฒนาการท่องเที่ยวและการเกษตร

16.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-16) ที่ตั้งโครงการสวนเกษตรท่องเที่ยว เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวควบคู่กับการเกษตร โดยส่งเสริมให้เอกชนพัฒนาโครงการด้านการเกษตรที่เป็นการผลิตเป็นสินค้าออก โดยรัฐสนับสนุนที่ดิน วางข้อกำหนดการจัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวด้วย สำหรับพืชผลเกษตรที่มีความเหมาะสมในพื้นที่ซึ่งเหมาะสมกับไม้เมืองหนาวต่าง ๆ จึงสามารถพัฒนาโครงการปลูกไม้ดอกเพื่อการส่งออก ในพื้นที่โครงการสามารถจัดให้มีบริการในด้านต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยว เช่น สวนพักผ่อน ร้านอาหาร ที่พัก สินค้าเกษตรที่ระลึก ดังนั้นจึงควรวางมาตรการจัดการอนุรักษ์และป้องกันปัญหาสิ่งแวดล้อมไว้ด้วย โดยมีให้เป็นการใช้พื้นที่ป่าและป้องกันการใช้สารเคมีทางการเกษตร เป็นต้น

16.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่สามารถพัฒนาขึ้นในหลายลักษณะ ทั้งในที่ดินที่เกษตรกรทำการเกษตรอยู่แล้ว โดยส่งเสริมให้เกษตรกรเข้าร่วมโครงการ หรือการพัฒนาที่ดินผืนเดียวทั้งโครงการในที่ดินของรัฐ ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมการเกษตรของสปป. ลาว ให้เป็นที่รู้จักของตลาดในต่างประเทศอีกด้วย

17) โครงการศูนย์ธุรกิจและการท่องเที่ยว

17.1) พื้นที่

ช่องเม็ก

17.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อจัดให้มีระบบบริการแก่นักท่องเที่ยว
- เพื่อจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทาง

17.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-17) สภาพร้านค้าปลอดภาษี และสินค้าที่วางขายควรมีการปรับปรุงให้เป็นศูนย์ธุรกิจ และการท่องเที่ยว โดยจัดให้เป็นโครงการลงทุนโดยเอกชนโดยรัฐสนับสนุนที่ดิน องค์กรประกอบของโครงการเป็นดังนี้

- ที่พัก และ Camping Area
- ร้านค้าปลอดภาษี
- ภัตตาคาร-ร้านอาหาร
- สวนสนุก
- ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว
- ตลาดสินค้าชายแดน โดยปรับปรุงจัดผังบริเวณร้านที่มีอยู่แล้วด้วย
- ที่จอดรถ
- บริการแลกเปลี่ยนเงินตรา
- ระบบโครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งระบบจัดการน้ำเสียและมูลฝอย

17.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่เน้นการให้บริการอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งสามารถจัดให้เป็นโครงการลงทุนโดยเอกชน เป็นประโยชน์อย่างมากต่อการให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยวก่อนการเดินทางเข้าแขวงจำปาสัก (รายละเอียดดังแสดงในภาคผนวก 2)

ร้านขายของที่ระลึกในปัจจุบัน

โครงการศูนย์ธุรกิจการท่องเที่ยวช่องเม็ก

ร้านค้าปลอดภาษี

รูปที่ 3.5-17 การปรับปรุงยกระดับบริเวณช่องเม็กเป็นศูนย์ธุรกิจ และการท่องเที่ยวชายหาด

3.5.2 กลุ่มโครงการลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

1) โครงการปรับปรุงสถานีขนส่งและการเดินทาง

1.1) พื้นที่

สถานีขนส่งเมืองปากเซและเมืองปากของ

1.2) วัตถุประสงค์

(1) เพื่อจัดบริการการเดินทางและสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างมีประสิทธิภาพ

(2) เพื่อจัดให้มีบริการขนส่งนักท่องเที่ยวในเส้นทางที่สำคัญได้แก่

- เวียงจันทน์ - เมืองปากเซ
- จังหวัดอุบลราชธานี - เมืองปากเซ

1.3) วิธีดำเนินการ

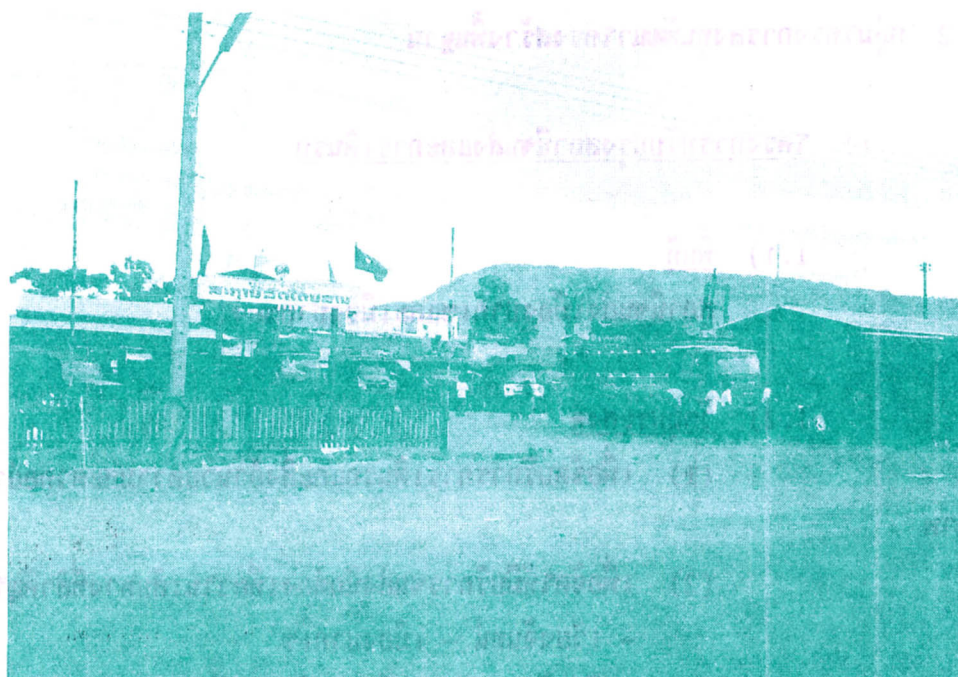
(รูปที่ 3.5-18) การปรับปรุงสถานีขนส่งและการเดินทาง โดยจัดหาสถานที่ที่เหมาะสม และปรับปรุงบริเวณเดิมเป็นตลาดของเมือง โดยมีแนวทางดังนี้

- เสนอเป็นโครงการส่งเสริมการลงทุนของรัฐ โดยวางเงินให้การให้สัมปทานเดินทางเอกชนผู้รับโครงการจะต้องจัดสร้างสถานีขนส่ง
- ในกรณีการจัดตั้งสถานีขนส่ง รัฐอาจสนับสนุนที่ดินก่อสร้าง

โครงการ

1.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่ช่วยเสริมสร้างการพัฒนาการท่องเที่ยว ให้สามารถมีความเชื่อมโยงระหว่างแหล่งที่มาที่สำคัญของนักท่องเที่ยวเข้าสู่แขวงจำปาสักได้โดยสะดวก

สถานีรถโดยสารซึ่งยังขาดการจัดวางผัง และบริการให้รองรับกับการท่องเที่ยว

โครงการปรับปรุงสถานีขนส่งและการเดินทาง

สภาพร้านค้าบริเวณภายในสถานีรถโดยสาร

รูปที่ 3.5-18 จัดหาสถานที่เหมาะสมเพื่อการก่อสร้างสถานีขนส่ง และปรับปรุงพื้นที่เดิมเป็นตลาดการค้าของเมือง

2) โครงการเดินเรือในแม่น้ำโขง

2.1) พื้นที่

เส้นทางท่องเที่ยว

โขงเจียม - ปากเซ

ปากเซ - จำปาสัก

ปากเซ - จำปาสัก - เมืองโขง - หลีผี

ปากเซ - บ้านระบาย - โขงเจียม

2.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อสร้างความเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวด้วยเส้นทางน้ำ
- เพื่อให้บริการท่องเที่ยวในแม่น้ำลำคลอง

2.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-19) การพัฒนาเส้นทางเดินเรือในแม่น้ำโขง สามารถเชื่อมโยงการท่องเที่ยวระหว่างจุดได้ดี ทั้งการลงทุน และสร้างความพึงพอใจแก่นักท่องเที่ยว โดยจัดเป็นโครงการให้สัมปทานแก่เอกชนเพื่อดำเนินการ โดยวางเงื่อนไขการก่อสร้างท่าเรือท่องเที่ยวตามจุดต่าง ๆ จำนวน 7 แห่ง ในการบริหารโครงการ อาจจัดรูปองค์กรเอกชนเพื่อรับเรือที่มีอยู่แล้ว เข้าเป็นสมาชิกอย่างเป็นระบบ

2.4) ความเหมาะสมของโครงการ

รัฐสามารถควบคุมและพัฒนาการท่องเที่ยวได้ ทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวมีความเชื่อมโยงตามแผนที่วางไว้ มีมาตรการรักษาความปลอดภัยการเดินทาง นอกจากนี้ จะช่วยประหยัดการลงทุนการเดินทางกว่าการพัฒนาเส้นทางถนน

3) โครงการก่อสร้างปรับปรุงท่าเทียบเรือ

3.1) พื้นที่

ท่าเทียบเรือเมืองจำปาสัก

เมืองโขง

เมืองปะทุมพอน

บ้านนากะสัง

บ้านสะพาย

3.2) วัตถุประสงค์

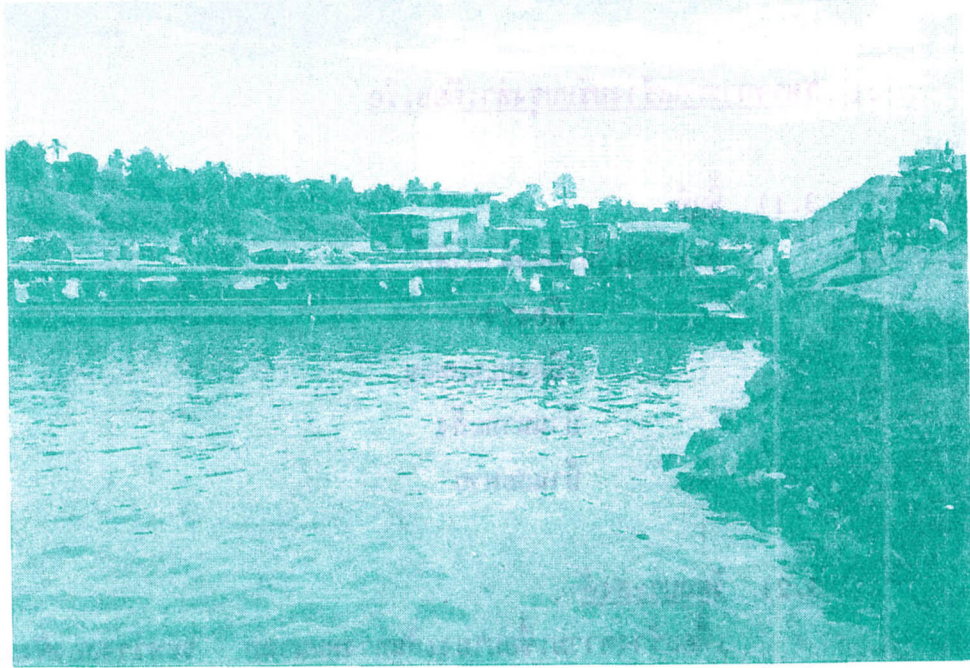
เพื่อสร้างความเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคม ระหว่างสองฝั่งแม่น้ำโขง
ตามเส้นทางท่องเที่ยวที่วางไว้

3.3) วิธีดำเนินการ

(รูปที่ 3.5-20) สภาพท่าเทียบเรือในปัจจุบันควรปรับปรุง เพื่อให้
บริการการท่องเที่ยว โดยศึกษาการก่อสร้างโครงการ และจัดเป็นโครงการกำหนดเป็นเงื่อนไข
เข้าไว้กับการให้สัมปทานการเดินเรือในแม่น้ำโขง

3.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่มีความจำเป็นต่อการสร้างความเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยว
และจะเป็นโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการเดินทางของประชาชนในท้องถิ่น

การขนส่งผู้โดยสาร และนักท่องเที่ยวทำเรือที่ไม่ได้มาตรฐาน
และความสะอาดปลอดภัย

โครงการปรับปรุงท่าเทียบเรือ

ท่าเทียบแพข้ามฟากซึ่งมีปัญหาการขนส่ง เนื่องจากท่าเรือไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวก
และปลอดภัย ในช่วงฤดูฝนบางช่วงไม่สามารถเดินทางได้

รูปที่ 3.5-20 สภาพท่าเทียบเรือในปัจจุบันควรปรับปรุงให้มีความสะดวก
และปลอดภัยแก่การเดินทาง

4) โครงการจัดหาพื้นที่ก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียส่วนกลาง

4.1) พื้นที่

เมืองปากเซ
เมืองจำปาสัก
เมืองโขง
เมืองปากช่อง

4.2) วัตถุประสงค์

เพื่อใช้เป็นพื้นที่สำหรับก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียส่วนกลางของชุมชน
เมืองในอนาคต

4.3) วิธีดำเนินการ

จัดตั้งคณะทำงาน สืบค้นหาพื้นที่โดยกำหนดเกณฑ์พื้นที่ที่ต้องการ สำหรับ
ระบบบำบัดน้ำเสียแบบบ่อฝังซึ่งเป็นระบบบำบัดน้ำเสียที่อาศัยธรรมชาติ ง่ายต่อการดำเนินการและ
บำรุงรักษา ดังนี้

(1) ควรมีภูมิประเทศที่มีระดับต่ำกว่าที่ตั้งของชุมชน เพื่อให้สามารถ
รวบรวมน้ำเสียจากชุมชนไหลไปสู่อ่างฝังได้โดยธรรมชาติ

(2) ห่างจากชุมชนไม่เกิน 3 กม. เพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างระบบท่อส่งน้ำเสีย

(3) ควรอยู่ใกล้แหล่งรับน้ำสาธารณะ เช่น คลอง แม่น้ำ เพื่อสะดวก
ในการระบายน้ำที่ผ่านการบำบัดลงแหล่งน้ำ และอยู่ด้านใต้ของแหล่งสำรองน้ำดิบสำหรับการประปา

(4) ขนาดพื้นที่

- เมืองปากเซ 200 ไร่
- เมืองจำปาสัก 100 ไร่
- เมืองโขง 100 ไร่
- เมืองปากช่อง 100 ไร่

4.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่จำเป็นจะต้องสำรองพื้นที่ไว้เพื่อป้องกันปัญหา การหาพื้นที่
ที่ก่อสร้างเมื่อได้มีการศึกษาออกแบบระบบบำบัดน้ำเสียในอนาคต

ที่ดินที่จัดเตรียมไว้เพื่อการก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสีย ในกรณียังไม่
ดำเนินการก่อสร้างควรใช้ประโยชน์ด้านใดด้านหนึ่งเพื่อการส่งเสริมสิ่งแวดล้อม เช่น การปลูกป่า

5) โครงการจัดหาพื้นที่ก่อสร้างระบบกำจัดมูลฝอย

5.1) พื้นที่

เมืองปากเซ

เมืองจำปาสัก

เมืองโขง

เมืองปากช่อง

5.2) วัตถุประสงค์

เพื่อใช้เป็นพื้นที่สำหรับก่อสร้างระบบกำจัดมูลฝอยแบบฝังกลบ (Sanitary

Land fill)

5.3) วิธีดำเนินการ

จัดตั้งคณะทำงาน สืบหาพื้นที่โดยกำหนดเกณฑ์พื้นที่ที่ต้องการดังนี้

- พื้นที่มีสภาพภูมิประเทศเป็นที่ราบ มีความลาดชันต่ำ ห่างจากแหล่งน้ำ

ธรรมชาติ

- ไม่มีชุมชนตั้งอยู่ใกล้เคียง ห่างจากเขตเมืองไม่ควรเกิน 15 กม.

เพื่อประหยัดเชื้อเพลิงในการขนส่งมูลฝอย

- ขนาดพื้นที่ที่ควรสำรอง 70-100 ไร่ ในแต่ละเดือน

5.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่จำเป็นที่จะต้องสำรองพื้นที่ไว้เพื่อป้องกันปัญหาการหาพื้นที่

ที่ก่อสร้างระบบกำจัดเมื่อได้มีการศึกษาออกแบบระบบกำจัดในอนาคต

3.5.3 กลุ่มโครงการบริหาร

1) โครงการความร่วมมือพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ต่อแดนลาว-ไทย-กัมพูชา

1.1) พื้นที่

สามเหลี่ยมมรกต

1.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อสร้างบรรยากาศการท่องเที่ยวบริเวณพื้นที่โดยรอบพื้นที่โครงการ
- เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงของการท่องเที่ยวในพื้นที่ต่อแดน

1.3) วิธีการ

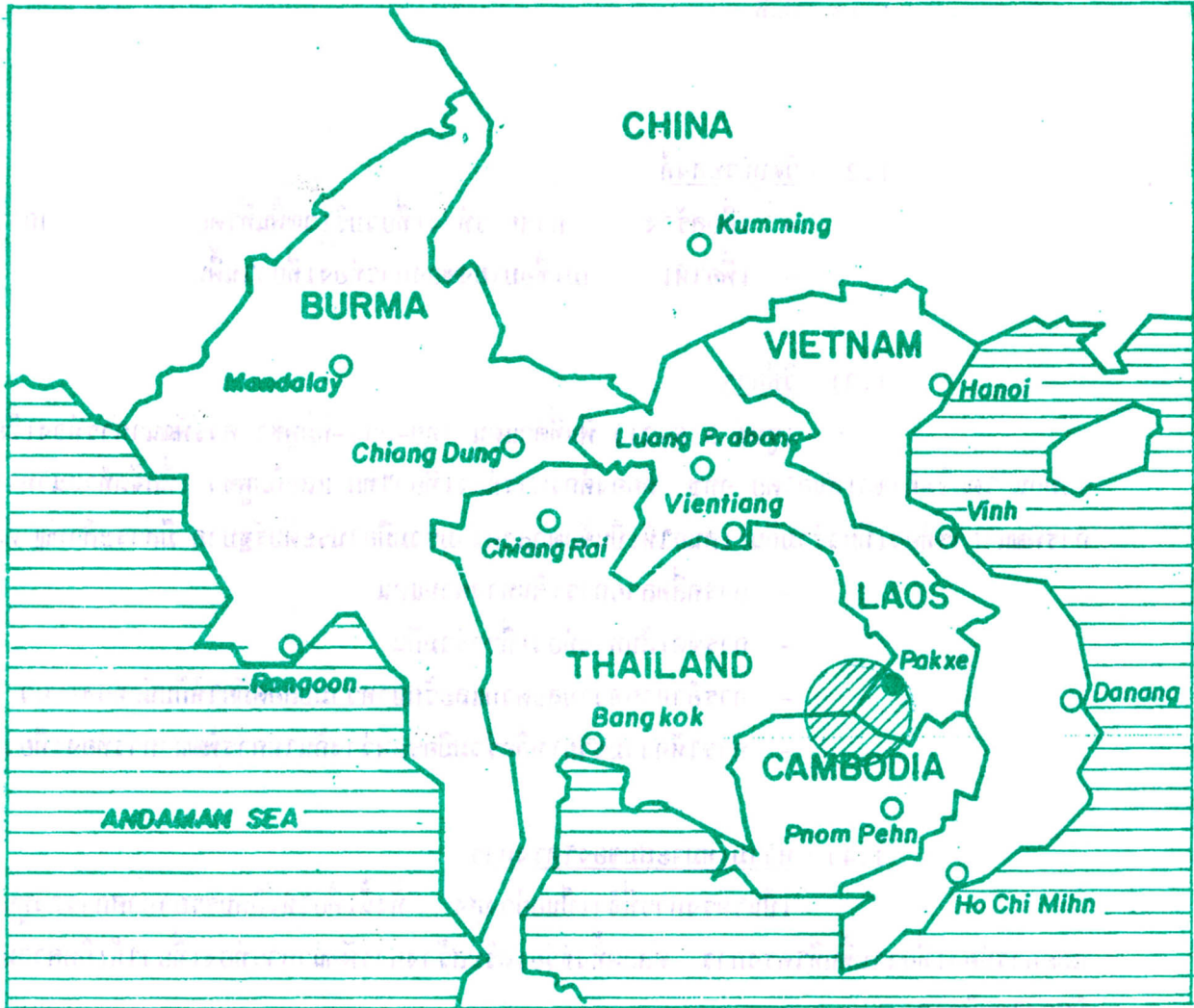
(รูปที่ 3.5-21) พื้นที่ต่อแดน ไทย-ลาว-กัมพูชา ควรพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกัน โดยจัดทำข้อเสนอโดย อทช. ต่อบุคลากรท่องเที่ยวไทย และกัมพูชา เพื่อจัดทำแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกัน เสนอให้เป็นข้อตกลงความร่วมมือในระดับรัฐบาล มีสาระสำคัญ คือ

- การคลี่คลายการเดินทางผ่านแดน
- การจัดเส้นทางท่องเที่ยวร่วมกัน
- การอำนวยความสะดวกและรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว
- การให้ความช่วยเหลือร่วมมือระหว่างกันในการพัฒนาการท่องเที่ยว

1.4) ความเหมาะสมของโครงการ

เป็นโครงการที่จำเป็นอย่างสูง ทั้งนี้เพื่อให้เกิดบรรยากาศการลงทุนและการท่องเที่ยวในพื้นที่โครงการ ตลอดจนช่วยเสริมสร้างการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เกิดความมั่นคงในภูมิภาค

โครงการความร่วมมือการพัฒนาการท่องเที่ยวพื้นที่ต่อระหว่าง ลาว-ไทย-กัมพูชา

รูปที่ 3.5-21 พื้นที่สามเหลี่ยมมรกต ลาว-ไทย-กัมพูชา
ควรมีการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกัน

2) โครงการจัดตั้งสำนักงาน อทช. แขวงจำปาสัก

2.1) พื้นที่

แขวงจำปาสัก

2.2) วัตถุประสงค์

เพื่อจัดให้มีองค์กรรับผิดชอบการท่องเที่ยวโดยตรงทางด้านการบริหาร การพัฒนา และการประสานงานด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่

2.3) วิธีดำเนินการ

ดำเนินการจัดตั้งโดย อทช. กำหนดไว้ในแผนขององค์กร จัดตั้งงบประมาณ และจัดหาอาคารสำนักงาน และจัดให้มีบุคลากรประจำ

2.4) ความเหมาะสมของโครงการ

การมีองค์กรด้านท่องเที่ยวโดยตรงในระดับแขวง จะช่วยให้เกิดการประสานงานการพัฒนาการท่องเที่ยวมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ทั้งในด้านการลงทุน การเดินทางของนักท่องเที่ยว การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว รวมทั้งการประสานงานกับส่วนกลาง

3) โครงการจัดตั้งสำนักงานจัดการพื้นที่ท่องเที่ยว

3.1) พื้นที่

พื้นที่ท่องเที่ยว 5 แห่ง คือ ปากเซ สิ้นดอน จำปาสัก พูอาสา และ
ปากซอง ดังแสดงในรูปที่ 3.5-22

3.2) วัตถุประสงค์

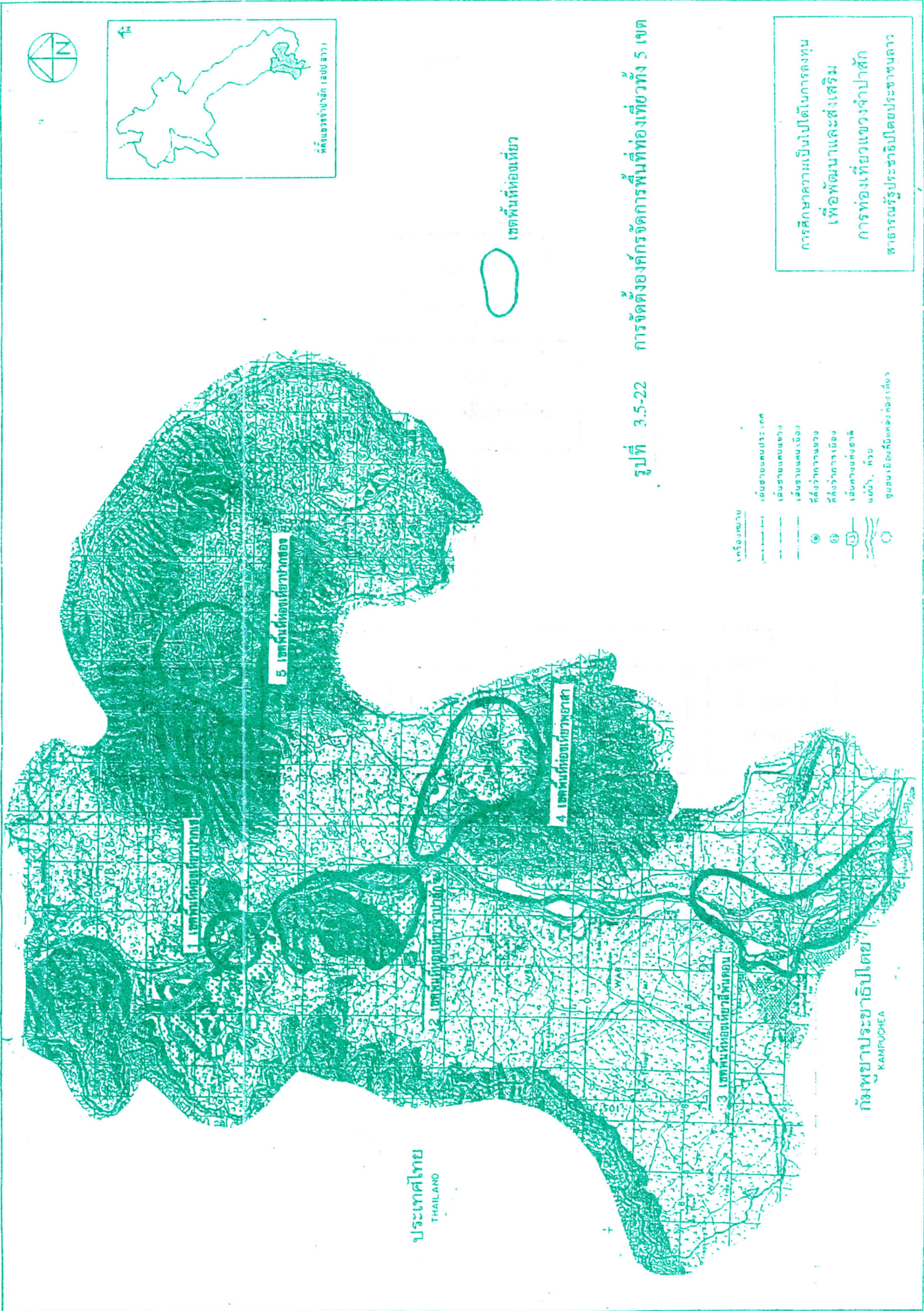
- เพื่อการป้องกันรักษาแหล่งท่องเที่ยว
- เพื่อการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว
- เพื่อดูแลรักษาความสะอาดแหล่งท่องเที่ยว
- เพื่อการประสานงาน

3.3) วิธีดำเนินการ

สำนักงานจัดการพื้นที่ท่องเที่ยว บริหารงานโดยคณะกรรมการ โดยมี
เจ้าแขวงเป็นประธาน โดยมีคำสั่งแต่งตั้งโดยเจ้าแขวง กรรมการประกอบด้วยตัวแทนจาก อทช.
ตำรวจ ป่าไม้ ประมง เมือง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นกรรมการ และจัดให้มีสำนักงานจัด
การพื้นที่ท่องเที่ยวทั้ง 5 แห่ง แต่ละแห่งจะมีหัวหน้าสำนักงาน และแบ่งการบริหารออกเป็น 4 ฝ่าย
โดยมีเจ้าหน้าที่บริหารประจำสำนักงานและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานพื้นที่และแหล่งท่องเที่ยว โครงการ
แผนภูมิการจัดองค์กรเป็น ดังนี้

3.4) ความเหมาะสมของโครงการ

การจัดการแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่โครงการ ยังขาดองค์กรทำหน้าที่ที่
ชัดเจน จึงมีความจำเป็นต้องจัดให้มีองค์กรจัดการที่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม วิธีการจัด
โครงสร้างการบริหาร อาจมีความจำเป็นต้องปรับปรุงให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นตามระบบบริหาร
ราชการของ สปป. ลาว

ประเทศไทย
THAILAND

กัมพูชา
KAMPUCHEA

5 เขตพื้นที่ตอนเหนือภาคกลาง

4 เขตพื้นที่ตอนเหนือชายฝั่ง

2 เขตพื้นที่ตอนเหนือกลาง

3 เขตพื้นที่ตอนเหนือตอนล่าง

รูปที่ 3.5-22 การจัดตั้งองค์กรจัดการพื้นที่ท่องเที่ยวทั้ง 5 เขต

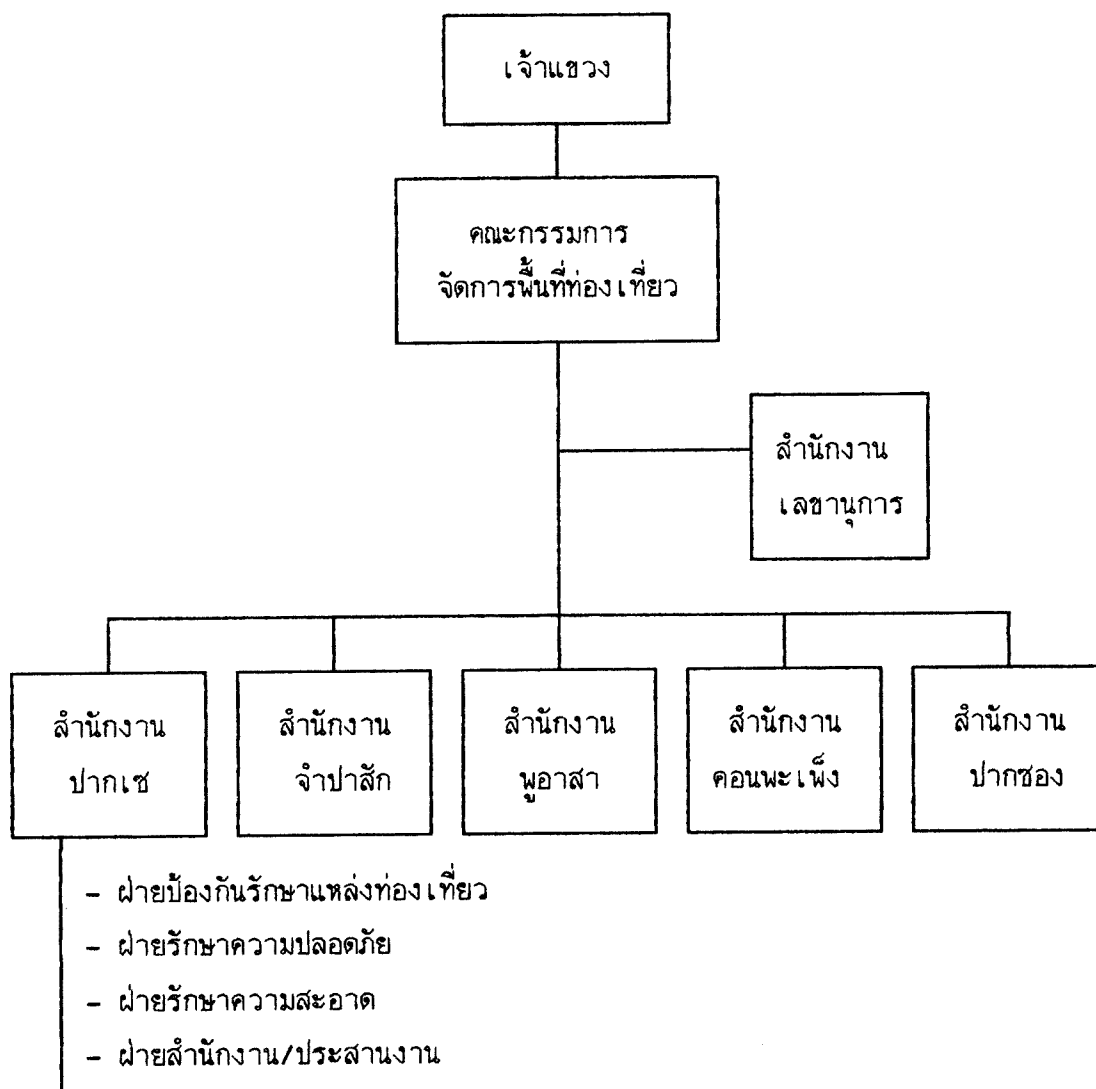
เขตพื้นที่ท่องเที่ยว

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแนววงจรรูปสามเหลี่ยม
สามารถรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

- เครื่องหมาย
- เส้นชายแดนประเทศไทย
 - เส้นชายแดนต่างประเทศ
 - เส้นเขตแดนเมือง
 - สัญลักษณ์ทางหลวง
 - สัญลักษณ์ทางน้ำ
 - สัญลักษณ์ทางอากาศ
 - สัญลักษณ์ทางรถไฟ
 - สัญลักษณ์ทางโทรคมนาคม
 - สัญลักษณ์ทางพลังงาน

ที่ตั้งของจังหวัด (เขตการศึกษา)

4) โครงการสัมมนาการลงทุนการท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก

4.1) พื้นที่

- แขวงจำปาสัก
- เวียงจันทน์
- อุบลราชธานี
- กรุงเทพมหานคร
- Travel Mart ที่จัดมีขึ้นในระดับนานาชาติอาจมีการนำเสนอ ณ

ประเทศไทยประเทศหนึ่ง

4.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อสื่อสารและให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักลงทุนในระดับต่าง ๆ ให้ทราบถึงสิ่งจูงใจในการลงทุนที่รัฐได้จัดสรรไว้เพื่อการลงทุนด้านการท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก
- เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น ปัญหา และเป็นการลดอุปสรรคต่าง ๆ ที่มีอยู่และคาดว่าจะเกิดขึ้นให้น้อยที่สุด

เพื่อรวบรวมรายชื่อนักลงทุนต่าง ๆ ที่มีความสนใจจะเข้ามาลงทุนด้านการท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก

- เพื่อกระตุ้น เร่งเร้า และจูงใจให้เกิดการลงทุน
- เพื่อเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวและภาพพจน์ที่ดีของแขวงจำปาสัก

4.3) วิธีดำเนินการ

- การเข้าร่วมสัมมนาการลงทุนต่างๆ ที่มีขึ้นทั้งภายในและนอกประเทศ
- เข้าร่วมการออกนิตยสารการท่องเที่ยวทั้งในประเทศไทยและในระดับโลก เช่น Travel Mart หรืองานแสดงเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมที่แสดงออกถึงชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี และสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ต่าง ๆ ของลาว

- จัดการสัมมนาการส่งเสริมการท่องเที่ยว และการลงทุนโดยตรงเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและสู่ทางการลงทุนด้านการท่องเที่ยวที่แขวงจำปาสัก
- จัดการสัมมนาสัญจรขึ้นทั้งในและต่างประเทศ เพื่อให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นจากการลงทุนในแขวงจำปาสัก

4.4) ความเหมาะสมในการลงทุน

ควรมีการดำเนินงานต่อเนื่องกันทุกปี โดยจัดสรรงบประมาณให้มีการเตรียมการในเรื่องนี้ด้วย ในระยะแรกรัฐควรเป็นผู้รับผิดชอบในการแสวงหาโอกาสเข้าร่วมหรือจัดสัมมนา พร้อมกับประสานงาน และให้ความสนับสนุนนักลงทุนภาคเอกชนให้มีส่วนเข้าร่วมการสัมมนา เมื่อมีความพร้อมทางด้านการท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก ในระดับหนึ่งแล้ว นักลงทุนภาคเอกชนควรมีบทบาทและร่วมรับผิดชอบค่าใช้จ่ายต่าง ๆ โดยมีวิธีการจัดสรรค่าใช้จ่ายตามที่ได้ตกลงกัน

5) โครงการจัดตั้งสำนักงานข่าวสารการลงทุน

5.1) พื้นที่

- แขวงจำปาสัก
- เวียงจันทน์
- กงสุล หรือ ททท. อุบลราชธานี
- สถานทูตลาวในประเทศต่าง ๆ

5.2) วัตถุประสงค์

- เพื่อเป็นแหล่งให้ข้อมูลข่าวสาร และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างองค์กรส่งเสริมของแขวงจำปาสักและนักลงทุน
- เพื่อส่งเสริมการลงทุนและการท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก

5.3) วิธีดำเนินการ

- เสนอโครงการและงบประมาณต่าง ๆ ในการดำเนินการ
- ศึกษาข้อมูลด้านการท่องเที่ยว และนักลงทุนเพื่อเผยแพร่ต่อไป
- จัดการส่งเสริมการลงทุนด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ออกจดหมายข่าวสารเวียนแก่นักลงทุนในระดับต่าง ๆ การดำเนินการวิจัยด้านการท่องเที่ยว จัดสัมมนาระหว่างนักลงทุน

5.4) ความเหมาะสมในการลงทุน

มีความเหมาะสมในระดับกลาง เพราะขึ้นอยู่กับขนาดของโครงการ หลังจาก 5 ปีแล้ว จะยังมีอยู่หรือไม่อย่างไร หรือควรตั้งเป็นคณะทำงานที่เป็นส่วนหนึ่งขององค์การท่องเที่ยวของลาว หรือตัวแทน อทช. ในระดับแขวง เพื่อความคล่องตัว และสามารถยุบหน่วยงานได้ง่ายเมื่อหมดความจำเป็น

3.6 เงินลงทุน

จำนวนเงินลงทุนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก ซึ่งประเมินในเบื้องต้นจากค่าลงทุนแต่ละโครงการที่วางแผนไว้ให้รองรับกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ตารางที่ 3.6-1 เป็นตารางสรุปโครงการ โดยแบ่งออกเป็น 3 สาขาการพัฒนา คือ โครงสร้างพื้นฐาน การลงทุน และการบริหาร เนื่องจากในกลุ่มสาขาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต้องการพัฒนาการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เป็นโครงการที่ทาง สปป.ลาว และองค์กรที่เกี่ยวข้องอยู่ระหว่างดำเนินการอยู่แล้ว จึงมิได้จัดทำรายละเอียดโครงการ ในการศึกษาได้เสนอโครงการเกี่ยวกับการขนส่ง คิดเป็นเงินลงทุน 7.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ประเภทโครงการลงทุนมีทั้งหมด 17 โครงการ ในพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว 5 กลุ่ม รวมทั้งพื้นที่ช่องเม็ก คิดเป็นเงินลงทุนรวม 584.0 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และประเภทโครงการบริหาร 5 โครงการ คิดเป็นเงินลงทุนรวม 4.8 ล้านดอลลาร์สหรัฐ รวมเงินลงทุนทั้งหมด 596.1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สำหรับรายละเอียดของการลงทุนทางด้านระยะเวลา ลงทุน และข้อเสนอแนะหน่วยงานลงทุนได้เสนอไว้ในตารางที่ 3.6-2 ส่วนรายละเอียดการวิเคราะห์แผนการลงทุน ได้นำเสนอไว้ในหัวข้อแผนการลงทุน

ในส่วนระยะเวลาการลงทุนเพื่อให้รองรับกับการเติบโตด้านตลาดการท่องเที่ยว และความเหมาะสมของขีดความสามารถการลงทุน ได้นำเสนอแผนทยอยการลงทุนในช่วงปีต่าง ๆ ซึ่งต้องการให้การลงทุนค่อย ๆ เกิดขึ้น โดยไม่เร่งรัด ทั้งนี้เป็นโครงการประเภทที่มีแผนการลงทุนในระยะยาว เนื่องจากต้องการให้มีการสะสมทุน และเนื่องจากเป็นโครงการขนาดใหญ่ นอกจากนี้ โครงการที่เสนอให้เป็นการลงทุนจากภายในประเทศในกรณีไม่สามารถหาแหล่งเงินทุนได้ จึงควรเป็นการลงทุนในระยะยาว ซึ่งธุรกิจค่อย ๆ เติบโตจากการสะสมทุน ช่วงที่มีการลงทุนของโครงการที่เสนอ จะครอบคลุมระยะเวลา 13 ปี ดังแสดงในตารางที่ 3.6.3 ความต้องการเงินลงทุนต่อปีสูง จะอยู่ในช่วง 4 ปี (พ.ศ. 2539-2542) นอกจากนี้ มีการกระจายของเงินลงทุนใกล้เคียงกันในแต่ละปี ดังแสดงในรูปที่ 3.6-1

ตารางที่ 3.6-1 เงินลงทุนของโครงการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก

กลุ่มพื้นที่ท่องเที่ยว/แผนงาน	โครงการ	ขนาด (พท. โครงการ+ก่อสร้าง)	ดอลลาร์สหรัฐ
เมืองปากเซ	โครงการลงทุนปรับปรุงตลาดเช้า	10 ไร่	3,840,000
	โครงการลงทุนที่พัก	500 ห้อง	20,000,000
	โครงการลงทุนหมู่บ้านผลิตของที่ระลึก	5 ไร่	1,920,000
	โครงการลงทุนร้านอาหาร	รายละเอียด 3 ไร่ 10 ไร่	11,520,000
	โครงการลงทุนศูนย์บริการนักท่องเที่ยว	100+20 ไร่	7,680,000
เมืองจำปาสัก	โครงการพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติจำปาสัก	3 ไร่	1,152,000
	โครงการมหาวิทยาลัยเซษฐปุระ	2,000+500 ไร่	192,000,000
กลุ่มสี่พันดอน	โครงการคอนพระเพ็ช		195,000,000
	โครงการปรับปรุงเส้นทางรถไฟ		2,304,000
	โครงการพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ "Mae Khong World"	100+20 ไร่	7,680,000
	โครงการบริการท่องเที่ยวทางน้ำ	50 ไร่	1,000,000
	โครงการศูนย์วัฒนธรรมดอนโฮง	100+10 ไร่	3,840,000
	โครงการศูนย์บริการนักท่องเที่ยวบ้านฝัวแก่ง	50+3 ไร่	1,152,000
กลุ่มพูสา	โครงการลงทุนศูนย์บริการนักท่องเที่ยว (บ้านเขียตโง)	500+100 ไร่	38,400,000
กลุ่มปากช่อง	โครงการเมืองจำลองชนเผ่า	1,000+200 ไร่	76,800,000
	โครงการสวนเกษตรท่องเที่ยว	30,000 ไร่	12,000,000
กลุ่มช่องเม็ก	โครงการศูนย์ธุรกิจการท่องเที่ยว	100+20 ไร่	7,680,000
บริหาร	โครงการพัฒนาท่องเที่ยวพื้นที่ต่อแดนลาว-ไทย-กัมพูชา		40,000
	โครงการจัดตั้ง อทช.แขวงจำปาสัก		768,000
	โครงการจัดตั้งสำนักงานจัดการพื้นที่ท่องเที่ยว	5 แห่ง 50+2 ไร่	3,840,000
	โครงการสัมมนาการลงทุนการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก	5 ครั้ง	100,000
	โครงการจัดตั้งสำนักงานข่าวสารการลงทุน	2 แห่ง	20,000
โครงสร้างพื้นฐาน	โครงการปรับปรุงสถานีขนส่งและการเดินรถ	3 แห่ง 5 สาย 2+50 ไร่/แห่ง	5,760,000
	โครงการเดินเรือในแม่น้ำโขง	5 สาย	1,000,000
	โครงการปรับปรุงท่าเทียบเรือ	5 แห่ง	600,000
	รวม		596,096,000

ตารางที่ 3.6-2 สรุปแผนงานโครงการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

สาขา	แผนงาน	โครงการ	พื้นที่	ระยะเวลา	งบประมาณ	ผู้ลงทุน	หมายเหตุ	
โครงสร้างพื้นฐาน	โครงสร้างทางอากาศ	โครงการปรับปรุงสนามบินปากเซ	เมืองปากเซ คอนพระเพ็ญ			ความช่วยเหลือ นักลงทุน	สปป.ลาว โครงการ ดอนพระเพ็ญ	
		โครงการก่อสร้างสนามบินคอนพระเพ็ญ	เมืองปากเซ					โครงการ ADB
	โครงข่ายถนน	โครงการปรับปรุงถนนสาย 13	เมืองปากเซ					โครงการ ADB
		โครงการปรับปรุงถนนสาย 10	เมืองปากเซ					สปป.ลาว
		โครงการปรับปรุงถนนสาย 23	เมืองปากเซ					สปป.ลาว
		โครงการปรับปรุงถนนสาย 18	เมืองปากเซ					สปป.ลาว
	การขนส่ง	โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงเชื่อมถนนสาย 10	เมืองปากเซ		2538-2541	5.76	บ.เคเอ็นที สปป.ลาว บ.บเอส.ไทย	
		โครงการปรับปรุงสถานีขนส่ง และเดินรถ	เมืองปากเซ					
		โครงการเดินเรือในแม่น้ำโขง	เมืองปากเซ		2539-2543	1	เอกชน	
		โครงการก่อสร้าง ปรับปรุงท่าเรือหิสมเรือ	เมืองปากเซ		2538-2542	0.6	เอกชน	
ระบบสื่อสาร	โครงการขนส่งทางอากาศ	เมืองปากเซ					สปป.ลาว	
		คอนพระเพ็ญ						
	โครงการปรับปรุงระบบโทรศัพท์	เมืองปากเซ						สปป.ลาว
		เมืองปากเซ						
		เมืองจำปาสัก						
		เมืองโขง						
		คอนพระเพ็ญ						
		เมืองปากเซ						
		เมืองปากเซ						
		เมืองจำปาสัก						
การประปา	โครงการก่อสร้าง ขยายระบบประปา	เมืองปากเซ					สปป.ลาว	
		เมืองปากเซ						

ตารางที่ 3.6-2 (ต่อ)

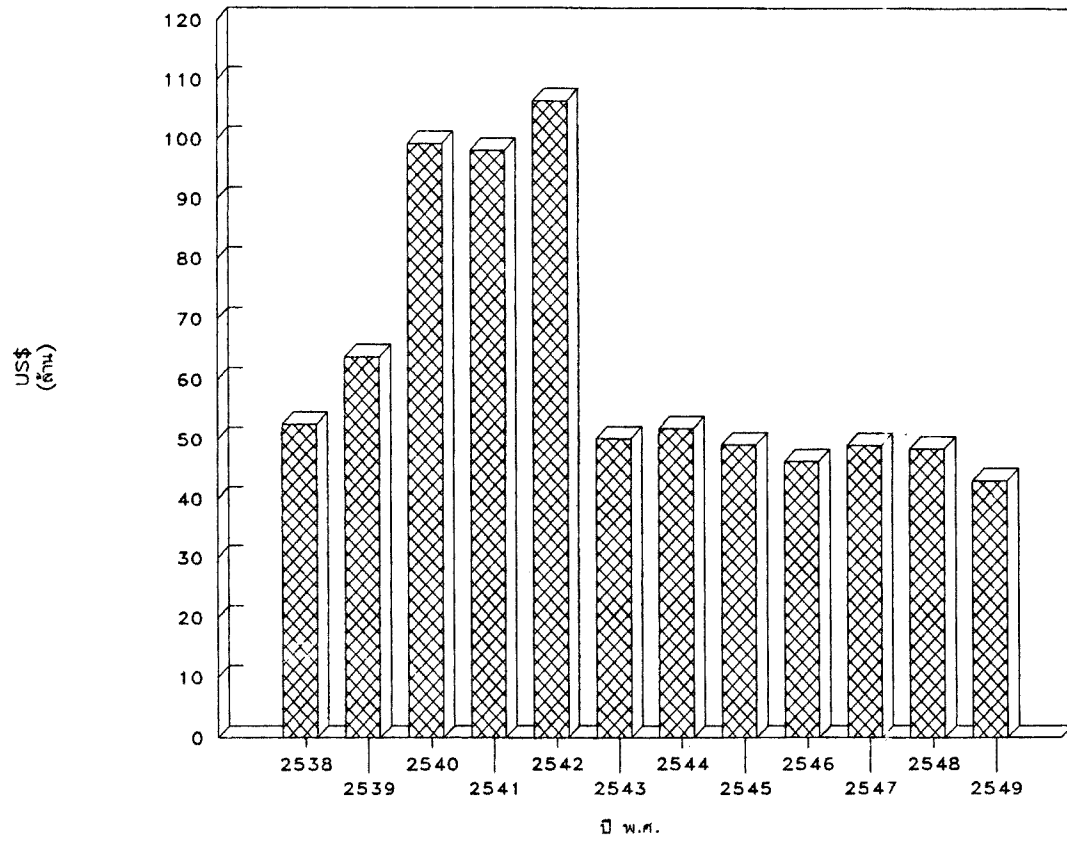
สาขา	แผนงาน	โครงการ	พื้นที่	ปีดำเนินงาน	งบประมาณ	ผู้ลงทุน	หมายเหตุ	
การลงทุน	เมืองปากซ	โครงการลงทุนปรับปรุงตลาดเช้า	เมืองปากซ	2538-2540	3.84	นักลงทุน		
		โครงการลงทุนที่พัก	เมืองปากซ	2538-2544	20	นักลงทุน		
		โครงการลงทุนหมู่บ้านผลิตภัณฑ์ระดับ	บ้านพระพาส (เมืองปากซ)	2539-2548	1.92	นักลงทุน		
		โครงการลงทุนร้านอาหาร	เมืองปากซ	2538-2547	11.52	นักลงทุน		
		โครงการลงทุนศูนย์บริการนักท่องเที่ยว	เมืองปากซ	2539-2545	7.68	นักลงทุน		
	เมืองจำปาสัก	โครงการพัฒนาศูนย์ที่พักนักท่องเที่ยว	เมืองจำปาสัก	เมืองจำปาสัก	2539-2541	1.152	รัฐ/นักลงทุน	
		โครงการมหาวิทยาลัยเชียงประ	เมืองจำปาสัก	เมืองจำปาสัก	2540-2549	192	รัฐ/นักลงทุน	ความร่วมมือ
	กลุ่มพื้นที่ตอน	โครงการคอนพระเพ็ง	น้ำตกคอนพระเพ็ง	น้ำตกคอนพระเพ็ง	2538-2542	195	นักลงทุน	
		โครงการปรับปรุงเส้นทางรถไฟ	บ้านดอนเตง	บ้านดอนเตง	2540-2541	2.304	นักลงทุน	
		โครงการพัฒนาศูนย์น้ำ "Mae Khong World"	บ้านดอนสม	บ้านดอนสม	2540-2544	7.68	รัฐ/นักลงทุน	
	กลุ่มพวน	โครงการบริการท่องเที่ยวห้วยน้ำ	สีพันดอน	สีพันดอน	2538-2542	1	นักลงทุน	
		โครงการศูนย์วัฒนธรรมคอนโซ	เกาะโขง	เกาะโขง	2539-2547	3.84	รัฐ/นักลงทุน	
		โครงการศูนย์บริการนักท่องเที่ยวบ้านจำแก	พุมพอน	พุมพอน	2539-2543	1.152	นักลงทุน	
		โครงการลงทุนศูนย์บริการนักท่องเที่ยว (บ้านเชียงต้อย)	บ้านเชียงต้อย	บ้านเชียงต้อย	2539-2548	38.4	นักลงทุน	
		โครงการจ้างสอนคนเฝ้า	เมืองปากซ	เมืองปากซ	2540-2549	76.8	นักลงทุน	
กลุ่มเชียงเม็ก	โครงการสวนเกษตรท่องเที่ยว	เมืองปากซ	เมืองปากซ	2539-2543	12	นักลงทุน		
	โครงการศูนย์ธุรกิจการท่องเที่ยว	เชียงเม็ก	เชียงเม็ก	2539-2543	7.68	รัฐ/นักลงทุน		

ตารางที่ 3.6-2 (ต่อ)

สาขา	แผนงาน	โครงการ	พื้นที่	ปีดำเนินการ	งบประมาณ	ผู้ลงทุน	หมายเหตุ
การบริการ	ความร่วมมือ	โครงการพัฒนาท่องเที่ยวพื้นที่ต่อแกลงลาว-ไทย-กัมพูชา	สามเหลี่ยมมรกต (ไทย-ลาว-กัมพูชาประชาธิปไตย)	2539-2540	0.04	รัฐ	
	สำนักงาน อทช.	โครงการจัดตั้ง อทช. แขวงจำปาสัก	เมืองปากเซ เมืองจำปาสัก เมืองปากซอ สี่พันดอน พูสา	2538-2539	0.768	อทช.	
	จัดการพื้นที่ท่องเที่ยว	โครงการจัดตั้งสำนักงานจัดการพื้นที่ท่องเที่ยว	พื้นที่ท่องเที่ยวเียวปากซอ พื้นที่ท่องเที่ยวสี่พันดอน พื้นที่ท่องเที่ยวจำปาสัก พื้นที่ท่องเที่ยวพูสา พื้นที่ท่องเที่ยวเวียงปากเซ	2538-2542	3.84	แขวงจำปาสัก	
	ส่งเสริมการลงทุน	โครงการส่งเสริมการลงทุนท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก โครงการจัดตั้งสำนักงานส่งเสริมการลงทุน	แขวงจำปาสัก เมืองปากเซ	2538-2539 2538-2539	0.1 0.02	รัฐ/อทช. รัฐ/อทช.	

ตารางที่ 3.6-3 ความต้องการเงินลงทุนในแต่ละปีของโครงการและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงป่าสัก

โครงการ/แผนงาน	การลงทุนในแต่ละปี												
	2538	2539	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550
โครงการลงทุนปรับปรุงตลาดเช้า	2,016,000	1,056,000	1,104,000	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
โครงการลงทุนที่พัก	5,250,000	0	5,750,000	0	6,250,000	0	6,750,000	0	0	0	0	0	0
โครงการลงทุนหมู่บ้านผลิตภัณฑ์มะลิ	0	528,000	0	0	600,000	0	0	672,000	0	0	744,000	0	0
โครงการลงทุนร้านอาหาร	1,209,600	1,267,200	1,324,800	1,382,400	1,440,000	1,497,600	1,555,200	1,612,800	1,670,400	1,728,000	0	0	0
โครงการลงทุนศูนย์บริการนักท่องเที่ยว	0	4,224,000	0	0	2,400,000	0	0	2,688,000	0	0	0	0	0
โครงการติดตั้งถังใส่ตามถังชาติจำปาสัก	0	633,600	0	691,200	0	0	0	0	0	0	0	0	0
โครงการทางวิทยุประชาสัมพันธ์	0	0	22,080,000	23,040,000	24,000,000	24,960,000	25,920,000	26,880,000	27,840,000	28,800,000	29,760,000	30,720,000	0
โครงการถนนพละพิศ	40,950,000	42,900,000	44,850,000	46,800,000	48,750,000	0	0	0	0	0	0	0	0
โครงการปรับปรุงอุโมงค์ทางรถไฟ	0	0	1,324,800	1,382,400	0	0	0	0	0	0	0	0	0
โครงการติดตั้งถังน้ำดื่ม "Mae Khong World"	0	0	1,766,400	1,843,200	1,920,000	1,996,800	2,073,600	0	0	0	0	0	0
โครงการบริการนักท่องเที่ยว	210,000	220,000	230,000	240,000	250,000	0	0	0	0	0	0	0	0
โครงการศูนย์วัฒนธรรมคอนกรีต	0	844,800	0	921,600	0	998,400	0	1,075,200	0	1,152,000	0	0	0
โครงการศูนย์บริการนักท่องเที่ยวบ้านพัก	0	253,440	264,960	276,480	288,000	299,520	0	0	0	0	0	0	0
โครงการลงทุนศูนย์บริการนักท่องเที่ยว (บ้านเขื่อนลือ)	0	4,224,000	4,416,000	4,608,000	4,800,000	4,992,000	5,184,000	5,376,000	5,568,000	5,760,000	5,952,000	0	0
โครงการก่อสร้างอาคาร	0	0	8,832,000	9,216,000	9,600,000	9,984,000	10,368,000	10,752,000	11,136,000	11,520,000	11,904,000	12,288,000	0
โครงการสวนสาธารณะท่องเที่ยว	0	2,640,000	2,760,000	2,880,000	3,000,000	3,120,000	0	0	0	0	0	0	0
โครงการศูนย์บริการนักท่องเที่ยว	0	1,669,600	1,766,400	1,843,200	1,920,000	1,996,800	0	0	0	0	0	0	0
โครงการพัฒนาท่องเที่ยวที่มีต้นสนขาว-ไทย-จีน	0	22,000	23,000	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
โครงการจัดตั้ง อุทยานแห่งชาติจำปาสัก	403,200	422,400	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
โครงการจัดตั้งสำนักงานจัดการพื้นที่ท่องเที่ยว	806,400	844,800	883,200	921,600	960,000	0	0	0	0	0	0	0	0
โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ	52,500	53,000	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
โครงการจัดตั้งสำนักงานส่งเสริมการท่องเที่ยว	10,500	11,000	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
โครงการปรับปรุงตลาดเช้า	1,512,000	1,584,000	1,656,000	1,728,000	0	0	0	0	0	0	0	0	0
โครงการเสริมสร้างภูมิทัศน์	0	220,000	230,000	240,000	250,000	260,000	0	0	0	0	0	0	0
โครงการปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยว	126,000	132,000	138,000	144,000	150,000	0	0	0	0	0	0	0	0
รวม	52,546,200	63,771,840	99,399,560	98,158,080	106,578,000	50,105,120	51,850,800	49,056,000	46,214,400	48,960,000	48,360,000	43,008,000	0

รูปที่ 3.6-1 ความต้องการเงินลงทุนในแต่ละปีโครงการ

3.7 แผนการลงทุน

3.7.1 กลยุทธ์การส่งเสริมการลงทุนด้านการท่องเที่ยว

1) การแบ่งระยะและขั้นตอน

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยว การกำหนดกลยุทธ์ของแผนการลงทุน ดังนี้ คือ กลยุทธ์ที่ 1 การกำหนดแผนสำหรับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นจุดเด่น และสามารถจูงใจทั้งนักลงทุนและนักท่องเที่ยวให้มีความสนใจเข้ามาลงทุนและท่องเที่ยว กลยุทธ์ที่ 2 จะเป็นกลยุทธ์ในด้านการตลาด โดยจะเป็นกลยุทธ์ที่ใช้ศักยภาพของประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดอุบลราชธานีในด้านการหาลงทุน และเป็นฐานดึงดูดนักท่องเที่ยว เป้าหมายเข้ามาท่องเที่ยวมายังแขวงจำปาสัก ส่วนกลยุทธ์ที่ 3 เป็นกลยุทธ์ด้านการลงทุนโดยเฉพาะ

กลยุทธ์การส่งเสริมการลงทุนจะแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ

(1) ระยะสั้น กลยุทธ์การลงทุน จะเป็นการลงทุนที่ใช้ประโยชน์จากแหล่งท่องเที่ยวโครงสร้างพื้นฐาน คมนาคมขนส่งและสาธารณูปโภคของแขวงจำปาสักที่มีอยู่เดิม เพื่อให้เกิดการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวต่างๆ จัดเป็นการนำสิ่งที่เป็นต้นทุนจม (Sunk Cost) หรือมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมในการเกิดโครงการเท่ากับศูนย์ เช่น การใช้ประโยชน์จากการบูรณะพัฒนาถนนหลักสาย 13 เพื่อขนส่งนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก สถานบันเทิง ฯลฯ กลยุทธ์นี้สามารถดำเนินได้ทันที และเหมาะสมกับ สปป.ลาวในขณะนี้ ซึ่งไม่พร้อมที่จะลงทุนขนาดใหญ่ได้พร้อมกันหลายๆ โครงการ

(2) ระยะกลาง จะเป็นกลยุทธ์การเติบโตในสาขาอื่นเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว (Other Sectors Growth for Tourism Development) เป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมหลักที่มีผลกระทบคืบหน้าและกลับมาสูง เป็นการนำทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการกระตุ้นอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เช่น การพัฒนาภาคอุตสาหกรรม หรือเกษตรกรรมในพื้นที่เพื่อกระตุ้นการพัฒนาหรือลงทุนทางด้านท่องเที่ยว การลงทุนในระยะนี้อยู่ในช่วงปีที่ 3-6 ปี จากการวางแผน

(3) ระยะยาว เป็นการใช้กลยุทธ์ที่ใช้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเหนี่ยวนำให้เกิดการลงทุนในสาขาอื่น (Induced Growth) เป็นการดำเนินการลงทุน เมื่อมีเงินทุนและทรัพยากรที่มากพอในการใช้จ่าย ซึ่งจะเกิดขึ้นได้เมื่อ สปป.ลาว มีความพร้อมทางเศรษฐกิจสังคมและการเมืองมากกว่าในปัจจุบัน ซึ่งอาจอยู่ในระหว่าง 7-10 ปี เช่น การลงทุนพัฒนาเมืองท่องเที่ยว

เที่ยวคอนพะเพ็งวิลเลจ จะเห็นยวนำให้เกิดการลงทุนปรับปรุงสาธารณูปโภค อุตสาหกรรมเกษตร และโรงงานรองรับความเติบโตของสาขาการท่องเที่ยว

2) กลุ่มนักลงทุนเป้าหมาย

การลงทุนด้านการท่องเที่ยวให้มีความกระจายโดยทั่วถึงนั้น จะต้องอาศัยนักลงทุนภาคเอกชนเป็นหลัก ทั้งนี้โดยได้รับความสนับสนุนจากภาครัฐบาลในการจัดสร้างระบบโครงสร้างหลัก และสาธารณูปโภคที่ต้องใช้เงินลงทุนสูง สำหรับ สปป.ลาว ซึ่งมีทรัพยากรธรรมชาติเป็นสินค้าหลัก และในระยะแรกยังขาดเงินทุนในการดำเนินการด้านอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ การลงทุนด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่ต้องการเงินลงทุนสูง เช่น โครงการขนาดใหญ่ ๆ โดยเฉพาะทางด้านที่พัก หรือพัฒนาจัดสร้างแหล่งท่องเที่ยวขึ้น ต้องอาศัยการลงทุนจากนักลงทุนต่างชาติ

ในขณะนี้ นักลงทุนต่างชาติที่มีความได้เปรียบสูงสุด ในด้านทำเล การติดต่อสื่อสารความเข้าใจในกฎระเบียบ การคมนาคมขนส่ง ก็คือนักลงทุนจากประเทศไทย ทั้งในรูปแบบนักพัฒนาโครงการระดับใหญ่ (Developer) เช่น ในกรณีการพัฒนาคอนพะเพ็ง ให้เป็นเมืองท่องเที่ยวแบบสมบูรณ์ หรือนักลงทุน และผู้ประกอบการ (Investor and Operator) ในกรณีของโรงแรมจำปาพาเลซโดยผู้ดำเนินการเหล่านี้มักมีโครงการ และเครือข่ายที่จะดำเนินการต่อไป โดยขยายฐานกิจการจากประเทศไทยออกไปอีก

เมื่อพิจารณาจากตลาดนักท่องเที่ยวที่มีอำนาจซื้อ และให้ความสนใจเดินทางมาพักผ่อนจะเห็นว่ามีความเป็นไปได้ที่จะพิจารณานักลงทุนจากฝรั่งเศส ญี่ปุ่น การกำหนดกลุ่มนักลงทุนเป้าหมายโดยวิธีการนี้จะ เป็นผลดีในเชิงการตลาด

3) การใช้กลไกตลาดเพื่อจูงใจนักลงทุน

เพื่อจูงใจให้พัฒนาโครงการ และผู้ประกอบการเกิดความสนใจและกระตือรือร้นที่จะเข้ามาดำเนินธุรกิจใน สปป.ลาว เพื่อให้เกิดการลงทุน การจ้างงานและการกระจายรายได้ขึ้นในท้องถิ่น ผู้บริหารประเทศต้องมีความเข้าใจพื้นฐานความต้องการและเงื่อนไขธุรกิจเหล่านี้ เพื่อดึงดูดนักลงทุนควรส่งเสริมให้เกิดการลงทุนตามเป้าหมายการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว กลไกตลาดท่องเที่ยว ดังต่อไปนี้

(1) ความต้องการของนักลงทุน คือ โอกาสในการลงทุนที่ขึ้นอยู่กับปริมาณนักท่องเที่ยว ซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความสามารถในการดำเนินการตามแผนการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐบาลแห่งต่างๆ เช่น

- มีเสถียรภาพในการประกอบกิจการพอสมควร ทั้งในด้านเศรษฐกิจและการเมือง ซึ่งมักเป็นจุดอ่อนอย่างหนึ่งของรัฐบาลประเทศสังคมนิยม เช่น สบป.ลาว นักธุรกิจย่อมมองหาช่องทางการลงทุนในกิจการที่มีความเสี่ยงต่ำในทางกฎหมาย กฎระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ
 - พื้นที่ที่จะลงทุน ควรมีความพร้อมด้านสาธารณูปโภค โครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกในการทำธุรกิจ (Infrastructure and Utilities)
 - การรองรับขององค์กรประสานงานจากภาครัฐบาลและเอกชน เช่น องค์กรร่วมรัฐ เอกชน หอการค้า คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน องค์กรท่องเที่ยวแห่งชาติ ฯลฯ
- (2) ผลประโยชน์ตอบแทนสูงสุด ในขณะที่ต้นทุนค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่ำสุดอย่างน้อยการลงทุนนั้นๆ ต้องให้ผลตอบแทนหรือเงินปันผลที่ต่ำกว่าการลงทุนในพื้นที่อื่นๆ ในบริเวณใกล้เคียง เช่น ในกรณีของโครงการคอนพะเพ็ง วิลเลจ จะได้รับสัมปทานในการดำเนินการธุรกิจและการจัดการที่ดินถึง 3,000 ไร่ เป็นระยะเวลาถึง 65 ปี และในระหว่างนั้นนักธุรกิจอื่นที่ต้องการเข้ามาประกอบกิจการในพื้นที่โครงการจะต้องได้รับอนุญาตและชำระค่าเช่าแก่ผู้พัฒนาโครงการ
- (3) ความพร้อม ความสะดวกรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพขององค์กรด้านการลงทุนที่เกี่ยวข้อง เช่น สถานกงสุล สถานทูต และหน่วยงานของรัฐบาลอื่นๆ
- (4) การส่งเสริม ประสานงานให้แก่นักลงทุนในการดำเนินการธุรกิจในพื้นที่ ซึ่งได้แก่
- การให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องและรวดเร็ว
 - การสร้างบรรยากาศให้เกิดการลงทุน เช่น การค้าประกันโครงการ การให้สิทธิพิเศษแก่นักลงทุน เป็นต้น

3.7.2 ตลาดนักลงทุนด้านการท่องเที่ยว

1) อุปสงค์ของการลงทุน

การลงทุนในการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก นับเป็นจุดหนึ่งที่มีความน่าสนใจเข้ามาลงทุนเนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการส่งเสริมสูง และสามารถพัฒนาให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง กับการท่องเที่ยวของภาคอีสานตอนล่างของประเทศไทยมากที่สุดโดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวของจังหวัดอุบลราชธานี มีแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถส่งเสริมให้ติดอันดับการท่องเที่ยวในภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประกอบกับความใหม่ในการเปิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยังขาดการลงทุนอยู่อีกมาก ในด้านที่พัก โรงแรม การคมนาคมร้านอาหารภัตตาคาร ร้านขายของและของที่ระลึก ธุรกิจการท่องเที่ยว และการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ ขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น นโยบายที่มีการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวอย่างจริงจังของรัฐ ทั้งในระดับท้องถิ่นและส่วนกลาง ยังมีส่วนสนับสนุนและสร้างแรงจูงใจแก่นักลงทุน

โอกาสที่ทำให้แขวงจำปาสักเป็นแหล่งที่น่าสนใจ ที่นักลงทุนจะเข้ามาทำการลงทุนอีก ประการหนึ่งคือ การพัฒนาเครือข่ายที่เกิดขึ้นของประเทศต่างๆ ในภูมิภาคนี้ทั้งประเทศ ไทย สปป.ลาว จีน และเวียดนาม พร้อมทั้งเงินช่วยเหลือสนับสนุนทั้งจากประเทศญี่ปุ่น ออสเตรเลีย และอื่น ๆ อีกมากมายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

ประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นจุดสนใจที่จะทำให้ให้นักลงทุนต่าง ๆ เกิดความสนใจที่จะเข้ามาลงทุนในแขวงจำปาสักแทบทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม นักลงทุนไม่ว่าขนาดเล็กหรือใหญ่ ก่อนที่จะทำการพิจารณาเข้ามาลงทุน ล้วนแต่จะต้องคำนึงถึงผลตอบแทนจากการลงทุนที่จะได้รับ เช่น

(1) โอกาสทางด้านการตลาด จำนวนนักท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเดินทางเข้ามาประเภทของนักท่องเที่ยว ลักษณะการใช้เงิน จำนวนวันของการเข้าพักแรม ฯลฯ

(2) ระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ กฎหมาย การจูงใจ ระเบียบการในการเข้าประเทศ สปป.ลาวของนักท่องเที่ยว สิทธิพิเศษต่างๆ การนำเงินออกนอกประเทศ และระเบียบข้อบังคับทางสิ่งแวดล้อม

(3) ต้นทุนต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการลงทุน ค่าที่ดิน ทั้งที่เป็นการเช่า การซื้อ หรือระยะเวลาในการเช่า ค่าวัสดุก่อสร้างรวมการขนส่ง ค่าเครื่องจักรรวมการขนส่ง

2) อุทยานของนักลงทุน

นักลงทุนที่น่าจะให้ความสนใจเข้ามาลงทุนในแขวงจำปาสัก สามารถจำแนกได้ดังนี้คือ

(1) นักลงทุนใน สปป.ลาว

การจูงใจให้นักลงทุนใน สปป.ลาวเข้ามาลงทุนด้านการทำธุรกิจการท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก ควรจะมีลักษณะที่เป็นโครงการที่ไม่ใช้เงินในการลงทุนสูง แต่ให้ผลตอบแทนเร็ว และดี มีความเสี่ยงของการลงทุนต่ำ เช่น การทำธุรกิจร้านขายของปลอดภาษี และของที่ระลึก ร้านอาหารภัตตาคาร การผลิตสินค้าพื้นเมือง และการให้บริการการท่องเที่ยว แต่จุดอ่อนของนักลงทุนในประเทศคือ การขาดเงินลงทุน ขาดทักษะในการบริหาร และมาตรฐานของสินค้าและบริการที่จะเสนอขาย ส่วนจุดแข็งคือ เข้าใจในวัฒนธรรม ระเบียบ กฎหมาย ภาษา ตลอดจนการระดมบุคลากรเข้ามาทำงาน

(2) นักลงทุนในจังหวัดอุบลราชธานีและจังหวัดใกล้เคียง

ธุรกิจที่นักลงทุนกลุ่มนี้จะให้ความสนใจคือ ธุรกิจที่สามารถใช้กำลังการผลิตส่วนเกินของตนเองให้เป็นประโยชน์ โดยเฉพาะจากการขยายการลงทุนมายังแขวงจำปาสักเป็นการขยายเครือข่ายธุรกิจของตนเองให้ครอบคลุมมากขึ้น หรือการมีความสัมพันธ์ใน

บางประการ เช่น มีการทำธุรกิจอยู่แล้วในบางประเภท หรือมีความสนิทสนมคุ้นเคย เป็นต้น จุดแข็งของการดึงนักลงทุนกลุ่มนี้คือ ำ้เงินลงทุนไม่มากนักก็สามารถจะเข้ามาลงทุนได้ ในกรณีเป็นการลงกำลังการผลิตส่วนเกินที่มีอยู่ หรือในการขยายเครือข่ายของธุรกิจ ให้มีการเชื่อมโยงมากขึ้น หรือการขยายฐานธุรกิจจากธุรกิจที่มีอยู่เดิมมาเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอีกด้วย แต่จุดอ่อนก็ยังเป็นเช่นเดียวกับนักลงทุนใน สปป.ลาว คือ การขาดทักษะในการบริหาร และมาตรฐานในการผลิตสินค้าและบริการ นอกจากนี้ ยังมีความเสี่ยงเปรียบบางประการ เกี่ยวกับกฎหมาย และระเบียบการต่างๆ เมื่อเปรียบเทียบกับนักลงทุนในประเทศ สปป.ลาว การลงทุนของนักลงทุนกลุ่มนี้จะเกี่ยวข้องกับโครงการด้านการบริการการท่องเที่ยว ตัวเดินทาง การคมนาคมขนส่ง โรงแรม ร้านอาหารของพลวัตภาษี ร้านอาหารของที่ระลึก ร้านอาหาร ฯลฯ

(3) นักลงทุนประเทศไทยนอกจากข้อ (2)

กลุ่มนี้หมายถึง นักลงทุนในประเทศไทยที่สนใจจะเข้ามาลงทุนเนื่องจากวิเคราะห์แล้ว มองเห็นศักยภาพต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น ที่มีความเป็นไปได้ในโครงการหรือขนาดการลงทุนที่ใหญ่ขึ้น มีความมั่นใจในตลาด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ มีมูลค่าของตนเองในขนาดที่มากพอ และต้องการขยายเครือข่ายด้านการทำธุรกิจของตนเองให้ครอบคลุมในภูมิภาคมากขึ้น เช่น ธุรกิจโรงแรมแบบลูกรัซ ธุรกิจการท่องเที่ยว การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างครบวงจร (โครงการคอนพะเพ็ง) การพัฒนาสถานบันเทิงเริงรมย์ จุดเด่นของนักลงทุนกลุ่มนี้คือ เงินทุนที่ไม่จำกัด ความเป็นมืออาชีพ และลุ่มลูกค้าที่จะดึงเข้ามาได้ แต่จุดเสี่ยงเปรียบของนักลงทุนกลุ่มนี้จะเป็นเรื่องภาษา กฎระเบียบ และการจูงใจการลงทุนของรัฐบาลไทยที่จะให้ลงทุนในประเทศ

(4) นักลงทุนจากต่างประเทศนอกจากประเทศไทย

กลุ่มนี้มีลักษณะการลงทุนแบบกลุ่ม (3) ทุกประการและมีจุดเด่นจุดด้อยที่คล้ายกันแต่มีขนาดของเงินลงทุนหรืออื่น ๆ ที่มากกว่าและใหญ่กว่า โดยมีลักษณะของการลงทุนทั้งในรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

- ลงทุนแบบเจ้าของเดียว
- แบบบริษัทหรือห้างหุ้นส่วน
- แบบร่วมทุน (Joint Venture)

3.7.3 ตลาดเงินทุน

ตลาดเงินทุนสำหรับการลงทุนในด้านการท่องเที่ยวในแขวงจำปาสักนั้น อาจหาผู้ได้ทั้งในระบบและนอกระบบ โดยการกู้ยืมเงินในระบบนั้น เงินกู้ยืมเหล่านี้จะมีอัตราดอกเบี้ยประมาณร้อยละ 7-15 ต่อปี ในขณะที่การกู้ยืมเงินนอกระบบอาจมีอัตราดอกเบี้ยสูงถึงร้อยละ 30-40 ต่อปี อย่างไรก็ตาม ในแง่การลงทุนระดับกลางถึงใหญ่ระหว่างประเทศจะกล่าวถึงการกู้ยืมเงินในระบบซึ่งได้แก่

- (1) ตลาดเงินทุนในประเทศ
 - รัฐบาล สปป.ลาว ทั้งในรูปแบบการให้เงินกู้ และการรับประกันโครงการ
 - ธนาคารพาณิชย์ใน สปป.ลาว
 - แหล่งเงินกู้ส่วนบุคคล
- (2) ตลาดเงินทุนในประเทศไทย
 - ธนาคารพาณิชย์
 - บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรม
 - ธนาคารแห่งประเทศไทย
 - บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์
 - ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
 - เงินกู้ BIBF
 - บริษัทเอกชนต่าง ๆ และเงินกู้ส่วนบุคคล
 - รัฐบาลไทย
- (3) ตลาดเงินทุนต่างประเทศ
 - ADB และธนาคารโลก
 - เงินกู้ธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศ
 - สถาบันการเงินต่างประเทศ
 - นักลงทุนในต่างประเทศ
 - บริษัทเอกชนต่าง ๆ ที่สนใจจะลงทุน
 - รัฐบาลประเทศต่าง ๆ

สำหรับข้อเสนอแนะของประเภทนักลงทุนและโครงการลงทุนนั้น โดยทั่วไปในการแสวงหาประโยชน์จากการลงทุนไม่ควรจำกัดกลุ่ม แต่ควรให้มีการกระจายตัวมาจากประเทศต่างๆ เพื่อเสถียรภาพของเงินทุน และจะเป็นผลดีต่อการพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว เนื่องจากโครงการลงทุนขนาดใหญ่ จะมีแผนตลาดนักท่องเที่ยวของตนเอง อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาซึ่งพบว่าในพื้นที่ศึกษา ตลาดนักท่องเที่ยวไทยมีเสถียรภาพสูง ก็มีได้หมายความว่า จะจำกัดการลงทุนเฉพาะจากนักลงทุนไทย การส่งเสริมให้มีการลงทุนที่กว้างขวางจะเป็นประโยชน์ในระยะยาว

ข้อเสนอแนะการดำเนินการตามผลการศึกษา

ผลการศึกษาในขั้นนี้แม้จะมีความครอบคลุมทั้งในส่วนข้อมูลพื้นฐาน แนวทางการพัฒนา การท่องเที่ยวและการลงทุน แต่เป็นการศึกษาขั้นต้นเพื่อป้องกันและวางกรอบอย่างกว้างๆ ในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก มีความจำเป็นต้องกำหนดให้มีการศึกษาในขั้นรายละเอียดต่อไป อย่างไรก็ตามจากผลการดำเนินโครงการศึกษาในขั้นนี้ ได้นำมากำหนดกรอบการดำเนินการ เป็นข้อเสนอแนะเพื่อพิจารณาทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ ททท. และ อทช. สปป.ลาว กิจกรรมที่ควรดำเนินการ ดังนี้

(1) การถ่ายทอดผลการศึกษา เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์หลักของการดำเนินโครงการศึกษานี้ ททท. ควรจัดให้มีกระบวนการถ่ายทอดผลการศึกษาเพื่อให้ อทช. สปป.ลาว สามารถนำผลการศึกษาไปใช้ให้เกิดประสิทธิผล ในส่วนของรายงานอาจพิจารณาปรับปรุงเป็นภาษาลาว รวมทั้งจัดประชุมเชิงวิชาการ ในระดับเจ้าหน้าที่ของ อทช. สปป.ลาว ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและจัดทำแผน ร่วมกับเจ้าหน้าที่ของ ททท. และวท. เพื่อการถ่ายทอด และแลกเปลี่ยนแนวความคิดในการพัฒนา วิธีการศึกษา การอธิบายผลการศึกษา ตลอดจนตอบข้อซักถามต่าง ๆ เพื่อความชัดเจนในผลการศึกษา การรวบรวมวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในขั้นตอนการศึกษา เช่นแผนที่ ข้อมูลข่าวสาร ภาพถ่าย และสไลด์ เป็นต้น

(2) การจัดรายการพบปะนักลงทุนไทย ททท. ควรมีบทบาทในการประสานงานให้นักลงทุนไทยได้มีโอกาสได้รับข้อมูลข่าวสารการลงทุนจากผลการศึกษา เนื่องจากตามผลการศึกษา นักลงทุนไทย และตลาดทุนของไทยมีศักยภาพ และความได้เปรียบสูง ตลอดทั้ง ททท. ควรมีบทบาทประชาสัมพันธ์การวางกรอบการลงทุนของนักลงทุนไทยด้านการท่องเที่ยวใน สปป.ลาว เพื่อการสร้างชื่อเสียงที่ดี ในกรณีนี้ ททท. ควรจัดรายการประชุมเพื่อการพบปะนักลงทุนไทยด้านการท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก ร่วมกับฝ่าย สปป.ลาว โดยขอความสนับสนุนร่วมกับสื่อมวลชน เช่น บริษัทเนชั่นพัลลิกซ์ซึ่งรัฐจำกัด หอการค้าจังหวัดที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการความร่วมมือและวางแผน สปป.ลาว และวท. มีบทบาทนำเสนอทางวิชาการ อันจะทำให้เป็นผลดีต่อการส่งเสริมความสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวให้แน่นแฟ้นทั้งสองประเทศ

(3) อทช. สปป.ลาว ควรพิจารณาให้ความสำคัญต่อการประสานงาน เพื่อให้บรรลุแผนดำเนินการพัฒนาในด้านต่างๆ ตามข้อเสนอแนะในผลการศึกษาเกิดขึ้นอย่างครบถ้วน จึงจะทำให้การส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่วางไว้ ทั้งนี้โดยพิจารณาเป็นนโยบาย และแผนระดับประเทศ ระดับแขวง และท้องถิ่นต่างๆ ในการนี้จะต้องเตรียมการศึกษาหรือเส้นทางที่จะกำหนดเครื่องมือตามนโยบายที่จะส่งเสริมรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม เช่น การนำ

ระบบประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมมาใช้พัฒนาความเหมาะสมของโครงการพัฒนาทั้งของรัฐ และ เอกชน การกำหนดกฎระเบียบเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งปลูกสร้าง ระยะลอว์ร่น รวมทั้งการตั้งถิ่นฐาน ของชุมชน ตามที่ได้เสนอไว้ในผลการศึกษา

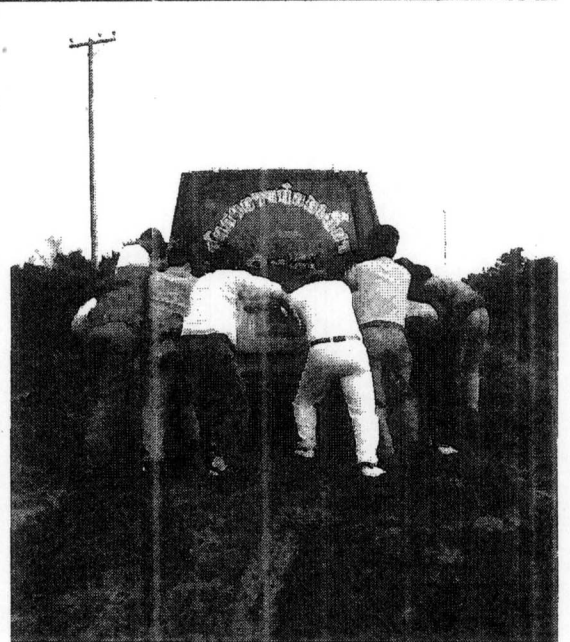
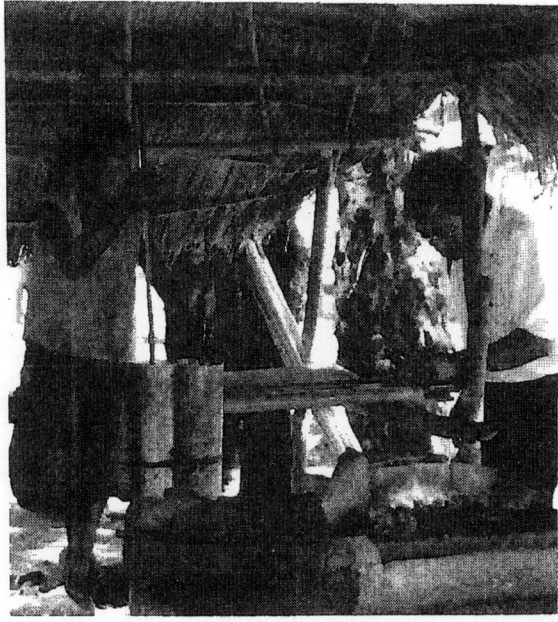
(4) อทช.สปป.ลาว ควรพิจารณาให้มีการประชาสัมพันธ์ ผลการศึกษาในระดับ แขวงโดยเชิญผู้เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน และนักวิชาการเข้าร่วม ในการนี้อาจขอความร่วมมือจาก ททท. และ วท. เพื่อส่งนักวิชาการเข้าร่วมชี้แจงผลการศึกษา การประชุมนี้ควรจัดที่ แขวงจำปาสัก เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องในระดับพื้นที่มีโอกาสเข้าร่วมอย่างใกล้ชิด

(5) การศึกษาในขั้นรายละเอียดของการพัฒนาแหล่งธรรมชาติเพื่อการท่องเที่ยวควร กำหนดเป็นโครงการศึกษาในขั้นรายละเอียดของแหล่งท่องเที่ยว ตามแนวทางการศึกษา ที่ได้นำ เสนอไว้ ซึ่งอาจจัดการศึกษาตามกลุ่ม ดังต่อไปนี้

- กลุ่มอาคารเก่าภายในเมือง
- วัดโพธิ์รัตนศาสดาราม
- สะพานฝรั่งเศสข้ามเซโดน
- วัดพู
- เมืองจำปาสัก
- วัดอุโมง
- พูอสา
- บ้านเขียดโจ้ง-พะโพ
- วัดจอมทอง
- น้ำตกสมพะมิต
- สุสานชาวเขาปากช่อง
- พทเวดา
- น้ำตกตาดพาน

(6) การติดตามและประเมินผล อทช.สปป.ลาว ควรจัดทำมีการติดตามประเมินผล การพัฒนาการท่องเที่ยวแขวงจำปาสักอย่างใกล้ชิด เพื่อการปรับปรุงผลการศึกษา และดำเนินการ กำกับชี้แนะและควบคุมการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ กิจกรรมติดตาม และ ประเมินผลที่สำคัญมีดังนี้

- การสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวทั้งด้านจำนวน คุณลักษณะการ
เดินทาง ความต้องการบริการ การใช้จ่าย ฯลฯ
- องค์กรและการจัดองค์ประกอบรับการทำหน้าที่จัดการแหล่งท่องเที่ยว
- การลงทุน โครงการ เงินลงทุน และแหล่งที่มา
- คุณภาพสิ่งแวดล้อม คุณภาพน้ำ อากาศ ระบบการจัดการของเสีย
- สถานบริการ การเกิดสถานบริการประเภทต่างๆ ลักษณะดำเนินการ
และความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของประชาชนในท้องถิ่น
- ภาวะค่าครองชีพ ด้านค่าจ้างแรงงาน การจ้างงานและดัชนีราคาผู้บริโภค

ภาคผนวก

ภาคผนวกที่ 1

โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวคอนพะเพ็ง (Khon Phapheng Villages)

เจ้าของ บริษัทลาวโฮลดิ้งจำกัด ดำเนินการโดย บริษัทสาธร คอร์ปอเรชั่นจำกัด

1. ลักษณะโครงการ

โครงการคอนพะเพ็งเป็นโครงการพัฒนาที่ดินในลักษณะของการลงทุนขนาดใหญ่ โดยนักพัฒนาโครงการของไทย ในเนื้อที่ประมาณ 3,000 ไร่ ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของแขวงจำปาสัก สปป.ลาว ห่างจากเมืองปากเซประมาณ 160 กม.

2. สาระสำคัญของโครงการ

2.1 วัตถุประสงค์

โครงการคอนพะเพ็งได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

(1) เพื่อสงวนรักษาป่าไม้และสัตว์ป่าที่หลงเหลืออยู่รอบ ๆ น้ำตกคอนพะเพ็ง

(2) ในการพัฒนาโครงการ

- ดำเนินถึงการป้องกันแก้ไขปัญหาล้างแฉล้ม ที่จะเกิดขึ้นจากกิจกรรมของ

โครงการ

- กำหนดแผนสมบูรณแบบเพื่อ

- เพิ่มโอกาสในการมีงานทำทั้งทางตรงและทางอ้อมของประชาชนท้องถิ่น

- เกษตรกรสามารถเพิ่มผลผลิตสินค้าป้อนให้กิจกรรมในโครงการ โดยเฉพาะอาหาร

- สามารถผลิตสินค้าของที่ระลึกพื้นเมืองจำหน่าย

2.2 องค์ประกอบของโครงการ

2.2.1 โครงสร้างพื้นฐาน

(1) สนามบินที่สามารถรองรับเครื่องบินขนาด Boeing 737 ขึ้น-ลงได้ มีขนาดกว้าง 3.5 กม. ยาว 4.5 กม. ตั้งอยู่ห่างจากบริเวณที่ตั้งรีสอร์ทประมาณ 6 กม. ไปทางด้านทิศเหนือ

(2) โรงผลิตน้ำประปา ขนาดกำลังผลิต 5,000 ลบ.ม./วัน

(3) โรงผลิตกระแสไฟฟ้าพลังน้ำ ขนาด 21 MW. ประกอบด้วยส่วนประตูน้ำ (water gate) และสายส่งไฟฟ้า

(4) ถนนในโครงการ มีการติดตั้งไฟฟ้าให้แสงสว่างและตกแต่งบริเวณ ส่วนถนนภายนอกโครงการ อาศัยทางหลวงหมายเลข 13 ที่จะมีการบูรณะ

(5) สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการสื่อสารโทรคมนาคม

2.2.2 รีสอร์ท คอมเพล็กซ์

(1) โรงแรมริมน้ำ ระดับ 5 ดาว ขนาด 500 ห้อง รวมทั้ง

- สนามกอล์ฟ 18 หลุม 1 สนาม
- อาคารสำหรับคาสิโน ขนาด 4,000 ตร.ม.
- รวมเนื้อที่ 100 เฮกแตร์ (625 ไร่)

(2) โรงแรมชุมชน ระดับ 4 ดาว ขนาด 750 ห้อง รวมทั้ง

- อาคารสำหรับคาสิโน ขนาด 2,500 ตร.ม.

(3) เกสต์เฮาส์ โรงแรมชุมชน และโฮมเทิล ระดับ 2-3 ดาว รวมจำนวนห้องพัก

750 ห้อง

(4) ศูนย์การค้า-ร้านค้าปลอดภาษี-ที่พักอาศัย (บ้านเดี่ยว-คอนโดมิเนียม)-สถานี-

โทรทัศน์

(5) บริการท่องเที่ยว (excursion)

- ไร่วัดภู-อัมเมือง 120 กม. ทางถนน
- นครวัด-นครธม 210 กม. 30 นาที โดยเครื่องบิน
- สะตังเตริง 55 กม. ทางถนน
- คานัง 250 กม. 40 นาที โดยเครื่องบิน

(6) อื่น ๆ ประกอบด้วย

- อุทยานสัตว์ป่า (สวนสัตว์เปิด)
- เรือนแพะช้า

2.2.3 ตลาด

ตลาดเป้าหมายได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทยและจากประเทศใกล้เคียง คือ ชื่องง มาเลเซีย อินโดนีเซีย จีน

2.2.4 มาตรการป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อม

(1) โครงการจะจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียที่เกิดจากกิจกรรมต่าง ๆ (ที่บางกิจกรรมได้ผ่านการบำบัดมาขั้นหนึ่งแล้ว) โดยจะมีระบบรวมน้ำเสียจากแหล่งต่าง ๆ แบบฝังใต้ดินเข้าสู่ระบบบำบัดน้ำเสียกลาง น้ำทิ้งที่บำบัดแล้ว จะมีคุณภาพตามมาตรฐานสากล ซึ่งจะนำมาใช้ประโยชน์ในการรดหญ้าในสนามกอล์ฟ

(2) การกำจัดมูลฝอยโดยอาศัยขุมเหมืองแร่ที่มีอยู่ในบริเวณพื้นที่ในการจัดการกำจัด

(3) การนำกลับมาใช้ใหม่ บรรดาของเสียต่าง ๆ จะพยายามนำกลับมาใช้ซ้ำ หรือแปรรูปให้เหมาะสมต่อการใช้ประโยชน์

2.2.5 รูปแบบและโครงสร้างทางกายภาพ

โครงการพัฒนาคอนพะเพ็ง มีลักษณะที่เป็นโครงการสร้างเมืองใหม่ ในพื้นที่ที่เป็นป่าพื้นที่เกษตรกรรมและชุมชน ในเนื้อที่ 500 เฮกตาร์ จากการจัดทำผังกายภาพครั้งสุดท้าย มีลักษณะดังแสดงในรูปที่ ผ1.1 สรุปได้ดังนี้

(1) โครงสร้างของเมือง ถนนสาย 13 เป็นแกนหลักของเมืองที่แบ่งพื้นที่ตอนใต้เป็นย่านพาณิชย์และกิจกรรมท่องเที่ยว ส่วนตอนเหนือเป็นชุมชนรองรับประชากร สถานที่ราชการ โดยสร้างถนนสายเลียบเมืองทดแทนสาย 13 และจัดส่วนพื้นที่ริมแม่น้ำโขงเป็นย่านที่พัก อุทยาน และสนามกอล์ฟ8 ส่วนฝั่งคอนพะเพ็งเป็นส่วนหนึ่งของสนามกอล์ฟ และให้ตอนสะดับเป็น Deer and Bird Park

(2) องค์ประกอบโครงการ

(2.1) บริเวณน้ำตกคอนพะเพ็ง ซึ่งเป็นจุดดึงดูดใจที่สำคัญของพื้นที่ (และของ สปป.ลาว) โครงการได้จัดกิจกรรมบริเวณริมฝั่งด้านตะวันออกไว้ 5 ประเภท คือ

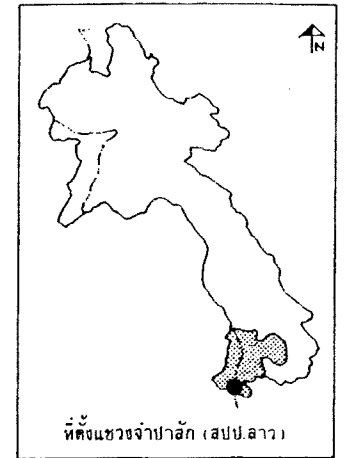
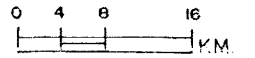
- National Park เป็นบริเวณสาธารณะที่คงสภาพเดิมแต่ย้ายศาลาให้เป็นลานริ่ง พื้นที่ตอนินจะมีภัตตาคาร ร้านค้า และบางส่วนจะจัดร้านค้าย่อยให้กับประชาชนที่ค้าขายอยู่เดิม

- โรงแรม ระดับ 5 ดาว จำนวน 500 ห้อง สร้างเป็นอาคาร 3-4 ชั้น ตั้งอยู่ตอนเหนือ บริเวณลานเฮลิคอปเตอร์ 1 คัน

- โรงแรมรับรองสนามกอล์ฟ อยู่ใต้ National Park

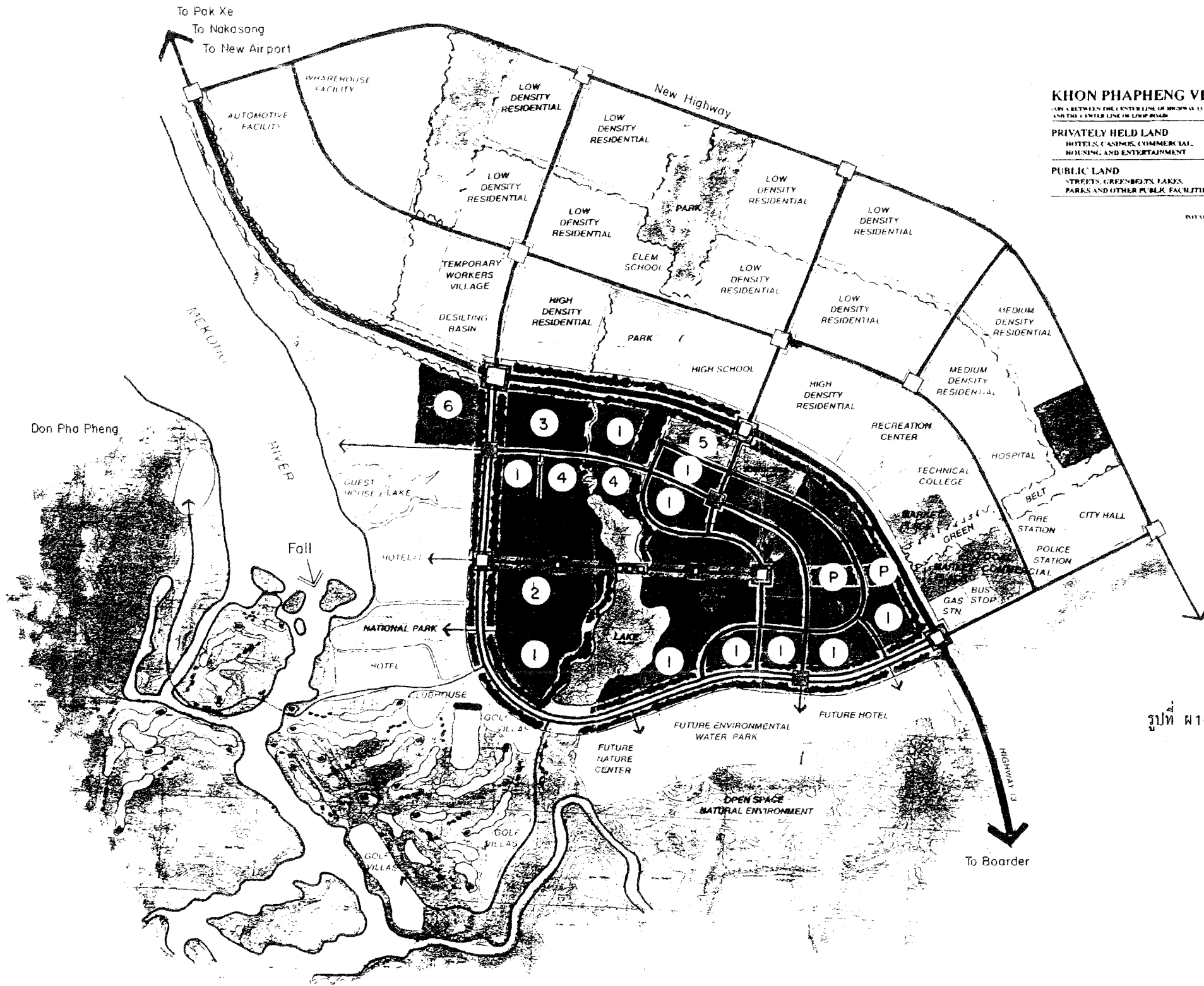
- สนามกอล์ฟ 18 หลุม ในเนื้อที่ 200 ไร่ แต่ละหลุมอยู่ห่างกัน สอดแทรกไปในพื้นที่ป่า โดยมี Clubhouse และ Golf Villas โดยรอบ บางส่วนของสนามกอล์ฟอยู่ฝั่งคอนพะเพ็ง โดยมีการตีกอล์ฟข้ามแม่น้ำโขง 1 หลุม และมีสะพานข้ามไปคอนพะเพ็งด้วย

- Guest House และท่าเรือ ท่องแม่น้ำโขงและกิจกรรมตกปลา ตั้งอยู่ริมแม่น้ำโขงตอนเหนือ

KHON PHAPHENG VILLAGE

LAND USE	ACRES	HECTARE
PRIVATELY HELD LAND HOTELS, CASINOS, COMMERCIAL, HOUSING, AND ENTERTAINMENT	274	116
PUBLIC LAND STREETS, GREENBELTS, LAKES, PARKS AND OTHER PUBLIC FACILITIES	224	91
TOTAL	500	207

Legend

- 1 = Commercial
- 2 = Hotel Casio & Entertainment
- 3 = Hotel
- 4 = Cultural Center
- 5 = Townhomes
- 6 = Nursery Future Convention Center
- P = Park

รูปที่ ผ1-1 ผังเมืองใหม่ โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวคอนพะเพ็ง (บริษัทลาวไฮลิ่งจำกัด)

KHON PHAPHENG VILLAGE, LAOS

การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน
เพื่อพัฒนาและส่งเสริม
การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

(2.2) บริเวณศูนย์กลางเมือง จัดเป็นย่านพาณิชย์กรรมที่มีถนนวงแหวนล้อมรอบภายในแบ่งพื้นที่เป็นส่วน ๆ ประกอบด้วย

- Hotel Casino and Entertainment 3 แห่ง
- อาคารพาณิชย์ทั่วไป
- ศูนย์วัฒนธรรม
- Town Homes
- ทะเลสาบผ่านกลางชุมชน
- โรงแรม 3 ดาว
- Convention Center

(2.3) ราชการและที่อยู่อาศัย มีสวนสาธารณะ โรงเรียนและสาธารณูป-
การต่างๆ

(2.4) พื้นที่รอขยายอยู่ตอนใต้ย่านพาณิชย์ศูนย์กลาง

(3) รูปแบบสถาปัตยกรรมและภูมิสถาปัตยกรรม

(3.1) สถาปัตยกรรม จะออกแบบให้มีลักษณะของลาว-ไทย ไม่มีห้องแถว

(3.2) ภูมิสถาปัตยกรรม อาคารถอยร่นจากแม่น้ำโขง 100 เมตร ปลูกต้นไม้
เพิ่ม มีสวนสาธารณะ และซ่อนระบบสายไฟฟ้าและโทรศัพท์ลงใต้ดินหมด

(4) การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเบื้องต้นของโครงการ

การวิเคราะห์และประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเบื้องต้น ของการพัฒนาโครงการ-
การคอนพะเพ็ง สรุปลงตารางที่ ผ1.1 ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

(4.1) ในช่วงระยะก่อสร้างของโครงการ

ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่อาจเกิดขึ้นได้ในช่วงนี้ ได้แก่

ด้านกายภาพ

- การเปลี่ยนแปลงโครงข่ายทางน้ำ ผิวดิน อันเนื่องมาจากการปรับปรุงสภาพพื้นที่ เพื่อการก่อสร้าง

- การเปลี่ยนแปลงคุณภาพน้ำจากการชะล้างหน้าดิน โดยน้ำ
พัดพาตะกอนดินทรายลงสู่แหล่งน้ำธรรมชาติ

- เกิดฝุ่นละออง

- เสียงดังรบกวนจากยานพาหนะ เครื่องจักรกลต่าง ๆ

- การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิประเทศจากการขุด ถม ปรับปรุง

พื้นที่

ด้านชีวภาพ

- การแผ้วถางพื้นที่ป่าไม้ธรรมชาติ ทำให้พื้นที่ป่าไม้ลดลง
- ทำลายและรบกวนถิ่นนิเวศน์ของสัตว์ป่า
- ตะกอนขุ่นข้นจากการชะล้างหน้าดิน จะทำให้คุณภาพน้ำไม่เหมาะสมต่อการดำรงชีพของสิ่งมีชีวิตในน้ำ และสัตว์น้ำต่าง ๆ

ด้านการใช้ประโยชน์ของมนุษย์

- เป็นการเปลี่ยนแปลงสภาพการใช้ที่ดินของพื้นที่บริเวณนี้ให้มีสิ่งปลูกสร้างหนาแน่นขึ้น
- เพิ่มการใช้น้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค ซึ่งอาจปิดแล้ว หรือลดประโยชน์ที่จะใช้น้ำเพื่อการอื่นที่ให้ประโยชน์สูงกว่า และเกิดน้ำเสียในปริมาณสูง
- เพิ่มปริมาณการจราจรในถนนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่ายขึ้น
- ลดพื้นที่ทำการเกษตรกรรมของชุมชน/ประเทศ
- เกิดปัญหาน้ำท่วมขังนอกพื้นที่โครงการ เนื่องจาก การเปลี่ยนแปลงโครงข่ายทางน้ำ
- เพิ่มปริมาณขยะมูลฝอย ซึ่งหากไม่มีการจัดการที่เหมาะสม จะเกิดปัญหาได้มาก
- เพิ่มปริมาณน้ำเสียจากชุมชน จนอาจเกิดปัญหาแหล่งน้ำเน่าเสีย หากไม่มีการจัดการที่ดีพอ

ด้านคุณภาพชีวิต

- การแผ้วถางป่าเปิดหน้าดิน การกองวัสดุก่อสร้าง และการก่อสร้างอาคารสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ก่อให้เกิดสภาพที่สกปรก ลมไม่สวยงาม
- การมีผู้คนเข้ามามากขึ้น อาจเป็นพาหะนำโรคติดต่อบางอย่างเข้าสู่พื้นที่ได้
- โครงการกระตุ้นระบบเศรษฐกิจของท้องถิ่น มีการนำเข้าเงินตราต่างประเทศ และการหมุนเวียนของเงินในสาขาการผลิตต่าง ๆ มีการจ้างแรงงาน
- อาจเกิดปัญหาขัดแย้งระหว่างคนต่างถิ่นกับประชาชนท้องถิ่น
- กระตุ้นระบบการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสัก
- ชักนำการลงทุนจากต่างประเทศ

(4.2) วนช่วงดำเนินการ

ด้านกายภาพ

- คุณภาพน้ำผิวดินที่อาจเสื่อมโทรม เกิดปัญหามลพิษจากการระบายน้ำเสียลง

- เสี่ยงด้งรบกวนจากการใช้ยานพาหนะ

ด้านชีวภาพ

- การขยายตัวของการใช้พื้นที่ เพื่อกิจกรรมของชุมชนเข้าไปในพื้นที่ป่าไม้ ทำให้พื้นที่ป่าลดลง
- ส่งผลต่อการรบกวนและการลดลงของถิ่นนิเวศสัตว์ป่า
- น้ำเสียจากชุมชน จะส่งผลเสียหายต่อคุณภาพน้ำ และสิ่งมีชีวิตในน้ำ

การใช้ประโยชน์ของมนุษย์

- กระตุ้น ชักนำ ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินจากป่าไม้ และพื้นที่ทำการเกษตรให้เป็นพื้นที่ชุมชน หรือสิ่งปลูกสร้าง
- เพิ่มการใช้ไฟฟ้า
- ปริมาณจราจรสูงขึ้น อาจเกิดอุบัติเหตุได้ง่ายขึ้น
- เพิ่มปริมาณขยะ
- เพิ่มปริมาณน้ำเสีย

ด้านคุณภาพชีวิต

- รูปแบบอาคาร การจัดวางผังบริเวณ และการตกแต่งสภาพภูมิสถาปัตยกรรม หากไม่สอดคล้องกลมกลืน จะเกิดสภาพที่ไม่สวยงามด้านทัศนียภาพ
- กิจกรรมที่มีในโครงการ อาจส่งผลกระทบต่อการสูญเสียละทิ้ง แปรเปลี่ยนวิถีชีวิตบางอย่างของประชาชนท้องถิ่น
- ผลดีต่อการจ้างแรงงาน การมีรายได้สูงขึ้น
- มีบริการทางสังคม โครงสร้างพื้นฐานที่สะดวกมากขึ้น แต่ความขัดแย้งทางสังคมระหว่างกลุ่มชนต่างถิ่นกับประชาชนท้องถิ่น อาจมีได้
- กระตุ้นการท่องเที่ยว
- ชักนำการลงทุนเข้าสู่พื้นที่

(4.3) มาตรการป้องกัน แก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม

- มาตรการป้องกันแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมนี้ เป็นการเสนอแนะเพื่อพิจารณาประกอบการดำเนินงานพัฒนาโครงการ ทั้งในระยะก่อสร้าง และระยะดำเนินการ
- หลีกเลี่ยงการปรับปรุงพื้นที่ ในลักษณะที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงข่ายลำน้ำธรรมชาติ
 - การแผ้วถางป่าไม้ ควรดำเนินการในพื้นที่จำกัด และตามความจำเป็นเท่านั้น
 - สิ่งปลูกสร้างต่างๆ ควรออกแบบ จัดวางตำแหน่ง และมีการตกแต่งสภาพภูมิทัศน์ ให้กลมกลืนกับสภาพพื้นที่ที่เป็นธรรมชาติ เป็นส่วนใหญ

- ให้มีระยะดอยร่นจากริมฝั่งแม่น้ำโขงไม่น้อยกว่า 100 เมตร โดยไม่ควรให้มีสิ่งปลูกสร้างและกิจกรรมใด ๆ ในระยะที่น้อยกว่านั้น

ให้มีระยะดอยร่นจากถนนสายหลักไม่น้อยกว่า 30-50 เมตร ในการก่อสร้างสิ่งปลูกสร้าง และกิจกรรมต่าง ๆ

ให้พื้นที่ในช่วงระยะดังกล่าวเป็นพื้นที่สีเขียว หรือตกแต่งสภาพภูมิทัศน์ที่กลมกลืนกับธรรมชาติได้เท่านั้น

- จัดให้มีระบบรวบรวมน้ำเสีย และระบบบำบัดน้ำเสียจากกิจกรรมต่างๆ ของโครงการ โดยประสิทธิภาพของระบบบำบัดต้องให้น้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานสากล

- จัดให้มีระบบเก็บขน รวบรวมและกำจัดขยะที่เกิดจากกิจกรรมในโครงการที่ถูกต้องสุจริต ในการนี้การใช้ระบบฝังกลบ ควรคู่กับการเผาและฝังกลบเป็นครั้งคราว อาจมีความเหมาะสมในระยะแรกของการพัฒนา

- ให้ความสำคัญกับประชากรท้องถิ่น ในการจ้างแรงงาน การพัฒนาฝีมือแรงงาน การจัดบริการพื้นฐานต่างๆ การส่งเสริมอาชีพที่เกี่ยวข้องเนื่องและการรับซื้อผลผลิต

- ส่งเสริมวัฒนธรรม ประเพณีของท้องถิ่น โดยจัดงานตามเทศกาลที่เหมาะสม ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นตลาดการท่องเที่ยวได้อีกทางหนึ่ง

ภาคผนวกที่ 2

ประเมินโครงการลงทุนของนักลงทุนไทยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

1. ภาพรวม

โครงการในปัจจุบันที่นักลงทุนไทยมาทำการลงทุนเรื่องการท่องเที่ยว สามารถแบ่งได้เป็น

1.1 ที่พักและโรงแรม

โครงการลงทุนของนักลงทุนไทยที่เข้ามาลงทุนในแขวงจำปาสัก ในส่วนที่เกี่ยวกับที่พักและโรงแรมในขณะนี้มีเพียง 1 ราย ที่ได้มีการดำเนินการไปแล้ว คือ โครงการลงทุนโรงแรมจำปาศา เลข วังเจ้าบุญอุ้ม โดยนายปองศักดิ์ ว่องพานิชเจริญ ส่วนอีกโครงการหนึ่งได้กำหนดโครงการไว้แล้ว แต่กำลังอยู่ในช่วงของการวางแผน คือ โครงการพัฒนาคอนพะเพ็ง ของ นายสมพงษ์ บิยะอูย ที่มีโครงการลงทุนอย่างครบวงจร ทั้งในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ร้านอาหาร สนามบิน และโรงแรม พร้อมทั้งการพัฒนาด้านอสังหาริมทรัพย์ให้เป็นเมืองอย่างสมบูรณ์แบบในตัวเอง

1.2 ร้านอาหาร

ร้านอาหาร หรือที่เรียกว่าร้านกินดื่ม ปัจจุบันมีอยู่ทั่วไป ยังขาดมาตรฐานที่เหมาะสมกับการท่องเที่ยวในระดับประเทศ ส่วนประเภทนักลงทุนที่เป็นคนไทยยังไม่มี

1.3 ของที่ระลึก

ในขณะนี้แขวงจำปาสักมีการขายของที่ระลึกอยู่ 2 ประเภท คือ ของที่ระลึกที่ผลิตในท้องถิ่น เช่น เครื่องเงิน หรือผ้าไหม เป็นต้น ส่วนอีกประเภทหนึ่ง จะเป็นของที่ระลึกจากการนำเข้า ไม่ว่าจะจากประเทศจีน ไทย เวียดนาม หรือประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ที่นักท่องเที่ยวนิยมซื้อโดยไม่เสียภาษีศุลกากร ร้านประเภทนี้กล่าวได้ว่ายังมีไม่มากนัก และยังไม่มียุทธศาสตร์ของไทยเข้าไปลงทุนในประเภทนี้เช่นเดียวกัน

1.4 คมนาคม

การดำเนินการในธุรกิจประเภทนี้ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน คือ การคมนาคมทางบก ทางอากาศและทางน้ำ โดยการคมนาคมทางบก จะสามารถเข้าได้ทั้งทางที่ติดต่อกับประเทศไทย เวียดนาม และ สปป. ลาวเอง ส่วนทางอากาศปัจจุบันนี้มีสนามบินแต่มีเที่ยวบินจากเวียงจันทน์ เท่านั้น ส่วนทางเรือ จะใช้ลำน้ำโขงเป็นหลัก ถึงแม้ว่าจะไม่มีนักลงทุนไทยเข้าไปดำเนินการด้านกิจการขนส่งในแขวงจำปาสักโดยตรงในขณะนี้ แต่ได้มีการร่วมมือกันระหว่างบริษัทท่องเที่ยวในประเทศในการนำนักท่องเที่ยวจากประเทศไทยเดินทางเข้าไปเที่ยวยังจำปาสัก เช่น บริษัท อุลลัคดา เป็นต้น บริษัทเหล่านี้จะมีข้อตกลงทางความร่วมมือในการจัดส่งนักท่องเที่ยวเข้าพักและใช้บริการของโรงแรมหรือร้านอาหารของบริษัทพันธมิตรในลาว อย่างไรก็ตาม บริษัทเหล่านี้อาจประสบความยากลำบากในการนำรถของไทยเข้าไปวิ่งบริการผู้โดยสารในเขตลาว เนื่องจากไทยและลาวมีกฎจราจรที่แตกต่างกันในการขับขี่คนละด้าน และลาวยังขาดช่างเทคนิคหรือซ่อมรถที่มีมาตรฐานไว้บริการนักท่องเที่ยว หรือบริษัทของไทยที่นำรถเข้าไปเอง

ดังนั้นเมื่อรถเกิดปัญหาที่ต้องการซ่อมระหว่างอยู่ในลาวจะเป็นไปด้วยความยากลำบาก ราคาสูงและกินเวลานาน เพราะขาดช่างและอะไหล่

1.5 บริษัทท่องเที่ยว

ขณะนี้นักท่องเที่ยวจากประเทศไทยเข้าไปเที่ยวยังจำปาสัก โดยบริษัทท่องเที่ยวในประเทศเป็นผู้จัด เช่น บริษัท K.O.S จำกัด ที่มีเส้นทางรถท่องเที่ยว กรุงเทพฯ แต่ยังไม่มียบริษัทของนักลงทุนชาวไทยเข้าไปเปิดกิจการธุรกิจท่องเที่ยวในแขวงจำปาสักในปัจจุบัน

1.6 แหล่งท่องเที่ยว

แหล่งท่องเที่ยวในที่นี้จะหมายถึงสถานที่ท่องเที่ยวทั้งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ และโดยการสร้างขึ้นจากมนุษย์ เช่น สวนสนุก หรือแหล่งบันเทิงเรีงรมย์ต่าง ๆ ในส่วนนี้กล่าวได้ว่าการลงทุนของนักลงทุนไทยยังไม่มีเช่นเดียวกัน แต่เมื่อก้าวถึงโครงการคอนพะเพ็งของนายสมพงษ์ ปิยะอู๋ ที่จะเกิดขึ้น ก็จะมีโครงการลงทุนของนักลงทุนชาวไทยที่จะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวขึ้นในรูปแบบของโรงแรม สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และคาสิโน ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงของการวางแผนในการดำเนินการเช่นเดียวกับโครงการโรงแรมคอนพะเพ็ง

2. การประเมินผลทางเศรษฐกิจของนักลงทุนไทยในโครงการด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบัน

การประเมินผลทางเศรษฐกิจของนักลงทุนไทยที่ลงทุนในโครงการท่องเที่ยวในปัจจุบันในจำปาสักมีอยู่เพียง 2 ประเภท คือ ด้านที่พักโรงแรม และการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

2.1 ที่พักและโรงแรม

โครงการโรงแรมจำปาสัก ซึ่งนักลงทุนจากภาคอีสานของไทย (นายปองศักดิ์ ว่องพานิชเจริญ) ได้รับสัมปทานในการดำเนินการบูรณะวังที่ประทับของเจ้าบุญอุ้มแต่ผู้เดียว จากรัฐบาล สปป. ลาว ให้เป็นโรงแรมที่พักขนาดใหญ่ที่สุดในแขวงจำปาสักในปัจจุบัน

1) ความเป็นไปได้ของโครงการทางเศรษฐกิจ

เป็นโรงแรมขนาดใหญ่แต่ในขณะนี้เปิดบริการห้องพักเพียง 42 ห้อง โดยทำการดัดแปลงวังเจ้าบุญอุ้ม ให้เป็นโรงแรมชั้นหนึ่งในแขวงจำปาสัก เพื่อใช้ความเป็นวังเดิม และสถาปัตยกรรมสมัยอาณานิคม เป็นจุดขาย ราคาขายในระยะเริ่มต้นเพื่อการแข่งขันกับโรงแรมระดับต่ำกว่าที่ราคาห้องละ 600 บาทต่อคืน และเมื่อสิ่งอำนวยความสะดวกและสถาบันบันเทิงภายในอาคารโรงแรม เช่น ลิฟท์ โทรทัศน์ โทรทัศน์ สถานบริการร่างกาย คลับ ดิสโกเทค และคาราโอเกะ สามารถให้บริการอย่างสมบูรณ์แล้ว มาตรการการแข่งขันด้านคุณภาพของโรงแรมจะถูกนำมาใช้แทน มาตรการการแข่งขันด้านราคาอย่างในปัจจุบันแล้ว ราคาของห้องพักจะถูกปรับขึ้นไปตามกลไกของตลาด

แม้ว่าในจำปาสักจะมีโรงแรม ที่พักอยู่หลายแห่ง แต่นับได้ว่าโรงแรมจำปาสัก มีเอกลักษณ์ที่ใช้โบราณสถานของนครจำปาสักทำเป็นที่พักแรม นอกจากนั้นโรงแรมนี้ยังจัดได้ว่า มาตรฐานการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกในระดับมาตรฐานโรงแรมในเวียงจันทน์ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาถึงปากเซมักถือโอกาสเที่ยวชมวังเจ้าบุญอุ้มในฐานะเป็นโบราณสถานแล้วยังสามารถชมทิวทัศน์ของตัวเมืองปากเซและแม่น้ำโขงจากยอดตึกสูงอีกด้วย ในเวลากลางคืนนักท่องเที่ยวสามารถมาหาความบันเทิงได้จากที่นี่อีก ดังนั้นการเลือกพักที่นับเป็นการอำนวยความสะดวกในตัวเมืองได้เป็นอย่างดี ในแง่ของคุณภาพสินค้าคือตัวโรงแรมแล้วนับว่าเป็นเรื่องยากที่จะมีคู่แข่งทางธุรกิจ อย่างไรก็ตาม โรงแรมขนาดเล็กที่มีลักษณะแบบบ้านพัก จะพยายามขุดเจาะในด้านความเป็นกันเอง และความใกล้ชิดกับวัฒนธรรมของลาว พร้อมกันนี้ยังมีนักท่องเที่ยวลาวบางส่วนที่ยังมีความเชื่อถือและเคารพสถานที่ที่เป็นวังว่าเป็นที่พำนักของเจ้าเท่านั้น ไม่เหมาะให้คนทั่วไปเข้าพัก

2) ผลกระทบต่อการใช้งาน

โดยทั่วไปโรงแรมมาตรฐานในขนาดโรงแรมห้าดาว จะมีการจ้างงานทางตรงเป็นพนักงานไม่ต่ำกว่า 15 คน โดยประมาณ เพื่อเป็นพนักงานในแผนกต่าง ๆ เช่น พนักงานห้องพัก ห้องอาหาร เคาน์เตอร์ ฯลฯ นอกจากนั้นแล้วยังมีการจ้างงานทางอ้อมซึ่งเกิดจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจโรงแรม เช่น ธุรกิจเกษตร อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และอุตสาหกรรม

สำหรับโรงแรมห้าดาวที่นักลงทุนไทยเข้าไปดำเนินการนั้น เจ้าของสัมปทานได้รับปากกับรัฐบาล สปป.ลาว ที่จะใช้แรงงานคนลาวเข้ามาปฏิบัติการในโรงแรม ทั้งเพื่อให้เกิดการจ้างงาน และการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้แก่ประเทศลาวพร้อมกันไปด้วย

3) ผลกระทบต่อการกระจายรายได้

โรงแรมฯ นอกจากที่จะก่อให้เกิดการจ้างงานทั้งทางตรง และทางอ้อมแล้ว โรงแรมยังเป็นส่วนที่สำคัญต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอีกด้วย เพราะนอกจากจะมีผลต่อการกระจายรายได้ที่เป็นผลมาจากการประกอบการธุรกิจโรงแรม ไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยว การเดินทาง การขายของที่ระลึก สถานบันเทิง เรียงรมย์ และการจัดสัมมนา หรืองานพิธีต่าง ๆ ที่ใช้สถานที่ของโรงแรมอีกมากมาย

4) ผลกระทบต่อการแข่งขันเสรีธุรกิจ

การแข่งขันเสรีธุรกิจโรงแรมฯ ของนักลงทุนไทยในแขวงจำปาสักนั้นลักษณะของการแข่งขันในตลาดที่พักอาศัยในแขวงจำปาสักกล่าวได้ว่า ไม่อยู่ในลักษณะตลาดผูกขาด (MONOPOLY) แต่เป็นตลาดกึ่งแข่งขันกึ่งผูกขาด (MONOPOLISTIC COMPETITION) มากกว่า คือไม่มีการผูกขาดในการทำธุรกิจทั้งในแง่ของข้อบังคับทางกฎหมาย หรือในแง่ของการผูกขาดทางด้านทรัพยากรแต่อย่างใด ซึ่งในลักษณะของธุรกิจที่พักอาศัยมีการแข่งขันกันอย่างเต็มที่ แต่โรงแรมแห่งนี้ได้รับการสัมปทานจากรัฐแต่ผู้เดียว ให้เข้ามาเช่าวังเจ้าบุญอุ้มในการพัฒนาจากวังมา เป็นโรงแรม จึงมีลักษณะพิเศษเฉพาะตัวของโรงแรมที่มีการผูกขาดในประเภทของจุดขายมากกว่า ในขณะที่เดียวกัน โรงแรมแห่งนี้สร้างขึ้นมาโดยการประมาณการจากความต้องการที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งในบางฤดูกาลหรือบางวันจะมีกำลังการผลิตของโรงแรมส่วนเกิน กล่าวคือ จะมีลักษณะการเข้าพักไม่เต็ม (OCCUPANCY RATE) หรือไม่ถึงร้อยละร้อยตลอดปี ซึ่งไม่ใช่ลักษณะของตลาดผูกขาดอยู่แล้ว

2.2 แหล่งท่องเที่ยวโครงการคอนพะเพ็ง

1) ความเป็นไปได้ของโครงการทางเศรษฐกิจ

เมื่อพิจารณาความเป็นไปได้ทางเศรษฐกิจของโครงการนี้แล้วพบว่าจะต้องมีการลงทุนที่ค่อนข้างสูง และต้องการนักท่องเที่ยวที่เข้ามาจำนวนมาก โครงการจึงจะมีความเป็นไปได้ทางเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตาม ผู้ลงทุนได้พิจารณาจากจุดเด่นของโครงการอยู่หลายประการ คือ ภูมิทัศน์ที่สวยงามของพื้นที่โครงการ ขนาดของพื้นที่ที่ได้รับสัมปทานที่มีขนาดถึง 3,000 กว่าไร่ มีอายุของการเข้าไปใช้ประโยชน์ถึง 65 ปี โดยผู้ลงทุนได้มีการวางแผนความคิดที่จะพัฒนาให้เป็นเมืองขึ้นมาที่ทุกอย่างอย่างครบถ้วน ไม่เพียงแต่เป็นด้านท่องเที่ยวในทุกประเภทที่เกี่ยวข้อง ยังมี การเตรียมการด้านผังเมือง สนามบิน และสายการบินระหว่างประเทศ โรงเรียน โรงพยาบาล ที่อยู่อาศัย ฯลฯ เนื่องจากระยะเวลาของการเช่าพื้นที่ที่จะเข้าไปดำเนินการในทุกเรื่อง แต่ เงื่อนไขของความสำเร็จก็จะต้องมีการพิจารณาเช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นระยะเวลาที่จะให้มีการพัฒนาตลาดให้ทันกับการลงทุนที่จะเกิดขึ้นตามแผน ในขณะที่เดียวกันนักลงทุนที่จะเข้าไปใช้พื้นที่ร่วมโครงการก็จะเป็นเงื่อนไขทางการตลาดที่สำคัญ กล่าวคือ ใครจะได้ประโยชน์จากโครงการอย่างไรบ้าง และมีสิทธิพิเศษอะไรที่จะได้รับจากการเข้าไปร่วมใช้พื้นที่โครงการแต่ถ้าเป็นการลงทุนใน เจ้าของเดียวจะต้องมีการลงทุนอย่างมหาศาล เงินที่จะใช้ในการลงทุน ลูกค้ำเป้าหมาย การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ อีกมากมาย สรุปได้ว่าความเป็นไปได้ทางเศรษฐกิจมีความเป็นไปได้อย่างมีเงื่อนไขที่สำคัญอยู่หลายประการนั่นเอง

2) ผลกระทบต่อการทำงาน

ถ้าหากโครงการนี้มีความเป็นไปได้แล้ว การจ้างงานที่จะเกิดขึ้นอันเนื่องมาจากโครงการนี้ย่อมมีมาก ทั้งการจ้างงานทางตรงจากโครงการ และยังมีโครงการที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ อีกมากมายในทางตรงกันข้าม ปัญหาจากการจ้างงานในโครงการนี้น่าจะมาจากขีดความสามารถในการแสวงหาคนลาวเข้ามาทำงานในโครงการมากกว่า ซึ่งในเรื่องนี้ทางด้านผู้พัฒนาโครงการ ได้เสนอให้มีการเตรียมพัฒนาบุคลากรของลาวทางด้านการท่องเที่ยวและบริการขึ้นมารองรับความเติบโตอย่างรวดเร็วของแหล่งท่องเที่ยวและชุมชนใหม่คอนพะเพ็งในอนาคต

3) ผลกระทบต่อการกระจายรายได้

การกระจายรายได้ นอกจากจะเป็นการกระจายรายได้มาสู่รัฐในรูปของค่าเช่า
ค่าธรรมเนียมและภาษีแล้ว ยังส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโดยรวม การเกษตรที่จะ
เป็นแหล่งผลิตวัตถุดิบแล้วการคมนาคม และการขนส่งยังมีผลกระทบที่ต่อเนื่องอีกด้วย

4) ผลกระทบต่อผูกขาดทางเศรษฐกิจ

โครงการลงทุนคอนพะเพ็งนั้นกล่าวได้ว่า มีลักษณะของการผูกขาดโดยธรรมชาติ
(NATURAL MONOPOLY) โดยทางกฎหมายที่ได้มีการอนุญาตให้แก่ผู้เช่าในพื้นที่กว่า 3,000 ไร่
เป็นระยะเวลา 65 ปี ซึ่งทำให้ผู้รับสัมปทานการเช่ามีการผูกขาดในตัว แต่ลักษณะของการผูกขาด
ลักษณะนี้มีความจำเป็นต่อโครงการที่มีขนาดใหญ่เช่นนี้ เพราะจะมีการคืนทุนในระยะยาว มีการ
ลงทุนสูง ไม่ว่าจะเป็นการสร้างเมืองท่องเที่ยวอย่างครบวงจรในทุก ๆ ด้านดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

910.4(598)
สถบ
ฉ.1, ฉ.2

8321

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
แห่งประเทศไทย สาขาวิจัยสิ่งแวดล้อมและ
ทรัพยากร.

โครงการศึกษาความเป็นไปได้ในการลง
ทุนเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว แขวง
จำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน
ลาว.

910.4

(598)

สถบ

ฉ.1,ฉ.2

ศูนย์บริการเอกสารการวิจัยฯ

BT8321

โครงการศึกษาความเป็น

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย

(สาขาวิจัยสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร)

196 ถนนพหลโยธิน เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

โทร.5791121-30 โทรสาร 5614771 เทล็กซ์ 21392 TISTR TH